BARBARA TAYLOR BRADFORD

Păstrează VISUL

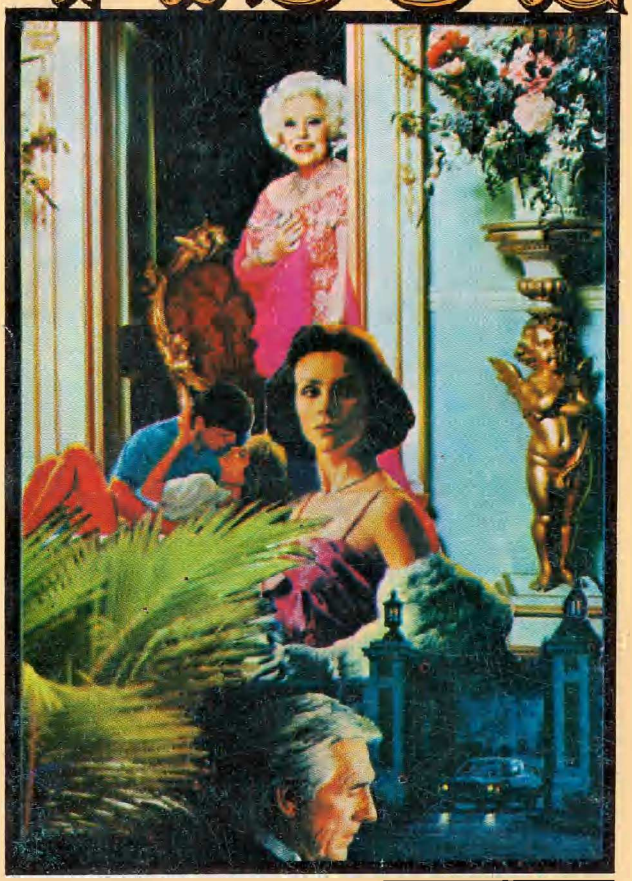

EDITURA ORIZONTURI

continuă acţiunea romanului „Preţul succesului" şi este urmat de „A fi cel mai bun" — roman ce încheie această epopee.

De la început, cititorul va fi confruntat cu o situaţie ce şochează: Emma Harte renunţă la „domnia" de peste cincizeci de ani, încredinţându-i fiicei sale Paula Mc Gill Fairley vastul imperiu financiar pe care îl deţinea.

Dar, lăcomia şi pasiunea pun în primejdie, la un moment dat, tot ce construise Emma.

Paula se confruntă cu trădarea familiei, cu ostilitatea consiliului de administraţie şi trăieşte o mare deziluzie pe plan sentimental.

Depăşind toate aceste momente, ea triumfă şi propriul său vis se identifică cu visul Emmei.

ISBN 073-95986-9-2 Vol. I-II Lei 1950

COPERTA: VASILE SOCOLIUC

Copyright © Barbara Taylor Bradford 1985
Toate drepturile în România rezervate editurii ORIZONTURI – București

Barbara Taylor Bradford

PĂSTREAZĂ VISUL

Traducere:
Sanda Aronescu şi Irina Negrea

VOL. I

EDITURA ORIZONTURI
Bucureşti – 1993

Lui Bob,
care face ca totul să fie posibil pentru mine,
cu dragoste.

„Ea deținea în cel mai înalt grad toate calitățile care se cer unui mare Prinț."

GIOVANNI SCARAMELLI,
Ambasador al Veneției
la Curtea
Reginei Angliei,
ELISABETA TUDOR.

„Aş vrea să ştiţi că acest regat al meu nu-i într-atât de lipsit de bărbaţi, încât să nu fie şi câţiva ticăloşi printre ei."

ELISABETA TUDOR,
Regina Angliei

CUPRINS

Cartea întâi	**MATROANA**	9
Cartea a doua	**MOŞTENITOAREA**	325
Cartea a treia	**MAGNATUL**	679

CARTEA ÎNTÂI

MATROANA

„Rostesc adevărul, nu atât de mult cât aş vrea, ci atât de mult cât cutez; şi cutez din ce în ce mai mult pe măsură ce îmbătrânesc."

MONTAIGNE

CAPITOLUL 1

Emma Harte avea aproape optzeci de ani.

Nu-i arăta, fiindcă întotdeauna se ținuse bine. În mod sigur Emma se simți cu mult mai tânără, când se așeză la biroul ei din salonul de la etaj, de la Pennistone Royal, în acea dimineață însorită de aprilie a anului 1969.

Ședea dreaptă în scaun, și cu ochi verzi, și vioi, plini de înțelepciune și pe sub pleoapele zbârcite, arunca priviri iscoditoare nelăsând să-i scape nimic. Părul lucios, roșcat-auriu, de odinioară, devenise de mult argintiu sclipitor, dar era impecabil coafat, după ultima modă, iar V-ul pe care-l forma deasupra feței ei ovale era la fel de impresionant. Deși marcată, de trecera anilor și brăzdată acum de riduri, cu o excelentă constituție osoasă, își menținuse fermitatea și pielea își păstrase transparența din tinerețe. Și astfel. cu toate că frumusețea ei deosebită se estompase prin trecerea timpului, Emma elegantă ca întotdeauna ar fi putut încă să cucerească inimile bărbaților.

Își alesese pentru ziua încărcată care o aștepta o rochie de lână cu o croială simplă, în nuanța aceea de gri-bleu, pentru care avea o slăbiciune și care o avantaja atât de mult. Gulerul de dantelă alb ca o spumă dădea gâtului ei un plus de eleganță și distincție, iar cerceii delicați cu diamante îi. sporeau farmecul discret. Altfel nu purta bijuterii, în afară de ceasul de aur și inelele de care nu se despărțea niciodată.

După pneumonia care o ţintuise la pat cu un an în urmă, se bucura acum de o sănătate înfloritoare, nu suferea de nimic şi era plină de elanul şi vigoarea neoştoită care o animaseră în tinereţe.

„Asta-i defectul meu, nu ştiu încotro să-mi canalizez toată energia asta, fir-ar să fie", meditä ea, punând jos stiloul şi lăsându-se pe spătarul scaunului. Zâmbi şi se gândi: Diavolul le găseşte de obicei de lucru puturoşilor, aşa că aş face bine să scornesc un alt plan, până nu intru în vreun bucluc. Zâmbetul i se lărgi pe faţă. Majoritatea oamenilor credeau că avea chiar prea multe pe cap, de vreme ce continua să ţină frâiele vastelor sale reţele de afaceri, care se întindeau pe jumătate de glob. Acestea aveau într-adevăr nevoie de supravegherea ei constantă; şi totuşi, în cea mai mare parte, nu-i mai stimulau ambiţia. Pentru Emma ambiţia fusese întotdeauna un stimulent şi exact asta îi lipsea acum în mod acut. Rolul de câine de pază nu era prea atrăgător pentru felul ei de a gândi. Nu-i înflăcăra imaginaţia, nu-i făcea sângele să clocotească, nu-i declanşa adrenalina, ca atunci când putea să taie şi să spânzure în voie. Măsurarea forţelor cu rivalii în afaceri şi lupta pentru putere şi supremaţie pe piaţa mondială deveniseră, de-a lungul anilor, în aşa măsură o a doua natură a ei, încât îi erau acum indispensabile ca să se simtă bine.

Se ridică agitată, traversă încăperea cu paşi iuţi şi uşori şi deschise una din ferestrele înalte, plumbuite. Respiră adânc şi aruncă o privire afară. Cerul era de un albastru imaculat, fără o urmă de nor, luminat puternic de soarele primăvăratec. Muguri verzi, fragezi, mijiseră pe ramurile scheletice, iar sub stejarul falnic de la marginea peluzei, o mare de narcise, sădite la întâmplare, îşi înălţau capetele în adierea vântului.

„Cutreieram la fel de singur ca şi norul
care pluteşte peste văi şi dealuri,
cînd deodată am zărit,
mulţimea de narcise aurii", recită ea cu glas tare şi se gândi: „Doamne Dumnezeule, am învăţat poezia asta la şcoala din sat, la Fairley. A trecut atâta timp şi uite că o mai ţin minte"

Ridică mâna să închidă fereastra şi superbul smarald McGill de pe degetul mijlociu al mâinii ei stângi scânteie, când razele limpezi ale soarelui nordic se izbiră de piatra preţioasă. Strălucirea ei îi atrase atenţia. Purta acest inel de patruzeci şi patru de ani, din acea zi de mai a anului 1925, când Paul McGill i-l pusese pe deget. Îi aruncase verigheta, simbol al dezastruoasei căsătorii cu Arthur Ainsley şi îi strecurase pe deget masivul smarald pătrat. „N-am avut parte de binecuvântarea unei feţe bisericeşti, spusese Paul în acea zi memorabilă, dar în ceea ce mă priveşte tu eşti soţia mea. Începând din această zi şi până ce moartea ne va despărţi."

În dimineaţa precedentă se născuse copilul lor. Scumpa lor Daisy, concepută din dragoste şi crescută cu dragoste. Preferata ei, dintre toţi copiii, aşa cum Paula, fiica lui Daisy era nepoata ei preferată, moştenitoarea imensului ei imperiu în continuă expansiune şi a jumătate din colosala avere a familiei McGill, rămasă Emmei, după moartea lui Paul, în 1939. Iar Paula născuse, în urmă cu patru săptămâni, doi gemeni şi îi dăruise primii ei strănepoţi, care urmau să fie botezaţi în ziua următoare, în strâvechea biserică din satul Fairley.

Emma strânse din buze, întrebându-se deodată dacă nu cumva greşise împlinind dorinţa soţului Paulei, Jim Fairley. Jim era un tradiţionalist şi, de aceea, voia să-şi boteze copiii în cristelniţa în care fuseseră botezaţi toţi membrii familiei Fairley – ca şi toţi cei din familia Harte, inclusiv ea.

„Asta e, se gândi ea, acum e prea târziu ca să mai pot contramanda ceva şi poate că aşa se şi cuvine. Se răzbunase pe familia Fairley. Vendetta pe care o purtase aproape toată viaţa împotriva lor, încetase, în sfârşit, şi cele două familii se uniseră prin căsătoria Paulei cu ultimul descendent, James Arthur Fairley. Era un nou început.

Dar când Blackie O'Neill aflase de biserica aleasă, ridicase din sprâncenele lui cărunte, chicotise şi remarcase că cinismul ei se transformase la bătrâneţe în sentimentalism, acuzaţie pe care i-o arunca frecvent în ultimul timp. Poate că presupunerea lui Blackie era corectă. Trecutul fusese îngropat o dată cu morţii. N-o

mai preocupa acum decât viitorul. Iar Paula, şi Jim şi copiii lor reprezentau acest viitor.

Gândurile Emmei se concentrară asupra satului Fairley, când se întoarse la birou, îşi puse ochelarii şi cercetă raportul din faţa ei. I-l trimisese nepotul ei, Alexander, care, împreună cu fiul ei, Kit, îi conducea filaturile; era sec şi precis, în maniera inimitabilă a lui Alexander. Filatura Fairley era un mare bucluc. De mult timp în pragul prăbuşirii, ajunsese acum la pământ. Va trebui să ia în curând o hotărâre crucială... să închidă filatura sau s-o menţină în funcţiune cu pierderi considerabile. Emma, întotdeauna fire practică, simţea că gestul cel mai înţelept era să lichideze operaţiunea Fairley, şi totuşi pregeta să ia această măsură drastică, nedorind să provoace suferinţa oamenilor din satul în care se născuse. Îl rugase pe Alexander să găsească o alternativă, o soluţie viabilă şi sperase că acesta o găsise. Va afla în curând. Trebuia să pice din clipă în clipă.

Emma găsise o posibilitate, care le-ar fi permis să rezolve situaţia de la filatura Fairley, dar voia să-i lase lui Alexander iniţiativa, pentru a-i da ocazia să se descurce singur. „Îl pun la încercare, recunoscu ea, aşa cum îi pun mereu la încercare pe toţi nepoţii mei. Şi de ce n-aş face-o?" Doar acesta era dreptul ei exclusiv! Tot ceea ce deţinea fusese dobândit cu greu, adunat într-o viaţă dedicată unui unic scop, unei munci cât se poate de istovitoare şi unei ambiţii tenace şi neîndurătoare, cu preţul unor teribile sacrificii. Nu i se oferise nimic pe tavă. Puternicul ei imperiu era în exclusivitate creaţia ei şi de vreme ce era al ei şi numai al ei, putea să dispună de el după bunul plac.

În consecinţă, îşi alesese moştenitorii în urmă cu un an, chibzuind cu calm şi, dând dovadă de simţ al dreptăţii şi de capacitate de selecţie, îi eliminase din testament pe patru din cei cinci copii ai ei în favoarea nepoţilor; totuşi continua să studieze cea de-a treia generaţie, cântărindu-le mereu meritele, căutându-le defectele, în timp ce în străfundul inimii se ruga să nu descopere nici unul.

„Mi-au confirmat aşteptările", se asigură ea, apoi se gândi, cuprinsă de un mic fior de dezamăgire: „Nu nu e

întru totul adevărat. Există unul de care nu sunt prea sigură, unul pe care nu cred că mă pot bizui".

Emma descuie sertarul de sus al biroului, scoase o coală de hârtie şi examină numele nepoţilor trecute pe listă chiar în seara precedentă, când începuse s-o încolţească îndoiala. „Există un joker în pachetul cu cărţi, după cum bănuiesc?" se întrebă ea îngrijorată, aruncând o privire asupra numelor." Şi dacă este, cum naiba să procedez?"

Privirea ei rămase pironită asupra unui nume. Clătină din cap cu tristeţe, chibzuind.

Trădarea încetase de mult s-o mai surprindă pe Emma, căci agerimea şi intuiţia ei psihologică înnăscută se ascuţiseră mult pe parcursul unei lungi, deseori grele şi întotdeauna extraordinare vieţi. De fapt, relativ puţine lucruri o mai surprindeau, şi datorită cinismului ei, cu totul specific, se deprinsese să se aştepte la tot ce era mai rău din partea oamenilor, inclusiv din partea familiei ei. Şi cu toate acestea, primise o lovitură anul trecut, când descoperise prin intermediul secretarei ei, Gaye Sloane, că primii ei patru născuţi unelteau deliberat împotriva ei. Mânaţi de zgârcenie şi de ambiţia lor nemăsurată, încercaseră pe ascuns să-i smulgă din mâini imperiul, subestimând-o enorm prin această tentativă. Şocul iniţial şi tristeţea produsă de această trădare fuseseră repede înlocuite de furie şi de o cruzime neiertătoare; acţionase rapid şi cu rafinată dibăcie şi ingeniozitate, aşa cum obişnuia în faţa adversarilor. Călcând peste orice afinităţi şi porniri sufleteşti, nu îngăduise sentimentelor să-i întunece raţiunea, căci tocmai inteligenţa ei superioară o salvase inevitabil în situaţii dezastruoase din trecut.

Dacă fusese mai deşteaptă decât incapabilii uneltitori, şi îi lăsase să bâjbâie într-o derută totală, ajunsese în cele din urmă să-şi dea seama că sângele apă nu se face. I se dovedise cu brutalitate că legăturile de sânge ieşeau din discuţie când erau în joc uriaşe sume de bani sau, mai mult, o mare putere. Oamenii nu se dădeau în lături de la nimic pentru a obţine o porţie cât de mică din amândouă. În ciuda dezgustului şi dezamăgirii copleşitoare provocate de copiii ei, fusese foarte sigură de

copiii acestora, de devotamentul lor față de ea. Acum, unul din ei o silea să-şi revizuiască aprecierea şi să-şi pună la îndoială încrederea în el.

Răsuci în fel şi chip numele în mintea ei... Poate se înşela; spera să fie aşa. De fapt, nu se baza pe nimic – doar pe instinctul şi pe presimțirile ei. Dar şi acestea o slujiseră bine, ca şi inteligența, pe tot parcursul vieții.

Ca întotdeauna când era confruntată cu acest gen de dilemă, instinctul îi spunea Emmei să aştepte – şi să observe. Se hotărî din nou să tragă de timp. În felul acesta, îşi putea ascunde sentimentele, mizând pe faptul că între timp lucrurile vor evolua în favoarea ei, scutind-o astfel de necesitatea de a lua măsuri aspre. „Dar o să dau doar un capăt de ață", adăuga ea în sinea ei. Experiența o învățase că atunci când un mosor întreg, oferit cu generozitate, cădea pe mâini nedibace, ața făcea întotdeauna noduri. Emma cântări multiplele posibilități care s-ar ivi în caz că se va întâmpla aşa ceva şi chipul ei căpătă o expresie aspră şi dură, iar privirea i se întunecă. Nu se dădea în lături să ridice din nou sabia ca să se apere pe ea şi interesele ei, ca să nu mai vorbim de cele ale celorlalți moştenitori.

„Istoria are prostul obicei de a se repeta, se gândi ea, mai ales în viața mea. Dar să nu anticipez. Ar însemna să-mi caut singură bucluc." Băgă hotărâtă lista înapoi, în sertar, îl încuie şi vârî cheia în buzunar.

Emma Harte avea talentul de invidiat de a alunga din minte problemele nerezolvate, pentru a se putea concentra asupra priorităților şi astfel, izbuti să ignore sâcâitoarea – şi răscolitoarea – bănuială că unul din nepoții ei era nedemn de încredere şi, în consecință, un potențial adversar. Afacerile curente erau prima urgență, aşa că îşi îndreptă atenția spre întrevederile pe care le mai avea în acea zi, fiecare din ele fiind cu trei dintre cei şase nepoți care lucrau pentru ea.

Alexander va sosi primul.

Emma se uită la ceas. Trebuia să vină peste cincisprezece minute, la zece şi jumătate. Va veni la timp,

dacă nu chiar ceva mai devreme. O pufnea râsul. Alexander devenise maniac cu punctualitatea; o muştruluise chiar şi pe ea săptămâna trecută, fiindcă îl făcuse să aştepte şi era mereu în conflict cu maică-sa care suferea de un dispreţ cronic faţă de ora exactă. Zâmbetul amuzat dispăru, fiind înlocuit de o grimasă care exprima răceală şi dezaprobare, în timp ce se gândea la cea de a doua fiică a ei.

Elisabeth începea s-o exaspereze, hoinărind prin toată lumea în modul cel mai scandalos, căsătorindu-se şi divorţând la întâmplare şi cu o frecvenţă atât de mare în ultimul timp, încât o îngrozea. Inconsecvenţa şi instabilitatea fiicei ei n-o mai surprindea, căci înţelesese de mult că Elisabeth moştenise majoritatea trăsăturilor negative ale tatălui ei. Arthur Ainsley fusese un bărbat slab, egoist şi îngăduitor cu sine; aceste cusururi erau dominante la fiica lui şi călcându-i pe urme, frumoasa, sălbatica şi capricioasa Elisabeth disprețuia toate convenienţele şi rămânea o neâmblânzită. Şi teribil de nefericită, recunoscu Emma în sinea ei. Femeia asta oferea o imagine tragică, vrednică mai degrabă de a fi compătimită, decît condamnată.

Se întrebă unde o fi fiica ei în clipa aceea, apoi alungă brusc acest gând din minte. N-avea nici o importanţă, de vreme ce abia dacă îşi mai vorbeau după scandalul cu testamentul. În mod surprinzător, până şi Alexander fusese tratat cu destulă răceală de către mama lui iubitoare, pentru că îl preferaseră în locul ei. Dar Elisabeth n-a putut să ţină piept glacialei nepăsări a lui Alexander faţă de sentimentele ei; crizele ei de isterie şi râurile de lacrimi încetaseră brusc când îşi dăduse seama că îşi pierde vremea. Capitulase în faţa indiferenţei, a atitudinii lui dezaprobatoare şi a disprețului rău mascat. Buna părere şi dragostea fiului ei erau se pare vitale pentru ea, aşa că se împăcase cu el şi îşi schimbase comportarea. Dar n-a ţinut-o mult, se gândi Emma cu răutate. Şi-a reluat curând proastele obiceiuri. Şi, în orice caz, nu datorită acestei muieri nesăbuite evoluase Alexander atât de frumos.

Emma simți un val de tandrețe amestecată cu satisfacție, gândindu-se la nepotul ei. Alexander devenise bărbatul care era acum, datorită tăriei de caracter şi integrității lui. Era serios, muncitor, un om de nădejde. Deşi nu era sclipitor ca verişoara lui, Paula, şi îi lipsea extraordinara ei pricepere în afaceri, avea totuşi o judecată sănătoasă. Tendințele conservatoare erau echilibrate de o oarecare flexibilitate şi dădea dovadă de o reală bunăvoință de a cântări aspectele pro şi contra ale oricărei situații şi de a face compromisuri, atunci când era necesar. Alexander avea capacitatea de a vedea totul într-o lumină adevărată, ceea ce o liniştea pe Emma, ea însăşi o ființă realistă din născare.

În anul care trecuse, Alexander se arătase vrednic de încrederea ei şi Emma nu regreta că îl făcuse principalul moştenitor al Întreprinderii Harte, lăsându-i cincizeci şi două la sută din acțiunile acestei companii cu capital privat. Deşi Alexander continua să supravegheze filaturile, Emma considera că este esențial pentru el să înțeleagă totodată fiecare aspect al întregii corporații şi în acest sens îl instruise în mod asiduu, pregătindu-l pentru ziua când va prelua frâiele de la ea.

Întreprinderile Harte cuprindeau filaturile de lână, fabricile de confecții, proprietățile mobiliare, Compania Generală de Comerț cu amănuntul, Compania de presă *Yorkshire Consolidated* şi valora milioane de lire. Îşi dăduse seama de mult că Alexander nu-i va spori probabil niciodată valoarea, din cauza tendinței lui de a fi prudent; dar, din acelaşi motiv, nici n-o va aduce în stare de faliment, în urma unor decizii pripite sau a unor speculații nesăbuite. El o va menține la acel nivel stabil pe care îl preconizase cu atâta grijă, respectând îndrumările şi principiile stabilite de ea cu ani în urmă.

Emma îşi trase din nou agenda spre ea şi verifică ora la care urma să ia dejunul cu Emily, sora lui Alexander.

Emily trebuia să sosească la ora unu.

Când o sunase la începutul săptămânii, nepoata ei îi spusese pe un ton enigmatic că are de discutat cu ea o

problemă serioasă. Pentru Emma nu era nici un mister. Cunoştea de mult problema lui Emily. Era doar surprinsă că nepoata ei nu dorise să i-o împărtăşească mai devreme. Ridică capul şi privi în gol, meditând, răsucind problema pe toate părţile, apoi se încruntă. În urmă cu două săptămâni, luase o hotărâre în privinţa lui Emily şi era convinsă că era o hotărâre corectă. Dar va accepta Emily? Da, îşi răspunse ea singură. Fata îşi va da seama că e logică, sunt sigură de asta. Emma îşi coborî din nou privirea asupra paginii deschise din agendă.

Paula va trece pe aici la sfârşitul după-amiezii.

Avea de discutat cu Paula proiectul Cross. „Dacă Paula reuşeşte să-l manevreze cu abilitate şi să încheie negocierile cu succes, atunci voi avea stimulentul pe care-l caut", se gândi Emma. Gura ei căpătă acea expresie hotărâtă care o caracteriza, în timp ce îşi îndrepta atenţia spre bilanţurile Companiei *Aire Communications* a familiei Cross. Cifrele erau dezastruoase – anunţau catastrofa. Dar în afara problemelor financiare, compania era împovărată de grave deficienţe, atât de stupide, încât îţi stătea mintea în loc. Paula era de părere că acestea puteau fi depăşite şi rezolvate, şi întocmise un plan atât de simplu şi totuşi atât de dibaci alcătuit, încât o pusese pe Emma pe gânduri, dar în acelaşi timp o impresionase.

– Hai să cumpărăm compania, buni, îi spusese Paula cu câteva săptămâni în urmă. Îmi dau seama că *Aire* pare o catastrofă şi chiar este, dar asta numai din cauza unei proaste administrări şi a actualei sale structuri. E un talmeş-balmeş. E prea diversificată. Şi are prea multe compartimente. Cele care scot un profit frumuşel nu pot să ia avans şi să prospere cu adevărat, pentru că sunt trase în jos de compartimentele falimentare, pe care trebuie să le întreţină.

Paula îi detaliase planul, pas cu pas, şi Emma înţelese imediat cum putea fi manipulată compania *Aire* şi încă foarte repede. O sfătuise pe nepoata ei să înceapă de îndată negocierile.

Tare i-ar mai plăcea să pună mâna pe această mică afacere! Şi poate că va reuşi chiar foarte curând, dacă apreciase situaţia corect. Emma se convinsese că nimeni nu era mai bine înzestrată decât Paula pentru a trata cu John Cross şi fiul lui, Sebastian, căci Paula devenise un negociator dur şi viclean. Nu se mai eschiva când Emma o împingea în afaceri delicate care cereau o gândire rapidă şi un acut simţ al afacerilor, calităţi pe care Paula le deţinea din plin. Şi în ultimul timp era tot mai încrezătoare în ea însăşi.

Emma se uită din nou la ceas, apoi îşi înfrână tentaţia de a o suna pe Paula la magazinul din Leeds, ca să-i dea câteva informaţii de ultimă oră despre John Cross şi să-i spună cum să trateze eficient cu el. Paula dovedise că se putea descurca singură şi Emma nu voia să-i creeze impresia că-i stă tot timpul în spinare.

Sună telefonul. Emma întinse mâna după receptor.

– Alo...

– Eu sunt, mătuşă Emma. Shane. Ce mai faci?

– Mă bucur că te aud, Shane! Mă simt bine, mulţumesc. După voce, se pare că şi tu o duci bine. Abia aştept să te văd mâine, la botez. În timp ce vorbea, îşi scoase ochelarii şi-i puse pe birou, luându-şi o poziţie relaxată pe scaun.

– Eu speram să ne vedem mai înainte, mătuşă Emma. N-ai vrea să ieşi diseară în oraş cu doi burlaci petrecăreţi?

Emma râse, înveselită.

– Cine este celălalt burlac petrecăreţ?

– Bunicul, bineînţeles, cine altcineva?

– Petrecăreţ! Dacă vrei să-mi afli părerea, eu cred că o să ne strice tot cheful.

– Eu n-aş spune asta, fătuco, bubui glasul lui Blackie în telefon, căci i-l smulsese nepotului lui. Pun rămăşag că mai pot încă să te fac să te distrezi pe cinste, dacă mi se oferă un prilej cât de mic.

– Sunt sigură că poţi, iubitule. Emma zâmbi în receptor, fericită că îl aude. Totuşi, mă tem că n-o să ai prilejul astă-seară. Nu pot accepta invitaţia ta, dragul meu Blackie. Îi aştept pe câţiva dintre ai mei mai târziu şi nu pot pleca.

– Ba da, strigă Blackie pe un ton hotărât. Poți să te vezi cu ei și mâine. Hai, zău, nu mă refuza, iubito! se răsfață el. În afară de plăcerea de a fi cu tine, am nevoie de sfatul tău într-o chestiune importantă de afaceri.

– O! Emma rămase puțin surprinsă de această afirmație. Blackie se retrăsese din afaceri și lăsase conducerea companiilor lui pe mâinile fiului lui, Bryan, și a lui Shane. Era firesc să devină curioasă, deci întrebă: Ce fel de afaceri?

– Nu vreau să discut la telefon, Emma, spuse Blackie pe un ton ușor mustrător. Nu e o chestiune atât de simplă încât să poată fi rezolvată în câteva minute. Trebuie s-o luăm pe toate părțile, știi tu, s-o disecăm nițeluș și s-ar cuveni să facem asta la un păhărel de whisky irlandez și o masă bună.

Emma râse pe înfundate, îndoindu-se de importanța reală a acestei așa-zise afaceri, dar până la urmă se pomeni că se dă bătută.

– Cred că pot să-i las să se descurce singuri. Ca să fiu sinceră, nu prea aveam chef de ei. Deși vor veni Daisy și David, nu prea mă atrage perspectiva unei reuniuni de familie. Bine, primesc. Și unde aveți de gând, tu și cuceritorul tău nepot, să mă duceți? Nu prea mă amuză o ieșire în oraș, în Leeds.

Blackie confirmă râzând și spuse:

– N-ai nici o grijă, născocim noi ceva. Îți promit că n-o să te plictisești.

– La ce oră ne întâlnim?

– Shane vine să te ia pe la șase. Îți convine, drăguța mea?

– Perfect.

– E-n regulă. Deci ne vedem mai târziu. A! Emma...

– Ce este, Blackie?

– Te-ai mai gândit la modesta mea propunere?

– Da, și am serioase îndoieli că ar putea avea vreun rezultat.

– A, deci din câte văd, după atâția ani, ai rămas tot Emma mea Necredincioasă. Bine, o să discutăm și asta diseară și poate că totuși te conving.

– Poate, șopti ea cu blândețe, punând receptorul jos.

Emma se lăsă pe speteaza scaunului, gândindu-se la Blackie O'Neill. *Emma Necredincioasa.* Un zâmbet vag îi lumină privirile. Când o poreclise el aşa? În 1904 sau 1905? Nu mai ştia precis, dar cam pe atunci. Iar Blackie era cel mai apropiat şi cel mai drag prieten al ei de şaizeci şi cinci de ani încoace. Întotdeauna prezent la chemarea ei, loial, gata s-o ajute, iubitor. Trecuseră împreună prin toate greutăţile vieţii, împărtăşiseră cumplitele pierderi şi înfrângeri ale fiecăruia din ei, suferinţele şi amărăciunea; sărbătoriseră împreună victoriile şi bucuriile. Din generaţia lor rămăseseră numai ei doi şi acum erau mai apropiaţi ca niciodată, cu adevărat nedespărţiţi. Nu ştia ce s-ar face dacă i s-ar întâmpla ceva, lui Blackie. Alungă hotărâtă acest gând inacceptabil, înainte de a pune stăpânire pe ea. Blackie era un bătrân cal de luptă ca şi ea; deşi împlinise optzeci şi trei de ani, avea încă multă vigoare şi vitalitate. Dar nimeni nu trăieşte veşnic, se gândi ea cu o strângere de inimă, fiind silită să accepte inevitabilul. La vârsta lor înaintată, moartea era o certitudine pe care n-o puteai nega şi deşi nu era binevenită, iminenţa ei îi devenise familiară.

Cineva bătu la uşă.

Emma se uită într-acolo, adoptă expresia ei obişnuită, rece şi de nepătruns, apoi strigă:

– Intră!

Uşa se dădu de perete şi intră Alexander. Era înalt, slab, dar bine făcut, chipeş ca maică-sa, cu ochii ei mari, albastru deschis; dar înfăţişarea destul de serioasă şi figura gravă îl făceau să pară mai în vârstă decât cei douăzeci şi cinci de ani ai lui, dându-i un aer demn. Purta un costum din stofă de lână gri închis, bine croit, cămaşă albă şi o cravată de mătase purpurie – toate reflectând şi accentuând personalitatea lui sobră.

– Bună dimineaţa, bunico, spuse el înaintând spre ea. Când ajunse la birou, adăugă: Dar ce elegantă eşti azi!

– Bună dimineaţa, Alexander. Mulţumesc pentru compliment. Dar să ştii că nu mă înduioşează linguşeala, răspunse ea vioaie. Totuşi privirea îi licări şi se uită cu drag la nepotul ei.

Alexander o sărută pe obraz, se aşeză în faţa ei şi protestă:

– Nu te linguşesc deloc, bunico. Zău că nu! Arăţi absolut nemaipomenit. Îţi şade grozav culoarea asta şi rochia e foarte şic.

Emma dădu din cap nerăbdătoare, flutură mâna în semn că a încheiat această discuţie şi îl fixă pe nepotul ei cu o privire ascuţită şi pătrunzătoare.

– Cu ce-ai venit?

– Cu unica soluţie posibilă la problema Fairley, începu Alexander, înţelegând că voia să reteze flecăreala şi să treacă la afaceri. Bunica lui detesta întârzierile, cu excepţia cazurilor când slujeau scopurilor ei; atunci reuşeau să transforme întârzierea într-o artă. Dar cu greu o tolera la alţii, aşa că Alexander continuă repede! Trebuie să schimbăm producţia. Adică trebuie să încetăm să mai fabricăm lâneturi şi stofe de lână scumpe pe care nu prea le mai cumpără nimeni şi să începem să lucrăm cu fibre combinate. Fibre artificiale, cum sunt nailonul şi poliesterul, amestecate cu lână. E cea mai bună soluţie pentru noi.

– Şi crezi că manevra asta o să ne salveze de faliment şi o să ne asigure profitul? întrebă Emma, străpungându-l şi mai adânc cu privirea.

– Da, bunico, răspunse el cu un glas încrezător. Una din principalele noastre probleme la Fairley a fost şi este aceea de a face faţă concurenţei materialelor din fibre sintetice de pe piaţa actuală. Nimeni nu mai vrea lână pură, în afara băieţilor de la *Saviele Row* şi ei nu sunt o piaţă de desfacere suficient de mare pentru producţia filaturilor Fairley. Ascultă, ori producem aceste amestecuri ori închidem prăvălia – ceea ce dumneata nu vrei să faci. Mai simplu de atât nu se poate.

– Transferul se poate face uşor?

Alexander confirmă hotărât din cap.

– Se poate. Fabricând produse mai ieftine putem câştiga pieţele de aici şi din străinătate cu preţuri mai accesibile, şi putem realiza un volum mai mare de vânzări. Desigur problema este să reducem preţurile şi să punem un picior în pieţele noi. Dar sunt convins că o să scoatem capul. Vârî mâna în buzunarul interior de la piept

şi scoase o foaie de hârtie. Am analizat toate aspectele planului şi sunt sigur că n-am omis nimic. Poftim!

Emma îi luă foaia din mână, îşi luă ochelarii şi studie hârtia dactilografiată la un rând. Observă imediat că Alexander îşi făcuse tema, sârguincios ca întotdeauna. Cizelase ideea cu care ea însăşi cochetase, deşi n-avea de gând să divulge acest lucru, nedorind să-l saboteze sau să-i minimalizeze eforturile. Îşi ridică privirea, îşi scoase ochelarii şi îi acordă un zâmbet cald de felicitare.

– Bravo, Sandy! exclamă ea, revenind la diminutivul afectuos din copilăria lui. Ai gândit foarte sănătos şi sunt cu adevărat încântată.

– E o mare uşurare pentru mine, spuse el, schiţând un zâmbet. Deşi reţinut din fire, Alexander era întotdeauna total relaxat şi sincer cu Emma, singura persoană pe care o iubea cu adevărat, aşa că acum mărturisi: Să ştii că de data asta mi-am stors creierii, bunico, am răsucit în minte tot felul de idei complicate, recunosc asta. Şi totuşi am revenit până la urmă la planul meu iniţial cu fabricarea noilor amestecuri. Se aplecă mai mult spre birou şi o străpunse şi el cu privirea. Dar din câte te ştiu, presimt că te-ai şi gândit la soluţia asta, înainte de a-mi arunca în braţe această problemă.

Emma era măgulită de perspicacitatea lui, dar îşi înăbuşi râsul care-i clocotea în piept. Se uită în ochii lui albaştri candizi şi clătină încet din cap.

– Nu, nu m-am gândit, minţi ea. Apoi văzând că n-o crede, adăugă: Dar probabil că aş fi putut să mă gândesc.

– Bineînţeles că ţi-ar fi venit ideea, recunoscu el. Se foi puţin pe scaun şi îşi încrucişă picioarele, gândindu-se cum să-i dea vestea cea rea. Se hotărî să se arunce cu capul înainte. Dar mai e ceva, bunico. Ezită, întunecându-se brusc la faţă, vizibil îngrijorat. Mă tem că va trebui să reducem cheltuielile la filatură. Să strângem cu adevărat cureaua la Fairley, dacă vrem să funcţionăm mai eficient – şi mai profitabil. Regret că trebuie să-ţi spun, dar va trebui să concediem câţiva oameni. Tăcu o clipă, înainte de a încheia posomorât: Îi dăm afară definitiv.

Faţa Emmei se crispă, mâhnită.

– Of, Doamne! Dădu încet din cap, confirmându-şi parcă ei însăşi ceva. Într-un fel, mă aşteptam la asta, Alexander. Dacă trebuie s-o faci, fă-o. Probabil că vei renunța la cei mai în vârstă, la oamenii care se apropie de vârsta pensionării, se interesă ea, ridicând întrebător o sprânceană.

– Da, cred că este mai corect aşa.

– Ai grijă să primească o primă substanțială, o gratificație de despărțire, sau cum îi spuneți voi. Şi bineînțeles pensiile să intre imediat în vigoare. Să nu rămână fără bani, în aşteptarea vârstei pensionării. Să n-aud, Sandy, asemenea absurdități.

– Desigur! Ți-am ghicit gândul în privința asta. Pregătesc o listă de nume şi detaliile asupra obligațiilor noastre financiare față de oameni. Ți-o dau săptămâna viitoare, dacă eşti de acord. Se lăsă pe speteaza scaunului şi aşteptă.

Emma nu răspunse. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă încet spre bovindou, unde rămase privind în jos spre splendida grădină a reşedinței Pennistone Royal. Cu gândul la filatura din Fairley, pe fața ei ridată se strecură umbra îngrijorării. Viața ei fusese legată de filatură pe multe şi diferite căi. Tatăl ei lucrase acolo, ca şi fratele ei, Frank, pe când era un băiețel care ar fi trebuit să meargă la şcoală. Frank fusese bobinator, trudind din zori şi până la căderea nopții, abia târându-şi picioruşele ostenite până acasă după o zi lungă de muncă, palid la față de oboseală, din lipsă de aer curat şi de lumina soarelui.

Adam Fairley, străbunicul lui Jim şi stăpânul domeniului Fairley, era pe atunci proprietarul filaturii. Cât îl urâse când era doar o fetiță! De fapt, în cei mai frumoşi ani ai vieții ei. Înțelepciunea bătrâneții îi spunea acum că Adam nu fusese atât de tiranic pe cât îl crezuse ea. Dar fusese indiferent, ceea ce în ochii ei constituia o crimă. Indiferența lui monumentală şi preocuparea față de persoana şi problemele lui, precum şi dragostea lui mistuitoare pentru Olivia Wainright îi făcuse pe alții, mai puțin norocoşi, să sufere. Da, Adam Fairley se făcuse vinovat de neglijarea îndatoririlor lui în modul cel mai nepăsător şi nemilos cu putință, căci nu ținuse deloc

seama de bietele suflete care trudeau în filaturile lui: muncitorii care-i asigurau traiul în puf, uşor şi privilegiat, care erau dependenţi de el şi constituiau responsabilitatea lui. „Asta se întâmpla în urmă cu o jumătate de secol, comentă ea în tăcere. Poate că acum îl pot înţelege, dar nu voi uita ce-a făcut. Niciodată"

Privi în jos, spre mâinile ei mici, dar puternice, netede şi bine îngrijite, cu unghii perfecte, datorate unei manichiuri costisitoare. Odinioară, în copilărie, aceste mâini fuseseră roşii şi aspre, umflate de atâta frecat, lustruit, spălat şi gătit pentru familia Fairley, a căror slujnică fusese. Ridică o mână şi atingându-şi faţa, îşi aminti cu o uluitoare limpezime palmele usturătoare pe care i le trăsese Murgatroyd pe obraz. Odiosul Murgatroyd, majordomul lui Adam Fairley, căruia îi îngăduise să conducă acea casă blestemată, plină de taine şi aducătoare de rele, cu o cruzime care se învecina cu sălbăticia. În ciuda durităţii lui şi deşi o persecutase necontenit, Murgatroyd n-o înspăimântase niciodată. Casa aceea monstruoasă o umplea, în schimb, de o groază fără nume, de care dorise întotdeauna să scape.

Şi apoi, într-o bună zi, intrase în stăpânirea acelei case ca un mausoleu – Nebunia Fairley, cum îi spuneau sătenii – şi ştiuse din prima clipă că nu va locui niciodată în ea, nu va juca niciodată rolul marii doamne a conacului. Şi într-o secundă de intuiţie bruscă şi profundă, înţelesese exact ce avea de făcut. Trebuia s-o şteargă de pe suprafaţa pământului ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Şi astfel o dăduse jos, cărămidă cu cărămidă, până nu mai rămăsese nici urmă din ea. Îşi amintea încă sinistra satisfacţie pe care o încercase, când, în sfârşit, o făcuse una cu pământul.

Acum, după scurgerea a patru decenii, auzi ecoul propriului ei glas spunându-i lui Blackie: „Distruge şi grădina. Desfiinţeaz-o. Nu vreau să mai rămână nici măcar un mugure de trandafir, nici măcar o frunză" Blackie îi urmase întocmai instrucţiunile, smulgând din rădăcini grădina de trandafiri înconjurată de ziduri, în care Edwin Fairley îi alungase atât de crud şi umilitor pe ea şi pe copilul lor, pe care ea îl purta în pântec. În mod

miraculos, în câteva ceasuri, dispăruse şi grădina, ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo şi abia atunci Emma se simţise, în sfârşit, descătuşată de familia Fairley.

În acea perioadă a vieţii, Emma obţinuse filatura. Făcuse tot posibilul ca să le dea oamenilor salarii care să le asigure un trai decent, le plătea orele suplimentare şi le acorda tot felul de alte beneficii, reuşind să menţină satul pe linia de plutire ani de zile, deseori cu mari sacrificii financiare din partea ei. Într-un fel, muncitorii erau o parte din ea, căci ea însăşi se trăgea din clasa lor şi ocupau un loc unic, privilegiat în inima ei. Se întrista la gândul de a da afară chiar şi pe unul singur dintre ei şi totuşi, se părea că n-avea încotro. Era, în mod cert, mai bine să funcţioneze la jumătate din capacitate decât să închidă complet fabrica.

Se întoarse pe jumătate şi spuse:

– Apropo, Alexander, ai discutat cumva ceva din ce-am vorbit cu Kit?

– Cu unchiul Kit! exclamă Alexander, surprins, mirarea citindu-i-se pe faţă. Nu, n-am discutat, recunoscu el. În primul rând, pentru că nu l-am găsit. În al doilea rând, pentru că nu pare să-l intereseze nici o filatură; Fairley, cel mai puţin din toate. Am impresia că nu-i mai pasă, de când l-ai eliminat din testament.

– E un mod foarte grosolan de exprimare, rosti Emma tăios şi se întoarse la biroul ei, cu o sprinteneală ostentativă. Nu l-am eliminat, cum te exprimi tu. L-am omis de la socoteală. În favoarea fiicei lui, nu uita. Aşa cum am procedat şi cu maică-ta, în favoarea ta şi a lui Emily, cu unchiul Robin, în favoarea lui Jonathan. Şi cunoşti motivele, aşa că n-o să mă ostenesc să ţi le mai înşir. Şi să nu uităm că testamentul meu intră în vigoare abia după moartea mea. Care nu va surveni mult timp de acum înainte, dacă va depinde de mine.

– Sau de mine, strigă repede Alexander, speriat ca întotdeauna când Emma pomenea de moarte.

Emma îi zâmbi, pe deplin conştientă de devotamentul lui, de preocuparea lui sinceră faţă de sănătatea ei. Continuă pe acelaşi ton de afaceri:

– Cam atât despre Kit. Bineînțeles, mi-am dat seama că şi-a cam neglijat îndatoririle. Pe de altă parte, sunt convinsă că mai trece pe acolo, măcar pentru a păstra aparențele.

– A, da, asta face. Dar e atât de posac şi de necomunicativ, încât mai bine nu s-ar mai duce, explică Alexander, adăugând după o clipă de gândire: Nu-mi pot închipui cu ce-şi mai trece timpul acum.

– Nu prea are cu ce, din câte-l cunosc eu pe fiul meu cel mai mare. N-a fost niciodată înzestrat cu prea multă imaginație, replică Emma pe un ton sarcastic, în timp ce buzele ei schițară o grimasă dispreţuitoare. Îşi propuse să țină minte să stea de vorbă cu fiica lui Kit, Sarah, despre actuala stare sufletească a tatălui ei. Într-adevăr e posac, se gândi Emma cu dezgust. S-a băgat singur în belele. Ba nu, nu-i adevărat. I-a dat şi Robin o mână de ajutor, şi Elisabeth cu Edwina, complicii lui la complotul împotriva mea. Simțind că Alexander aştepta, plin de speranțe, Emma încheie: În orice caz, de vreme ce Kit nu e de găsit, nu te poate boicota – aşa cum a făcut-o de atâtea ori în trecut. Drumul e liber. Pune-ți imediat planul în aplicare. Îți dau binecuvântarea mea.

– Mulțumesc, bunico. Se aplecă şi spuse cu convingere: Să ştii că amândoi procedăm bine.

– Ştiu.

– Nu te necăji pentru oamenii care vor fi scoşi la pensie. Îți promit că o vor duce bine.

Ea îi aruncă o privire, micşorând ochii sub pleoapele ridate. Se gândi: „Cât de mult mă bucur că nu pe Alexander îl bănuiesc de trădare şi duplicitate! N-aş putea suporta. Acest gând m-ar ucide." Apoi i se adresă:

– Mă bucură, Sandy că te-a interesat întotdeauna îndeaproape soarta filaturii Fairley. Ții la ea şi asta-i important pentru mine. Şi apreciez că înțelegi... înțelegi ce mă leagă de această filatură. Zâmbi stingherită şi clătină din cap. Trecutul ne însoțeşte întotdeauna, întotdeauna gata să reclame o părticică din noi, şi, cu mult timp în urmă, am descoperit că nu putem scăpa de el.

– Aşa este, spuse el laconic, dar privirea din ochii lui spunea mult mai mult.

Emma continuă:

– M-am hotărât să mă duc la filatura Fairley săptămâna viitoare. O să le explic eu modificările pe care le vom face. O să le spun eu însămi de pensionări, cu cuvintele mele. Aşa se cuvine.

– Bine, bunico. Vor fi fericiți să te vadă. Toți te adoră, ştii asta.

– Ei, na! pufni ea. Nu fi prost, Alexander. Şi nu exagera. Ştii că nu pot să sufăr exagerările.

Alexander îşi înăbuşi un zâmbet şi nu rosti nici o vorbă, observând-o îndeaproape, în timp ce ea făcea ordine printre hârtiile de pe birou, cu capul aplecat. Vorbise precipitat, chiar furioasă, dar în glasul ei se simțise o asprime ciudată şi Alexander ştia că o înduioşaseră vorbele lui. Îl amuza muştruluiala ei. Era de tot caraghioslâcul. Doamne Dumnezeule, toată viața ei fusese o nemaipomenită exagerare! Femeia asta nu era adevărată!

– N-ai plecat? spuse Emma ridicându-şi privirea, încruntată şi prefăcându-se supărată. Credeam că eşti deja în drum spre birou, având în vedere câte ai de făcut azi. Hai, întinde-o!

Alexander izbucni în râs, se ridică şi înconjură biroul. O trase spre el şi o sărută în creştet, pe părul argintiu.

– N-ai pereche pe lume, Emma Harte, spuse el cu blândețe. N-ai pereche.

CAPITOLUL 2

– Numai Emma e în stare să vină cu propunere atât de absurdă! strigă Sebastian Cross indignat, spumegând de furie şi roşu la față.

– Ideea n-a fost a ei, ci a mea, ripostă Paula pe tonul cel mai rece de care era capabilă, întorcându-i privirea furioasă cu o căutătură fermă, fără să clipească.

– Aiurea! Astea-s vorbele bunicii tale, nu ale tale!

Paula simți cum se crispează pe scaun şi îşi înăbuşi primul impuls de protest, care-i stătea pe buze. Stăpânirea de sine era esențială în orice tranzacție de afaceri şi mai ales cu acest om detestabil. Nu-i mai îngădui s-o pună la punct, nici s-o ademenească, sugerând că bunica ei manipula această negociere de la distanță.

– Puteți crede ce vreți, spuse ea după o scurtă tăcere, dar indiferent cine a formulat tranzacția, rămâne aşa cum am conceput-o. Acceptați sau nu.

– Atunci mulțumesc, nu acceptăm, replică Sebastian, cuprins de o invidie ranchiunoasă pentru frumusețea ei stranie dar irezistibilă, pentru banii şi puterea ei. Ochii lui negri scăpărară când adăugă: Cine naiba are nevoie de tine sau de bunică-ta?

– Liniştește-te, Sebastian. Să nu ne pripim, spuse John Cross ca să-l domolească. Şi te rog, calmează-te. Îi aruncă fiului său o privire de avertizare, apoi se întoarse spre Paula, devenind brusc împăciuitor. Trebuie să fii îngăduitoare cu fiul meu. Fireşte că este destul de tulburat. La urma urmelor, propunerea voastră i-a produs un şoc. E foarte ataşat de *Aire Communications,* aşa cum am fost şi eu întotdeauna, şi nu are de gând să părăsească firma. Nici eu, de altfel. Într-un cuvânt, amândoi dorim şi intenționăm cu toată seriozitatea să ne menținem actualele funcții. Eu, preşedinte al consiliului de administrație şi Sebastian, director general. Întreprinderile Harte trebuie să accepte asta.

– Nu cred că este posibil, domnule Cross, spuse Paula.

– Termină, tată, aproape că țipă Sebastian. O să căutăm bani în altă parte.

– N-aveți unde să vă duceți, nu se putu Paula abține să nu i-o reteze pe un ton glacial, întinzând mâna după servieta aşezată pe masa din sala de şedințe. Se ridică, anunțând sentențios: Întrucât se pare că am intrat într-un impas, este evident că nu mai rămâne nimic de spus. E momentul să plec.

John Cross sări în picioare şi o apucă de braț.

– Te rog, spuse el calm, te rog, ia loc. Hai să mai discutăm puțin.

Paula ezită, fixându-l cu privirea. Pe tot parcursul relativ scurtei lor întrevederi, în timp ce fiul lui zbierase și bombănise, John Cross adoptase o atitudine inflexibilă, manifestându-și calm dar ferm hotărârea de a încheia tranzacția în condițiile impuse de el, în pofida înțelegerii lor inițiale. Acum Paula detectă pentru prima oară o urmă de șovăială din partea lui. Și fie că era sau nu conștient, lunile anterioare de încordare își puseseră amprenta asupra lui. Necazurile pe care le avusese cu prima lui firmă lăsaseră urme clare pe fața lui scofâlcită și istovită și în ochii congestionați se ascundea o disperare tăcută care prevestea un nou val de panică. „Știe că am dreptate în toate privințele, se gândi ea, cântărindu-l totuși din nou cu atenție, dar nu vrea să recunoască. Prostul!" Dar se corectă imediat. Bărbatul din fața ei clădise *Aire Communications* din nimic, așa că nu prea putea să-l considere un prost. Prost îndrumat, da – și din păcate suferea de boala gravă a orbirii părinteşti. Îi atribuia de mult fiului său calități pe care Sebastian nu le deținea și nici nu părea posibil să le dețină vreodată; de aici i se trăgea declinul.

– Bine, spuse ea în cele din urmă, așezându-se provizoriu pe marginea scaunului. Mai stau câteva minute să aud ce aveți de spus. Dar vă declar că am vorbit serios când am afirmat că am intrat într-un impas.

– Nu este întru totul adevărat, după părerea mea, replică el, schițând un zâmbet și își camuflă stângaci sentimentul de ușurare produs de rămânerea ei în sala de consiliu, scoțând o țigară și aprinzând-o. Propunerea voastră este într-adevăr cam nerezonabilă, îți dai și tu seama. Avem nevoie de o nouă finanțare. Nu vrem să ne preia cineva firma și să ne dea afară. Nu, nu la asta ne-am gândit când am venit la voi, încheie el, clătinând de mai multe ori din cap pentru a-și întări spusele.

Paula îl privi uluită. Îi adresă un zâmbet ciudat.

– Ați atins exact punctul sensibil. Nu uitați că dumneavoastră ați venit la noi. N-am umblat noi după dumneavoastră. Și cunoașteți îndeajuns de bine între-

prinderile Harte şi modul în care tratăm, pentru a înțelege că nu investim niciodată în firme aflate la ananghie. Le preluăm, le reorganizăm şi le punem sub o nouă conducere. Conducerea noastră. Cu alte cuvinte, le facem să funcționeze echilibrat, eficient şi profitabil. Nu ne interesează să finanțăm catastrofele permanente ale altora. Nu merită.

John Cross se crispă la auzul acestei provocări evidente, dar se abținu să riposteze. În schimb, spuse:

– Aşa este, dar m-am gândit că... poate e posibil să ajungem la un compromis acceptabil...

– Tată! Nu, te rog! izbucni Sebastian furios, smucindu-se violent pe scaun.

Tatăl lui ridică o mână şi se încruntă la el.

– Ascultă-mă până la capăt, Sebastian. Uite, Paula, ce cred eu că ar trebui să facem, cum am putea încheia totuşi târgul. Întreprinderile Harte ar putea cumpăra cincizeci şi două la sută din acțiunile firmei *Aire Communications.* În felul acesta, veți avea asigurat controlul pe care insistați să-l dețineți. Numiți voi conducerea, reorganizați totul cum doriți, dar pe noi ne lăsați să rămânem la...

– Tată, îți dai seama ce spui? Ai înnebunit? urlă Sebastian în timp ce fața lui congestionată se întuneca vizibil. Ce rezolvăm cu asta? Îți spun eu ce. O s-ajungem pe drumuri, pentru numele lui Dumnezeu!

– Sebastian, te rog! strigă la rândul lui John Cross, pierzându-şi în cele din urmă firea, exasperat la culme. Lasă-mă măcar o dată să termin ce am de spus!

– O clipă, domnule Cross, interveni Paula iute, şi în glasul ei se simțea enervarea. Înainte de a continua, trebuie să subliniez, încă o dată, că nu ne interesează aşa ceva. Trebuie să cumpărăm totul. Ori sută la sută ori nimic. Şi v-am spus asta încă de la...

– Astea sunt iarăşi vorbele cotoroanței, tată, interveni Sebastian disprețuitor, schimonosindu-şi gura, până deveni o linie hidoasă. Emma Harte! Doamne Dumnezeule, femeia asta n-are inimă! Să nu faci afaceri cu ele, tată. Sunt amândouă nişte vulturoaice, şi asta de aici a învățat bine lecția stând în umbra stăpânei, se vede al

naibii de bine. Vrea să ne înghită, la fel cum bunică-sa a înghiţit firmă după firmă, ani de zile. Ţi-am spus că n-avem nevoie de ele.

Paula preferă să ignore această răbufnire de nesupunere şi răzbunare, considerând-o nevrednică de o replică. Îşi concentră toată atenţia asupra lui John Cross. O îngrozea violenţa lui şi era furioasă, dar se stăpâni şi spuse cu un glas cât se poate de calm:

– Începusem să spun că îmi amintesc foarte clar că v-am vorbit despre achiziţionarea integrală, domnule Cross, cu mult înainte de întrevederea de azi. Mi-e greu să cred că aţi uitat îndelungatele discuţii pe care le-am purtat pe această temă. Îi aruncă o privire aspră, întrebându-se dacă nu cumva o socotea tâmpită.

John Cross roşi sub privirea ei tăioasă. Îşi amintea prea bine declaraţiile ei iniţiale. Dar sperase să trezească interesul Întreprinderilor Harte faţă de firma lor, să atâte setea de câştig a Emmei Harte şi apoi să manevreze astfel tranzacţia încât să fie pe placul lui. Fusese încântat când îşi dăduse seama că Paula va încheia negocierile. Crezuse că o va putea manipula pe Paula şi va exploata situaţia în folosul lui. Planul lui dăduse greş. Poate că Sebastian avea dreptate. Da, fără îndoială că Emma Harte lucra din culise; toate acestea purtau amprenta ei inconfundabilă. Îl cuprinse o furie iraţională şi exclamă înfierbântat:

– Să ştiţi că nu sunteţi corecte!

– Corecte, repetă Paula. Zâmbi vag şi adăugă pe un ton tăios: Corectitudinea sau incorectitudinea n-au nici o legătură. Îl fixă cu ochii ei uluitor de albaştri. Mă uimeşte să vă aud tocmai pe dumneavoastră folosind acest cuvânt. V-am spus la începutul întrevederii de azi că Întreprinderile Harte sunt gata să vă plătească două milioane de lire pentru *Aire Communications*. E mai mult decât *corect*. E de-a dreptul generos. Firma dumneavoastră se află la mare ananghie. Se poate prăbuşi în orice clipă. Dădu din umeri. Dar cred că asta e problema dumneavoastră, nu a mea, domnule Cross. Se aplecă şi îşi luă servieta. Se pare că nu mai avem ce să ne spunem.

Bătrânul Cross spuse:

– Dacă, repet, dacă, ne decidem să acceptăm oferta voastră, putem fiul meu şi cu mine să rămânem la firmă?

Paula clătină din cap.

John Cross gândi rapid, şi luă o hotărâre neplăcută dar necesară:

– Eu sunt dispus să mă retrag. La urma urmelor, mă apropii de vârsta pensionării. Îşi stinse ţigara şi o fixă cu ochii lui şterşi. Cu toate acestea, continuă el neabătut, trebuie să vă mai revizuiţi hotărârea privitoare la Sebastian. Nimeni nu cunoaşte această firmă ca fiul meu. Ar fi pentru voi un ajutor nepreţuit. Insist să fie numit în noul consiliu de administraţie şi să se încheie un contract pe patru ani în calitate de consultant special. Aş dori să-i garantaţi acest drept în scris, înainte de a merge mai departe.

– Nu, spuse ea. Fiul dumneavoastră n-are ce căuta la *Aire Communications* dacă preluăm noi firma.

Bătrânul tăcea.

Sebastian se uita insistent la tatăl lui, cu o expresie îndurerată şi în acelaşi timp acuzatoare. John Cross lăsă ochii în jos, neputând suporta privirea aceea plină de reproşuri, răsuci stiloul de aur pe toate părţile şi nu rosti o vorbă. Sebastian sări în sus clocotind de furie şi traversă sala de consiliu. Se propti la fereastă şi privi afară, ţeapăn, înjurând-o pe Paula Fairley în şoaptă.

Paula îl urmări pe Sebastian cu privirea. Simţi intuitiv răutatea şi reacţia lui spontană, căci nu-i vedea faţa, întoarsă spre umbrele aruncate prin fereastră de clădirile de afară. O trecură involuntar fiorii şi îşi întoarse privirea spre tatăl lui. Se priviră cu atenţie, fiecare întrebându-se care din ei va face următoarea mişcare. N-o făcu nici unul.

Paula văzu un bărbat slab, cu părul cărunt, de şaizeci şi ceva de ani, un om care-şi croise singur drumul în viaţă, prin propriile forţe, dobândind pe parcurs un aer distins şi un oarecare lustru de rafinament. Un om înspăimântat, în acelaşi timp. Firma lui se scufunda ca o navă de război torpilată, cu o gaură căscată la prova, dar părea să refuze centura de salvare aruncată de ea, din

cauza dragostei pentru fiul lui. Cel care administrase atât de prost firma *Aire Communications,* încât o adusese în starea actuală, zdruncinată şi şubredă. Observă un muşchi zvâcnind pe faţa bătrânului Cross şi privi în altă parte.

John Cross, la rândul lui, se afla în faţa unei tinere femei extrem de dichisită şi de elegantă. Purta un taior de lână vopsit cu fucsină, splendid croit şi lucrat, o piesă vizibil scumpă de *haute couture,* şi o cămaşă bărbătească din mătase albă. Nu avea nici o bijuterie, în afara unui ceas simplu şi a unei banale verighete de aur. Ştia că Paula McGill Amory Fairley nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar dădea impresia că este mult mai în vârstă datorită aerului ei rezervat şi comportării ei reci şi autoritare. Îi amintea de vestita ei bunică deşi aspectul fizic era cu totul diferit. Părul negru lucios, cu o tunsoare dreaptă care-i atingea linia fălcilor, ochii albaştri cu puncte violete şi tenul ivoriu îi dădeau o înfăţişare fără îndoială frapantă; dar în timp ce legendarele nuanţe de auriu-roşcat ale Emmei sugeraseră întotdeauna blândeţe şi o feminitate ispititoare, frumuseţea Paulei era ceva mai austeră, cel puţin pentru felul cum aprecia el femeile. Nici trăsăturile ei nu erau perfecte, ca odinioară cele ale Emmei. Şi totuşi aveau în comun aceeaşi prestanţă şi se părea că Paula moştenise duritatea de oţel a bătrânei doamne, acel ciudat V format de păr pe frunte, şi acei ochi pătrunzători care te cercetau cu o privire vie, inteligentă. I se strânse inima continuând să studieze acel chip palid şi frumos, dar neînduplecat.

Nu va câştiga niciodată în faţa ei. În clipa când se convinse definitiv de această realitate, făcu încă o mutare de o sută optzeci de grade, luând o hotărâre, de data aceasta definitivă. Va căuta o altă sursă de finanţare şi va insista ca tranzacţia să-l includă şi pe Sebastian. Trebuia să asigure viitorul băiatului în cadrul firmei – doar o crease special pentru el. Era singurul lucru pe care-l putea face, ceea ce trebui şi se cuvenea să facă. Da, mai presus de orice, trebuia să-şi ocrotească fiul – altminteri ce rost mai avusese viaţa lui?

John Cross a fost cel care a spart îndelunga tăcere.

– Am atins punctul mort, Paula. Trebuie să mă dau bătut. Îşi ridică mâinile în semn de neputinţă, apoi le lăsă să cadă neajutorate pe masa de şedinţe. Îţi mulţumesc pentru timpul pe care ni l-ai acordat. Şi spune-i, te rog, bunicii tale că a stabilit nişte condiţii prea aspre pentru gustul meu.

Paula surâse în timp ce amândoi se ridicară.

– Eu am stabilit condiţiile, domnule Cross, dar nu mai insist asupra acestei chestiuni. Fiind o tânără politicoasă îi întinse mâna. Vă doresc mult succes, spuse ea cu o galanterie studiată.

– Mulţumesc, spuse el, cu un glas la fel de politicos, dar nu chiar la fel de ferm. Te conduc până la lift.

În timp ce treceu pe lângă fereastră, Paula spuse:

– La revedere, Sebastian.

El îşi răsuci capul brunet, dădu scurt din cap şi Paula fu atât de şocată de ura nedisimulată care răzbătea din expresia rece şi înverşunată a feţei lui, încât aproape că nu auzi răspunsul lui mormăit. Îşi dădu seama că avea de-a face cu un duşman extrem de periculos.

CAPITOLUL 3

Paula turba de furie.

Mergând iute pe Headrow, una din străzile principale din Leeds, se îndepărtă curând de clădirea firmei *Aire Communications.* Gândurile îi zburau. Deşi simţise ghimpele ascuţit al personalităţii răzbunătoare şi agresive a lui Sebastian Cross, înţelesese imediat că el o detesta şi devenise duşmanul ei înveterat, şi gândurile ei se concentrau acum, pe bună dreptate, asupra tatălui lui. După ce încă de la început acceptase, mai mult sau mai puţin, condiţiile ei, John Cross bătuse în retragere în cele din urmă şi încă în modul cel mai jalnic şi mai perfid.

Paula n-avea nevoie să facă o analiză prea serioasă ca să înțeleagă de ce Cross procedase astfel. Era evident că nu dorea să se facă de râs în fața autoritarului său fiu, a cărui prezență îl iritase, îl făcuse să adopte o atitudine defensivă și, foarte probabil, să devină mai nechibzuit ca niciodată în fața lui. Și totuși, pentru el onoarea și integritatea erau la fel de importante, ele aveau întâietate față de orice altceva. Dar cum să-și mențină respectul fiului? Râse sec de ea însăși pentru că îi trecuseră prin cap asemenea gânduri ridicole. Un tânăr cu firea vicleană a lui Sebastian nu cunoscuse niciodată acele calități speciale. În timpul întrevederii, în clipa când înțelesese că nu se putea bizui pe John Cross, fusese pe moment uluită. Acesta se bucura de o bună reputație în cadrul comunității oamenilor de afaceri din Yorkshire, fusese întotdeauna considerat un om onorabil, deși nu și cel mai înțelept. I se părea de neconceput ca el să revină asupra cuvântului dat.

Ritmul pașilor ei se accelera, ca și furia ei, amintindu-și câtă energie, câte gânduri și cât timp irosise cu *Aire Communications*. Bunica ei se va înfuria la fel de tare ca ea. Emma Harte nu va îngădui să fie luată drept fraieră; nici nu putea suporta persoanele care nu negociau corect. Bunica va trata situația în două moduri. Ori va da din umeri cu dispreț și va întoarce spatele scârbită, ori îl va face pe domnul Cross cu ou și cu oțet, așa cum nu-i mai fusese lui dat s-audă vreodată. Bunica ei avea un neînfrânat simț al onoarei, ambele gesturi fiind pentru ea la fel de valabile ca un contract scris; și asta o știa toată lumea.

Gândindu-se cum îl va pune la punct Emma Harte pe duplicitarul John Cross, o umbră de zâmbet se ivi în ochii albastru-violet ai Paulei. Merita chiar mai mult de-atât. Dar în realitate îl aștepta o amenințare mai mare decât limba ascuțită a Emmei și virulenta ei acuzație. Era la un pas de catastrofă. De faliment. De prăbușire totală. De lichidare. Știa că el era convins că putea găsi ușor un alt concern sau o altă firmă care să refinanțeze *Aire*. Și mai știa că această convingere prostească era complet nefondată. Plecase urechea la zvonuri și semnalul fusese

dat. Nimeni nu voia să se atingă de *Aire Communications.* Nici măcar vânătorii de avere nemiloşi şi lacomi care cumpărau firme, le jefuiau şi apoi azvârleau carapacele rămase goale.

În timp ce scurta drumul pe strada Albion, Paula îşi dădu brusc seama că, deşi părea de necrezut, lui John Cross nu-i trecea cu adevărat prin cap ce i se va întâmpla lui sau firmei lui. Se gândi apoi la cei care se vor prăbuşi împreună cu el, la numeroşii salariaţi de la *Aire* care vor fi daţi afară. „Noi am fi putut să-l salvăm, şi mai important decât asta, să-i salvăm pe *ei,* murmură ea. Omul ăsta e inconştient." De când se ştia, bunica ei îi insuflase simţul responsabilităţii, una din regulile obligatorii ale codului etic al Emmei.

– Marea bogăţie şi puterea atrag după sine urieşe responsabilităţi, să nu uiţi asta niciodată, îi spusese bunica în repetate rânduri. Trebuie să avem întotdeauna grijă de cei care muncesc pentru noi, pentru că ei ne ajută să le dobândim. Iar ei se bizuie pe noi, aşa cum şi noi ne bizuim pe ei în alt mod, subliniase ea permanent.

Paula era pe deplin conştientă că existau magnaţi şi industriaşi invidioşi pe Emma Harte, care, fiindu-i adversari, o socoteau pe nedrept o femeie dură, nemiloasă, mânată de setea de putere. Dar nici măcar ei nu cutezau să nege că era extrem de corectă. Fiecare angajat de la Harte ştia asta din proprie experienţă – şi de aici se trăgea neobişnuita loialitate şi devotamentul lor faţă de bunica ei şi de dragostea lor pentru ea.

Paula se opri brusc şi trase aer în piept de câteva ori. Trebuie să-şi domolească furia care o răscolea. O storcea de vlagă, îi consuma prea mult din preţioasa ei energie – energie care putea fi canalizată în altă direcţie şi pentru o cauză mai nobilă. Şi pe lângă asta, furia blochează gândirea raţională şi inteligentă. Porni din nou, dar pasul ei era mai rar şi mai regulat şi când ajunse pe strada Commercial reuşise să-şi vină îndeajuns în fire. Îşi mai pierdu vremea un pic, oprindu-se să se uite la vitrine, apoi, în sfârşit, se opri în faţă la *E. Harte,* imensul magazin universal al bunicii, de la capătul străzii. Îi zâmbi portarului în uniformă pe care-l cunoştea din copilărie.

– Bună, Alfred, spuse ea, zâmbind.

– Bună să vă fie inima, domnişoară Paula, răspunse el cu un rânjet binevoitor. Frumoasă zi, pe cinstea mea. Tare frumoasă, domnişoară Paula. Să sperăm ca va dura vremea asta fainâ până la termidor, la botezul copiilor matale.

– Să sperăm, Alfred.

Portarul rânji din nou şi îi deschise uşa. Paula îi mulţumi, trecu iute prin raionul de parfumuri şi luă liftul până la biroul ei de la etajul al patrulea. Secretara ei, Agnes, îşi ridică privirea când intră Paula şi exclamă puţin încurcată:

– Vai, doamnă Fairley, nu l-aţi mai prins pe domnul O'Neill! Shane O'Neill. A plecat acum câteva minute. Ce rău îmi pare! A aşteptat o vreme, dar se grăbea, că avea o întâlnire de afaceri.

– Ah! Paula înlemni, luată prin surprindere, dar îşi reveni şi întrebă repede: A spus de ce a trecut pe aici? Sau a lăsat vreun mesaj?

– Am înţeles că a fost pe la magazin şi s-a hotărât în ultimul moment să intre să dea bună ziua. Dar n-a lăsat nici un mesaj. A zis doar să vă spun că va veni la botez.

– Am înţeles. Altceva, Agnes?

– A sunat domnul Fairley de la Londra. Dar nu-l puteţi suna – era în drum spre un dejun la hotel Savoy. Soseşte după cum era stabilit, la ora şase, împreună cu părinţii dumneavoastră. Celelalte mesaje sunt pe biroul dumneavoastră. Nimic deosebit. Agnes ezită, apoi întrebă: Cum a mers întrevederea de la *Aire?*

Paula făcu o faţă acră.

– N-a mers bine, Agnes. M-aş aventura chiar să spun că a mers extrem de prost.

– Îmi pare rău, doamnă Fairley. Ştiu cît aţi muncit la bilanţurile acelea şi câte ceasuri v-aţi pierdut cu contractele.

Agnes Fuller, încăruntită înainte de vreme la treizeci şi opt de ani, urâtă la faţă şi cu o expresie severă care ascundea de fapt o inimă de aur, se înălţase tot mai sus în funcţii la magazinul din Leeds. Fusese măgulită, dar se şi speriase când Paula o avansase în postul de secretară

personală. La urma urmelor, Paula era adevărata moştenitoare şi preferata Emmei Harte; dar la magazin, unii o socoteau un fel de snoabă rece, distantă şi neînduplecată, lipsită de extraordinara calitate a Emmei de a fi sociabilă cu toată lumea. Agnes descoperise însă curând că Paula n-avea nici una din trăsăturile pe care i le atribuiau cu atâta răutate bârfitorii ei. Era o fire reţinută, – chiar un pic timidă –, precaută şi prudentă şi trudea ca un cal de povară, iar aceste caracteristici fuseseră pur şi simplu prost interpretate. Pe parcursul ultimilor trei ani, Agnes ajunsese s-o iubească pe această femeie, mai tânără decât ea, o admira şi o socotea o directoare excepţională, o persoană prietenoasă şi omenoasă şi o patroană atentă cu angajaţii firmei.

Privind-o pe tânăra ei şefă prin ochelarii bifocali, Agnes observă că Paula era mai palidă ca de obicei şi trasă la faţă. Privirea ei exprima înţelegere amestecată cu compasiune.

– Povestea asta e foarte enervantă, cloncăni ea, în semn de simpatie, clătinând din cap. Sper că n-aveţi de gând să vă lăsaţi copleşită, tocmai în acest week-end.

– Nu, îţi promit că nu, o asigură Paula. Vorba bunicii, pe unii îi câştigi, pe alţii îi pierzi. Pe acesta l-am pierdut... Se întrerupse şi pe chipul ei se aşternu o expresie gânditoare. Dar dacă stau să chibzuiesc, poate că e mai bine aşa. Mai rămase o clipă pe gânduri, apoi încheie: Scuză-mă, Agnes, vin imediat.

Paula intră în cabinetul ei şi se aşeză la uriaşul ei birou, o piesă veche, care domina încăperea. După ce scoase din servietă documentele firmei *Aire Communications,* luă un pix cu pastă roşie şi scrise *clasat,* cu majuscule, de-a curmezişul coperţilor voluminosului dosar. Se ridică, se duse la dulapul cu dosare şi îl strecură înăuntru, apoi se întoarse la birou. Afacerea era clasată în ceea ce o privea. Negocierile se încheiaseră cu un fiasco şi, drept urmare, *Aire Communications* n-o mai interesa deloc.

Paula moştenise, în mai mare măsură decât oricare din progeniturile familiei Harte, neobişnuit de multe trăsături ale Emmei, iar cele cu care nu se născuse, le

dobândise prin osmoză de-a lungul anilor în care lucrase alături de ea. Cea mai importantă dintre acestea era capacitatea de a recunoaşte orice greşeală, sincer şi deschis, dând-o apoi uitării ca un filozof. Ca şi Emma, repeta invariabil: „N-a mers. Poate că am raţionat greşit. Dar să mergem mai departe. Nu trebuie să privim înapoi."

Exact asta îşi spuse şi acum în sinea ei. În mintea ei, *Aire Communications* aparţinea deja trecutului. Dacă îl judecase total greşit pe John Cross şi pierduse o groază de timp şi de energie cu el, n-avea intenţia să sporească aceste greşeli aplecându-se asupra lor în mod inutil. Se întrebă dacă n-ar trebui s-o sune pe bunica ei ca să-i explice ce se întâmplase, apoi se hotărî să n-o facă. Bunica se dusese de dimineaţă să discute atât cu Alexander cât şi cu Emily şi probabil că avea treabă. Se va duce mai târziu la Pennistone Royal, după cum stabiliseră şi îi va expune situaţia. „Bunica va fi dezamăgită, bineînţeles, se gândi ea, răsfoind teancul de mesaje. Dar n-o s-o ţină mult şi am să-i găsesc repede un alt proiect."

Paula ridică receptorul şi-i sună pe toţi cei care o căutaseră în interes de afaceri, semnă teancul de scrisori dactilografiate de Agnes, apoi se lăsă pe speteaza scaunului, aruncând o privire asupra mesajelor personale.

O sunase mama ei. Nimic important. *Nu-i nevoie să mă suni. Ne vedem diseară,* notase Agnes, adăugând unul din inimitabilele ei post scriptumuri: *Doamna Amory părea încântată, abia aşteaptă ziua de mâine. Am stat puţin la taclale. Şi-a făcut o coafură nouă şi are un taior gri Christian Dior, special pentru această ocazie.*

Paula zâmbi citind comentariile lui Agnes, apoi se uită pe mesajul de la verişoara ei, Sarah Lowther. Se părea că se luptă cu o răceală şi s-ar putea să nu se întremeze îndeajuns pentru a participa la botez. *Dar n-avea deloc un glas de om bolnav,* notase misterios Agnes. „Ciudat, se gândi Paula, încruntându-se şi recitind bileţelul. E limpede că Sarah nu vrea să vină. De ce oare?" Neputând să ghicească citi ultimul mesaj. Miranda O'Neill era la biroul din Leeds al Hotelurilor Internaţionale O'Neill. *Vă rog sunaţi-o înainte de dejun,* indicase Agnes.

Paula formă imediat numărul de acasă al Mirandei. Era ocupat, ca de obicei când venea în oraş. Miranda era înzestrată, precum bunicul ei, cu ceea ce poetul Dylan Thomas numise „minunatul dar al limbuţiei". S-ar putea foarte bine să vorbească un ceas la telefon. Automat gândurile Paulei se îndreptară spre fratele Mirandei, Shane şi văzu imediat în minte faţa lui vioaie, surâzătoare. Îi părea tare rău că nu-l prinsese mai devreme. O asemenea vizită devenise o raritate. Ani de zile îşi făcuse un obicei să treacă pe la ea, atât la Leeds cît şi la Londra şi când aceste vizite neaşteptate încetaseră brusc, Paula fusese jignită şi surprinsă.

Shane O'Neill, fiul lui Bryan, nepotul lui Blackie, fusese cel mai apropiat prieten al Paulei încă din copilărie. Crescuseră împreună, îşi petrecuseră vacanţele şcolare împreună şi fuseseră nedespărţiţi aproape toată viaţa – ceea ce o făcuse pe Emma s-o poreclească pe Paula, Umbra. Tot gândindu-se la Shane, îşi dădu seama că nu mai dăduse ochii cu el de multe, multe luni. Călătorea des în ultimul timp, ba în Spania, ba în Caraibe, unde se aflau mai multe hoteluri O'Neill; când stătea în Anglia şi ea se întâmpla să dea de el, Shane avea un aer preocupat şi se purta distant. Scoase un uşor oftat. Ce ciudat că prietenia lor luase sfârşit atât de categoric, în urmă cu un an! Asta încă o nedumerea. Când, în sfârşit, îl abordase pe Shane şi îl întrebase ce se petrecuse între ei, el o privise cât se poate de bizar şi negase că s-ar fi întâmplat ceva. Dăduse vina pe afaceri şi pe programul lui încărcat pentru absenţa lui din viaţa ei. Poate că pur şi simplu nu mai era de nasul lui. Prieteniile din copilărie se schimbă deseori în mod radical; ele se deteriorează în mod frecvent, într-o asemenea măsură, încât nu mai pot fi reînnodate niciodată. „Păcat, se gândi ea. Mie-mi lipseşte. Era bine să-l fi prins dimineaţă."

Zbârnâitul telefonului îi întrerupse gândurile. Întinse mâna după aparat. Agnes spuse:

– Domnişoara O'Neill la telefon, doamnă Fairley.

– Mulţumesc, Agnes. Fă-mi legătura, te rog.

Peste o fracţiune de secundă răsună în receptor glasul vioi al Mirandei.

– Bună, Paula. M-am gândit să te sun tot eu, fiindcă telefonul meu e ocupat de un secol.

– E un lucru de la sine înțeles, spuse Paula râzând afectuos. Când te-ai întors de la Londra?

– Aseară. M-a adus Shane cu mașina. Și nu mă sfiesc să-ți spun că a fost pentru ultima oară. Conduce ca un nebun. Cauciucurile sfârâiau pe șosea. Credeam că o să sfârșim într-un șanț. Nici nu știu cum de-am ajuns întreagă aici. Eram atât de speriată și de albă la față când am sosit acasă, că Mami a știut imediat ce se întâmplase. Mi-a interzis să mai merg cu el cu mașina. I-a zis vreo două și...

– Nu mă-ndoiesc. Paula izbucni din nou în râs. Mama ta se uită la Shane ca la un soare. În ochii ei, el nu poate greși niciodată.

– Ei bine, deocamdată e în dizgrație, draga mea. Chiar l-a bețelit. Și Tati la fel.

– Shane a trecut azi pe la mine, Miranda.

– Hei, e o veste bună! Ca și tine, nici eu nu pricep de ce e atât de rece cu tine în ultimul timp, dar fratele meu e un tip ciudat. Probabil are prea mult sânge celt în el. Dar ce-avea de spus?

– Nimic, Miranda, de vreme ce nu m-a găsit. Eram plecată la o întrevedere de afaceri.

– Păcat. Dar vine la botez. Știu că tu te îndoiești, dar mi-a spus că vine precis. S-a oferit chiar să mă ducă cu mașina. Miranda oftă prefăcându-se îngrozită de această perspectivă. Am refuzat. Voiam să vin cu Bunelul, dar bineînțeles că el o escortează pe mătușa Emma. Așa că o să mă târăsc singură până acolo. Ascultă, Paula, în afară de faptul că voiam să te aud, ce-ai zice să mâncăm împreună? Trebuie să vin până la magazin să iau un pachet pentru mama. Ne putem întâlni la Colivie peste o jumătate de oră. Ce părere ai?

– Bună idee, Merry. Ne vedem acolo la douăsprezece.

– S-a făcut, spuse Miranda. Pa!

– Pa!

În timp ce aduna hârtiile de pe birou, Paula își dădu brusc seama că se bucură că Miranda o invitase la masă. Prietena ei era o companie plăcută, fiind o fată deosebită,

prin naturaleţea, drăgălăşenia, veselia şi exuberanţa ei. Avea o fire vioaie, deschisă, şi râdea din te miri ce, probabil de aceea Mirry, cum era alintată, se transformase repede în Merry (veselă) de când era mică.

Paula zâmbi în sinea ei, întrebându-se cu ce era îmbrăcată Miranda în ziua aceea, ce surpriză o aştepta. Fata aceasta de douăzeci şi trei de ani avea talentul să-şi creeze cele mai excentrice veşminte – costumaţii, de fapt – dar le combina cu imaginaţie şi eleganţă şi ştia să le poarte cu mult aplomb. Pe altcineva ar fi părut absolut ridicole, dar nu ştiu cum se făcea că pe Miranda O'Neill arătau exact aşa cum trebuia. În afară de faptul că se potriveau cu silueta ei înaltă, băieţească, ele îi completau personalitatea trăsnită şi capricioasă. Sau cel puţin aşa i se părea Paulei, care o socotea pe Merry o femeie originală, singurul spirit cu adevărat liber pe care îl cunoştea. Bunica ei ţinea la fel de mult la Miranda şi spunea că nepoata lui Blackie era pentru toţi cel mai bun tonifiant pentru că le alunga tristeţea. „Fata asta n-are nimic rău alcătuit în ea", remarcase recent Emma faţă de Paula. „Şi, de când s-a făcut mare, îmi aminteşte tot mai mult de bunica ei. Merry are mult din Laura Spencer – în primul rând bunătatea autentică a Laurei. Şi pe umerii aceia tineri e un cap înţelept. Mă bucur că voi două aţi devenit prietene atât de bune. Orice femeie are nevoie de o prietenă apropiată şi devotată. Eu ştiu bine asta. După moartea Laurei n-am mai avut niciodată o prietenă adevărată."

Amintindu-şi cuvintele Emmei, Paula se gândi: „Dar l-a avut întotdeuna pe Blackie şi încă îl mai are; în timp ce eu l-am pierdut pe Shane. E totuşi ciudat că Miranda şi cu mine ne-am apropiat mai mult una de alta după ce Shane a dispărut..."

Se auzi o bătaie în uşă şi Agnes băgă capul.

– Au sosit şpalturile de la departamentul de publicitate. Puteţi să le semnaţi?

– Da. Intră, Agnes.

– Sunt reclamele pentru articolele de îmbrăcăminte de primăvară, explică Agnes, întinzându-i-le.

După ce studie câteva secunde reclamele pentru presă, Paula semnă şpalturile, i le înapoie secretarei şi se ridică.

– Mă duc puţin până jos. Te rog sună „Colivia", Agnes şi anunţă-i să-mi rezerve masa obişnuită. La ora douăsprezece.

– Imediat, spuse Agnes în timp ce ieşeau împreună.

Când Emma Harte deschisese localul de la al doilea etaj al magazinului din Leeds, îi dăduse numele de „Pavilionul elisabetan" şi îl decorase în stilul unei grădini englezeşti de ţară. Tapetul pictat de mână şi înfăţişând scene pastorale, panourile din împletituri de nuiele albe, gardurile vii tăiate sub formă de animale şi coliviile de demult se îmbinau pentru a crea un mic decor cât se poate de încântător.

De-a lungul anilor, pe măsură ce renova localul, numele lui se modifica pentru a se potrivi cu atmosfera sau vice versa. Dar întotdeauna predomina motivul grădinii sau al exteriorului, deseori cu o tentă internaţională, întrucât Emma lăsase frâu liber imaginaţiei şi fanteziilor ei cu mult fler şi nu mai puţin umor. O excursie în Bosfor împreună cu Paul McGill o inspirase să creeze efectul unei curţi dintr-un serai. Mozaic pe jos, tapet argintiu pictat cu păuni, palmieri în hârdaie şi o fântână arteziană fuseseră combinate pentru noul decor. Botezase localul „Buruiana turcilor" şi fusese ea însăşi încântată să asiste la popularitatea de care se bucura instantaneu, ca un loc de întâlnire elegant, nu numai pentru clienţii magazinului, ci şi pentru oamenii de afaceri locali care dejunau aici. După câţiva ani, Emma hotărî că ar fi mai potrivită o atmosferă domestică. Numele pe care-l îl alesese era „Chermeză la munte", iar decorul imita curtea unui castel scoţian, cu mobilă rustică şi tartane colorate. Cu timpul, această ambianţă a cedat locul alteia care sugera o ceainărie orientală şi era inspirată de elegante elemente decorative din Extremul Orient. Localul a fost rebotezat „Păpuşa Chinezească". Apoi a urmat „Balalaika", evocând Rusia secolului al nouăsprezecelea; după aceasta, a devenit „Terasa

Riviera", iar în 1960 Emma a redecorat iarăşi localul. De data aceasta a folosit un motiv sofisticat care să sugereze orizontul New York-ului, tapetând pereţii cu panouri fotografice uriaşe înfăţişând Manhattanul. Decorul evoca o grădină pe acoperişul unui mare oraş şi Emma l-a numit „Zgârie-nori". Dar spre sfârşitul verii anului 1968, Emmei îi trecuse pasiunea renovărilor; şi pentru că de data asta localul avea nevoie de o renovare totală, îi pasă Paulei proiectul, cerându-i să creeze ceva cu totul deosebit.

Paula ştia tot ce trebuia să ştie despre toate magazinele din reţeaua Harte şi îşi aminti fotografiile cu „Pavilionul elisabetan" iniţial. Se duse la arhivă, descoperi planurile şi schiţele originale şi o impresionară imediat originalitatea şi frumuseţea coliviilor de modă veche. Ştiind că erau păstrate în nişte lădiţe la subsol, ceru să fie aduse sus şi despachetate. Şi astfel, s-au născut decorul actual şi cel mai recent nume al localului.

Din ordinul Paulei, coliviile de lemn sau de alamă fuseseră vopsite şi lustruite din nou şi, după ce mai adăugase câteva colecţiei, le împrăştiase prin restaurant. Ele alcătuiau un contrast minunat pe fondul tapetului verde-gălbui, împodobit cu un model ce sugera o împletitură de nuiele albe; scaunele albe de grădină, din răchită, şi mesele aferente, acoperite cu sticlă, întăreau efectul de peisaj natural. Paula iubea plantele şi era chiar un grădinar iscusit şi de aceea trăsătura de penel finală, de maestru, constase într-un sortiment bogat de arbori scunzi, tufe înflorite şi diverse plante. Numeroasele ghivece cu hortensii şi azalee dădeau nota caracteristică localului „Colivia" şi această adevărată grădină din inima magazinului înflorea în toate anotimpurile sub supravegherea ei personală. Emma îşi dăduse seama imediat că era o evocare a primului ei proiect şi deci un mic omagiu închinat ei şi se simţise măgulită.

Câteva minute după ora douăsprezece, în acea dimineaţă de vineri, Paula intră grăbită la „Colivia" şi ca întotdeauna, o izbi privelişte înviorătoare a florilor şi a frunzişului, care părea să-i înveselească pe toţi. Deplasându-se printre mesele la care cumpărătorii de dimineaţă se aşezau la dejun, Paula văzu că Miranda

O'Neill sosise deja. Părul ei roşcat-arămiu, care se revărsa ca o cascadă într-o superbă masă de onduleuri şi bucle în jurul feţei în formă de inimă, părea să capteze şi să păstreze lumina, clipind ca un far la capătul celălalt al încăperii. Miranda îşi ridică privirea din menu-ul pe care-l studia, o văzu pe Paula şi îi făcu semn cu mâna.

– Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi, se scuză Paula când ajunse la masă. Am fost reţinută în biroul de proiectare. Avem nişte probleme îngrozitoare cu noul sistem de iluminare şi am vrut să-l verific din nou. Mă tem că încă nu e-n regulă. Se aplecă şi o sărută pe prietena ei, apoi se strecură pe scaunul alăturat.

Miranda chicoti maliţios şi spuse:

– Vai, vai, câte ai pe cap când conduci un magazin! Aş face oricând schimb cu tine. Să te ocupi de relaţiile cu publicul într-o reţea de hoteluri este uneori un adevărat iad.

– Dacă îmi amintesc bine, l-ai pisat mult pe taică-tău ca să-ţi dea postul ăsta.

– E adevărat. Dar n-aş mai fi făcut-o dacă aş fi ştiut ce m-aşteaptă, bombăni Miranda, făcând o faţă lungă. Dar avu apoi delicateţea de a izbucni în râs şi de a recunoaşte: Cred că de fapt îmi place. Doar uneori simt încordarea. În clipa de faţă sunt în graţiile tatei. E foarte încântat de ultima mea campanie şi a mers până acolo încât să spună că ieri am dat dovadă de spirit novator. Asta la el e o mare laudă. Ştii că nu prea-mi face complimente. Mi-a spus chiar că dacă mă port frumos, o să mă trimită la Barbados peste câteva săptămâni, ca să mă ocup de hotelurile pe care tocmai le-am achiziţionat acolo. După ce le vom renova şi redecora va fi acolo un lux nebun şi o eleganţă ca în Sandy Lane. Toţi suntem convinşi că reprezintă o extindere importantă a reţelei noastre.

– Asta-i minunat, Merry. E o adevărată bucurie pentru tine. Comandăm ceva? Nu vreau să te zoresc, dar azi trebuie să plec devreme de la magazin.

– Nici o problemă. Şi eu mă cam grăbesc. Miranda se uită din nou la menu şi spuse: Eu cred că am să iau plătică şi cartofi prăjiţi.

– Bună idee! Te secondez. Paula prinse privirea chelneriței, comandă, apoi se întoarse spre Miranda, măsurând-o rapid cu privirea, cucerită imediat de vestimentația ei. Era îmbrăcată cu un veston în stil destul de teatral, cu un guler mare, răsfrânt şi mâneci trei sferturi, prins în față cu șireturi, peste o bluză albă de mătase cu mâneci mai lungi. Arăți ca un Robin Hood feminin în vesta asta din piele verde ca pădurea Sherwood. Nu-ți mai lipsesc decât o tolbă cu săgeți şi o pălărioară nostimă de fetru cu o pană fluturând pe ea.

Miranda izbucni în râs.

– Să nu crezi că n-am o asemenea pălărie! Ei bine, am! Dar n-am îndrăznit să vin cu ea la masă, ca să nu mă crezi într-o ureche, aşa cum mă crede toată lumea. Se răsuci pe scaun ca să-şi arate picioarele, strânse în pantaloni strâmți din piele de căprioară verde şi cizmele asortate care-i ajungeau până la genunchi. Când m-a văzut Shane azi-dimineață a zis că arăt ca actorul principal dintr-o pantomimă. Mi-am făcut de cap cu costumația asta. Ți se pare prea teatrală?

– Zău că nu! Şi puteai să-ți pui şi pălăria. Întâmplător, mie una îmi plac costumațiile tale nostime.

Miranda părea încântată.

– E un adevărat compliment din partea unei elegante ca tine. Apropiindu-se de ea, continuă precipitată: Tu şi cu Jim sunteți ocupați astă-seară? Ce-ar fi dacă v-am invita să luăm masa în oraş?

– Mi-ar face plăcere să vii tu la noi diseară, dacă nu-i prea plictisitor pentru tine. Bunica dă o masă de familie la Pennistone Royal.

– Nu ştiu dacă mai e valabil ce spui tu, Paula. Bunica ta are o întâlnire de amor cu bunicul meu. Râsul Mirandei avu o notă răutăcioasă, care i se reflectă în ochi când spuse: Închipuie-ți, la vârsta lor!

Paula fu şocată de această afirmație.

– Cred că te înşeli. Sunt sigură că bunica va fi la Pennistone Royal.

– Nu, zău că nu mă-nşel. L-am auzit pe Shane vorbind cu tata în urmă cu câteva ore. Bunicul o scoate într-adevăr pe mătuşa Emma în oraş, să ia masa. Dar am

glumit când am spus că au o întâlnire de amor, pentru că se duce şi Shane cu ei.

– Înseamnă că bunica şi-a modificat programul, spuse Paula, îngrozindu-se la gândul unei mese în lipsa bunicii. Probabil că mama va juca rolul de gazdă în locul ei, deoarece nu-mi pot închipui că bunica a anulat invitaţiile fără să mă anunţe.

– Nu, nu cred că ar face una ca asta. Aplecându-se din nou şi tot pe un ton glumeţ, Miranda spuse: Când se adună bunicul cu bunica ta, sunt absolut incorijibili! I-am spus ieri că ar fi timpul să facă din mătuşa Emma o femeia cinstită, căsătorindu-se cu ea.

– Incorijibilă eşti tu, Merry! Ce ţi-a răspuns unchiul Blackie?

– A chicotit şi a zis că nu aştepta decât consimţământul meu şi acum dacă-l are o să plaseze întrebarea. Desigur, mi-am dat seama că glumeşte şi el ca şi mine. Dar, să-ţi spun drept, n-ar fi rea ideea, nu crezi?

Paula se mulţumi să zâmbească şi spuse:

– Oricum, revenind la masa de familie, eşti bine venită. Vino pe la şapte şi jumătate ca să bem ceva. Masa se serveşte la opt şi jumătate.

– Eşti o scumpă, Paula. Îţi mulţumesc. M-ai salvat de la o seară plicticoasă cu mama şi tata. În ultimul timp nu vorbesc decât despre bebeluş.

– Nici seara petrecută cu noi nu se anunţă mai captivantă. Mama a devenit o bunică cicălitoare. Tot timpul trăncăneşte numai despre gemeni. Nu reuşesc s-o mai opresc.

– Eu o ador pe mătuşa Daisy. E o femeie minunată şi nu seamănă deloc cu voi ceilalţi... Miranda se opri, îngrozită de ce spusese. Faţa ei palidă şi pistruiată se făcu roşie ca focul.

– Ce vrea să-nsemne asta? întrebă Paula ridicând dintr-una din sprâncenele ei brunete pentru a se preface jignită, dar o trădă grimasa amuzată a buzelor.

– Am vrut să spun altceva! exclamă Miranda stingherită. Nu m-am referit la tine şi la mătuşa Emma sau la verii tăi, ci la mătuşi şi unchi de fapt. Oricum, iartă-mă. Am fost mojică.

– Nu te scuza; întâmplător, sunt de acord cu tine. Paula tăcu, gândindu-se îndeosebi la mătuşa ei, Edwina, moştenitoarea titlului de contesă de Dunvale, care urma să sosească mai pe seară din Irlanda. Din cauza Edwinei avusese prima ceartă serioasă cu Jim. În urmă cu câteva săptămâni, spre totala ei surprindere – aproape că nu-i venise să creadă – Jim hotărâse că Edwina trebuie invitată la botez. Când Paula obiectase vehement şi-i amintise că Edwina nu era deloc în graţiile bunicii, el îi ignorase protestele şi-i spusese că este o proastă. Apoi Jim îi amintise că Emma voia să îngroape trecutul şi dorea împăcare în familie. „Atunci cel puţin n-o invita pe Edwina până nu-i spun bunicii", îi ceruse Paula şi el acceptase măcar această propunere. Când îi spusese bunicii, Emma păruse detaşată, chiar indiferentă, şi-i spusese să accepte situaţia civilizat, să-l lase s-o invite pe Edwina şi să fie amabilă dacă ea acceptă. Dar văzuse o licărire ciudată în ochii bunicii şi Paula bănuise că Jim o dezamăgise pe Emma. Aşa cum o dezamăgise şi pe ea, dar ea depăşise acest sentiment, datorită dragostei pe care i-o purta; şi-i găsise scuze lui Jim, fiindcă el n-avea o familie pe care s-o invite la botezul copiilor lui, iar Edwina era pe jumătate o Fairley. Numai de n-ar fi Edwina atât de duşmănoasă cu Emma şi cu ea!

Studiind-o pe prietena ei, Miranda observă că o frământă ceva şi o întrebă:

– Ai căzut brusc pe gânduri, Paula. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic. Paula se sili să zâmbească şi schimbând subiectul, întrebă: Cum se simte mama ta?

– Mult mai bine, mulţumesc. Şi cred că, în sfârşit, şi-a revenit după şocul de a fi rămas însărcinată la patruzeci şi cinci de ani şi de a naşte un copil care să-i schimbe viaţa. Iar micuţa Laura e pur şi simplu adorabilă. Îmi place să mă uit la bunicul cum se joacă cu ea. E mort după ea şi bineînţeles că e încântat că i-au dat numele Laura după bunica. Ştii că la început vroiau să-mi dea mie numele ăsta.

– Nu ştiam, Merry.

– Aşa e. Pe urmă probabil că s-au răzgândit. Dar nu m-ar fi deranjat să-mi dea numele bunicii şi aş fi dorit foarte mult s-o cunosc. Trebuie să fi fost o femeie extraordinară. Toată lumea o iubea mult, mai ales mătuşa Emma.

– E adevărat. Bunica tocmai îmi spunea zilele trecute că n-a încetat niciodată să-i fie dor de Laura din ziua în care a murit.

– Toţi suntem în aceeaşi oală, nu-i aşa, Paula?

– Ce vrei să spui?

– Noi, familiile Harte şi O'Neill. Şi familia Fairley, de altfel. Vieţile noastre sunt strâns legate... nu putem scăpa unii de alţii cu nici un chip. Nu crezi?

– Aşa este, nu cred că putem.

Miranda se întinse şi-i strânse Paulei mâna.

– Mă bucur tare mult. E o fericire să vă am pe tine, pe mătuşa Emma şi pe mătuşa Daisy ca pe o a doua familie. Imenşii ei ochi căprui, cu minuscule scânteieri aurii, degajau căldură sufletească şi dragoste.

Paula îi răspunse strângerii de mână.

– Şi pentru mine e o fericire să vă am pe voi, familia O'Neill.

Sosirea chelneriţei cu tava cu mâncăruri întrerupse acest schimb de replici şi în următoarele cincisprezece minute cele două tinere vorbiră mai ales despre copilaşii Paulei, despre botezul de a doua zi şi despre recepţia pe care urma s-o dea Emma după ceremonia de la biserică. Apoi, Miranda adoptă brusc un ton foarte serios, spunând:

– Aş vrea să discut ceva important cu tine.

Paula, observând schimbarea de comportament a prietenei ei, întrebă repede:

– Ai vreo problemă?

– Nicidecum. Dar am o idee pe care vreau să ţi-o dezvălui, ca să văd ce reacţie ai.

– Ce idee, Merry? întrebă ea curioasă.

– Să facem împreună o afacere.

– O! Era ultimul lucru la care se aştepta Paula şi după această exclamaţie, tăcu câteva clipe, uimită.

Miranda zâmbi şi nemailăsând-o să comenteze ori să lase ideea să se piardă, se grăbi să continue:

– Mi-a venit o idee săptămâna trecută când m-am uitat pe planurile noului hotel pe care-l construim în Marbella. Arhitectul a proiectat o galerie de magazine şi m-am gândit imediat că trebuie să includem un boutique. Fireşte că m-am gândit la un boutique Harte; apoi mi-am dat seama că v-ar interesa un singur boutique. Şi atunci am dus ideea ceva mai departe... Boutique-uri Harte în toate hotelurile noastre. Construim acum unul în Barbados, suntem pe punctul de a renova hotelul Torremollinos şi treptat, întreaga reţea va fi reamenajată. Am putea instala un boutique în fiecare dintre ele şi ele ar fi conduse de concernul Harte. Miranda se lăsă pe speteaza scaunului examinând chipul Paulei pentru a-i citi reacţiile, dar chipul Paulei era indescifrabil. Întrebă nerăbdătoare: Ei, ce zici?

– Nu ştiu ce să zic, spuse Paula evaziv. Ai discutat cu unchiul Bryan?

– Da. Tatei i-a plăcut ideea. A fost foarte entuziasmat şi mi-a zis să vorbesc cu tine. Miranda o privi plină de speranţe pe prietena ei şi ţinea pumnii strânşi. Ai fi dispusă să rişti împreună cu noi?

– Cred că s-ar putea. Dar, desigur, trebuie să discut şi cu bunica.

Paula rosti aceasta cu prudenţa ei obişnuită, dar chipul ei trăda interesul pe care i-l stârnise. Se gândi, cuprinsă de o uşoară emoţie: „Acesta ar putea fi un proiect perfect pentru bunica. Cel pe care-l căutam. Şi va reuşi să amortizeze lovitura produsă de eşecul tranzacţiilor cu Cross." Îndreptându-se de spate, Paula spuse cu o voce mai sigură:

– Mai dă-mi câteva detalii. Şi o ascultă pe Merry cu atenţie. După câteva minute, începu să întrevadă nenumărate posibilităţi şi avantaje în ideea Mirandei O'Neill.

CAPITOLUL 4

Emma se ridică în şezut cu o tresărire bruscă.

„Nu-mi vine să cred, era să ațipesc, se gândi ea exasperată. Numai bătrânilor li se întâmplă asta în miezul zilei." Izbucni în râs. Dar ea chiar era bătrână, nu-i aşa? Deşi nu-i plăcea s-o recunoască față de nimeni, în primul rând față de ea însăşi.

Schimbându-şi poziția pe canapea, se întinse, apoi îşi netezi fusta şi simți imediat căldura degajată de focul care ardea cu vâlvătăi în cămin. Era o căldură sufocantă chiar şi pentru ea – ea, care suferise întotdeuna de frig şi căreia uneori îi era suficient de cald. Nu era de mirare că o cuprinsese somnul.

Se ridică iute într-un elan de energie, se dădu jos de pe canapea şi se duse repede la fereastră. Deschise una din ele şi trase adânc de câteva ori aer în piept, făcându-şi vânt cu mâna. Aerul rece mirosea plăcut şi adierea care-i atinse fața o învioră repede şi rămase aşa câteva clipe până ce se răcori, apoi se întoarse şi se îndepărtă de fereastră.

Ocoli cu pas lent cele două canapele mari şi pufoase din mijlocul încăperii, privind de jur împrejur. Dădu din cap încântată, constatând cât de plăcut arăta camera în clipa aceea, scăldată de razele aurii ale soarelui care pătrundeau prin numeroasele ferestre. Dar ei întotdeauna i se păruse frumoasă şi prefera acest loc oricărui altuia de pe pământ.

Oare vârsta ne face să ne ataşăm de spațiile cele mai familiare din viața noastră, de obiectele pe care le îndrăgim şi cu care ne-am obişnuit? Sau amintirea anilor scurşi şi a celor pe care i-am iubit atât ne leagă de aceste locuri care capătă o însemnătate aparte în străfundurile inimii noastre? Era convinsă că aşa este – cel puțin pentru ea. Se simțea în siguranță şi liniştită în ambianța în care se desfăşuraseră atâtea episoade ale îndelungatei şi pitoreştii ei vieți.

Un asemenea loc era Pennistone Royal, această casă istorică, străveche şi întortocheată, clădită la marginea orăşelului Ripon, pe care ea o achiziţionase în 1932. Îi plăcea în mod deosebit această încăpere – salonul de la etaj – unde petrecuse de-a lungul anilor atâtea ceasuri fericite. Se întrebase deseori cum ajunsese să fie denumit „salonul de la etaj", căci nu semăna deloc cu un salon. Se întreba şi acum, cuprinzând cu privirea impresionantele detalii arhitectonice şi superbul mobilier.

Prin însăşi natura dimensiunilor ei, încăperea avea o măreţie deosebită, cu tavanul său înalt în stil Iacob, ornamentat cu stucaturi complicate, cu ferestrele ei înalte, plumbuite, care flancau bovindonul, cu căminul îmbrăcat în stejar înălbit şi sculptat. Şi totuşi, în ciuda înfăţişării impunătoare şi a dimensiunilor sale, Emma îi adăugase farmec, mult confort, plus o notă subtilă şi discretă de eleganţă; totul fusese posibil datorită unui mare consum de timp şi de răbdare, unui gust rafinat şi investirii unei sume uriaşe de bani.

Fiind convinsă de buna alegere pe care o făcuse, Emma nu simţise niciodată nevoia de a modifica nimic şi, în consecinţă, încăperea rămase la fel timp de peste treizeci de ani. Ştia de pildă că nici un alt tablou nu putea fi mai presus decât superbele portrete ale unui tânăr nobil şi al soţiei sale, pictate de Sir Joshua Reynolds sau decît nepreţuitul peisaj al lui Turner. Cele trei uleiuri se armonizau perfect cu graţioasele ei obiecte de artă giorgiene, adunate cu atâta dragoste şi cu o infinită grijă. Iar asemenea obiecte precum covorul Savonnerie, de o delicată frumuseţe pe care i-o dădeau acum culorile şterse, porţelanurile Rose Medaillon din vitrina Chippendale, constituiau aporturi nepreţuite la graţia şi eleganţa încăperii. Chiar şi pereţii erau întotdeauna rezugrăviţi în galbenul pal iniţial, căci pentru ochiul ei avizat, această culoare delicată şi pastelată alcătuia un fundal cât se poate de odihnitor pentru lemnăria de culoare închisă, rafinată, bogat ornamentată şi patinată, introducând nota veselă şi însorită care-i plăcea Emmei.

În dimineaţa aceea, atmosfera primăvăratecă a decorului, creată de îmbinarea aerisită a culorilor şi de

cretonul cu modele vesele de pe canapele, era acceptată de bolurile de porțelan din care se revărsau narcise, lalele şi zambile, reflectându-şi nuanțele vii de galben, roşu, roz şi mov pe suprafețele întunecate şi sclipitoare, în timp ce parfumul lor delicat înmiresma atmosfera liniştită, atât de plăcută.

Emma făcu câțiva paşi, apoi se opri din nou în fața căminului. Nu se plictisea niciodată să privească Turner-ul agățat deasupra căminului, dominând peretele înalt cu nuanțele sale cețoase de verde şi albastru. Era un peisaj bucolic, foarte plastic, o splendidă ilustrare a modului poetic şi vizionar în care interpreta Turner scenele pastorale.

Datorită luminii, categoric, hotărî Emma pentru a suta oară, fascinată ca întotdeauna de cerul luminos al tabloului. După părerea Emmei, nimeni nu reuşise să prindă lumina pe pânză aşa cum o făcuse Turner. Lumina limpede şi rece din această capodoperă rămăsese pentru totdeauna asociată în mintea ei cu cerul nordic în care crescuse şi îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții şi pe care îl va iubi veşnic. Îl socotea unic datorită limpezimii lui şi a unei strălucir ce părea uneori nepământeană.

Privirea i se opri apoi asupra ceasului-caleaşcă aşezat pe polița căminului. Era aproape unu. Ar face bine să se mobilizeze, fiindcă Emily putea să pice în orice clipă şi când apărea ca un vârtej Emily cea fluşturatică, toată lumea trebuia să fie în priză. „Mai ales doamnele bătrâne," adăugă Emma, chicotind din nou.

Se duse sprintenă spre dormitorul de alături şi se aşeză la măsuța de toaletă. Îşi pudră nasul, îşi împrospătă rujul roz şi îşi trecu un pieptene prin păr. „Acum e bine. Merge, adăugă ea în şoaptă, uitându-se în oglindă. Ba nu, chiar mai mult de atât. Sunt foarte cochetă astăzi, cum a spus Alexander."

Îşi întoarse capul şi se uită la fotografia lui Paul, aşezată pe un colț al măsuței de toaletă şi începu să-i vorbească în gând. Era un vechi obicei de-al ei, care devenise un fel de ritual:

Mă întreb ce-ai spune despre mine dacă m-ai vedea acum? Ai recunoaşte-o pe superba ta Emma, cum îmi

spuneai tu? Ai spune că am îmbătrânit frumos, după cum cred eu?

Ridică fotografia de pe măsuță și rămase așa, ținând-o cu amândouă mâinile și privind chipul lui Paul. După atâta amar de ani își mai amintea fiecare părticică din el, cu o acuratețe deosebită, de parcă l-ar fi văzut cu o zi înainte. Suflă un fir de praf de pe sticla care acoperea fotografia. Ce frumos arăta în frac și cravată albă! Era ultima lui fotografie. Făcută la New York pe 3 februarie 1939. Își amintea foarte bine această dată. Paul împlinea cincizeci și nouă de ani și ea invitase un grup de prieteni să bea ceva în luxosul lor apartament din Fifth Avenue, iar apoi se duseseră la Metropolitan Opera să-i asculte pe Rise Stevens și pe Ezio Pinza în *Mignon.* După aceea, Paul îi dusese la „Delmonico" unde a dat o masă de ziua lui. Fusese o seară minunată, tulburată doar la început de Daniel Nelson care vorbise despre iminența războiului și de analiza la fel de sumbră a situației mondiale făcută de Paul. Pe parcursul mesei însă, Paul se mai înveselise. Da, aceea a fost ultima seară lipsită de griji pe care au petrecut-o împreună.

Atinse perciunii lui albi cu vârfurile degetelor și schiță un zâmbet. Gemenii care urmau să fie botezați a doua zi erau și primii lui strănepoți, continuarea spiței lui. La moartea lui, dinastia McGill trecuse în mâinile ei și ea o păzise cu devotament, conservând și sporind totodată imensa lui avere, după cum jurase în mod solemn.

„Șaisprezece ani, se gândi ea. Am trăit doar șaisprezece ani împreună. Nu înseamnă prea mult pentru o viață de om... mai ales pentru o viață lungă ca a mea."

Fără să-și dea seama, rosti cu voce tare:

– De-ai fi trăit mai mult! Dacă am fi putut petrece împreună anii din urmă, de-am fi îmbătrânit împreună! Cât de minunat ar fi fost!

Deodată ochii i se umeziră și simți o strângere de inimă. „Ești o babătie neroadă, neroadă de tot, se mustră ea încet. Ce rost are să mai plângi acum pentru ceea ce s-a petrecut atât de demult, încât e mai presus de lacrimi." Puse fotografia la locul ei cu o mișcare iute și bruscă.

– Bunico... eşti singură? întrebă prudentă Emily din uşă.

Emma tresări, speriată şi se răsuci pe scaun. Chipul i se lumină.

– A, bună, Emily. Nu te-am auzit traversând salonul. Bineînţeles că sunt singură.

Emily alergă spre ea, o sărută zgomotos, apoi se uită în jos la ea cu o privire cercetătoare. Spuse cu un zâmbet nostim:

– Aş putea să jur că te-am auzit vorbind cu cineva, bunico.

– Aşa este. Vorbeam cu el. Înclină capul spre fotografie şi adăugă sec: Şi să nu-ţi închipui că am devenit senilă. Vorbesc de treizeci de ani cu această fotografie.

– Doamne, bunico, dar eşti ultima persoană pe care aş considera-o vreodată senilă! o asigură repede Emily, rostind cu fiecare cuvinţel adevărul. Mami poate, dar dumneata niciodată.

Emma îşi fixă privirea ei rece, cercetătoare asupra nepoatei ei.

– Unde-i maică-ta, Emily? Ştii unde e?

– În Haiti. Face plajă. Cel puţin acolo cred eu că s-a dus.

– În Haiti... Emma se înălţă în scaun, evident surprinsă apoi izbucni într-un hohot de râs. Parcă acolo se practică vudu. Sper că nu şi-a luat o păpuşă de ceară pe care a botezat-o Emma Harte ca să înfigă ace în ea şi să mă blesteme ca de obicei.

Emily ibucni şi ea în râs, clătinând din cap.

– Zău că eşti nemaipomenită, buni! Mamii nu i-ar trece niciodată prin cap aşa ceva. Mă îndoiesc că a auzit de vudu. Sunt sigură că e mult prea preocupată cu franţuzul ei.

– O! Deci a dat o nouă lovitură, nu? De data asta, un franţuz. Trebuie să recunosc că maică-ta va ajunge un fel de Naţiunile Unite.

– Într-adevăr, bunico, în ultimul timp pare să fi căpătat o pasiune pentru domni străini. Ochii ei verzi râdeau în timp ce se legăna pe călcâie, privind-o încântată pe bunica ei şi bucurându-se de schimbul lor de replici spirituale. Nimeni n-o întrecea pe bunica în remarci caustice, care mergeau direct la ţintă.

Emma spuse:

– Din câte o cunosc eu pe maică-ta, individul are precis un caracter îndoielnic şi bineînţeles un titlu nobiliar dubios. Pe ăsta cum îl cheamă?

– Marc Deboyne. Poate ai citit despre el în ziare. E mereu prezent la rubricile de mondenităţi. Iar în privinţa caracterului, ai nimerit perfect. Dar n-are nici un titlu nobiliar dubios sau nedubios.

– Asta mă mai linişteşte. Sunt sătulă până-n gât de aceşti conţi, prinţi şi baroni cu nume imposibil de pronunţat, cu idei măreţe şi cu portofele goale, pe care-i colecţionează maică-ta neâncetat. Şi cu care invariabil se cunună. Dar acest Deboyne este totuşi un pleyboy, nu?

– Eu l-aş include în categoria SI.

– Ce mai înseamnă şi asta, scumpa mea? întrebă Emma, ridicând din sprâncene, în semn de mirare.

– Sărăntocii Internaţionali.

Emma izbucni în râs.

– E ceva nou pentru mine. Te rog, Emily, explică-mi mai amănunţit ca să pricep ce-nseamnă.

– E o denumire pentru bărbaţii cu un trecut obscur, chiar îndoielnic, şi cu aspiraţii sociale pe care nu pot nădăjdui să şi le împlinească decât într-o altă ţară. Adică în altă ţară decât a lor, unde gogomăniile lor nu pot fi detectate. Poate fi un englez la Paris, un rus la New York sau, ca în acest caz, un broscar la Londra. Emily făcu o mutră dezgustată. Marc Deboyne se învârte de ani de zile prin saloanele moderne din Mayfair şi mă miră că Mami s-a încurcat cu el. E atât de *transparent!* O fi reuşit el s-o păcălească într-un fel. Mie mi se pare foarte dubios, bunico.

Emma se încruntă.

– Deci l-ai cunoscut?

– Da, chiar înaintea lui Mami... Se opri brusc, hotărându-se să nu menţioneze că Deboyne îi făcuse mai întâi ei avansuri. Asta ar înfuria-o îngrozitor pe bunica ei. Încheie deci: E oribil.

Emma oftă, întrebându-se cît o va mai costa pe fiica ei această aventură. Căci o va costa. Acest gen de bărbat e întotdeauna costisitor – deseori sentimental, dar întot-

deauna financiar. Se gândi cu tristețe la milionul de lire pe care i-l dăduse lui Elizabeth anul trecut. Bani gheață. Probabil că cea mai mare parte din bani s-au dus până acum. Dar nu era treaba ei ce face muierea aia proastă cu banii! Pe ea o interesase doar s-o cumpere pe Elizabeth pentru a-i proteja pe Alexander, pe Emily şi pe cele două gemene de cinsprezece ani. Emma spuse cu oarecare asprime:

– Maică-ta e imposibilă. Imposibilă! N-are creier în cap, pentru numele lui Dumnezeu? Nu te osteni să-mi răspunzi, Emily. Dar, aşa, de curiozitate, spune-mi ce s-a întâmplat între timp cu soțul ei oficial? Italianul acela drăguț.

Emily se uită la ea cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Bunico! strigă ea. Ce schimbare! Întotdeauna ai spus că îl consideri un gigolo. De fapt, te purtai întotdeauna foarte răutăcios cu el şi eram sigură că îl deteşti.

– Mi-am schimbat părerea, răspunse Emma înțepată. S-a dovedit că nu umbla după avere şi se purta frumos cu gemenele. Se ridică. Hai să mergem în salon, să bem ceva înainte de masă. O luă pe Emily prietenește de braț şi o cârmi spre celălalt capăt al încăperii. Întrebă din nou: Deci, unde e Gianni şi cum îi mai zice?

– Pe aici, pe undeva. Nu mai locuieşte în apartamentul mamei, bineînțeles, dar e tot în Londra. S-a angajat la o firmă italiană de importuri – de obiecte de artă, parcă. Mă sună deseori să mă întrebe de Amanda şi Francesca. Cred că e destul de ataşat de ele.

– Înțeleg. Emma îşi extrase brațul şi se aşeză pe una din canapele. Aş bea un gin cu apă tonică, Emily, în loc de obişnuitul sherry. Te rog să faci tu onorurile, iubito.

– Da, buni. Beau şi eu un păhărel. Emily alergă, zorită ca întotdeauna, spre măsuța în stil georgian pe care se afla o tavă de argint cu sticle şi pahare de cristal Baccarat. Emma o urmări cu privirea. Cu taiorul acela din lână roşie şi cu bluza lila cu volănaşe, Emily îi evoca o pasăre colibri irizată, micuță, iute, cu penaj strălucitor şi plină de viață. „E o fată bună, se gândi Emma. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu seamănă cu maică-sa."

Preparând cu dexteritate băuturile, Emily spuse, peste umăr:

– Apropo de surioarele mele vitrege, bunico, ai de gând să le laşi la colegiul Harrogate?

– Deocamdată. Dar sunt decisă să le expediez în Elveţia în septembrie să termine şcoala acolo. Până atunci văd că le place la colegiu. Îmi dau seama, desigur, că asta se datorează faptului că sunt aproape de mine. Cred că le-am răsfăţat lăsându-le să vină acasă atât de des. Emma se opri, amintindu-şi tăraboiul, sâcâiala şi frământările din anul precedent cînd gemenele, cele mai mici nepoate ale ei, o imploraseră cu lăcrimi în ochi să le lase să stea cu ea. Emma cedase în cele din urmă presiunii lor constante, deşi acceptase cu o condiţie: să urmeze şcoala cu internat din apropiere, aleasă de Emma. Fetele consimţiră încântate, mama lor fusese fericită că scăpase de ele, iar Emma răsuflase uşurată că evitase amplificarea unui conflict familial.

– Rezemându-se de perne, scose un uşor oftat.

– În orice caz, răsfăţate sau nerăsfăţate, eu simt că fetiţele astea au nevoie de îngrijire maternă şi de o viaţă normală de familie. Nu prea au avut parte de aşa ceva cu mama voastră.

– Asta-i adevărat, consimţi Emily, ducând băuturile în colţul amenajat în faţa căminului. Şi mie mi-e cam milă de ele. Mă gândesc că Alexander şi cu mine am profitat mai mult de mama – am prins-o în anii ei buni. Fetiţele au apucat vremuri grele... cu toţi soţii ăia ai ei. De când l-a părăsit pe tatăl lor, mama pare să decadă tot mai mult. Dar ce poţi face? şopti tot mai încet, cu tristeţe. Dădu din umeri a resemnare şi întreaga ei atitudine sugera dezamăgire. Nu prea putem face mare lucru, bunico, nici eu nici dumneata, în privinţa fiicei dumitale, mama mea. Nu cred că o să se schimbe vreodată.

Emily se uită apoi pieziş la bunica ei, şi sprâncenele ei blonde se uniră într-o încruntătură. Spuse pe un ton iritat:

– Nenorocirea este că biata mami suferă de un cumplit sentiment de nesiguranţă faţă de ea însăşi, de înfăţişarea ei, de corpul ei... faţă de aproape orice.

– Crezi? exclamă Emma mirată de această remarcă. Expresia feţii i se schimbă şi în ochii ei verzi şi severi se ivi o licărire răutăcioasă, când rosti cu multă răceală: Nu-mi pot imagina de ce. Ridică paharul. Noroc.

– Noroc, buni.

Emma se cuibări într-un colţ al încăpătoarei canapele şi clipind din cauza soarelui, îşi concentră privirea asupra atrăgătoarei ei nepoate Emily, în vârstă de douăzeci şi doi de ani. Fata aceasta ocupa un loc aparte în inima ei, căci în afara faptului că avea o fire deschisă şi nesofisticată, avea şi o personalitate plăcută, însoritâ, veselă şi permanent optimistă, era o fată dinamică, plină de entuziasm faţă de viaţa şi munca ei. Deşi drăgălăşenia ei de blondă cu pielea albă şi obrajii trandafirii avea fragilitatea unei păstoriţe din porţelan de Dresda, ea era totuşi înşelătoare, ascunzând un elan extraordinar care avea viteza şi forţa unui tren expres gonind cu viteză maximă. Emma ştia că unii membri ai familiei, îndeosebi fiii ei, o considerau pe Emily zăpăcită şi superficială. Acest lucru o amuza în secret pe Emma, căci ea era pe deplin conştientă că Emily lăsa dinadins să se creeze această falsă impresie despre ea, care nu reflecta în nici un fel seriozitatea şi hărnicia care o caracterizau de fapt. Emma îşi dăduse seama de mult că fiii ei n-o agreau pe nepoata ei, pentru că era prea directă şi voluntară – şi sinceră – pentru liniştea lor sufletească. Emma asistase la numeroase scene în care curajoasa Emily îi pusese pe Kit şi pe Robin în încurcătură.

Emma se uită în ochii aceia verzi şi limpezi. Oglinda propriilor ei ochi de odinioară. Văzu în ei licărirea speranţei, apoi observă zâmbetul încrezător care-i mijea în colţul gurii. Se convinse că Eimly era sigură că va obţine ceea ce doreşte. *Oh, Doamne!* Respirând adânc, Emma spuse râzând uşor:

– Pentru o persoană cu o problemă gravă pe cap, nu pari prea frământată, iubito. Arăţi pur şi simplu superb în dimineaţa asta.

Emily dădu din cap şi recunoscu:

– Nu cred că problema mea e atât de gravă, bunico. Adică, azi nu mi se pare aşa.

Mă bucur să aud asta. Când ai vorbit cu mine marți dimineața, aveai un glas de parcă purtai pe umeri toate poverile lumii.

– Zău? Emily izbucni în râs. Probabil că totul mi se pare mai luminos când sunt cu dumneata. Poate fiindcă știu că dumneata rezolvi întotdeauna orice problemă și știu că vei... Se întrerupse când Emma ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

– Știu de mai mult timp că vrei să te întorci la Paris, să lucrezi la magazinul de acolo. Asta voiai să discutăm, nu? Asta e problema ta?

– Da, bunico, răspunse Emily, cu o privire sticlind de nerăbdare.

Emma își așeză paharul pe măsuța majordomului și se aplecă, luând brusc o mină serioasă. I se adresă cu precauție:

– Mă tem că nu te pot lăsa să pleci la Paris. Îmi pare foarte rău că te dezamăgesc, Emily, dar va trebui să rămâi aici.

Zâmbetul fericit dispăru și Emily se întunecă la față.

– Dar de ce, bunico? întrebă ea cu o voce sfârșită. Am crezut că ești mulțumită de cum am condus afacerile la Paris toată vara trecută și până la sfârșitul toamnei.

– Sunt chiar foarte mulțumită și mândră de tine. Realizările tale n-au nici o legătură cu decizia mea. Ba nu, nu e totul adevărat. Unul din motivele pentru care mi-am făcut noi planuri cu tine este modul în care ai reușit acolo. Privirea Emmei nu se dezlipi de chipul nepoatei ei în timp ce îi explică: Planuri pentru viitorul tău. Care, după opinia mea avizată, este legat de Întreprinderile Harte.

– Întreprinderile Harte! strigă Emily, ridicând glasul neâncrezătoare.

Înlemni pe canapea, privind-o pe bunica ei.

– Ce să caut eu acolo? Alexander, Sarah și Jonathan lucrează în acest concern, eu aș fi în plus! Le-aș sta în coastă, fără să am nimic de făcut. Oricum, am lucrat întotdeauna pentru dumneata. În magazine. Îmi place să fac comerț și știi asta, bunico. Mi-ar fi silă, aș detesta, să fiu împinsă în această organizație, protestă Emily cu o vehemență ieșită din comun și cu obrajii arzând. Continuă

sufocată: Vorbesc foarte serios. Întotdeauna ai susținut că e foarte important să-ți placă munca pe care o faci. Ei bine, în mod cert nu mi-ar face plăcere să lucrez în Întreprinderile Harte. Te rog, lasă-mă să plec la Paris! Iubesc magazinul acela şi vreau să contribui în continuare la punerea lui pe picioare. Te rog, răzgândeşte-te! Te rog, te rog, bunicuța mea scumpă! O să sufăr îngrozitor dacă nu accepți, scânci ea cu o față la fel de disperată ca şi vocea ei, încleştându-şi mâinile în poală.

Emma tâtâi enervată şi clătină din cap mustrător:

– Hai, zău, Emily, nu fi atât de dramatică? exclamă ea cu un glas neobişnuit de tăios. Şi te rog, nu mai încerca să mă convingi prin linguşeală, sunt total imună la ea. De altminteri, magazinul din Paris este pe picioarele lui, datorită ție, în mare parte. Deci nu mai e nevoie de tine acolo. Foarte sincer, am nevoie de tine aici.

Această remarcă, deşi rostită pe un ton blând, o făcu pe Emily să-şi arcuiască iute spatele şi să se încrunte, din ce în ce mai uluită.

– Ai nevoie de mine, bunico? Pentru ce? Ce vrei să spui? Emily făcu ochii mari şi în ei se citi îngrijorarea. Se întreba dacă nu cumva bunica avea necazuri cu Întreprinderile Harte. Greu de crezut. Probleme cu sănătatea? Şi asta părea improbabil. Dar evident ceva nu era în regulă.

– Ce s-a întîmplat, bunico? întrebă ea, dând glas neliniştii crescânde şi uitând complet de ideile ei în legătură cu Parisul.

– Nu s-a întâmplat nimic, iubito, spuse Emma cu un zâmbet încântător, observând că fata era îngrijorată. Înainte de a-ți explica motivele pentru care am nevoie de tine aici, aş vrea să lămuresc aluzia la viitorul tău. Fireşte, îmi dau seama că îți place să lucrezi la magazine, dar aşa nu poți ajunge prea departe în ierarhia concernului Harte. Actualmente Paula şi unchiul tău David dețin cu adevărat puterea acolo, iar Paula va moşteni într-o bună zi toate acțiunile mele. Paula are încredere în capacitățile tale şi ar vrea să te țină pe lângă ea, dar, Emily, asta ar însemna să fii mereu doar o salariată, fără nici o participare la profit. Eu vreau să...

– Ştiu asta, interveni Emily. Dar...

– Nu mă întrerupe, sări Emma, luându-i vorba din gură. După cum ai aflat primăvara trecută, ţi-am lăsat şaisprezece la sută din acţiunile Întreprinderilor Harte, ceea ce înseamnă un profit uriaş, întrucât concernul este extrem de bogat. Şi solid. La fel de solid ca Banca Angliei, după părerea mea. Averea şi viitoarea ta stabilitate vor proveni din acţiunile la Întreprinderile Harte şi eu am înţeles de foarte mult timp că tu trebuie să participi la conducerea concernului. La urma urmelor, îţi va aparţine şi ţie într-o bună zi.

Emmei nu-i scăpă expresia îngrijorată ce se ivi pe faţa lui Emily. Întinse mâna peste masă şi o strânse de braţ cu dragoste.

– Nu face figura asta disperată! Nu vreau să spun că n-am încredere în fratele tău. Află că am. Alexander va îndruma şi va supraveghea Întreprinderile Harte cu toată puterea şi abilitatea lui şi cu mult devotament, n-am nici o grijă în privinţa asta. Cu toate acestea, vreau ca tu să ai un rol activ acolo, împreună cu Sandy şi cu verii tăi. Cred cu convingere că trebuie să-ţi canalizezi imensa ta energie şi multiplele tale talente spre concernul în care deţii o parte atât de mare din acţiuni, de pe urma cărora vei culege atâtea profituri.

Emily tăcea, meditând asupra vorbelor bunicii ei şi după o pauză destul de lungă, rosti rar:

– Da, înţeleg ce vrei să spui, şi ştiu că te preocupă numai interesul meu, dar nu mă atrage deloc acest concern. Oricum, lui Sarah i-a plăcut întotdeauna să aibă ultimul cuvânt şi ar deranja-o dacă dumneata m-ai pune alături de ea. Cât despre Jonathan, el chiar s-ar înfuria rău de tot, dacă m-ai băga pe gâtul lui. El consideră că departamentul de avere mobilă este micul lui regat, al lui şi numai al lui. S-ar enerva dacă aş începe să-mi vâr nasul pe acolo. Deci, ce să fac eu la I.H.? Singurul lucru la care mă pricep este comerţul cu amănuntul.

Glasul îi tremura, căci o podidea plânsul şi îşi întoarse iute privirea, uitându-se afară, pe geam, cu o expresie extrem de mâhnită.

Perspectiva de a părăsi reţeaua de magazine Harte şi pe Paula, pe care o adora, o deprima şi o întrista pe Emily. Şi va trebui să plece. Avea atâta bun simţ încât să-şi dea seama că acest lucru fusese deja hotărât. Nu i se cerea părerea. I se spunea ce are de făcut, ce se aşteaptă de la ea şi autoritatea bunicii ei era inatacabilă. Pe lângă asta, pe chipul bunicii se aşternuse acea expresie rece şi îndărătnică, expresie binecunoscută de ei, care nu lăsa loc nici unui joc al imaginaţiei. Această expresie spunea într-un limbaj deloc ambiguu, că Emma Harte va obţine cu orice preţ ceea ce doreşte. Emily simţi usturimea lacrimilor gata să ţâşnească, întrevăzându-şi viitorul în culori sumbre. Clipi sfârşită, pentru a-şi înăbuşi lacrimile şi îşi înghiţi nodul din gât, străduindu-se să-şi menţină stăpânirea de sine, tot mai fragilă. Lacrimi, emoţii şi orice alt semn de slăbiciune în afaceri erau o anatemă pentru bunica ei.

Cercetând-o cu atenţie, Emma văzu că fata era din ce în ce mai tulburată şi îşi dădu seama imediat că trebuie să-i risipească temerile. Adoptând un ton pe cât putea ea de înţelegător, Emma spuse:

– N-o lua chiar atât de tragic, iubito. Nu e nici pe jumătate atât de rău pe cât îţi închipui. Şi în orice caz n-am de gând să te bag în vreunul din departamentele conduse de verii tăi. N-ar fi corect faţă de nici unul din voi. Şi nici n-am de gând să te fac asistenta lui Sandy – dacă ţi-a intrat cumva această idee în creieraşul tău isteţ. Nu, nici vorbă de aşa ceva. Când am spus că am nevoie de tine aici, am vrut să spun aici, în Yorkshire. Aş vrea să lucrezi la Comerţul General cu amănuntul şi să înveţi tot ce se poate învăţa despre acest departament al Întreprinderilor Harte. Emily, eu vreau ca tu să preiei, în cele din urmă, conducerea, de la mine.

Preţ de o clipă, Emily crezu că auzise greşit. Era atât de uluită, încât rămase mută. Căscă ochii mari la bunica ei, apoi, în sfârşit, reuşi să întrebe:

– Vorbeşti serios?

– Hai, zău, Emily, asta-i o întrebare prostească! Chiar crezi că pot glumi cu afacerile mele?

– Nu, bunico. Emily îşi muşcă buza, încercând să pătrundă vorbele bunicii. Compania de Comerţ General cu amănuntul, cunoscută în cadrul familiei sub numele de Genret, era unul din activele cele mai importante ale Întreprinderilor Harte şi o uriaşă sursă de venituri. Pe măsură ce implicaţiile din anunţul bunicii ei începeau să i se clarifice, Emily se simţi asaltată de un amestec de sentimente. Era măgulită, copleşită, îngrijorată şi speriată în acelaşi timp. Dar toate aceste emoţii erau aproape instantaneu umbrite de o autentică nedumerire.

Aplecându-se brusc, întrebă cu o voce mirată:

– Dar de ce, dintr-o dată, ai nevoie tocmai de mine? Îl ai pe Leonard Harvey. El conduce de ani de zile Genret în mod strălucit. Cel puţin aşa ai spus întotdeauna.

– Şi am spus adevărul. Emma îşi luă paharul, sorbi puţin şi îl păstră în căuşul palmelor. Dar Len mi-a amintit cu câteva săptămâni în urmă că peste trei ani va ieşi la pensie. Sperasem că va continua să lucreze, dar el insistă să se retragă la vârsta pensionării. Vrea să se bucure de viaţă, cât mai are ocazia, să facă măcar câteva din lucrurile la care visează de mult, ca de pildă o călătorie în jurul lumii. Emma chicoti. Eu înţeleg foarte bine punctul lui de vedere. Omul ăsta a lucrat pentru mine timp de peste treizeci şi cinci de ani şi nu-mi amintesc să-şi fi luat vreo zi liberă, în afara vacanţei anuale de vară, din august. Fireşte că nu pot decât să accept, împotriva dorinţei mele.

Emma puse jos paharul, şi se duse să se instaleze cu spatele la cămin. Privi în jos la Emily şi continuă pe un ton detaşat:

– Len a adus în discuţie pensionarea, pentru că socoteşte că este timpul să mă gândesc la cine va fi succesorul lui. Am realizat imediat că pentru tine ar fi un punct de pornire ideal. Îmi storc creierii de luni de zile ca să descopăr ce post să-ţi dau în cadrul Întreprinderilor Harte, într-un compartiment care să-ţi placă. Cred că acum l-am găsit, Emily, şi sunt în acelaşi timp convinsă că Genret are nevoie de talentele tale deosebite.

Emily nu spuse nimic. Ea, care avea o părere despre orice şi de obicei nu se jena să şi-o exprime, acum, în mod straniu, nu-şi găsea cuvintele.

Emma aştepta, lăsându-i lui Emily timp să-şi revină din şoc şi să-şi limpezească gândurile. Înţelegea perfect reticenţele fără precedent ale fetei. Aruncase o bombă. Dar, dat fiind că tăcerea se prelungea, Emma, grăbită ca întotdeauna să pună lucrurile la punct şi să meargă mai departe, anunţă pe un ton categoric:

– Am nevoie să începi să lucrezi imediat la Genret. Len vrea să înceapă neântârziat programul de instruire. Poate că ţi se pare mult trei ani, dar nu e mult deloc. Genret este o companie mare şi vei avea multe de asimilat şi de înţeles. Deci, ce spui?

Emily continua să tacă şi Emma îi aruncă o privire mai severă. Apoi se răsti la ea:

– Hai, draga mea, trebuie să ai ceva de comentat! Nu pot să cred că tocmai tu ai amuţit de tot.

Venindu-şi în fire, Emily îi adresă bunicii ei un zâmbet şovăielnic.

– Eşti sigură? Chiar crezi că pot intra în Genret?

– Dacă aş fi avut vreo îndoială, nu ţi-aş fi propus una ca asta, îi replică Emma furioasă.

– Dar ce va face grupul de la Genret? întrebă Emily repede. Adică, vor accepta? Mă vor accepta?

– *Eu* sunt Genret, Emily. Sau ai uitat?

– Nu, bineînţeles că nu, bunico. Mă întrebam doar dacă Len şi echipa din conducerea companiei mă vor accepta. Ştiu că dumneata poţi numi pe cine vrei, de vreme ce e compania dumitale, dar în mod sigur Len are şi el un protejat, pe care doreşte să-l pună în locul lui şi care cunoaşte dedesubturile Genret-ului.

– N-are pe nimeni. Mai mult de atât, crede că tu eşti alegerea ideală. Şi nu ca să mă linguşească. Len e prea abil şi realist ca să cadă într-o asemenea capcană. Şi deşi îşi dă seama că după plecarea lui, eu doresc să aduc la Genret un membru al familiei, mi-ar spune deschis dacă n-ar fi de acord cu candidatul. Ar insista să căutăm în afara familiei. Întâmplător, el condiseră că eşti persoana ideală pentru a conduce compania de aprovizionare en gros. Din mai multe motive, şi toate excelente. Experienţa ta cu magazinele, numeroasele tale cunoştinţe despre comerţul cu amănuntul, ca să nu mai

vorbim de cunoaşterea mărfurilor şi de simţul tău de afaceri înnăscut. Este pur şi simplu o întâmplare că tu eşti nepoata mea. Te asigur că acest fapt nu l-a influenţat deloc. În afară de asta, Emily, tu prinzi foarte repede şi ai învăţat o mulţime de lucruri în ultimii cinci ani.

– Mă bucur, bunico că am votul de încredere al lui Len, pe lângă al tău. Emily începu să se relaxeze şi, pe măsură ce temerile începeau să i se risipească, descoperi că această bruscă întorsătură de lucruri o pasiona. Întrebă: – Dar Alexander? Ai discutat cu el?

– Bineînţeles. I se pare minunat.

– Dar Paula ce zice?

– Şi ea e încântată. O să-ţi simtă lipsa la magazin, dar îşi dă seama că planurile pentru tine sunt foarte rezonabile.

– Atunci, s-a făcut! Emily radia de fericire şi lăsă frâu liber entuziasmului ei. Genret este pentru mine o mare responsabilitate, dar acum, după ce mi-am revenit din şocul iniţial, abia aştept să mi-o asum. Vorbesc serios. O să mă străduiesc să nu te dezamăgesc.

– Ştiu, iubito. Emma îi întoarse zâmbetul, fericită să constate nerăbdarea şi emoţia nepoatei ei. Şi asta nu fiindcă s-ar fi îndoit vreodată că Emily va accepta oferta ei. Fata era mult prea deşteaptă ca să i se împotrivească sau să scape ocazia de a conduce un departament. Şi pe lângă asta, îi plăcea să-i fie stârnită ambiţia. Această ultimă ideea o împinse pe Emma să adauge: Sunt absolut sigură că te va bucura acest nou risc, la fel de mult ca sejurul tău la Paris anul trecut. Îţi va atâta la fel de mult ambiţia şi, în cele din urmă, îţi va răsplăti eforturile.

– Da, ştiu că aşa va fi. Îşi aminti deodată, cu jenă, de reacţia de mai înainte. Se scuză, cu o expresie extrem de ruşinată: Iartă-mă că m-am comportat atât de copilăreşte când ai spus că nu mă mai pot întoarce la Paris, bunico. Am fost ridicolă.

– Te înţeleg. Erai dezamăgită. În orice caz, o să te duci mereu la Paris pentru Genret şi vei călători în toată lumea pentru achiziţii. Cred că este într-adevăr o perspectivă plăcută, Emily.

– O, da, bunico! Şi îţi mulţumesc pentru încrederea pe care o ai în mine şi pentru acest minunat prilej. Emily sări de pe canapea şi o strânse pe Emma în braţe. Adăugă, râzând fericită: Ah, buni, dumneata faci ca totul să pară posibil şi accesibil! Şi pasionant! Ştii ceva? Îmi vine să mă reped chiar acum până la sediul Genret-ului ca să mă apuc imediat de treabă cu Len!

– Len şi Genret au reuşit să fiinţeze până acum şi fără tine, Emily, deci cred că vor mai supravieţui câteva zile, replică Emma făcând o grimasă ca să-şi camufleze hohotele de râs care stăteau gata să izbucnească. Între timp am o idee mult mai bună. Hai să coborâm să luăm masa. Nu ştiu care o fi starea ta, dar eu sunt lihnită de foame.

CAPITOLUL 5

Emma şedea la masa din sufrageria Adam splendid decorată şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea după dejun, zâmbind şi dând din când în când din cap, încântată de acea *joie de vivre* cu care se născuse nepoata ei şi de entuziasmul ei debordant pentru orice noutate. Mai devreme, în timp ce mâncau, Emily o bombardase cu întrebări despre Genret. Fiecare din ele sondaseră terenul, nu fără o oarecare viclenie şi asta îi plăcuse Emmei.

Acum tânăra de douăzeci şi doi de ani o amuza cu mici bârfe despre familie şi, ca de obicei, Emma făcea haz de comentariile ei picante. Robin şi Kit erau cele mai frecvente ţinte ale ironiei ei caustice şi reuşise să introducă şi câteva înţepături la adresa unchilor ei.

Dar în acest punct sarcasmul ei încetă, căci nu făcea niciodată remarci acide sau răutăcioase despre ceilalţi. Deşi Emily avea tendinţa s-ajungă un fel de moară

stricată, nu era nici malițioasă, nici o intrigantă care să provoace scandaluri. Era chiar departe de așa ceva și Emma știa bine că înclinația nepoatei ei spre flecăreală nu făcea rău nimănui, mai ales fiindcă se știa singura confidentă a fetei. Spre marea ușurare a Emmei, Emily nu era doar discretă, dar își ținea și gura față de toți ceilalți membri ai familiei; până și Paula și Alexander, cu care întreținea relații foarte strânse de prietenie, nu constituiau excepții la această regulă.

Pe neașteptate, Emily se abătu de la comentariile asupra familiei și se lansă în strălucitoare descrieri ale costumelor pe care le alesese să le poarte a doua zi gemenele de cincisprezece ani. În ultimul timp, Emily se hotărâse să joace față de Amanda și Francesca rolul surorii mai mari care-și înlocuiește mama, și Emma îi încredințase sarcina de a le alege îmbrăcămintea și de a se îngriji de toate celelalte detalii.

Dar, după câtva timp, atenția Emmei se îndreptă în altă direcție, căci mintea ei era veșnic preocupată de afaceri, în cazul de față de întrevederea Paulei cu cei doi Cross. Nu se putea abține să nu facă speculații asupra rezultatului, întrebându-se cum se descurcase Paula. Dacă negocierile merseseră bine, o așteptă muncă multă. Dar nu asta o frământa în mod deosebit pe Emma. Întotdeauna îi priise munca asiduă și îi pria și acum, iar Paula întocmise planuri infailibile pentru preluarea firmei.

Emma și Paula doreau să preia *Aire Communications* pentru trei dintre cele mai importante active ale sale: departamentul de presă, stațiile sale locale de radio, uriașa și moderna clădire din Headrow. Urmând sfatul Paulei, Emma dorea cu toată seriozitatea să facă din *Aire Communications* o filială a companiei de presă *Yorkshire Consolidated.* După ce va repartiza întregul personal din *Aire* în birourile redacției din Leeds ale ziarului *Yorkshire Morning Gazette,* va vinde clădirea firmei *Aire Communications.* Aceasta îi va permite să scape de colosalele cheltuieli de întreținere și în același timp să recupereze o parte din suma cu care achiziționase clădirea, probabil cel puțin jumătate din investiția ei de două milioane de lire. Da, clădirea face pe puțin un milion,

se gândi Emma, chiar dacă Jonathan susține contrariul. „Va trebui să aibă mâine o mică discuție cu nepotul ei, o discuție foarte serioasă. Se tot mocăia cu cea de a doua evaluare a prăpăditului de capital inițial al firmei *Aire.* Emma i-o ceruse de mai multe zile și el încă nu i-o dăduse. Se întreba din nou de ce și strânse din buze.

– Bunico, nu m-asculți! Emily o trase de braț nerăbdătoare.

– Iartă-mă, iubito. Spuneai că ai ales rochițele și hăinuțele bleumarin pentru gemene. Sunt convinsă că sunt foarte elegante, tu ai un gust...

– Doamne, bunico! Asta era acum cinci minute! exclamă Emily. Trecusem deja la alt subiect. Mai exact, la mătușa Edwina.

– De ce Dumnezeu te interesează brusc persoana ei?

– Nu mă interesează deloc. E o acriturâ bătrână și o pisăloagă îngrozitoare, spuse Emily în maniera ei directă. Dar sunt convinsă că vom avea tămbălău cu ea în acest weekend. Pun pariu că o să ne împuie urechile.

– Cu ce? întrebă Emma, ușor surprinsă.

– Cu divorțul, rosti Emily concis.

Această replică o făcu pe Emma să-și arcuiască spatele și îi aruncă lui Emily o privire severă:

– Deci, ai aflat? Uimirea cedă imediat locul umorului și Emma chicoti, clătinând din cap. Există ceva ce nu știi tu despre familia noastră?

– Nu prea, spuse Emily râzând. Dar să știi că nu spionez, bunico. Toți îmi povestesc automat tot felul de lucruri. Probabil fiindcă am o fire înțelegătoare. Zâmbetul ei se lărgi. Iar eu îți spun dumitale. Dar niciodată secretele. Nu divulg destăinuirile. Niciodată.

– Sper că nu, iubito. Nu uita ce-am spus eu întotdeauna... cine-și ține gura e înțelept. Bine, dar cine a trâncănit despre divorțul lui Anthony?

– Jim. A venit pe la mine weekend-ul trecut. Voia să-mi ceară părerea despre ceva, avea nevoie de un sfat. Printre altele a pomenit de divorț. Lui i-a spus mătușa Edwina. Se pare că e furibundă... scandalul în jurul sacrului nume al familiei Dunvale și tot felul de tâmpenii de-astea. Ca și cum s-ar mai sinchisi cineva de divorțuri

în zilele noastre! Dar, ascultă-mă pe mine, numai despre asta o să vorbească în zilele următoare.

– Mă-ndoiesc, de vreme ce va veni şi Anthony aici. De fapt, a şi venit.

– E aici, în casă? Acum Emily era cea uimită.

– Nu. Stă la unchiul Randolph, în Middleham. O să rămână acolo toată săptămâna viitoare. În ochii Emmei se ivi o licărire răutăcicasă şi nu se putu abţine să n-o tachineze. Se pare că mai sunt şi lucruri pe care nu le ştii, Emily. Tânărul nostru conte locuieşte la familia Harte pentru că îi face curte lui Sally. O curte foarte asiduă. Emma nu mai reuşi să-şi înăbuşe râsul văzând expresia de pe faţa nepoatei.

Emily era atât de uluită de această veste, încât i se lungi faţa. Dar îşi reveni în mai puţin de o secundă şi replică:

– Pun pariu că nici mătuşa Edwina nu ştie! Altminteri ar fi torpilat de mult această legătură. Şi o să încerce!

– Nu poate face nimic, sări Emma cu o expresie severă. Anthony nu numai că e major, dar a împlinit treizeci şi trei de ani deja. N-are nevoie de consimţământul maică-si, de al nimănui, de altfel. I-am şi spus-o aseară. I-am dat binecuvântarea. Mă bucur sincer că se va căsători cu Sally. E o fată bună şi foarte drăguţă şi se potrivesc perfect, după părerea mea.

– De acord cu dumneata că Sally este o persoană drăguţă. Dar eu sunt subiectivă. Şi dumneata la fel – cu atât mai mult cu cât seamănă grozav cu mama dumitale. Iar Edwina va fi şi ea subiectivă, în cealaltă direcţie. Emily se opri, gândindu-se la reacţia mătuşii ei, în mod sigur violentă şi strigă înfierbântată: Ah, Doamne, abia aştept să văd mutra mătuşii Edwina când va afla că Anthony s-a încurcat cu Sally Harte. O să turbeze, buni! Ea are despre toate numai idei grandioase. Şi la urma urmelor, Sally e la prima generaţie desprinsă de clasa muncitoare.

– Şi Edwina ce crezi că e?

– Contesă, chicoti poznaşa Emily, şi o Fairley pe deasupra! E cu totul alta de când a descoperit că tatăl ei a fost Sir Edwin Fairley şi nici mai mult nici mai puţin decât Cavaler al Coroanei. E mai snoabă ca oricând. Nu

trebuia să-i fi spus adevărul despre dumneata şi bătrânul Edwin, bunico!

– Înclin să-ţi dau dreptate.

Emma îi ocoli privirea, uitându-se pe fereastră şi concentrându-şi gândurile asupra celui mai vârstnic nepot al ei, fiul primei ei născute. Anthony Standish era unica progenitură a căsătoriei dintre Edwina şi Contele de Dunvale şi de aceea el era toată viaţa ei. Deoarece se înstrăinase de ani de zile de Edwina, Emma nu-l cunoscuse cu adevărat pe Anthony până ce acesta împlinise optsprezece ani. Aceasta se întâmplase în 1951, când fratele ei Winston, realizase o reconciliere între ea şi fiica ei. „Mai degrabă un armistiţiu de război, îşi spunea Emma în sinea ei, dar cel puţin băiatul şi cu mine ne-am ataşat imediat unul de celălalt şi slavă Domnului că am rămas foarte apropiaţi" Ţinea enorm la Anthony, care, în ciuda firii rezervate şi a blândeţii lui, avea o forţă interioară şi o putere de decizie pe care Emma le detectase imediat şi le admirase în taină. La moartea tatălui lui, Anthony moştenise titlul nobiliar al acestuia şi moşiile din Irlanda. Locuia în cea mai mare parte a timpului în Clonloughlin, moşia lui din ţinutul Cork, dar ori de câte ori avea prilejul să vină în Anglia, nu uita niciodată s-o viziteze pe Emma. Într-una din aceste călătorii în Yorkshire, în urmă cu şase luni, reînnodase relaţiile cu Sally, nepoata lui Winston şi verişoara lui Anthony. El susţinea că se îndrăgostiseră unul de celălalt pe loc.,

– A fost un *coup de foudre,* bunico, îi mărturisise el timid, cu o seară înainte. Şi îndată ce se pronunţă divorţul meu de Min, am de gând să mă căsătoresc cu Sally.

Emma, încântată de această veste, îşi manifestase bucuria şi îl asigurase de întregul ei sprijin.

Schimbându-şi poziţia pe scaun, Emma îi aruncă o privire lui Emily şi spuse:

– Să fiu în locul tău, nu mi-aş bate capul cu Anthony. Se descurcă el singur. Eu l-am sfătuit să nu-i mai ascundă maică-si legătura cu Sally şi să se comporte firesc la botez. Ar fi trebuit să dăm în vileag odată povestea asta.

Edwina o să facă scandal, bunico. Mare, mare scandal, avertiză Emily, rostogolindu-şi privirea spre tavan.

– Dacă-şi cunoaşte interesul, n-o să facă, replică Emma, cu un glas ucigător de blând. Hai să schimbăm subiectul. Spuneai că Jim ţi-a cerut un sfat. Despre ce era vorba?

– Despre cadoul pe care i l-a luat Paulei. Un şirag de perle. Nu era sigur că o să-i placă. Dar sunt superbe, i-am spus că va fi încântată.

– Mă bucur. Emma se uită la ceas, neliniştită. Mai beau repede o ceaşcă de cafea, apoi trebuie să mă duc sus să lucrez puţin până vine Paula.

– Îţi aduc eu cafeaua, se oferi Emily, ducând ceaşca Emmei la bufet. Întorcându-se cu ea, spuse: Am luat masa cu T.B. marţi, când a venit la Londra. Îţi transmite sărutări.

Emma se lumină dintr-o dată la faţă. Întotdeauna ţinuse la Tony Barkstone, primul soţ al lui Elizabeth şi tatăl lui Emily şi al lui Alexander. Rămăseseră buni prieteni de-a lungul anilor. Întrebă cu un zâmbet cald:

– Ce face?

– Se ţine bine. Drăguţ ca întotdeauna şi aparent fericit. Ba nu, mulţumit ar fi cuvântul potrivit. Sau poate îngăduitor. Da, asta e. E îngăduitor. Emily oftă adânc.

Şi cam prea dramatic, după părerea Emmei. Dar Emily era o romantică şi Emma ştia că nutrea de mult dorinţa ca părinţii ei să se recăsătorească. O întâmplare cât se poate de improbabilă, socotea Emma. Privind-o gânditoare pe Emily, fruntea Emmei se încreţi întrebătoare şi murmură:

– Îngăduitor este un cuvânt ciudat pentru viaţa tatălui tău. Nu crezi, iubito?

– Nu. Cred că T.B. este îngăduitor faţă de noua lui familie. Dar nu cred că tata a fost vreodată cu adevărat fericit de când s-a despărţit de mama. Ca să-ţi spun sincer, bunico, eu cred că el încă o iubeşte. Mărturisi aceasta cu un glas pătimaş, adresându-i Emmei o privire lungă, dovadă că e în cunoştinţă de cauză.

– Nu zău!

– Ea a fost marea lui iubire, asta o ştiu precis – fiindcă mi-a spus-o odată. Sunt convinsă că suferă din cauza ei.

– Să nu exagerăm, Emily. Au divorţat de un secol.

– Şi totuşi se poate să fi rămas legat de ea sentimental. Emily înclină într-o parte capul ei blond şi îşi încreţi nasul. Dragoste neîmpărtăşită! De ce te arăţi atât de sceptică, bunico? Nu crezi că e posibil?

– Posibil, dar nu foarte practic. Şi sunt absolut sigură că taică-tău are atâta bun simţ încât să nu tânjească după Elizabeth. Doar el a ruinat-o cu mulţi ani în urmă!

– Sper să ai dreptate. A te îndrăgosti de cineva care nu-ţi împărtăşeşte dragostea trebuie să fie cât se poate de nesatisfăcător, ca să nu spunem şi cât de dureros e. Până la urmă e foarte nepractic, exact cum ai spus dumneata. Ochii mari şi verzi ai nepoatei Emmei căpătară o expresie visătoare când rosti aproape imperceptibil: Numai de nu şi-ar da seama Sarah.

Deşi vorbise foarte încet, Emma o auzise. Puse jos ceaşca de cafea care zăngăni tare şi o privi uimită pe Emily, încruntându-se.

– Sarah a noastră! Este îndrăgostită de un bărbat care n-o iubeşte?

– Of, bunico, nu trebuia să-ţi spun de Sarah! De fapt, nu mă priveşte, mormăi Emily, roşind la faţă şi întristându-se. Te rog să nu-i spui nimic. S-ar necăji foarte tare.

– Bineînţeles că n-o să spun nimic. Doar ştii că nu trăncănesc niciodată! Pentru cine suferă? Asta reieşea din ce-ai spus.

Emily şovăia. Era deodată tentată să mintă. Dar n-o minţise niciodată pe bunica. Şi poate că totuşi, în acest caz ar trebui să recurgă la o minciună gogonată.

Emma insistă:

– Cine e?

Urmă o clipă de tăcere. Emily îşi înghiţi un nod în gât şi ştiind că a fost prinsă în capcană, mormăi:

– Shane.

– Ei, nu se poate! Emma se lăsă pe spetează scaunului şi o străfulgeră cu ochii ei bătrâni şi

pătrunzători. Asta-i bună, spuse ea, şi încet, încet, i se ivi un zâmbet pe faţă.

Emily sări ca arsă de pe scaun, cu ochii căscaţi şi strigă:

– Ah, bunico, nu face mutra asta! Te rog!

– Ce mutră fac?

– Satisfăcută. Şi conspirativă. Ştiu că dumneata şi unchiul Blackie nutriţi de mult speranţa că una dintre noi sau dintre fetele Harte se va mărita cu Shane O'Neill şi va uni familiile noastre. Dar pe el nu-l interesează nici una dintre noi, în afară de...

Emily înghiţi brusc restul propoziţiei, dorindu-şi instantaneu să fi putut să-şi fi înghiţit şi limba. De data asta chiar că spusese prea multe. Se ridică iute şi se duse la bufetul Hepplewhite, unde se învârti pe lângă fructiera de argint. Cred că o să-mi iau o banană, spuse ea încercând să pară degajată. Vrei şi dumneata una, bunico?

– Nu, mulţumesc. Emma îşi răsuci capul studiind spatele nepoatei ei. În afară de cine, Emily?

– De nimeni. Emily se gândea cum să iasă în mod abil din această situaţie, fără să mai trezească bănuieli bunicii. Se întoarse repede la scaunul ei, se trânti pe el şi atacă banana cu cuţitul şi furculiţa de desert, sârguincioasă, cu capul aplecat.

Emma o urmărea, ştiind că Emily îi ocolea privirea. Şi ocolea un răspuns.

– Ştiu că era cât pe-aci să-mi spui cine îl interesează pe Shane. Dacă ştie cineva, tu eşti aceea. Râse încetişor, străduindu-se să pară degajată. Tu ai fost întotdeauna sursa mea de informaţii despre toţi membrii familiei. Şi despre cei din afara familiei. Deci, hai, termină-ţi odată propoziţia.

Emily, care decojea banana cu o grijă deosebită, ridică în cele din urmă capul. Chipul ei era însăşi imaginea nevinovăţiei când rosti:

– N-am avut de gând să dezvălui nimic, zău că nu. Shane nu-mi face confidenţe – nu ştiu nimic despre viaţa lui amoroasă. Mai înainte am vrut să spun că nu-l

interesează nici una din noi decât poate doar pentru o noapte.

– Emily!

– Iartă-mă. Emily lăsă ochii în jos, apoi privi în sus spre Emma prin genele ei lungi. Te-am şocat, bunico?

– La vârsta mea nu mă mai şochează nimic, fetiţa mea, răspunse Emma caustică. Dar mă surprinde remarca ta despre Shane. N-a fost frumos ce-ai spus. Ba chiar foarte neplăcut. Emmei îi trecu prin cap o nouă idee şi o săgetă pe Emily cu o privire cruntă. Ţi-a sugerat vreodată aşa ceva?

– Nu, nu, bineînţeles că nu, izbucni ea pe un ton tranşant înainte de a o lăsa pe Emma să termine. Apoi se grăbi să atenueze afirmaţia anterioară despre Shane. E doar o impresie pe care o am despre el, îngână ea, urându-se pentru că-l ponegrea pe Shane, una dintre cele mai drăguţe persoane din lume. N-am vrut să-i fac nici un rău, bunico, zău că nu. Şi apoi, cine l-ar putea condamna că este cam mulieratic, de vreme ce femeile cad ca popicele la picioarele lui? Nu e deloc vina lui.

– Adevărat, recunoscu Emma. Dar revenind la Sarah, sper să-i treacă repede pasiunea asta pentru el. Nu suport gândul că este nefericită. Ce se ascunde de fapt în sufletul ei, iubito?

– Nu ştiu, bunico, răspunse Emily cu toată sinceritatea. A discutat cu mine despre Shane doar o dată, acum nu ştiu cât timp şi cred că de atunci regretă că mi-a pomenit de el. Dar ştiu că e înnebunită după el, numai din ce am observat eu. Întotdeauna roşeşte furioasă când se menţionează numele lui, iar când e el de faţă devine timidă şi cam buimacă. Emily îşi ridică privirea către Emma şi era directă şi candidă când adăugă: Nu, nu se va destăinui nimănui niciodată. Sarah e mult prea secretoasă din fire ca să facă mărturisiri.

Această ultimă remarcă o surprinse şi mai mult pe Emma, dar se hotărâ să n-o comenteze deocamdată. Văzând figura speriată a fetei, se grăbi să spună:

– Să nu-ţi faci griji în legătură cu mine, iubito. Nu te teme că o să pomenesc de Shane. Nici nu mă gândesc s-o pun într-o situaţie jenantă. Şi o să-şi vină ea în fire,

dacă nu şi-a venit deja. Privirea Emmei se opri asupra bolului cu zambile de primăvară din mijlocul mesei şi chibzui repede asupra celor spuse. Când îşi ridică ochii, îi zâmbi lui Emily cu bunătate. Nu vreau să crezi că pun la îndoială spiritul tău de observaţie şi puterea ta de judecată, dar ai uneori tendinţa de a-ţi folosi prea mult imaginaţia. S-ar putea să te înşeli asupra lui Sarah. Poate că l-a şi uitat pe Shane văzând că n-o bagă în seamă. Ştii că e o fată cu picioarele pe pământ.

– Da, bunico, spuse Emily, deşi nu era de acord cu aprecierea asupra verişoarei ei. O fi părând o fiinţă cu picioarele bine înfipte în pământ, dar era categoric cu capul în nori. Emily îşi muşcă buzele, dorindu-şi tot mai mult să nu fi pomenit nimic de Sarah de la bun început. Mare greşeală să se angreneze într-o asemenea discuţie cu şireata ei bunică! Nenorocirea era că făcea asta mereu. Emma fusese întotdeauna persoana cea mai autoritară şi mai importantă din tânăra ei viaţă şi obiceiul pe care-l căpătase din copilărie, de a-i destăinui ei totul, era greu, dacă nu chiar imposibil, de lepădat. Dar Emily era recunoscătoare pentru un lucru – se oprise la timp, reuşise să nu-i dezvăluie adevărul despre Shane bunicii, care-l iubea ca pe propriii ei copii.

Ideea că îl ocrotise pe Shane o făcu pe Emila să se simtă mai bine, căci ţinea la nepotul lui Blackie şi-l admira. Zâmbi pentru sine în timp ce-şi făcea de lucru cu banana din faţa ei, felicitându-se dintr-o dată pentru comportarea ei. Fusese şi ea o dată deşteaptă, parând cu dibăcie iscodelile bunicii. Slavă Domnului că nu dezvăluise secretul lui Shane O'Neill. Ea îl va păstra întotdeauna. „Sărmanul Shane, se gândi ea cu tristeţe, ce povară îngrozitoare trebuie să poarte!" Înăbuşindu-şi un oftat, Emily spuse în cele din urmă:

– Nu mai vreau, şi dădu la o parte farfurioara cu o strâmbătură.

Emma, care de-abia aştepta să termine masa, încuviinţă repede din cap şi spuse:

– Mă întorc la hârtiile mele. Ce planuri ai pentru după-amiază? Ai terminat cu magazinul din Harrogate, nu?

– Da, bunico. Am terminat inventarierea stocurilor pe care mi-ai cerut-o şi am ales îmbrăcămintea pentru vânzările cu reducere, explică Emily, uşurată că Emma părea să-i fi alungat din gândurile ei pe Shane şi pe Sarah Lowther. Mă duc să-mi fac ordine prin cameră. Hilda a pus-o pe una din femei să-mi desfacă geamantanele după ce am sosit, dar prefer să-mi aranjez singură lucrurile.

– Geamantane, la plural, Emily? Câte ai adus?

– Zece, bunico.

– Numai pentru weekend?

Emily îşi drese glasul şi îi adresă bunicii ei unul dintre cele mai cuceritoare şi convingătoare zâmbete.

– Nu numai. M-am gândit să mai stau un timp cu dumneata, dacă nu te deranjeaz. Te deranjează?

– Nu, cred că nu, răspunse Emma rar, întrebându-se ce-o fi vrând să-nsemne acest gest neaşteptat din partea lui Emily. – Şi ce faci cu apartamentul din Headingley? continuă ea uşor încruntată.

– Vreau să scap de el. Mă bate gândul ăsta mai de mult, de fapt. M-am hotărât să-l vând, adică să-l rogi dumneata pe Jonathan să mi-l vândă. Oricum, ieri seară mi-am împachetat toată îmbrăcămintea şi alte lucruri, pentru că eram convinsă că mă vei trimite la Paris săptămâna viitoare. Acum dacă nu mă mai duc, aş putea rămâne aici, la Pennistone Royal. O să-ţi ţin de urât, bunico. N-o să te mai simţi atât de singură.

„Nu mă simt deloc singură", se gândi Emma, dar spuse:

– Poate sunt eu cam grea de cap, dar în noiembrie trecut când ţi-am cumpărat apartamentul păreai îndrăgostită de el. Nu-ţi mai place?

– E un apartament foarte bun, zău că da, dar... Ca să fiu cinstită, buni dragă, mă simt cam izolată acolo, singură. Prefer să stau aici. Cu dumneata. Emily îi adresă iarăşi surâsul ei cuceritor. În primul rând, fiindcă e mai amuzant aici. Şi mai trepidant.

– Mie mi se pare foarte plicticos aici. Chiar foarte plicticos, murmură Emma şi se ridică, îndreptându-se spre uşa sufrageriei. Rosti peste umăr: Dar eşti bineve-

nită, Emily, sperând să nu se observe că nu prea era încântată. Întâi gemenele şi acum Emily, oftă ea pe înfundate. Deodată vin toţi pe capul meu. Tocmai când mă gândeam că în sfârşit o să mă bucur şi eu de linişte şi pace.

În timp ce traversa sprintenă vastul hol şi urca scara, cu Emily după ea, Emmei îi mai veni o idee: poate că va accepta până la urmă propunerea lui Blackie.

* *

Paula vorbea şi Emma asculta.

Şedeau amândouă în salonul de la etaj, una în faţa celeilalte, asupra serviciului de ceai din argint stil George, pe care-l adusese Hilda sus, la câteva minute după ce sosise Paula.

Emma turnase ceai pentru amândouă, dar abia se atinsese de ceaşcă. Şedea atât de imobilă pe canapea, de parcă s-ar fi prefăcut în stană de piatră şi pe faţa ei se aşternuse familiara mască de impenetrabilitate, în timp ce se concentra asupra vorbelor Paulei, sorbind-o pe fiecare.

Paula vorbea bine, relatând întrevederea de la *Aire Communications* cu multă grijă şi precizie, până la cel mai mic detaliu şi povestirea ei era atât de plastică, încât Emma avea impresia că fusese şi ea de faţă. De câteva ori simţi un val de furie sau de enervare, dar nu-i clipi o geană, nu-i tresări un muşchi pe faţa impenetrabilă, lipsită de orice expresie, şi nu-i întrerupse şirul vorbelor.

Cu mult înainte ca Paula s-ajungă să redea scena finală din sala de consiliu, mintea Emmei, atât de ageră şi de perspicace, o luase înainte. Ştia fără să i se spună că John Cross respinsese tranzacţia. Preţ de o clipă a fost la fel de surprinsă pe cât fusese Paula mai devreme, dar după ce această reacţie iniţială se atenuă destul de repede, Emma îşi dădu seama că nu era deloc surprinsă. Şi ajunse la concluzia că îl cunoştea pe John Cross mai bine decât crezuse. Cu ani în urmă descoperise cine e – un egoist, plin de el, un neghiob cu nişte defecte incomensurabile. În acest moment al vieţii lui, se afla între

ciocan şi nicovală, acţiona mânat de frică şi de disperare, cuprins tot mai mult de panică şi capabil de orice. Chiar şi de un gest dezonorant, ca orice om lipsit de scrupule. Apoi mai era şi acel fiu al lui cu proasta lui reputaţie, care-l atâţa. „Frumoasă pereche", îşi zise ea cu dispreţ.

Paula ajunse, în sfârşit, la capătul povestirii, încheind cu un oftat ce exprima părere de rău.

– Asta e, bunico. Regret că s-a sfârşit printr-un eşec. Eu am făcut tot posibilul. Mai mult chiar.

– Într-adevăr ai făcut, spuse Emma, privind-o direct în ochi, mândră de ea şi gândindu-se cât de mult evoluase. Cu un an în urmă, Paula şi-ar fi făcut reproşuri pentru eşecul convorbirilor. N-ai ce să-ţi reproşezi şi consider-o doar ca pe o experienţă în plus, din care ai ce-nvăţa.

– Aşa voi face, bunico. Paula o privea cu atenţie. Ce-ai de gând să faci? întrebă ea, continuând să studieze chipul acela senin cu intenţia de a descoperi sentimentele bunicii faţă de afacerea Cross.

– Nimic, Absolut nimic.

Deşi n-o surprindea deloc această afirmaţie, Paula se simţi obligată să spună pe un ton cam înfierbântat:

– M-am gândit că asta va fi atitudinea dumitale, dar să ştii că tot mi-aş dori să-i dai o lecţie lui John Cross şi să-ţi spui părerea despre el. Ai risipit atâta energie cu tranzacţia asta! Ne-a făcut să ne pierdem vremea şi pe deasupra ne-a şi luat drept nişte proaste.

– S-a luat pe el drept prost, o corectă Emma, vorbind încet şi fără nici o urmă de enervare. Să-ţi spun drept, n-am nici un chef să-mi pierd vremea sau câţiva bănuţi ca să-i dau un telefon. Nu câştigi mare lucru biciuind un cal mort. Şi apoi nu vreau să-i ofer satisfacţia de a constata că m-a scos din sărite. Şi mai e ceva... indiferenţa e o armă extrem de puternică, aşa că prefer să-l ignor pe domnul Cross. Nu ştiu ce joc face, dar eu n-am de gând să mă implic în el. Emma făcu ochii mici şi privirea pe care i-o aruncă Paulei era plină de viclenie. Nu m-aş mira să folosească oferta noastră pentru a ridica preţul cu altă companie. Dar nu va izbuti, fiindcă nu va accepta nimeni. Pe faţă îi apăru un zâmbet cinic şi râse liniştită, ca pentru sine. Sunt sigură că se va întoarce la tine în patru labe. În

patru labe. Şi asta foarte curând. Ce-ai să faci atunci, Paula? Mai degrabă la asta să ne gândim. Lăsându-se cu spatele pe perne, Emma îşi fixă privirea pătrunzătoare asupra nepoatei ei.

Paula căscă gura să vorbească, apoi o închise iute. Ezită asupra răspunsului o fracţiune de secundă. Se întreba cum ar reacţiona bunica în asemenea împrejurări, apoi alungă din gând întrebarea. Ştia exact cum va proceda.

În cele din urmă rosti pe un ton hotărât:

– O să-i spun să se ducă dracului. Pe un ton politicos. Ştiu că aş putea să-l distrug, să cumpăr *Aire Communications* la un preţ mult mai mic, fiindcă atunci când se va întoarce la noi – cu siguranţă o va face – va fi cu un picior în groapă. Va accepta orice condiţii îi voi oferi. Dar eu nu vreau să fac afaceri cu omul ăsta. N-am încredere în el.

– Bravo! îşi manifestă Emma satisfacţia faţă de acest răspuns, apoi continuă: Impresia mea este exact aceeaşi. Ţi-am spus de multe ori că nu contează prea mult dacă-ţi sunt pe plac cei cu care facem afaceri. Dar trebuie să existe o oarecare încredere între părţi în orice tranzacţie; altminteri se vor ivi în mod sigur probleme. Mă alătur părerii tale despre Cross şi fiul lui Comportarea lor a fost oribilă, iresponsabilă. Aş fugi şi eu de ei ca de râie.

În ciuda acestor cuvinte acuzatoare şi a expresiei severe care încă mai stăruia pe chipul Emmei, reacţia ei generală fusese atât de discretă, atât de blândă, încât Paula era oarecum derutată.

– Credeam că o să te enervezi mai tare, bunico, sau poate te prefaci. Şi nu pari nici prea dezamăgită, spuse ea.

– Furia mea iniţială s-a transformat în dezgust. Iar dezamăgită, sigur că sunt, într-un fel. Dar chiar şi acest sentiment este umbrit de o imensă senzaţie de uşurare. Deşi mi-am dorit atât de mult să achiziţionez *Aire Communications,* acum, dintr-o dată mă bucur că a ieşit aşa.

– Şi eu mă bucur. Se simţi o foarte mică ezitare din partea Paulei înainte de a constata calmă: Sebastian Cross mi-a devenit duşman, bunico.

– Ei şi ce? exclamă Emma pe un ton care descuraja continuarea discuţiei. Poate că e primul, dar în mod sigur nu va fi ultimul tău duşman. În timp ce vorbea, Emma deveni conştientă de preocuparea reflectată în frumoşii ochi violeţi, pătrunzători, fixaţi asupra ei şi trase repede aer în piept. Paulei nu-i place să-şi facă duşmani, se gândi ea, şi întinzând mâna, o strânse de braţ şi adoptă un ton mai blând. Ştiu că e neplăcut, dar nu se poate să nu-ţi faci duşmani, aşa cum mi-am făcut şi eu. De cele mai multe ori se întâmplă fără să fim noi de vină – asta-i partea cea mai tristă. Emma scoase un mic oftat. Există atâţia oameni geloşi şi invidioşi din fire şi tu vei fi întotdeauna vulnerabilă în faţa lor şi o ţintă pentru ei, fiindcă deţii atâtea. Ai de la mine şi avere şi putere, iar pe deasupra se adaugă înfăţişarea, mintea şi uriaşa ta putere de muncă. Toate sunt calităţi demne de invidiat. Trebuie să înveţi să nu bagi în seamă înţepăturile, iubito, să te ridici deasupra lor. Aşa cum am făcut eu întotdeauna. Şi nu te mai gândi la Sebastian Cross. Ai tu griji mai mari.

– Ai dreptate în toate privinţele, ca de obicei, bunico, spuse Paula şi alungă din minte imaginea neplăcută a acelei priviri aspre, încărcate de ură faţă de ea în dimineaţa aceea. O trecu un fior. Sebastian Cross i-ar face rău dacă ar putea. Acest gând neaşteptat i se păru de îndată prostesc, absurd şi peste măsură de fantezist. Paula râse pe tăcute de ea însăşi.

Se ridică, se duse la cămin şi rămase sprijinită de el câteva clipe, încălzindu-şi spatele. Privirea i se roti prin încăperea aceea veche şi frumoasă. Totul în jur era atât de liniştit şi reconfortant, în razele de soare ale sfârşitului după-amiezii filtrate de numeroasele ferestre: fiecare obiect de artă la locul lui, focul trosnea vesel în imensul grătar, ceasul-caleaşcă ticăia pe polita căminului aşa cum ticăise dintotdeauna. Iubise toată viaţa salonul de la etaj, aici îşi găsise liniştea şi alinarea. Era o încăpere din care se revărsau graţia şi armonia, unde nimic nu se schimba niciodată şi datorită acestei atemporalităţi părea atât de departe de lumea exterioară şi de toată urâţenia ei. „O încăpere foarte civilizată, îşi spuse ea, creată de o femeie

foarte civilizată şi extraordinară" O privi pe Emma aşezată pe canapea în celălalt capăt al camerei, atât de cochetă în rochia ei bleu şi privirea i se înduioşă. Paula se gândi: „Are optzeci de ani, e o femeie bătrână şi totuşi mie nu mi s-a părut niciodată bătrână. Cu energia, forţa, vitalitatea şi entuziasmul ei, ar putea fi foarte bine de vârsta mea. Şi e cea mai bună prietenă a mea".

Paula zâmbi pentru prima oară de când venise.

– Deci am terminat cu agitaţia şi cu negocierile,... mai bine zis cu hărţuiala, bunico.

– Am terminat şi cu noul meu proiect. Acum că s-a dus totul pe apa sâmbetei, va trebui ori să-mi găsesc altul ori să m-apuc de tricotat.

Paula nu se putu abţine să nu râdă.

– S-o văd şi pe-asta, replică ea, luminându-se toată la faţă. Se duse înapoi la canapea, se aşeză, ridică ceaşca şi sorbi din ceai, apoi anunţă cu nonşalanţă:

– Am luat masa azi cu Miranda O'Neill şi...

– Ah, bine că mi-am adus aminte, mă tem că n-o să particip diseară la cină. Ies în oraş cu Blackie şi Shane.

– Ştiu, mi-a spus Merry.

– Dumnezeule, nu mai pot să respir în casa asta fără să afle toată lumea ce fac! Emma tăcu, cercetând chipul Paulei. Nu pari prea tulburată, aşa că presupun că n-ai nimic împotrivă ca eu s-o şterg şi să te las să-i ţii piept Edwinei. O să fie cuminte, nu te teme.

– Nici nu-mi fac probleme. Mi-am făcut la început, dar pe urmă mi-am zis că e problema lui Jim. El a invitat-o, deci să se ocupe el de ea. În orice caz, mama ştie cum s-o ia pe Edwina. Ştie cum s-o scoată din fire în modul cel mai drăgălaş. Paula puse jos ceaşca şi farfurioara şi se apropie de Emma. Ascultă, bunica mea scumpă, Merry are o idee care te-ar putea interesa. Ar putea fi chiar proiectul pe care-l cauţi.

– Nu zău? Povesteşte-mi despre el.

Ceea ce Paula şi făcu, dar apropiindu-se de sfârşitul micului ei recital, lăsă puţin buza în jos şi încheie nemulţumită.

– Văd că nu eşti prea entuziasmată. Nu ţi se pare o idee bună?

Emma râse de mutra ei abătută.

– Ba da. Dar nu mă interesează s-o folosesc într-un proiect personal. Asta nu-nseamnă că tu nu poți s-o preiei și s-o dezvolți împreună cu Merry. Poate e bună pentru magazine. Vino din nou la mine după ce o definitivați. Poate că vom deschide boutique-urile.

– Am să fixez o întâlnire cu ea săptămâna viitoare... Paula se opri, aruncându-i Emmei o privire întrebătoare. Sunt curioasă să știu de ce nu te interesează proiectul pentru dumneata?

– Nu-mi stimulează ambiția. Îmi place să sparg în dinți nuci mai tari.

– Ah, Doamne! Unde Dumnezeu să găsesc eu așa ceva?

– S-ar putea să-mi găsesc singură un proiect. Ochii verzi ai Emmei licăriră și clătină din cap. Tot încerci să mă dădăcești în ultimul timp. Aș vrea să încetezi.

Paula râse și ea împreună cu Emma și recunoscu:

– Da, te-am cam dădăcit în ultimul timp. Iartă-mă, bunico. Se uită la ceas, își întoarse din nou privirea spre Emma și spuse: Cred că aș face mai bine să mă duc acasă să-mi dădăcesc bebelușii. Dacă mă grăbesc, mă-ntorc la timp ca s-o ajut pe doică să-i îmbăieze.

– Da, chiar, de ce nu te duci? Primii ani sunt cei mai prețioși, cei mai frumoși. Nu-i sacrifica.

Paula se ridică, își puse jacheta roșie, își luă poșeta și veni să o sărute pe Emma.

– Distracție plăcută diseară și transmite-le sărutări unchiului Blackie și lui Shane.

– O să le transmit. Dacă nu te văd mai târziu, vorbim mâine dimineață.

Paula traversase jumătate din încăpere, când Emma strigă:

– A, Paula! La ce oră îi aștepți pe Jim și pe părinții tăi?

– Pe la șase. Jim a zis că aterizează pe aeroportul Leeds-Bradford la cinci.

– Deci îi aduce cu avionul ăla oribil al lui? Emma se strâmbă scârbită și o blagoslovi pe Paula cu o privire mustrătoare. Parcă v-am spus că nu-mi place să vă fâlfâiți cu rabla aia.

Ne-ai spus, dar ştii bine că Jim are personalitate. Şi pilotajul este una din marile lui pasiuni. Dar poate c-ar fi bine să-i mai pomeneşti o dată despre asta.

– O să-i pomenesc, spuse Emma şi-i făcu semn să iasă.

CAPITOLUL 6

Toţi spuneau că e un celt adevărat.

Şi Shane Desmond Ingham O'Neill ajunsese el însuşi să creadă că purta până în măduva oaselor moştenirea strămoşilor, că vechiul lor sânge îi curgea prin vene şi acest lucru îl umplea de o uriaşă satisfacţie şi de cea mai profundă mândrie. Când unii membri ai familiei îl acuzau că este extravagant, repezit, flecar şi înfumurat, el dădea doar din cap, ca şi cum ar fi socotit învinuirile lor drept complimente. Dar Shane dorea deseori să le replice că era în acelaşi timp energic, inteligent şi inventiv; să le dezvăluie că primii englezi deţinuseră şi ei aceste calităţi.

Încă de mic copil, Shane O'Neill descoperise că are o fire ieşită din comun. La început se simţise complexat, apoi derutat, surprins şi jignit. Vedea că este diferit, altfel decât alţii şi asta îl frământa. Voia să fie un om obişnuit; ceilalţi îl făceau să se simtă ciudat. Se înfuriase când îi auzise pe adulţi considerându-l excentric şi exagerat de sentimental şi mistic.

Apoi, după ce împlinise şaisprezece ani şi înţelegea mai bine ce se spunea despre el, căutase să se lămurească din singura sursă pe care o cunoştea – din cărţi. Dacă el era „un ciudat atavism al celţilor", cum spuneau ei, atunci trebuia să se informeze asupra acestui neam străvechi, cu care părea să se asemene. Recursese la tomurile de istorie care-i zugrăveau pe primii britanici în toată măreţia şi gloria lor, epoca marilor Regi din Ţara de Sus, iar legendarul Arthur din Camelot

devenise pentru el la fel de real şi de viu ca prezentul în care trăia.

În anii următori, interesul lui faţă de istorie nu pierise niciodată şi continua să fie o pasiune. Aidoma strămoşilor lui celţi, avea un cult pentru cuvinte şi pentru puterea lor, căci pe lângă firea cutezătoare şi veselă, avea şi forţă intelectuală. Şi poate că tocmai această îmbinare de contraste – numeroasele lui contraindicaţii – îl făcea să fie atât de neobişnuit. Pe cât de adânc înrădăcinate erau mânia şi aversiunile lui pe atât de trainice şi de nezdruncinat erau iubirile şi loialităţile lui. Şi acele elemente atribuite în mod teatral şi constant celtului din el, coabitau foarte bine cu introspecţia şi cu rafinata, aproape tandra lui înţelegere faţă de natură şi de frumuseţea ei.

La douăzeci şi şapte de ani, Shane O'Neill îţi lua ochii, degajând o strălucire intensă izvorâtă nu atât din înfăţişarea lui deosebită, cât din caracterul şi personalitatea lui. Putea da gata orice femeie dintr-un salon; putea să-şi captiveze prietenii în egală măsură cu o incisivă discuţie despre politică sau cu o glumă deşucheată, o povestioară comică plină de duh şi autoironie. Putea să amuze audienţa cântând cu o splendidă voce de bariton, fie un cântec marinăresc vesel, fie o baladă sentimentală, iar versurile zburau cu iuteală de pe buzele lui. Şi totuşi putea fi încăpăţânat, obiectiv, sincer şi cinstit până la cruzime, ambiţios şi perseverent, după propriile lui mărturisiri. Îl atrăgea puternic gloria, gloria de dragul gloriei. Şi îi cucerea pe toţi cei care-i ieşeau în cale. Nu înseamnă că Shane n-avea duşmani, dar nici măcar ei nu contestau vreodată farmecul lui extraordinar. Câteva din aceste trăsături se trăgeau de la bunicul său patern, irlandez, celălalt celt autentic de la care moştenise corpul şi ţinuta fizică. Totuşi avea mult şi dinspre partea mamei.

În acea răcoroasă după-amiază de vineri, Shane O'Neill stătea cu calul lui, War Lord, pe dealurile ce se înălţau deasupra oraşului Middleham şi a ruinelor castelului de dedesubt. Castelul îşi mai păstra înfăţişarea semeaţă şi impunătoare, în ciuda crenelurilor sfărâmate, a sălilor fără acoperiş, a încăperilor lugubre, toate

nelocuite, cu excepția numeroaselor păsări mici care-şi făcuseră cuiburi în adânciturile vechilor pietre, printre ghioceii, florile de rostopască şi narcisele care înfloresc printre crăpături în această perioadă a anului.

Cu imaginația lui vie, lui Shane nu-i venea niciodată greu să-şi închipuie cum fusese odinioară, cu multe secole în urmă, când Warwick şi Gareth Ingham, un strămoş dinspre partea mamei lui, locuiseră între zidurile acestei măreţe cetăți, ţesându-şi complicatele lor intrigi. Văzu imediat cu ochii minții desfăşurându-se toată panoplia dintr-o epocă de mult apusă... prilejuri pentru fast strălucitor, banchete princiare şi alte scene de o splendoare regească, alaiuri şi ceremonii. Preț de câteva minute trăi în trecutul istoric.

Apoi zâmbi, alungând acele imagini, ridică iute capul şi îşi desprinse privirea de pe crenelurile ruinate, admirând panorama-spectaculoasă care se desfăşura în fața lui. Îl cuprindea întotdeauna emoția când se afla în acest loc. În ochii lui Shane aceste dealuri întinse şi pustii erau austere şi nepăsătoare şi tot peisajul avea o grandoare unică. Şirurile de coline se înălțau şi se desfăşurau ca un imens steag, colorat în verde auriu, în terra de Sienna şi în ocru, fluturând pentru a se întâlni cu marginea cerului nesfârşit, acea incredibilă vâlvătaie de albastru, care la ora aceea, strălucea sub razele argintii ale soarelui. Era o privelişte de o frumusețe atât de impunătoare şi de o limpezime atât de uluitoare, încât Shane aproape că nu mai putea s-o contemple şi reacția lui, ca întotdeauna, era profund emoțională. Acesta era unicul loc de pe pământ, căruia simțea că îi aparține cu adevărat. Departe de el, parcă îi lipsea ceva şi tânjea să se întoarcă. Era din nou pe punctul de a se exila, un exil autoimpus, ca toate celelalte.

Shane O'Neill oftă adânc, simțind cum îl cuprinde vechea tristețe, vechea melancolie. Îşi lipi capul de gâtul armăsarului şi strângând tare din ochi, îşi dori să poată alunga suferința pe care i-o provoca dorul de ea. Cum de putea trăi aici, sub acelaşi cer, ştiind-o atât de aproape – şi totuşi atât de departe –, încât nu putea s-ajungă la ea? Deci trebuie să plece... să plece departe de acest loc

iubit, s-o părăsească pe femeia pe care o iubea mai presus de orice raţiune, pentru că nu va putea fi niciodată a lui. Numai astfel va putea supravieţui ca bărbat.

Se întoarse brusc şi sări în şa, hotărât să se smulgă din starea sufletească atât de sumbră, care-l cuprinsese pe neaşteptate. Îi dădu pinteni lui War Lord să meargă înainte şi străbătu dealurile sălbatice în galop susţinut.

La jumătatea drumului, trecu pe lângă doi grăjdari care antrenau o pereche de superbi cai pur sânge şi răspunse la salutul lor entuziasmat dând din cap prietenos, apoi, ajungând la răscrucea Swine, coti spre conacul Allington, reşedinţa lui Randolph Harte. În Middleham, oraş cunoscut pentru cele peste o duzină de grajduri cu cai de curse, dintre cele mai importante din Anglia, conacul Allington era considerat unul dintre cele mai frumoase, iar Randolph un antrenor cu reputaţie. Era antrenorul lui Blackie O'Neill şi îi permitea lui Shane să-şi ţină caii War Lord, Feudal Baron şi iapa Celtic Maiden la Allington, alături de caii de curse ai bunicului lui.

Când ajunse la uriaşele porţi ale conacului, Shane reuşise să-şi înăbuşe întrucâtva supărătoarea durere sufletească şi să depăşească starea de deprimare. Trase aer în piept de câteva ori, şi îşi compuse o expresie neutră, când întoarse la capătul aleii cu pietricele şi o luă în direcţia grajdurilor din dosul casei. Spre surprinderea lui Shane, curtea era pustie, dar în timp ce tropăia pe pietrele pavajului, apăru un băiat de la grajduri şi peste o clipă, Randolph Harte ieşi din boxele cailor şi-i făcu semn cu mâna.

Înalt, solid şi cu apucături grosolane, Randolph avea un glas potrivit staturii lui, care bubui:

– Noroc, Shane. Speram să te întîlnesc. Aş vrea să vorbesc cu tine dacă-mi poţi acorda un minut.

Shane descălecă şi-i răspunse strigând:

– Dar numai un minut, Randolph. Trebuie să mă duc la un dineu important diseară şi sunt în întârziere. Îi întinse hăţurile lui War Lord băiatului, care duse calul la grajd pentru a fi ţesălat. Shane se îndreptă spre Randolph, strânse mâna pe care acesta i-o întinsese şi spuse: Sper că nu s-a întâmplat nimic deosebit.

– Nu, nu, spuse Randolph repede, conducându-l prin curte, spre uşa din dos a casei. Dar hai să intrăm câteva minute. Îşi ridică privirea spre Shane, care la cei un metru şi nouăzeci şi opt centimetri ai săi îl depăşea cu câţiva centimetri şi îi zâmbi. Nu se poate să nu stai măcar cinci minute, bătrâne. Oricine ar fi doamna, va fi precis fericită să aştepte un bărbat ca tine.

Shane zâmbi şi el.

– Doamna în cauză este mătuşa Emma şi amândoi ştim că nu-i place s-aştepte.

– Asta-i adevărat, spuse Randolph, deschizând uşa şi poftindu-l înăuntru. Ai timp de o ceaşcă cu ceai sau preferi o tărie?

– Un scotch, dacă se poate, Randolph. Shane se duse spre cămin şi se propti cu spatele de el, rotindu-şi privirea prin încăpere; se simţea relaxat şi în largul lui, pentru prima dată în după-amiaza aceea. Cunoştea şi îndrăgea acest birou de când se ştia, era încăperea lui favorită din toată casa. Ambianţa ei integral masculină era reflectată de imensa masă de lucru în stil George aşezată în faţa ferestrei, vitrina Chippendale, canapeaua şi fotoliile din piele de culoarea vinului, masa rotundă pe care erau împrăştiate reviste ca „Viaţa la ţară" şi „Calul şi câinii de vânătoare", alături de paginile rezervate curselor de cai din cotidiene. Un străin care ar fi intrat în încăpere, ar fi ghicit imediat principala preocupare şi ocupaţie a proprietarului. Totul evocă sportul regilor şi cursele de cai. Pe pereţii verde-închis atârnau gravuri sportive din secolul al optsprezecelea semnate de Stubbs. Fotografii înrămate înfăţişând caii de curse antrenaţi de Radolph decorau un scrin de mahon închis la culoare, iar cupele şi trofeele tronau peste tot. În jurul căminului şi pe grătarul său victorian strălucea alama ornamentelor pentru hamuri. Pe poliţă, stativul cu pipe şi borcanul cu tutun erau aşezate între micile statuete de bronz a doi cai pur sânge şi o pereche de sfeşnice din argint. Biroul avea înfăţişarea plăcută a unei încăperi locuite, era chiar puţin jerpelit pe alocuri, dar pentru Shane covorul ras şi pielea crăpată de pe fotolii nu făceau decât să accentueze impresia plăcută de căldură şi de intimitate.

Randolph aduse băuturile, cei doi bărbați ciocniră paharele şi Shane se întoarse şi se aşeză într-unul din fotoliile de piele.

– Ah, nu acolo! S-a rupt arcul! exclamă Randolph.

– Stă să se rupă de ani de zile, râse Shane, dar se aşează în celălalt fotoliu.

– În cele din urmă s-a rupt de tot. Îmi propun mereu să trimit drăcia asta la tapițer, dar uit mereu.

Shane puse paharul pe marginea grătarului de alamă şi se scotoci în buzunare după țigări. Îşi aprinse una şi spuse:

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

– Despre Emerald Bow. Ce crezi că ar spune Blackie dacă aş duce-o să participe la Marele Premiu Național de la anul?

Pe chipul lui Shane se aşternu mirarea şi îşi arcui mai bine spatele.

– Ar fi încântat, doar ştii asta. Dar are vreo şansă? Ştiu că e o iapă minunată, dar cursa de la Aintree... Isuse Cristoase! Cum ar spune Blackie.

Randolph confirmă din cap, se ridică, îşi luă o pipă şi începu s-o umple cu tutun.

– Într-adevăr, este o cursă dificilă, un test suprem pentru cal şi călăreț. Dar sunt convins că Emerald Bow are şanse să câştige cea mai importantă cursă cu obstacole din lume. E de rasă bună, are nerv. S-a comportat extrem de bine în ultimul timp, a câştigat câteva puncte bune, într-o manieră impresionantă. Randolph se opri să-şi aprindă pipa, apoi remarcă, făcând cu ochiul: Eu cred că dama asta are farmece ascunse. Dar zău că se arată a fi una dintre cele mai bune săritoare pe care le-am antrenat până acum.

– Dumnezeule, asta-i o veste minunată! strigă Shane, înfierbântându-se. E un vechi vis al bunicului să câştige Marele Premiu Național. Cu ce jocheu, Randolph?

– Cu Steve Larner. E un flăcău dur, exact ceea ce ne trebuie ca s-o ducem pe Emerald Bow în cursa de la Aintree. Steve e singurul care o poate convinge să sară peste pârâul Becher de două ori. E un călăreț strălucit.

– De ce nu i-ai spus nimic bunicului?

– Voiam să văd mai întâi care e reacția ta. Tu eşti cel mai aproape de el.

– Ştii că îți cere întotdeauna sfatul. Are încredere în tine ca antrenor şi te consideră cel mai bun în afaceri dintre noi toți.

– Mulțumesc, Shane. Apreciez încrederea ta. Dar hai să fim sinceri, bătrâne, nu l-am văzut în viața mea pe Blackie agitându-se pentru nici unul din caii lui aşa cum o face cu iapa asta. Cred că ar fi în stare s-o țină numai în puf. Când a trecut pe aici săptămâna trecută, a tratat-o ca pe marea doamnă a visurilor lui.

În colțul gurii lui Shane miji un zâmbet ironic.

– Nu uita că a fost dată în dar de doamna lui favorită. Şi apropo de Emma, parcă am detectat o uşoară iritare în glasul tău adineauri când ai pomenit-o...

– Nu chiar. E adevărat că m-a cam enervat aseară, dar... Randolph se întrerupse şi zâmbi amabil. Uite ce e, când vine vorba de ea, nu țin supărarea, ştiu că este matroana clanului nostru şi că e atât de bună cu noi toți. Numai că, fir-ar să fie, prea ne ia de sus! Mă face să mă simt atât ica. Arătă cu mâna la câțiva centimetri de podea şi zâmbi. Oricum, revenind la Emerald Bow, aveam de gând să-i spun mâine lui Blackie. Cum crezi că e mai bine? Să aştept până săptămâna viitoare?

– Nu, spune-i mâine, Randolph. O să-l faci fericit, iar Emma va fi încântată. Shane îşi termină băutura şi se ridică. Eu nu mă feresc să-ți spun că pe mine mă bucură grozav hotărârea ta. Acum chiar că trebuie să plec. Vreau să trec puțin pe la grajd, să-mi iau rămas-bun de la caii mei. Shane zâmbi trist. Plec din nou din țară, Randolph. Luni dimineață.

– Dar abia te-ai întors! exclamă Randolph. Unde te duci de data asta?

– În Jamaica, apoi în Barbados, unde am achiziționat recent un nou hotel, explică Shane în timp ce ieşeau împreună din birou. Am multă treabă acolo şi voi lipsi câteva luni bune. Nu mai rosti nici un cuvânt cât traversară curtea grajdului, nici Randolph nu făcu nici un comentariu.

Shane intră la boxe, unde petrecu câteva clipe cu fiecare din caii lui, mângâindu-i şi şuşotindu-le în urechi cuvinte tandre.

Randolph rămase în urma lui, cercetându-l cu atenţie, şi dintr-o dată simţi milă faţă de acest bărbat mai tânăr decât el, fără să ştie precis ce anume stârnise în el acest sentiment. Poate era legat de comportarea lui Shane în acel moment, de privirea infinit de tristă din ochii lui negri. Randolph avea o slăbiciune pentru Shane O'Neill încă de când acesta era copil şi odinioară chiar sperase să se îndrăgostească de Sally sau de Vivienne. Dar cele două fiice ale lui nu-l interesaseră niciodată şi avea o atitudine uşor rezervată faţă de ele. În schimb, fiul lui, Winston, era cel mai bun prieten şi tovarăş de chefuri al lui Shane. Câţiva ridicaseră din sprâncene în urmă cu doi ani, când Winston şi Shane cumpăraseră un vechi conac dărăpănat, Beck House, în apropiere de West Tanfield, îl renovaseră şi se mutaseră acolo împreună. Dar Randolph nu-şi pusese problema înclinaţiilor sexuale ale fiului lui sau ale lui Shane. Nu era nevoie. Amândoi erau nişte afemeiaţi notorii, umblând mereu după fuste prin tot ţinutul. Pe vremea când trăia nevastă-sa, Georgiana, aceasta se văzuse deseori nevoită să consoleze numeroase tinere cu inima zdrobită, care apăreau la conacul Allington în căutarea lui Winston sau a lui Shane. Slavă Domnului că nu se mai întâmpla aşa ceva. El personal n-ar fi ştiut cum să facă faţă unor asemenea situaţii. Presupunea că dacă existau tinere domnişoare nemulţumite, ele băteau drumul direct la Beck House. Randolph zâmbi în sinea lui. Erau două puşlamale, dar îi iubea tare mult pe amândoi.

Shane se despărţi în sfârşit de caii lui şi se întoarse încet la Randolph care stătea la intrarea în grajd. Ca de obicei, dar mai ales atunci când nu-l vedea o perioadă de timp, Randolph rămase impresionat de cât de bine arăta Shane. „E al naibii de chipeş, comentă Randolph pe tăcute. Blackie trebuie să fi arătat la fel în urmă cu cincizeci de ani."

Luându-l de după umeri, Shane spuse:

– Îţi mulţumesc pentru tot, Randolph.

– Cu multă plăcere, băiete. Să nu-ți faci griji pentru cai. Vor fi bine îngrijiți. Dar cred că știi asta. A, Shane! Roagă-l pe Winston să mă sune mai târziu.

– O să-i spun.

Randolph îl urmări pe Shane O'Neill cu privirea până ce acesta ajunse la mașină și pe fața lui se așternu o expresie gânditoare. „Uite un tânăr nefericit, murmură el, clătinând din cap a mirare. Are tot ce-și poate dori oricine. Sănătate, o înfățișare plăcută, o situație, o mare avere. Sunt convins că e nefericit în fundul sufletului, deși încearcă să mascheze. Dar să fiu al naibii dacă înțeleg de ce!"

Beck House* numită așa pentru că prin parcul ei curgea un mic râu, se înălța la poalele unui delușor, de la marginea satului West Tanfield, cam la jumătatea drumului dintre conacul Allington și Pennistone Royal.

Situat într-o vale umbrită în fundal de câțiva uriași și bătrâni stejari și platani, conacul data din epoca elisabethană târzie. Era o casă încântătoare, joasă și întortocheată, construită din piatră locală, probabil de la Fountains Abbey, cu fațada pe jumătate din lemn, coșuri înalte și multe ferestre plumbuite.

Winston și Shane cumpăraseră inițial vechiul conac cu intenția de a-l vinde după renovarea părților dărăpănate, a bucătăriei și a camerelor de baie demodate, după ce ar fi adăugat garaje și ar fi curățat buruienile care năpădeau parcul în paragină. Dar își dedicaseră atâta timp, energie și dragoste acestei case, se atașaseră atât de mult de conac pe parcursul renovărilor, încât în cele din urmă hotărâseră să-l păstreze pentru ei. Aveau amândoi aceeași vârstă, fuseseră împreună la Oxford și se împrieteniseră încă din primii ani ai adolescenței. Le făcea plăcere să locuiască împreună în această casă, pe care o foloseau mai mult în weekend-uri, întrucât

* Beck, în engleza vorbită în Nordul Angliei, înseamnă râu (n. t.).

amândoi deţineau apartamente în zona oraşului Leeds, pentru a fi aproape de respectivele lor birouri.

Winston Harte era singurul nepot al lui Winston, fratele Emmei şi strănepotul ei şi lucra la compania de presă *Yorkshire Consolidated,* de când absolvise colegiul Oxford. Nu avea un post sau un titlu anume. Emma îi spunea „ministru fără portofoliu", ceea ce, însemna pentru aproape toţi, un fel de depanator universal. Era într-un sens ambasadorul ei plenipotenţiar în cadrul companiei, ochii şi urechile ei şi foarte des chiar şi glasul ei. El îşi spunea ultimul cuvânt în aproape toate problemele şi nu-i dădea socoteală decât Emmei. Ceilalţi şefi îl porecliseră pe la spate „Dumnezeu", Winston ştia asta şi zâmbea în sinea lui cu subînţeles. El ştia bine cine era „Dumnezeu" la *Consolidated.* Mătuşa Emma. Ea reprezenta acolo legea, iar el o respecta şi îi era cu totul devotat.

Tânărul Winston, cum încă i se spunea uneori în familie, stătuse mereu în preajma tizului lui şi bunicul lui îi insuflase un puternic simţ al datoriei şi al loialităţii faţă de Emma, căreia familia Harte îi datora tot ce poseda. Bunicul o adulase până în ziua când murise, la începutul anilor şaizeci, şi de la el aflase Winston atâtea lucruri despre tinereţea mătuşii lui, despre viaţa grea pe care o dusese, despre luptele purtate de ea pentru a urca scara succesului. El ştia prea bine că strălucita ei carieră fusese dobândită cu mare greutate, cu preţul unor uriaşe sacrificii. Fiind crescut cu atâtea fantastice şi deseori înduioşătoare poveşti despre mătuşa Emma, devenită acum o legendă, Winston credea că în anumite privinţe o înţelegea mult mai bine decât propriii ei copii. Şi ar fi făcut orice pentru ea.

Bunicul îi lăsase moştenire toate acţiunile lui în compania de presă iar unchiul lui, Frank, fratele mai mic al Emmei, îşi lăsase moştenire acţiunile văduvei lui, Natalie. Dar, deţinând cincizeci şi două la sută din acţiuni, Emma conducea şi azi compania, ca întotdeauna. În acel moment, o conducea însă cu ajutorul lui Winston. Se consulta cu el în orice problemă de administrare şi strategie a companiei, se supunea dorinţelor lui, dacă acestea erau constructive şi îi urma în mod constant

sfatul. Lucrau foarte bine împreună şi erau legaţi printr-o relaţie de prietenie foarte specială şi afectuoasă, care le producea amândurora multă satisfacţie şi multă plăcere.

Gândurile lui Winston se învârteau febril în jurul companiei de presă, în timp ce rula încet cu maşina pe domeniul casei Beck. Dar chiar şi aşa, cufundat în gânduri, observă că micul râu se umflase în urma ploilor torenţiale de la începutul săptămânii. Îşi propuse să-l informeze pe Shane. Probabil că vor trebui să întărească din nou malurile; altminteri terenul va fi inundat imediat, aşa cum se întâmplase în primăvara precedentă. „Trebuie neapărat să-i aducem aici pe cei de la *O'Neill Construction* săptămâna viitoare", hătărî Winston, în timp ce opri Jaguarul în faţa uşii de intrare, parcă, îşi luă servieta şi coborî. Ocoli maşina şi îşi scoase geamantanul din portbagaj.

Winston era zvelt, suplu, avea cam un metru nouăzeci înălţime şi se vedea dintr-o ochire că este un Harte. Winston semăna, de fapt, foarte mult cu Emma. Avea trăsăturile ei frumoase, cizelate şi coloritul ei, reflectat de părul roşcat-auriu şi de ochii verzi, vioi. Era singurul membru al familiei, în afară de Paula, care avea, ca şi Emma acel dramatic V alcătuit de păr pe frunte, despre care bunicul îi spusese odinioară că îl moşteniseră toţi de la mama Marelui Jack, Esther Harte.

Winston aruncă o privire în sus, spre cer, în timp ce se apropia de cele câteva trepte care duceau în casă. Se adunau nori dinspre coasta estică, prevestind ploaie. Vântul încetase, se auzeau tunete în depărtare şi dintr-o dată un fulger brăzdă cu o fâşie de alb strălucitor vârfurile copacilor cu frunze primăvăratece. În timp ce băga cheia în broască, îi picară pe mână stropi mari de ploaie. „Fir-ar să fie, mormăi el, gândindu-se la râu. Dacă va fi furtună, o să ne ia naiba!"

Auzi de departe sunând telefonul din spatele imensei uşi sculptate, dar până ajunse la el, se oprise. Winston rămase lângă el, aşteptând – în zadar – să sune din nou; apoi dădu din umeri, îşi lăsă geamantanul la picioarele scării şi traversă repede holul. Intră în biroul lui din partea din dos a casei, se aşeză la masa de lucru şi citi biletul

lăsat de Shane, prin care-l anunța să-l sune pe tatăl lui. Aruncă biletul în coșul de hârtii și răsfoi superficial corespondența – erau în general note de plată de la magazinele din sat și câteva invitații la cocteiluri și dineuri din partea vecinilor. Le puse de-o parte, se lăsă pe speteaza scaunului, își ridică picioarele pe birou și închise ochii, concentrându-și toată atenția asupra chestiunii ce trebuia rezolvată.

Winston avea o problemă care-l silea să chibzuiască adânc în acel moment. În ziua precedentă, în cursul unei întrevederi cu Jim Fairley în birourile din Londra, observase că acesta era realmente nemulțumit. Winston constată, în mod ciudat, că nu-l surprindea prea mult acest lucru. De la un timp, își dăduse seama că Jim detesta administrația și în ultimile ceasuri cât parcursese drumul dinspre Londra, ajunsese la concluzia că Jim voia să fie retras din funcția de director general. Winston intuia că Jim nu se simțea în largul lui, se sufoca acolo. Jim era un gazetar pasionat, căruia îi plăcea harababura din redacții, senzația de a se afla în miezul evenimentelor din lume, ambiția de a scoate două cotidiene. După ce, în urmă cu doi ani, Emma îl avansase, cu ocazia logodnei lui cu Paula, Jim continuase să dețină postul de director general la *Morning Gazette* și *Evening Standard,* ambele din Yorkshire. Păstrându-și vechea slujbă alături de cea nouă, Jim purta de fapt, două pălării deodată. După părerea lui Winston, doar cea de ziarist i se potrivea.

„Poate că ar trebui să-și dea demisia, se gândea Winston. Mai bine pentru Jim să facă strălucit o meserie, decât să le bălmăjească pe amândouă." Deschise brusc ochii, își coborî încet picioarele pe podea și își trase scaunul la birou. Privi fix, în gol, gândindu-se la Jim. Avea toată admirația pentru extraordinarul talent de ziarist al lui Fairley și îl plăcea și ca om, cu toate că știa că Jim era slab în multe privințe. Voia să fie pe placul tuturor, ceea ce este practic imposibil. Dar Winston n-a izbutit niciodată să înțeleagă fascinația pe care o exercita Fairley asupra Paulei. Se deosebeau ca tărâțele de făină. Ea era mult prea puternică pentru un bărbat ca Jim, dar, în fond, legătura lor nu îl privea și probabil că oricum avea idei

preconcepute în cazul de față. Paula era oarbă pur și simplu! Bombăni, mustrându-se că gândea așa urât despre ea, căci ținea într-adevăr la Paula și erau buni prieteni.

Winston întinse mâna după telefon ca s-o sune pe Emma și să-i destăinuiască necazul lui, apoi se răzgândi. N-avea nici un rost s-o îngrijoreze la începutul unui weekend aglomerat, cu tot felul de activități mondene, programat de mai multe săptămâni. Mai bine așteaptă până luni ca să se consulte cu ea.

Îi veni deodată să-și dea pumni în cap. Ce neghiob fusese! Trebuia să-l fi atacat pe Jim ieri, să-l întrebe direct dacă voia să-și dea demisia. Și dacă și-o dădea, pe cine vor numi în locul lui? Nu era nimeni calificat să-și asume o responsabilitate atât de grea; cel puțin în cadrul companiei. Iată esența problemei și preocuparea lui principală. În străfundul sufletului, Winston avea groaznica presimțire că mătușa lui îl va împovăra pe el cu acest post. El nu-l vroia, căci îi convenea situația actuală.

Spre deosebire de alți membri ai familiei Emmei, Winston Harte nu prea era ambițios. Nu umbla după putere. Nu avea cusurul avariției. De fapt, avea atâția bani, încât nu mai știa ce să facă cu ei. Bunicul Winston, îndrumat, sfătuit și ajutat de Emma, acumulase o avere uriașă, asigurându-se astfel că nici văduva lui, Charlotte, nici odrasla lui nu vor duce niciodată lipsă de nimic.

Tânărul Winston era harnic, muncitor și își făcuse un nume în lumea presei, unde se simțea în elementul lui. Dar în același timp îi plăcea să trăiască. De mult de tot luase o hotărâre, de la care nu se abătuse niciodată: nu-și va sacrifica fericirea și o viață personală liniștită de dragul unei cariere în marile afaceri. Munca pe brânci nu era, categoric, pentru el. Va munci întotdeauna conștiincios la locul lui de muncă, căci nu voia să fie un parazit, dar își mai dorea o soție, o familie și un mod de viață plăcut. Ca și tatăl lui, Randolph, Winston se simțea foarte bine în rolul de moșier. Peisajul pastoral îl atrăgea în mod deosebit, dându-i sentimentul de reînnoire. Weekend-urile petrecute în afara orașului erau prețioase pentru el, căci își încărca bateriile. Călăritul, cursele cu obstacole,

criketul din sat, glumele şi hoinăreala pe domeniile de la Beck House le considera o terapie şi constituiau o sursă de imensă satisfacţie. Pe scurt, Winston Harte prefera o existenţă tihnită, cu momente de răgaz şi era ferm decis să şi-o asigure. Îl enervau bătăliile din sălile de consilii şi i se păreau teribil de plicticoase. De aceea Paula continua să-l uimească. Winston se convinsese că era făcută din acelaşi aluat cu bunica ei. Ambele savurau agitaţia de la corporaţie. Winston avea impresia că afacerile, puterea şi câştigul de cauză asupra unui rival de afaceri erau pentru ele un fel de droguri. Când Emma îi ceruse s-o secondeze pe Paula la negocierile cu *Aire,* Winston se împotrivise imediat şi-i sugerase s-o trimită numai pe Paula. Mătuşa lui acceptase pe loc, spre marea lui uşurare.

„Ce naiba, se gândi el, enervându-se pe el însuşi. Doar n-o să-mi petrec tot weekend-ul gândindu-mă ce intenţii are Jim Fairley." O să lămurească asta cu el săptămâna viitoare, după ce vor fi puse în aplicare planurile pentru preluarea firmei *Aire Communications.* Alungând din minte chestiunile de afaceri, îl sună pe tatăl lui la Allington şi trăncăni cu el vreo douăzeci de minute bune. Formă apoi numărul lui Allison Ridley, prietena lui în acel moment. Simţi un val de tandreţe auzindu-i glasul şi constată că şi ei îi făcea plăcere să-l audă. Îi confirmă că va veni împreună cu Shane la petrecerea dată de ea în seara următoare, făcură planuri pentru duminică şi, în cele din urmă, alergă sus să se schimbe.

Zece minute mai târziu, îmbrăcat cu pantaloni comozi din catifea reiată, un pulover gros de lână, ghete Wellington şi un impermeabil vechi, Winston străbătu sufrageria şi ieşi pe terasa pavată cu dale, care dădea spre iazul cu peşti. După o scurtă aversă, cerul se luminase. Verdele copacilor, al tufelor, şi al peluzelor de iarbă sclipea, acoperit de rouă, în încântătoarea lumină de după-amiază târzie care făcea să strălucească incandescent albastrul tot mai şters al cerului. Mirosea a ploaie, a iarbă udă şi a pământ reavăn şi Winston adora aceste miresme. Rămase o clipă pe terasă, inspirând şi expirând, relaxându-se şi alungând toate preocupările de

afaceri din gândurile lui; apoi coborî sprinten treptele spre grădină. Se îndreptă zorit spre râu, pentru a se convinge că starea malurilor nu se înrăutățise după aversa recentă.

CAPITOLUL 7

Edwina sosise.

Emma ştia că fiica ei cea mai mare era jos în bibliotecă, unde bea un păhărel, refăcându-se după călătoria de la aeroportul din Manchester. În ultimele câteva minute, mai întâi Hilda şi apoi Emily urcaseră la ea să-i transmită vestea.

„Acum e momentul cel mai bun, murmură Emma, terminând de îmbrăcat pentru întâlnirea cu Blackie şi Shane. E o prostie să amâni ceea ce este inevitabil şi în plus îți consumă nervii. Înăuntrul Edwinei ticăie mecanismul de declanşare al unei bombe şi aş face bine să-l deconectez înainte de începerea weekend-ului."

Dădu din cap, ca pentru sine, fericită că pusese capăt şovăielilor, îşi puse un şirag de perle în jurul gâtului, se privi în oglindă, îşi luă poşeta de seară şi scurta de samur şi ieşi repede.

Coborî scara lungă, în spirală, cu pas mai rar, gândindu-se ce va spune şi cum se va purta cu Edwina. Emma avea o aversiune față de confruntări şi conflicte, preferând să acționeze pe ocolite şi deseori pe furiş pentru a-şi atinge țelurile. Adaptarea şi compromisul fuseseră şi încă erau, atú-urile ei cele mai puternice, atât în afaceri, cât şi în chestiuni personale. Dar acum, apropiindu-se de bibliotecă, îşi dădu seama că nu putea face decât un singur lucru: s-o atace direct pe Edwina.

Paşii ei iuți şi uşori şovăiră în timp ce traversa vastul hol de piatră şi începu să-şi facă loc descurajarea, gândindu-se la bătălia care o aştepta. Dar era în joc

fericirea lui Anthony şi de aceea Edwina trebuia abordată înainte de a apuca să-l bage pe el şi, de fapt, să-i bage pe toţi în bucluc. Emma trase aer adânc în piept, apoi continuă să traverseze holul, şi paşii ei răsunau acum ferm, anunţând că este hotărâtă să acţioneze.

Uşa de la bibliotecă era întredeschisă şi Emma rămase o clipă pe loc, înainte de a intra, cu o mână pe clanţa uşii, privind-o pe Edwina aşezată pe fotoliul de răchită din faţa căminului. O singură lampă lumina, restul încăperii fiind cufundat în întuneric. Un buştean trosni brusc, flăcările ţâşniră pe coş şi vâlvătaia lor lumină chipul ascuns în umbră, conturându-l cu mai multă claritate. Emma clipi, tresărind pe moment. De la distanţă, fiica ei era leit imaginea Adelei Fairley, acelaşi păr blond argintiu, acelaşi profil delicat dar bine conturat, aceeaşi umeri plecaţi când se concentra. De câte ori n-o văzuse ea pe Adele şezând aşa lângă cămin, în dormitorul ei de la conacul Fairley, privind în gol, cufundată în gânduri! Dar în timp ce Adele murise înainte de a împlini treizeci şi opt de ani, Edwina avea şaizeci şi trei şi frumuseţea ei nu fusese niciodată atât de nepământeană şi de copleşitoare precum fusese odinioară frumuseţea Adelei. Emma ştia aşadar că această imagine era în parte o iluzie; totuşi, asemănarea exista, existase de când se născuse Edwina, care fusese, în multe privinţe, întotdeauna mai mult o Fairley decât o Harte.

Emma îşi drese glasul şi spuse:

– Bună seara, Edwina, şi dădu buzna în încăpere sprintenă, nedorind ca Edwina să-şi dea seama că o urmărise din pragul uşii.

Fiica ei tresări, surprinsă, îşi întoarse capul şi îşi arcui spatele pe scaun.

– Bună seara, mamă, răspunse ea, pe un ton politicos, deosebit de rece.

Emma se făcu că nu observă tonul ei, deja obişnuită cu el. Nu prea se schimbase de-a lungul anilor. Îşi lăsă scurta de blană şi poşeta pe un scaun, apoi se duse la cămin, aprinzând mai multe lămpi pe măsură ce trecea pe lângă ele.

– Văd că ți-ai luat ceva de băut, începu ea, așezându-se pe celălalt fotoliu de răchită. Vrei să-ți mai torn?

– Deocamdată nu, mulțumesc.

– Cum te simți? întrebă Emma amabilă.

– Foarte bine. Edwina o măsură cu privirea pe mama ei. N-are rost să te întreb și eu cum te simți. Arăți înfloritor.

Emma schiță un zâmbet. Se lăsă pe speteaza fotoliului, își încrucișă picioarele și spuse:

– Mă tem că până la urmă nu voi participa la cină. Trebuie să plec. A intervenit ceva...

– Afaceri, ca de obicei, nu mă-ndoiesc. Edwina pufni disprețuitoare, aruncându-i o privire dușmănoasă.

Emma se înfioră, dar își ascunse iritarea. Grosolăniile și cârtelile Edwinei o scoteau de obicei din sărite, dar astă-seară era decisă să ignore atitudinea nejustificată a fiicei ei față de ea. „Nu prinzi muște ademenindu-le în oțet", se gândi ea cu amărăciune, așa că, orice-ar fi, ea va continua să fie amabilă și diplomată. Studiind fața Edwinei, observă imediat oboseala răsfrântă pe gura ei lăsată, ridurile din jurul ochilor ei gri-argintiu, plini de tristețe. Edwina slăbise și părea nervoasă, chiar îngrijorată; și în mod categoric, moștenitoarea titlului de contesă de Duvale, de obicei plină de importanță, nu părea deloc mulțumită de ea astă-seară. Era limpede că o asaltau necazurile.

Pe Emma o cuprinse mila, un sentiment fără precedent și neașteptat, care o făcea să se mire puțin de ea însăși. „Biata Edwina! E cu adevărat nefericită și speriată, dar mă tem că și-o face cu mâna ei, se gândi Emma. De-aș putea s-o conving să se schimbe!" Apoi, simțind că era studiată cu aceeași atenție cu care o măsura ea pe Edwina, Emma spuse:

– De ce te uiți așa la mine, Edwina? Nu-ți place cum arăt?

– Rochia, mamă, răspunse Edwina fără a șovăi o clipă. E cam prea tinerească pentru tine, nu crezi?

Emma se crispă și se întrebă nu cumva sentimentele ei caritabile nu-și greșiseră adresa. Edwina ținea morțiș

să fie antipatică. Apoi îşi relaxă muşchii şi izbucni într-un râs vesel, care excludea orice comentarii, hotărâtă să nu se lase întărâtată de Edwina. Când vorbi, glasul ei era degajat:

– Îmi place roşul, spuse ea, e o culoare vie. Ai vrea să mă-mbrac în negru? Încă n-am murit şi dacă tot veni vorba de îmbrăcăminte, de ce te încăpăţânezi să porţi hainele alea îngrozitoare şi lălâi? Fără s-aştepte un răspuns, adăugă: Ai un corp frumos, Edwina. Ar trebui să ţi-l pui în valoare.

Edwina nu băgă în seamă complimentul. Se întrebă de ce acceptase invitaţia lui Jim Fairley sau de ce consimţise să stea aici, la Pennistone Royal. Ce nebunie să se expună în halul acesta toanelor mamei ei!

Emma strânse din buze şi micşoră ochii, măsurând-o pe Edwina cu privirea. Spuse cu multă precauţie:

– Aş vrea să vorbesc cu tine despre Anthony.

Această declaraţie o smulse pe Edwina din cugetări; întorcându-şi faţa spre Emma, exclamă:

– O, nu, mamă! Am bănuit asta de când Emily a spus că o să cobori să mă vezi. Cu toate acestea, refuz să discut cu tine despre fiul meu. Tu îi manipulezi şi-i ţii în frâu pe toţi, după bunul tău plac.

– Iar tu, Edwina, ai ajuns ca o placă stricată, remarcă Emma. M-am săturat să tot aud această acuzaţie. Şi sunt sătulă până-n gât de veşnicele tale cârteli. Cu tine nu se poate purta o conversaţie civilizată, indiferent de subiect. Eşti mereu ostilă şi gata de atac.

În ciuda duritătii cuvintelor, tonul Emmei fusese blând, iar chipul ei nu trăda nici un sentiment când se ridică de pe scaun. Se duse la comoda William and Mary din colţul camerei, îşi turnă un păhărel de sherry, apoi îşi reluă locul din faţa focului. Şedea cu paharul în mână, cu o privire gânditoare. După o lungă clipă, spuse:

– Sunt o femeie bătrână. Chiar foarte bătrână. Deşi îmi dau seama că în familia asta nu va fi niciodată pace absolută, aş vrea totuşi, dacă e posibil, să am şi eu parte de un pic de linişte cât timp mai am de trăit. Deci sunt gata să uit multe din lucrurile pe care le-ai spus şi le-ai făcut, Edwina, pentru că am ajuns la concluzia că a venit

timpul să facem pace. Cred că ar trebui să-ncercăm să fim prietene.

Edwina rămase cu gura căscată, întrebându-se dacă nu cumva visează. Nu se aşteptase deloc s-audă aceste vorbe din gura mamei ei. În cele din urmă reuşi să spună:

– De ce cu mine? De ce nu cu oricare dintre ceilalţi? Sau ai de gând să le ţii şi lor acelaşi discurs în acest weekend?

– Nu cred că au fost invitaţi. Şi chiar dacă ar fi fost, sper să aibă bunul simţ să nu vină. N-am timp pentru nici unul dintre ei.

– Şi pentru mine ai? întrebă Edwina, neîncrezătoare, total buimăcită de gestul împăciuitor al mamei ei.

– Hai să zicem că te consider cel mai puţin vinovată în complotul ridicol pus la cale anul trecut împotriva mea. Acum ştiu că într-o anumită măsură ai fost constrânsă. Tu n-ai fost niciodată vicleană, lacomă sau coruptă, Edwina. Şi regret sincer înstrăinarea noastră de-a lungul anilor. Îmi dau seama acum că trebuia să ne fi împăcat de mult. Emma vorbea foarte deschis, dar avea în vedere şi un alt factor: Anthony. Emma era convinsă că numai câştigând-o pe Edwina de partea ei, putea spera s-o influenţeze, s-o facă să adopte o atitudine mai rezonabilă faţă de fiul ei. Continuă: Cred că ar trebui să încercăm. Ce-avem de pierdut? Şi chiar dacă nu putem fi prietene cu adevărat, putem măcar să întreţinem o relaţie amicală.

– Nu cred, mamă.

Emma răsuflă obosită.

– Mă întristezi, Edwina, zău că da. Ai respins unul din cele mai importante lucruri din viaţa ta, dar...

– Ce anume?

– Dragostea mea pentru tine.

– Hai, zău, mamă! spuse Edwina cu un zâmbet batjocoritor şi privind-o pieziş pe Emma. Nu m-ai iubit niciodată.

– Ba da.

– Conversaţia asta e incredibilă! exclamă Edwina, foindu-se pe scaun. Luă o înghiţitură de scotch, apoi trânti paharul pe măsuţa în stil georgian. Eşti incredibilă, mamă! Faci aceste afirmaţii extraordinare şi îţi închipui că eu o

să le înghit pe nerăsuflate? Asta-i culmea culmilor! Oi fi eu proastă, dar nici chiar aşa! Se aplecă privind-o cu asprime pe Emma, cu nişte ochi ca două aşchii de gheaţă. Dar tu ce-ai făcut? Dumnezeule, doar tu m-ai respins de când eram sugar.

Emma îşi arcui spatele pe scaun cu imensă demnitate şi chipul ei era înfricoşător, cu o privire de oţel, când rosti:

– Nu-i adevărat! Şi să nu-ndrăzneşti să mai spui asta vreodată! Niciodată, ai auzit? Ştii că te-am dat în grija mătuşii Freda pentru că am fost silită să trudesc ca un cal ca să te întreţin pe tine. Dar am mai discutat asta destul până acum şi n-ai decât să crezi ce vrei. Între timp, n-am de gând să mă abat de la ceea ce am să-ţi spun, numai pentru că tu ai poftă să scoţi la iveală toate vechile duşmănii împotriva mea.

Edwina căscă gura, dar Emma clătină din cap.

– Nu, lasă-mă să termin, insistă ea, fixând-o pe Edwina din scurt cu ochii ei verzi. Nu vreau să faci aceeaşi greşeală de două ori în viaţă. Nu vreau să iroseşti dragostea lui Anthony aşa cum ai irosit-o pe a mea. Şi eşti în mare pericol să faci asta. Se lăsă din nou pe spetează, sperând că vorbele ei vor pătrunde, vor avea un efect.

– N-am auzit în viaţa mea ceva mai ridicol, bufni Edwina, luându-şi o expresie trufaşă.

– Şi totuşi e adevărat.

– Ce ştii dumneata despre relaţiile mele cu fiul meu?

– Ştiu foarte multe. Dar în ciuda dragostei lui pentru tine, care este imensă, pe tine te tot mână dracul să ridici un zid între voi doi. Chiar aseară mi-a spus că îl preocupă relaţia dintre voi şi mi s-a părut îngrijorat de-a binelea.

Edwina ridică încet capul.

– Deci, e aici. Când l-am sunat aseară la clubul lui din Londra, mi-au spus că plecase. Nu-mi imaginam unde ar putea fi. Habar n-aveam că va veni la botez. E aici?

Întrebarea trăda neliniştea şi zărind licărirea de nerăbdare din ochii fiicei ei, Emma spuse:

– Nu, nu este.

– Unde stă?

Emma preferă să ignore pentru moment întrebarea şi spuse:

– Anthony nu-nţelege de ce te opui atât divorţului lui. Am impresia că îi faci viaţa amară, tot cicălindu-l zi şi noapte să se împace cu Min. E derutat şi deprimat, Edwina.

– Şi biata Min e la fel. Are inima zdrobită, nu-l înţelege nici pe el, nici modul în care se comportă. Nici eu nu-nţeleg. Ne-a întors pe dos viaţile, în modul cel mai tulburător, creând o harababură. Sunt aproape la fel de disperată ca el.

– Asta e lesne de înţeles. Nimănui nu-i place un divorţ şi toată suferinţa pe care o implică. Totuşi trebuie să te gândeşti în primul rând la Anthony. Din ceea ce mi-a povestit, am înţeles că e foarte nefericit de...

– Nu-i chiar atât de nefericit, mamă, o întrerupse Edwina, cu un glas tăios şi ascuţit, din cauza încordării. El şi cu Min au multe lucruri în comun, indiferent de ce ţi-a spus el ţie. Fireşte că e dezamăgit că ea nu i-a făcut un copil. Pe de altă parte, sunt căsătoriţi doar de şase ani. Încă mai poate rămâne însărcinată. Min i se potriveşte perfect. Nu te uita aşa la mine, cu aerul ăsta superior şi atotcunoscător. Întâmplător îmi cunosc fiul mai bine decât tine. Poate că Anthony are într-adevăr tăria de caracter pe care-ţi place s-o scoţi în evidenţă ori de câte ori ai prilejul. Dar are şi anumite cusururi.

Edwina se opri, ezitând să continue, apoi decise că mama ei ar trebui totuşi să afle adevărul.

– Printre altele, este afemeiat, anunţă ea sec, privind-o de sus pe Emma, sfidătoare. Umblă veşnic după fuste. A intrat în nişte încurcături oribile cu femei, înainte de a se însura cu Min. Edwina clătină din cap şi îşi muşcă buzele, mormăind în şoaptă. Nu ştiu cât a aflat Min, dar eu sunt convinsă că în ultimii doi ani Anthony a avut mai multe legături şi, ca de obicei, cu femei de proastă calitate.

Emma nu se miră prea mult de această informaţie şi nici n-o interesa în mod deosebit, aşa că nu muşcă din momeală. În schimb, o privi pe Edwina cu curiozitate şi întrebă:

– Ce anume înțelegi tu prin femei de proastă calitate?

– Știi foarte bine ce vreau să spun, mamă. Femeiuști nepotrivite pentru el, fără educație, din familii proaste. Un bărbat cu situația lui Anthony, pair al Angliei cu imense responsabilități, ar trebui să aibă o soție aristocrată, din aceeași clasă socială cu el, care înțelege modul lui de viață.

Încercând să nu arate cât o amuza snobismul banal al Edwinei, Emma spuse:

– Hai, zău, nu mai vorbi ca moștenitoarea unui nobil din epoca victoriană. Trăim în secolul douăzeci și unu – mă rog, în pragul lui. Ai niște concepții demodate, draga mea.

– Trebuia să-mi fi închipuit că vei spune asemenea lucruri, replică Edwina cu dispreț. Recunosc că ești pentru mine o surpriză permanentă, mamă. O femeie cu uriașa ta avere și cu puterea ta imensă n-ar trebui să trateze cu atâta nepăsare anumite lucruri. Unul din ele este educația.

Emma chicoti, sorbi din sherry și privirea ei sticli peste marginea paharului.

– Cei care trăiesc în sere n-ar trebui să dea cu piatra în ceilalți, spuse ea, chicotind din nou.

Edwina se aprinse la față, apoi, strâmbând din nas a scârbă, spuse:

– Nici nu vreau să mă gândesc cu cine se va înhăita dacă are loc acest divorț.

– O să aibă loc, fii fără grijă, rosti Emma cu tonul cel mai blând de care era capabilă. Cred că ar fi înțelept din partea ta să accepți asta. Imediat. Este o realitate pe care n-o poți schimba.

– O să mai vedem. Înainte de a acționa el, trebuie să fie Min de acord.

– Dar, draga mea Edwina, Min a consimțit.

Pentru Edwina era un șoc și o privi îngrozită pe mama ei, încercând să perceapă înțelesul acestor cuvinte. Preț de o fracțiune de secundă nu crezu, apoi, tot mai disperată, înțelese că mama ei spunea adevărul. Emma avea poate alte defecte, dar mincinoasă nu era. Și mai

mult, informațiile ei erau întotdeauna demne de crezare şi extrem de exacte. În cele din urmă, Edwina bâigui:

– Dar... dar... Glasul i se stinse şi nu mai izbuti să continue. Întinse mâna tremurătoare după pahar, apoi îl puse înapoi pe masă, fără să fi sorbit din el. Rosti rar: Dar Min nu mi-a spus nimic aseară, când am luat masa împreună. Ciudat! Am fost întotdeauna bune prietene. E ca şi fiica mea. Mă miră că nu mi s-a destăinuit. Întotdeauna a făcut-o până acum. Chipul Edwinei era imaginea dezamăgirii, în timp ce cugeta asupra neobişnuitei comportări a lui Min şi asupra derutantei ei reticențe.

Pentru prima oară, Emma întui brusc de ce era fiica ei atât de disperată. Întreținea strânse relații de prietenie cu Min şi se simțea bine în compania ei. Da, se simțea bine, ocrotită, în siguranță, cu nora ei. Răsturnând căruța matrimonială, Anthony primejduise lumea mamei lui, ori cel puțin aşa credea Edwina. O îngrozea gândul schimbării, a unei alte femei în viața fiului ei, care s-ar fi putut să n-o accepte pe ea cu entuziasmul cu care o acceptase Min, care s-ar putea chiar să-l înstrăineze pe fiul ei de ea. Aplecându-se spre Edwina, Emma spuse cu mai multă blândețe ca de obicei:

– Poate că Min s-a temut să-ți spună, ca să nu te necăjească şi mai mult. Ascultă, Edwina, nu trebuie să te simți amenințată de acest divorț. N-o să-ți schimbe chiar atât de mult viața şi sunt sigură că Anthony nu va avea nimic împotrivă ca tu să rămâi prietenă cu Min. Încercă să schițeze un zâmbet. Şi la urma urmelor, Anthony divorțează de Min, nu de tine, Edwina. Nu va face niciodată nimic care să te supere, încercă ea s-o împace.

– A şi făcut. Comportarea lui este de neiertat. Vocea Edwinei era aspră şi neînduplecată şi pe chipul ei se citea amărăciunea.

Emma se trase în spate şi enervarea pe care o ținuse în frâu izbucni brusc. Gura i se arcui în jos, cu buzele strânse şi ochii ei deveniră reci.

– Eşti o egoistă, Edwina, o mustră ea. Tu nu te gândeşti la Anthony; nu te preocupă decât persoana ta. Pretinzi că fiul tău este toată viața ta – dacă este,

într-adevăr, nu prea ştii s-o dovedeşti. Într-un moment greu ca acesta, el are nevoie de dragostea şi de sprijinul tău, nu de ostilitatea ta. Emma îi aruncă o privire acuzatoare. Nu te-nţeleg. Ai în tine mult prea multă ură şi duşmănie, nu numai faţă de mine, ci faţă de toţi. Nu-mi pot imagina de ce. Ai dus o viaţă plăcută, ai avut o căsnicie fericită – cel puţin aşa presupun. Ştiu că Jeremy te adora şi am crezut întotdeauna că îl iubeai. Privirea ei nu se dezlipi de Edwina. Sper din toată inima că l-ai iubit, spre binele tău. Şi totuşi în pofida tuturor acestor daruri pe care ţi le-a făcut viaţa, te macină o ură devastatoare. Te rog, alung-o, scoate-ţi din suflet această încrâncenare, o dată pentru totdeauna.

Edwina rămase cufundată în tăcere, cu expresia ei îndârjită dintotdeauna şi Emma continuă.

– Ai încredere în fiul tău, în judecata lui. Eu, categoric, am. A te împotrivi acestui divorţ înseamnă să dai cu capul într-un zid. Este imposibil să câştigi. Tu vei avea de pierdut. Îl vei îndepărta pe Anthony pentru totdeauna. Cercetă chipul fiicei ei, în căutarea unui semn de înduioşare, dar era tot închisă în ea şi neînduplecată.

Oftând ca pentru sine, Emma se gândi: „Mă dau bătută. N-o să mă apropii niciodată de ea." Apoi se simţi obligată să facă o ultimă tentativă de a o convinge să-şi schimbe concepţiile. O preveni pe un ton grav:

– Vei rămâne singură la bătrâneţe. Nu pot să cred că îţi doreşti aşa ceva. Şi dacă îţi închipui că vreau să mă răzbun, gândeşte-te că n-am nimic de câştigat. Îţi vorbesc foarte sincer, Edwina, nu doresc decât să te împiedic să comiţi o greşeală ireparabilă.

Deşi Edwina nu reacţionă, cuibărită în fotoliu şi ocolind privirea pătrunzătoare a mamei ei, ea ascultase cu atenţie şi meditase asupra cuvintelor Emmei. Contrar convingerii Emmei, ele îşi atinseseră ţinta. În străfundurile sufletului Edwinei, ceva tresărea. O vagă bănuială că greşise. Dintr-o dată o copleşi jena faţă de ea însăşi şi se simţi vinovată faţă de Anthony. Fusese într-adevăr egoistă, abia acum îşi dădea seama în ce măsură. O iubea într-adevăr pe Min ca pe fiica pe care n-a avut-o niciodată şi o îngrozea gândul că o va pierde. Dar şi mai mult o

îngrozea să nu-şi piardă fiul. Şi acest lucru începea deja să se întâmple.

Edwina nu excela prin perspicacitate şi nici prin inteligenţă, dar nu-i lipsea o oarecare intuiţie, care îi spunea acum că Anthony i se adresase bunicii lui din disperare, se destăinuise Emmei în loc să i se destăinuie ei. Răbufniră în ea cele mai urâte trăsături, ura şi gelozia, la gândul acestei trădări din partea fiului ei. Dar apoi, cu o înţelepciune neobişnuită pentru ea, alungă aceste sentimente. Anthony nu fusese de fapt trădător şi neloial. Era numai vina ei. Ea îl alunga de lângă ea, după cum subliniase mama ei. Emma era sinceră în încercarea de a arunca o punte peste prăpastia care se căsca rapid între ea şi fiul ei. Emma voia cu adevărat ca ei doi să rămână apropiaţi. Părea evident acest lucru, dacă judeca vorbele Emmei calm şi corect. Edwina era uluită că recunoştea acest lucru şi, împotriva voinţei ei, o cuprinse un sentiment de recunoştinţă pentru mama ei, fiindcă făcuse acest efort pentru ea.

Edwina vorbi rar, cu glas pierit:

– E un şoc. Mă refer la divorţ. Dar ai dreptate, mamă. Trebuie să mă gândesc în primul rând la Anthony. Da, fericirea lui contează cel mai mult.

Pentru prima oară în viaţă, Edwina se trezi în situaţia de a-i solicita Emmei ajutorul. Odată domolite oarecum furia şi amărăciunea, întrebă cu blândeţe:

– Ce crezi, mamă, că ar trebui să fac? Cred că e foarte supărat pe mine.

Convinsă că încercările ei de a-i băga un pic minţile în cap Edwinei nu avuseseră nici un efect, Emma rămase oarecum surprinsă de această întorsătură neaşteptată. Reordonându-şi gândurile, spuse:

– Nu, nu e supărat. Poate jignit şi chiar îngrijorat. Să ştii că te iubeşte foarte mult şi ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi o dezbinare permanentă între voi. Emma schiţă un zâmbet. M-ai întrebat ce să faci. Păi, Edwina, eu cred că ar trebui să-i spui exact ce mi-ai spus mie adineauri... că fericirea lui contează cel mai mult pentru tine şi că îi vei da binecuvântarea, indiferent ce are de gând să facă cu viaţa lui.

– Aşa voi face! strigă Edwina. Trebuie. O privi pe Emma, de data asta fără ranchiună şi adăugă: Mai e ceva. Înghiţi un nod din gât şi încheie cu glasul sugrumat; îţi mulţumesc, mamă. Mulţumesc că ai încercat să mă ajuţi.

Emma dădu din cap şi privi în altă parte. Avea o expresie calmă, dar începea să se simtă neliniştită. „Trebuie să-i spun de Sally, îşi zise ea. Dacă evit să-i dezvălui legătura lui cu fata asta, mâine se va stârni un scandal îngrozitor. Tot ce am clădit în jumătatea asta de oră va fi distrus de furia Edwinei când îi va vedea împreună. Dacă-i spun acum, poate-i va trece furia după o noapte de somn. După ce se va calma, îşi va da seama cu siguranţă că nu poate trăi ea viaţa fiului ei în locul lui."

Adunându-şi forţele, Emma spuse:

– Mai am ceva să-ţi spun, Edwina, şi vreau să mă asculţi până la capăt, înainte de a face orice comentariu.

Edwina se încruntă.

– Ce anume? întrebă ea nervoasă, încleştându-şi mâinile în poală. Emma tăcea, dar de data asta chipul ei exprima ceva. Îi anunţa telegrafic Edwinei o veste proastă. Pregătindu-se sufleteşte pentru ceea ce bănuia cumva că va fi o lovitură directă, îi făcu mamei ei semn din cap să continue.

Emma spuse:

– Anthony e îndrăgostit de o altă femeie. De Sally... Sally Harte. Edwina, eu...

– Ah, nu! strigă Edwina îngrozită. Pălise şi apucase strâns braţele fotoliului ca să-şi menţină echilibrul.

– Te-am rugat să mă asculţi până la capăt. Ai spus adineauri că singurul lucru care contează este fericirea fiului tău. Sper că ai spus adevărul. Anthony intenţionează să se însoare cu Sally îndată ce va fi liber, iar tu...

Edwina o întrerupse din nou:

– Şi ai spus că nu vrei să te răzbuni!

– Nici nu vreau, declară Emma. Şi te înşeli dacă îţi închipui că eu i-am încurajat. Ştiam că a scos-o în oraş de câteva ori, când a fost în Yorkshire. Nu neg asta. Dar n-am dat prea multă atenţie acestui fapt. Oarecum, se

pare că e vorba de ceva serios. Iar Anthony a venit la mine ca să mă anunțe ce planuri are, nu ca să-mi ceară permisiunea de a se căsători cu strănepoata mea. Ba mai mult, am înțeles că a avut aceeași atitudine și față de Randolph, adică i-a spus că se va căsători cu fiica lui, fără să adauge măcar, „cu îngăduința dumneavoastră." Randolph are concepții foarte învechite câteodată și aseară, când am stat de vorbă, îi sărise rău țandăra. Dar l-am potolit eu repede.

Trăgându-se spre marginea fotoliului, exasperată, Edwina își lăsă privirea furioasă să alunece asupra Emmei. Examină cu atenție fața aceea bătrână și ridată, în căutarea unor semne de duplicitate și de viclenie. Dar ele lipseau și ochii verzi, ascunși sub pleoape, erau limpezi, nevinovați. Apoi, pe neașteptate, în mintea întortocheată a Edwinei apăru imaginea vie a lui Sally Harte. Se întâlniseră întâmplător cu nouă luni în urmă, la expoziția de pictură a lui Sally de la Academia Regală. Umblase peste tot după Edwina și fusese fermecătoare, extrem de prietenoasă. Atunci Edwina se gândise că de când crescuse mare, Sally devenise una dintre cele mai frumoase femei pe care-i căzuseră ochii vreodată. Totuși era o Harte, din cap până-n picioare, moștenind de la bunicul ei, Winston, înfățișarea fermecătoare, ochii lui albaștri și veseli, părul lui șaten închis, mătăsos.

Edwina alungă imaginea frumoasă dar neliniștitoare a lui Sally Harte și își concentră atenția asupra bătrânei care ședea în fața ei și care, la rândul ei, o observa cu o privire pătrunzătoare și severă. Întotdeauna se repezise s-o categorisească pe mama ei drept o femeie care trage sfori, care manipulează oamenii și se luptă să-i conducă pe ei toți și să le dirijeze viețile. Edwina trase concluzia că de data aceasta, Emma Harte fusese într-adevăr o spectatoare nevinovată. Oricât de mult ar fi dorit ea să dea vina pe Emma pentru această... nenorocire, nu putea s-o facă. Din păcate, era convinsă că numai și numai fiul ei purta toată vina. Anthony n-ar fi în stare să reziste acelui chip superb, surâzător, care o impresionase și pe ea. Era, în fond, modelul după care trăia... să se îndrăgostească de niște trăsături superbe și de un corp frumos. Da,

Anthony reuşise din nou să se ataşeze de o femeie nepotrivită pentru el şi asta numai din cauza atracţiei sexuale.

Pe Edwina o trecu un fior. Apoi se îndreptă de spate şi spuse cu glasul întretăiat:

– Mamă, trebuie să recunosc că m-ai convins că n-ai contribuit la înfiriparea acestei nefericite legături. Înclin să cred că ai spus adevărul.

– Îţi mulţumesc mult, spuse Emma.

– Cu toate acestea, continuă Edwina răspicat, cu o expresie hotărâtă, trebuie să-i spun fiului meu că dezaprob această legătură, sau mai degrabă această nepotrivire. Sally nu e făcută să-i fie soţie. Este cât se poate de nepotrivită. În primul rând, pentru că o pasionează cariera ei. Pentru ea, pictura va ocupa întotdeauna primul loc. Prin urmare, în mod sigur nu se va integra în viaţa lui de la Clonloughlin, o viaţă centrată în jurul moşiei, a nobililor de ţară locali şi a ocupaţiilor lor rurale. Face o greşeală îngrozitoare, pe care o va regreta tot restul vieţii. De aceea intenţionez să pun capăt imediat acestei legături amoroase.

„Cum am putut da naştere unei asemenea neghioabe încăpăţânate?" se întreba Emma. Se ridică şi spuse răspicat, pentru a încheia discuţia:

– Trebuie să plec. Shane trebuie să sosească. Dar înainte de a pleca, am de făcut două declaraţii şi vreau să mă asculţi cu multă atenţie. Prima se referă la Sally. Nu-i poţi reproşa nimic, fiindcă n-ai ce şi reputaţia ei este impecabilă din orice punct de vedere. Cât despre cariera ei, poate să picteze la Clonloughlin la fel de bine ca aici. Aş vrea de asemenea să-ţi amintesc, snoabă proastă ce eşti, că nu numai că este acceptată de dobitocii ăia ridicoli din aşa-zisa înaltă societate, în faţa cărora te tot ploconeşti, dar este chiar asiduu curtată de ei. Slavă Domnului că e mai deşteaptă decât tine şi că n-a căzut în capcana vorbăriei lor bombastice şi inutile.

– Ca de obicei, mă jigneşti, mamă, ripostă Edwina.

Emma clătină din capul ei argintiu în semn de nedumerire şi strânse din buze. Edwina va întrerupe

întotdeauna o discuție serioasă dacă se simte ofensată. Rosti cu un zâmbet glacial:

– Bătrânii cred că vârsta le permite să spună exact ceea ce gândesc, fără a-i preocupa că în acest fel pot jigni pe cineva. În ultimul timp, vorbesc pe şleau, Edwina, spun adevărul. Şi voi continua s-o fac până ce voi muri. Restul e pierdere de vreme. Dar revenind la Sally, aş vrea să-ți amintesc că este o pictoriță cu oarecare renume. De asemenea, în caz că ai uitat, este personal în posesia unei moşteniri, întrucât fratele meu Winston a lăsat nepoților lui o avere imensă. Dar ce-i al tău, e al tău, nu te preocupă în mod deosebit banii şi nici pe Anthony, de altfel. Totuşi asta nu schimbă situația şi te faci de râs susținând că fata nu i se potriveşte. E o tâmpenie! Sally este ideală pentru el. Şi să nu omitem sentimentele pe care le au unul pentru celălalt. Se iubesc, Edwina, iată amănuntul cel mai important de luat în considerare.

– Ce iubire! Dragoste trupească, vrei să spui, începu Edwina, apoi se opri, căutând în ochii Emmei o privire dezaprobatoare. Ai dreptate într-o singură privință, mamă: în familia Dunvale banii nu contează, încheie Edwina, strâmbându-se de parcă i-ar fi mirosit ceva a putreziciune.

Emma spuse pe un ton rece, autoritar:

– Anthony este propriul lui stăpân şi pentru asta voi fi veşnic recunoscătoare. Va face precum îi place. Şi dacă această legătură este o greşeală, va fi o greşeală făcută de el. Nu de tine, nu de mine. Anthony e un bărbat de treizeci şi trei de ani, nu un mucos cu pantaloni scurți. Ar fi cazul să încetezi să-l mai consideri ca atare.

Emma se îndepărtă brusc de Edwina şi traversă încăperea, îndreptându-se spre biroul din fața ferestrei. Rămase în picioare în spatele lui, sfredelind-o pe fiica ei cu privirea:

– Deci, draga mea Edwina, dacă vorbeşti totuşi cu Anthony, te sfătuiesc să-ți limitezi conversația la cuvinte care să exprime dragostea şi preocuparea ta de mamă pentru binele lui. Şi aş dori să te stăpâneşti dacă îți va pomeni de Sally, ceea ce, fără îndoială, o va face. Nu

cred că va tolera vreo critică la adresa ei sau a planurilor lui de viitor.

Se auzi un claxon la fereastră, făcându-le pe amândouă să tresară. Emma se uită peste umăr şi o văzu pe Sally coborând din maşina ei de un roşu strălucitor, marca Ferrari. Se întoarse din nou spre Edwina, luă de pe birou agenda şi o flutură spre ea.

– Găseşti aici numărul lui Randolph. Anthony locuieşte la Allington. Urmează-mi sfatul, sună-l pe fiul tău şi împacă-te cu el. Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton categoric: Până nu e prea târziu.

Edwina şedea ţeapănă în fotoliu şi buzele ei albe şi tremurătoare nu rostiră nici un cuvânt.

Emma îi aruncă o privire fugară când trecu pe lângă fotoliul ei, îşi luă scurta şi poşeta de seară şi părăsi biblioteca. Închise încet uşa după ea, cu convingerea că făcuse tot posibilul pentru a rezolva această dificilă problemă de familie şi în acelaşi timp pentru a se apropia de Edwina. Dar ea şi Edwina nu contau. Ele vor trăi ca şi până acum într-un armistiţiu de război. În realitate, nu contau decât Anthony şi Sally.

Emma îşi trase umerii înspre spate, desfăşurându-şi adevărata ei înălţime şi traversară holul de piatră spre uşa de intrare. Nădăjduia din tot sufletul că Edwina îşi va veni în fire în privinţa fiului ei şi îi va da binecuvântarea.

CAPITOLUL 8

Blackie O'Neill avea un plan.

Acest plan îi făcea o enormă plăcere ori de câte ori se gândea la el, ceea ce se întâmpla des în ultimul timp. Îl amuza mai ales pentru că el nu făcuse în viaţa lui nici un plan.

Întotdeauna Emma făcuse planuri. Pe vremea când era un boţ de fată îmbrăcată în haine peticite şi încălţată

cu ghete cu nasturi, roase, întocmise acel Plan al ei cu P mare. Era un plan atât de grandios, încât nu lăsa loc nici unei îndoieli, iar atunci când, în sfârşit, a început să-l pună în aplicare, a purtat-o departe de Fairley, în lumea largă, în căutarea celebrităţii şi a averii. Mai târziu născocise nenumărate alte planuri – pentru primul ei magazin, pentru cel de al doilea şi cel de al treilea; apoi făcuse planuri pentru achiziţionarea depozitului Gregson, a filaturilor Fairley şi încă unul pentru crearea modelelor de îmbrăcăminte Lady Hamilton, împreună cu David Kallinski. Şi desigur Planul ei de Construcţie, pe care-l rostea în aşa fel, de parcă deţinea monopolul şi asupra lui. Blackie jucase un rol important în acest plan, cel mai măreţ dintre toate, căci el alcătuise proiectele de arhitectură şi construcţie ale vastului ei magazin universal din Knightsbridge. Acest mare edificiu încă se înalţa ca un semeţ testament al celor mai extraordinare realizări ale ei.

Într-adevăr, de când o ştia, Emma lui făcuse planuri şi toate fuseseră puse în aplicare cu fermitate şi duse până la capăt cu o dibăcie desăvârşită, în maniera ei inimitabilă. Şi după fiecare reuşită, Emma îi dăruise un mic zâmbet în semn de victorie detaşată şi spunea: „Ai văzut? Ţi-am spus eu că o să meargă!" El îşi dădea capul pe spate, izbucnea în hohote de râs, o felicita şi insista să sărbătorească evenimentul; chipul ei se înduioşa, iar el ştia atunci că în sufletul ei era ameţită de fericire, chiar dacă nu voia să arate.

Dar el nu făcuse nici un plan până atunci.

De fapt, tot ce i se întâmplase lui Blackie O'Neill în lunga lui viaţă fusese pură întâmplare.

Când venise pentru prima oară din Irlanda, ca o haimana, pentru a munci la canalele din Leeds cu unchiul Pat, nu-şi imaginase nici în cele mai fantastice visuri că va deveni multimilionar. O, da, se lăudase că va ajunge un „mahăr" bogat, în faţa Emmei pe atunci o fetişcană, slujnică la conacul Fairley, dar părea imposibil ca aceasta să se împlinească. Fusese un fel de lăudăroşenie găunoasă şi, în taină, râdea şi el de sine însuşi. În cele din urmă, lăudăroşenia lui se dovedise a nu fi deloc găunoasă.

De-a lungul anilor, Emma îl tachinase deseori spunându-i că e norocos, ca toți irlandezii, şi avea dreptate în multe privințe. Fusese nevoit să trudească din greu; dar pe de altă parte, norocul nu-l părăsise niciodată şi soarta îl ocrotise permanent. Avusese parte în viața personală de momente de cumplită tristețe şi amărăciune. În primul rând, o pierduse mult prea curând pe iubita lui Laura, dar ea îi dăruise un fiu şi Blackie îl socotea pe Bryan cel mai mare noroc al lui. Bryan fusese un copil tandru şi iubitor şi rămăseseră apropiați unul de celălalt, bucurându-se până în ziua de azi de o relație de prietenie unică. Bryan avea o minte abilă; ascuțită, avea fler şi curaj în afaceri, de fapt un adevărat geniu în afaceri şi împreună transformaseră firma *O'Neill Construction* într-una dintre cele mai mari şi mai importante companii de construcții din Europa. Când soția lui Bryan, Geraldine, moştenise două hoteluri de la tatăl ei, Leonard Ingham, Bryan avusese simțul de prevedere şi inteligența de a se ocupa de ele. Micile hoteluri din Scarborough şi Bridlington, folosite de familişti în vacanță, deveniseră nucleul marii rețele O'Neill, acum un concern internațional şi o companie publică negociind cu Bursa din Londra.

Dar toate acestea le plănuise oare Blackie? Niciodată. Fusese pur şi simplu o întâmplare, erau nişte descoperiri în urma unor coincidențe miraculoase. Sigur că fusese îndeajuns de isteț ca să-şi recunoască trenul atunci când poposise în gara lui şi sărise imediat în el, folosind în avantajul lui orice prilej care i se prezenta. Procedând astfel, ridicase, ca şi Emma, un imperiu şi întemeiase o dinastie a lui, proprie.

Acestea erau gândurile care-i treceau prin cap lui Blackie în timp ce se îmbrăca pentru seară şi chicotea pentru sine din când în când, meditând la primul lui Plan, tot cu P mare. Nu era deloc nefiresc s-o includă şi pe Emma, cu care petrecuse o grămadă de timp în ultimile zile. Hotărâse s-o ia pe Emma într-o călătorie în jurul lumii. Când îi sugerase asta pentru prima oară, în urmă cu câteva săptămâni, îl privise pieziş îl luase peste picior şi îi spusese că era mult prea ocupată şi absorbită de problemele ei, ca să-şi permită o vacanță hai-hui prin țări

străine. Dulcele lui grai irlandez şi puterea lui de convingere păruseră să nu aibă nici un efect. Se hotărâse totuşi să nu se dea bătut. După ce se gândi, se tot gândi şi se învârti prin casă storcându-şi creierii cum să procedeze, întocmi un plan – cheia lui era Australia. Blackie ştia că Emma ardea în taină de dorinţa de a pleca la Sydney, pentru a-l vedea pe nepotul ei, Philip McGill Amory, care se instruia acolo pentru a prelua imensa avere McGill. Îşi dădea seama totodată că Emma şovăise la gândul lungii şi obositoarei călătorii până în celălalt capăt al lumii şi încă oscila în privinţa plecării.

Aşa că o va duce el şi vor călători pe picior mare.

În mod sigur nu va putea să reziste invitaţiei azi, când el îi va povesti cât de confortabilă, luxoasă, plăcută şi lipsită de orice efort va fi călătoria lor. Întâi vor zbura până la New York şi vor sta o săptămână acolo înainte de a pleca la San Francisco, unde vor rămâne tot o săptămână. După ce se vor odihni şi îşi vor împrospăta forţele, vor da o fugă până la Hong Kong şi în Extremul Orient, iar apoi vor continua încet spre destinaţia finală, în câteva etape uşoare.

Intenţiona s-o şi distreze puţin în timpul peregrinărilor lor. Blackie nici nu-şi mai amintea de câte ori se întrebase dacă Emma se distrase vreodată cu adevărat, în toată regula. Poate că drumul pe care-l parcursese pentru a ajunge una dintre cele mai bogate femei din lume fusese pentru ea o distracţie. Dar pe de altă parte, se îndoia că aflase vreo plăcere în această străduinţe mistuitoare, istovitoare. În orice caz, el plănuise tot felul de distracţii şi tânărul Philip era ispititoarea momeală pe care i-o va flutura pe la nas; dacă nu se înşela, Emma nu va putea rezista tentaţiei unei asemenea călătorii.

Blackie îşi înnodă cravata de mătase albastră şi, îndepărtându-se de oglindă, o privi cu un ochi critic.

„Cred că e destul de sobră", murmură el, ştiind dinainte că Emma va face o remarcă sarcastică dacă îşi va pune unul din exemplarele în culori ţipătoare. De mult de tot, Laura reuşise să-i ţină în frâu, într-o oarecare măsură, gustul lui exotic pentru veste din brocart viu colorate, costume cu croieli complicate şi bijuterii

sclipitoare; Emma îl vindecase definitiv. Aproape definitiv. Din când în când, Blackie nu putea rezista tentației de a-și face damblaua cu câteva cravate și batiste de mătase în culori tari și lavaliere cu modele florale și culori strălucitoare, dar avea grijă să nu le poarte când se vedea cu Emma. Își puse sacoul bleumarin, netezi marginile gulerului alb imaculat al cămășii și aprobă din cap spre reflexia lui din oglindă. „Oi fi eu un moș trăsnit, dar să fiu al naibii dacă nu mă simt în seara asta ca un puștan șmecher, își zise el chicotind din nou.

Deși avea părul alb, ochii lui ageri, strălucitori, erau la fel de veseli și poznași ca în floarea tinereții, iar statura lui masivă și robustă nu se împuținase cu vârsta. Avea o sănătate excelentă și arăta mai degrabă de șaptezeci și ceva și nu de optzeci și trei cât avea. Mintea se menținuse ageră, vioaie și întreagă, iar senilitatea era pentru el, ca și pentru Emma, un cuvânt străin.

Oprindu-se în mijlocul dormitorului, se gândi o clipă la seara pe care o va petrece, la chestiunea de afaceri pe care o va discuta cu Emma. Era bucuros că Shane și cu el se hotărâseră să abordeze acest subiect față de ea. După ce vor încheia discuția și vor rămâne numai ei doi, va aduce ușor conversația spre călătoria plănuită. „Nu va fi ușor, își spuse el. Doar știi ce îndărătnică e!" Când o cunoscuse pe Emma, își dăduse seama că în viața lui n-avusese ghinionul de a se confrunta cu o asemenea încăpățânare feroce, care de-a lungul anilor devenise și mai inflexibilă.

Îi străfulgeră în minte o imagine, care-l transportă înapoi, în trecut: 1906. O zi geroasă de ianuarie. Emma ședea lângă el, în tramvaiul spre Armley, ireal de frumoasă într-o rochie nouă de lână neagră și cu un șal verde cu negru și bereta scoțiană pe care i-o dăruise el de Crăciun. Nuanțele de verde ale tartanului puneau în valoare verdele intens al ochilor ei, iar negrul îi scotea în evidență puritatea tenului ei ca de alabastru.

Cât de palidă arăta în duminica aceea! Și totuși, frumusețea ei nu era afectată, cugetă el, amintindu-și cu multă claritate fiecare detaliu al acelei după-amiezi. Avea șaisprezece ani și era însărcinată cu Edwina. Și cât de

neînduplecată fusese în încăpățânarea ei! Își folosise toată puterea lui de convingere ca s-o determine să se urce în tramvai. Nu voia să meargă la Armley, nici s-o cunoască pe scumpa lui prietenă, Laura Spencer. Dar când cele două fete s-au întâlnit, s-au ataşat imediat una de cealaltă şi au rămas cele mai bune prietene până în ziua când Laura a murit. Într-adevăr, Emma scăpase de groaznicele ei poveri odată ce se mutase în cocheta căsuță a Laurei şi el simțise o mare uşurare la gândul că Laura va avea grijă de ea, va supraveghea asupra ei. În ziua aceea învinsese, aşa cum avea de gând s-o învingă şi acum, după şaizeci de ani.

Deschise sertarul de sus al biroului din celălalt capăt al încăperii, de unde scoase o cutiuță de bijuterii din piele neagră, se uită la ea gânditor, apoi o vârî în buzunar. Ieşi fredonând încet şi coborî.

Blackie O'Neill locuia tot în pretențiosul conac în stil georgian pe care şi-l construise la Harrogate în 1919. O frumoasă scară lată, atât de minunat proiectată încât părea că pluteşte, cobora în spirală spre un încântător hol de intrare rotund, bine proporționat, în care pereții zugrăviți în culoarea caisei contrastau cu pardoseala curată, alb cu negru. Dalele pătrate din marmură fuseseră aşezate în unghi, arătând ca fațetele unui diamant, şi trimiteau privirile spre nişele situate de o parte şi de alta a uşii din față. Nişele erau înnobilate cu statui din marmură albă ale zeițelor Artemis şi Hecate, luminate de reflectoare ascunse. O elegantă consolă Sheraton, cu marchetărie în lemn de arbori fructiferi era rezemată de unul din pereți, sub o oglindă georgiană aurită şi era flancată de scaune Sheraton tapițate cu catifea de culoarea caisei. Holul primea lumină de la un imens candelabru vechi din cristal şi bronz doré care atârna din tavanul boltit. Tot decorul respira eleganță fără nici cea mai mică notă de ostentație.

Blackie traversă holul şi intră în salon. Un foc de buşteni ardea vesel în căminul stil Adam şi lămpile cu abajururi de mătase răspândeau conuri de lumină caldă pe pereții de un verde rece, pe canapelele şi scaunele îmbrăcate în mătase de un verde mai închis. Superbe

tablouri şi bibelouri Hepplewhite adăugau o notă gratioasă încăperii, mărturie a simţului culorii, al perspectivei şi al stilului pe care-l avea Blackie în materie de mobilier şi de design.

Îşi făcu de lucru cu sticla de şampanie din frapiera de argint răsucind-o de câteva ori şi agitând bucăţile de gheaţă; apoi scoase un trabuc din cutia cu umidificator şi se duse s-aştepte pe fotoliul lui preferat. Abia îşi potrivise trabucul şi-l aprinsese, când îi auzi pe hol. Puse trabucul în scrumieră şi se ridică.

– Deci ai sosit, fătucă, strigă el, grăbindu-se s-o întâmpine pe Emma. Pe faţa lui rubicondă se ivi un zâmbet larg când exclamă: Eşti o încântare pentru ochii omului. O strânse tare la pieptul lui lat, o îndepărtă apoi ca s-o privească. Zâmbi din nou cu ochii strălucind de admiraţie. Astă-seară chiar că eşti fătuca mea cea frumoasă!

Emma îi întoarse zâmbetul, cuprinsă de un val de tandreţe.

– Îţi mulţumesc, dragă Blackie. Şi trebuie să recunosc că nici tu n-arăţi tocmai rău. Ai un costum frumos. Ochii ei licăreau veseli, trecându-şi o mână de expert de-a lungul braţului lui. Mmmm, bună stofă! Parcă ar fi una din cele mai bune stofe ţesute la mine.

– Aşa şi este, spuse Blackie şi-i făcu cu ochiul lui Shane, care stătea în spatele Emmei. Cum o să port altceva? Dar, hai, vino încoace şi aşază-te, iubita mea. Să-ţi aduc o cupă de şampanie.

Emma îl lăsă s-o conducă prin încăpere până la canapea. Se aşeză, ridicând din sprâncene.

– Sărbătorim ceva?

– Nu tocmai. Poate doar faptul că am ajuns la o vârstă atât de înaintată şi suntem, atât de sănătoşi. O strânse cu tandreţe de umeri şi adăugă: Ştiu că preferi vinul oricărei tării. Îi aruncă o privire lui Shane. Vrei să faci tu onorurile, băiete? Mie tornă-mi un strop de whisky irlandez.

– Imediat, bunicule.

Blackie se aşeză pe un scaun în faţa Emmei, îşi luă trabucul şi pufăi din el o clipă, cufundat în gânduri, apoi îi spuse:

– Probabil că ai avut o zi aglomerată, ca de obicei. Încep să mă-ntreb dacă te vei retrage vreodată... după cum mă tot amenințI.

– Nu cred că se va întâmpla asta vreodată, râse Emma. Ştii foarte bine că am de gând să mor la datorie.

Blackie o străfulgeră cu o privire dojenitoare.

– Mie să nu-mi vorbeşti de moarte! Eu n-am de gând să mor încă mult timp de-acum încolo. Chicoti încetişor. Mai am încă multe rele de făcut.

Emma râse împreună cu el şi li se alătură şi Shane, când veni să le aducă băuturile. Îşi aduse şi el un pahar, ciocniră şi îşi urară noroc. Shane sorbi din scotch, apoi spuse:

– Vă rog să mă scuzaţi câteva minute. Trebuie să-l sun pe Winston.

– Sper să ai mai mult noroc decât mine, spuse Emma. M-am chinuit mai devreme nu ştiu cât timp ca să dau de el. Întâi era ocupat şi pe urmă nu răspundea.

Shane se încruntă.

– Poate s-a dus până în sat. Să-i transmit ceva, mătuşă Emma?

– Spune-i că n-am... Se răzgândi şi clătină din cap. Nu-i nevoie, Shane. Nu-i nimic important. O să mă văd mâine cu el şi sunt sigură că vom găsi un moment de răgaz ca să stăm de vorbă.

După ce rămaseră singuri, Blackie se întinse şi-i luă mâna Emmei, privind-o adânc în ochi.

– E minunat că te văd, iubita mea. Mi-a fost dor de tine.

Emmei îi jucau ochii.

– Nu mai vorbi prostii, bătrân fără minte ce eşti. M-ai văzut nu mai de mult de alaltăieri, exclamă ea amuzată. Să nu-mi spui că ai şi uitat dineul de la Pennistone.

– Bineînţeles că n-am uitat. Dar unuia ca mine, care te iubeşte atât de mult, i se pare asta o veşnicie. Îi mângâie mâna cu tandreţe, apoi se lăsă pe speteaza fotoliului, privind-o cu toată dragostea de care era în stare. Şi să ştii că am vorbit serios când ţi-am spus că eşti tare frumoasă azi, Emma. Cu rochia asta ai suci mințile oricărui bărbat; îţi şade de minune, fătuca mea iubită.

– Halal fătucă! Oricum îți mulțumesc. Mă bucur că-ți place, răspunse ea cu un zâmbet, sincer încântată. Mi-a ales-o prietena mea Ginette Spanier de la Casa Balmain şi mi-a trimis-o de la Paris săptămâna trecută. Edwina, în schimb, m-a cam muştruluit. Zicea că e prea tinerească pentru mine – se referea la culoare.

Blackie îşi schimbă radical expresia.

– Edwina e o răutăcioasă. Are în ea mai mult venin decât viespile din grădina mea. N-o să se schimbe niciodată. Observă că Emma se întunecase la față şi se încruntă, îngrijorat pentru ea, ocărând-o în gând pe fiica ei. Edwina îi dăduse întotdeauna bătaie de cap. Dar, de fapt, aproape toți ceilalți erau la fel şi Blackie chiar i-ar fi strâns de gât cu multă bucurie pe vreo doi din ei. Strigă înfierbântat: Sper că nu te necăjeşte!

– Nu, nu chiar.

Glasul ei părea neobişnuit de şovăitor şi observând asta imediat, Blackie clătină din superbul lui cap alb, leonin, şi oftă în semn de exasperare.

– N-o să-l înțeleg niciodată pe Jim. Nu pricep ce l-a apucat s-o invite. După părerea mea a făcut o prostie.

– Într-adevăr. Şi Paula s-a enervat, dar am decis să nu mă bag. Ar fi fost o meschinărie. Dar... Emma dădu din umeri şi întrucât, în ultimul timp îi destăinuia aproape totul lui Blackie, îi relată conversația ei cu Edwina şi încercările ei de a se înțelege cu ea.

Blackie ascultă cu atenție, aprobând din când în când din cap şi după ce Emma termină, spuse încet:

– Mă bucur pentru Sally, dacă asta îşi doreşte. E o fetişcană pe cinste şi Anthony e un băiat drăguț. E cu picioarele pe pământ şi nu-i deloc cu nasul pe sus, ceea ce n-aş putea spune despre maică-sa. Tăcu o clipă, căci îl asaltau amintirile. Adăugă, rostind rar cuvintele: A fost un copil ciudat tot timpul şi nu s-a purtat niciodată prea frumos cu tine, Emma. Mereu te-a desconsiderat, dacă-mi amintesc eu bine şi crede-mă că-mi amintesc. N-am uitat cum îşi manifesta pe față preferința pentru Joe Lowther şi făcea chiar paradă de asta. Era o mică scorpie şi nu s-a schimbat. Te rog, promite-mi că mai laşi baltă

povestea asta cu Anthony. Nu vreau să te frământi din cauza Edwinei. Nu merită.

– Ai dreptate. Îți promit. Schiță un zâmbet. Hai să nu mai vorbim de Edwina. Unde mă duci la masă? Shane a fost foarte misterios pe drum.

– Nu mai spune, fătucă! Blackie rânji cu gura până la urechi. Ca să fiu sincer, Emma dragă, nu mi-a trecut prin cap nici un loc destul de plăcut, așa că i-am zis doamnei Padgett să ne pregătească masa aici. Știu că ție îți place cum gătește și ne-a pus la cuptor o minunăție de miel de primăvară. I-am comandat cartofi noi, varză de Bruxelles și un pudding Yorkshire – mâncărurile tale preferate. Ei, cum ți se pare, iubito?

– Delicios. Și mă bucur că nu ieșim în oraș. E mult mai plăcut aici și eu mă simt cam obosită.

Ochii lui negri se micșorară sub sprâncenele stufoase, în timp ce o studia cu atenție.

– Aha, spuse el încet, deci în sfârșit recunoști! Tare aș dori să nu te mai istovești. Doar știi că acum nu mai e nevoie!

Eliminând din discuție acest comentariu cu un zâmbet grațios, Emma se trase mai aproape de el:

– Ce sfat dorești de la mine? Păreai foarte enigmatic azi dimineață la telefon.

– N-am avut intenția, iubito. Sorbi din whisky, pufăi din trabuc apoi continuă: Dar dacă nu te deranjează, aș prefera s-aștept până se întoarce Shane, fiindcă îl privește și pe el.

– Ce mă privește și pe mine? întrebă Shane din ușă. Intră cu paharul în mână.

– Chestiunea pe care vreau s-o discut cu Emma.

– Cum adică mă privește și pe mine? exclamă Shane indignat. Ideea a fost a mea! se așeză pe canapea lângă Emma, se rezemă de perne, își încrucișă picioarele și se întoarse spre ea. Winston își cere scuze că n-a răspuns la telefon. Era afară în grădină să vadă dacă nu s-a revărsat râul. Se pare că stă să inunde domeniul. Își roti privirea spre bunicul lui. L-am sunat pe Derek și l-am rugat să trimită câțiva oameni de-ai noștri până la Beck House, ca să vadă care e situația.

– Bună idee. Dar ar face bine să consolideze malurile alea mai bine decât au făcut-o anul trecut, remarcă Blackie ironic. Dacă m-ați fi ascultat amândoi, treaba putea fi bine făcută de la bun început. Am să vă clarific câteva lucruri. Şi începu să explice, nelăsându-l pe Shane să riposteze în nici un fel. Apoi, timp de câteva minute, discutară despre diverse metode de consolidare a malurilor.

Oricine i-ar fi auzit ar fi crezut că erau doi constructori care se angajau într-un măreț proiect de construcție şi Blackie îşi susținea opiniile cu cea mai aprigă vehemență, spre amuzamentul Emmei. În sufletul lui, rămăsese tot un zidar.

Dar curând, Emma îşi pierdu interesul pentru conversația lor destul de tehnică. Devenea tot mai conştientă de prezența lui Shane alături de ea. Trupul lui masiv nu numai că umplea canapeaua, dar pur şi simplu o domina. Pentru prima dată, după atâția ani, Emma începu să-l privească cu alți ochi, mai atenți şi mai obiectivi, nu ca o veche prietenă de familie, ci aşa cum l-ar fi privit o femeie mai tânără – o străină. Ce superb arăta astă-seară, în costumul acela gri, impecabil croit, cu cămaşa de voal bleu pal şi cravata gri-argintie! Moştenise constituția bunicului lui, spatele lui lat şi umerii puternici, laolaltă cu părul negru şi ondulat al lui Blackie şi ochii lui care licăreau ca doi tăciuni. Tenul lui era tot închis la culoare, dar nuanța de maroniu ca mahonul o căpătase pe pârtiile de schi din Elveția sau pe o plajă din Caraibe, nu ca urmare a unor lungi ceasuri de trudă ca matelot, undeva în largul mării, fusese precum, odinioară bunicul lui.

Arăta aproape la fel ca Blackie la vârsta lui. „Fața e totuşi diferită se gândi Emma, aruncându-i o privire, pe furiş, dar are aceeaşi gropiță distinctivă a lui Blackie în bărbie, aceleaşi gropițe în obraji când zâmbeşte. Iar buza superioară alungită îi trădează originea celtică. Pun rămăşag că a zdrobit deja multe inimi", îşi mai spuse în sinea ei cu un zâmbet interior amuzat. Apoi simți o mică strângere de inimă pentru Sarah. E lesne de înțeles de ce s-a îndrăgostit fata de el. Era un tânăr superb, care

respira virilitate şi masculinitate şi avea în el o căldură şi o blândeţe unice. Este una dintre cele mai ucigătoare combinaţii şi ea se pricepea prea bine la bărbaţii de genul lui Shane O'Neill. Ea însăşi iubise un asemenea bărbat, care-i sfâşiase inima în tinereţe, când era vulnerabilă şi foarte îndrăgostită. Dar acel bărbat îi vindecase rănile inimii şi în cele din urmă îi dăruise o nemărginită fericire şi împlinire. Da, Paul McGill avea acelaşi gen de vigoare şi de farmec fatal pe care Shane O'Neill le poseda din plin.

– Visezi ziua-n amiaza mare, Emma dragă, spuse Blackie.

Ea îşi schimbă poziţia pe canapea şi schiţă un zâmbet.

– Nu, aştept răbdătoare să terminaţi discuţia despre râul ăla nesuferit, ca să atacăm miezul chestiunii pentru care vreţi să-mi cereţi sfatul.

– Ai dreptate, pierdem vremea, recunoscu el, mai abil ca niciodată. De fapt, Blackie deborda de jovialitate în seara aceea. Îi zâmbi radios mai întâi Emmei, apoi lui Shane. Acum, băiete, mai toarnă, te rog, în paharul Emmei, un strop de şampanie, mai umple-mi şi mie paharul şi pe urmă să ne punem pe trăncăneală.

Ceea ce şi făcură, după ce Shane se ocupă de băuturile lor.

Începu Shane, care îşi concentră toată atenţia asupra Emmei, cu un ton la fel de sobru ca expresia pe care o adoptase. Vorbi repede, dar clar, aşa cum făcea de obicei şi în afaceri, avântându-se fără nici un preambul. Emma aprecie francheţea lui şi îi acordă, la rândul ei, toată atenţia.

– De mai mulţi ani vrem să construim sau să achiziţionăm un hotel la New York. Tata şi cu mine ne-am dedicat mult timp sondării diverselor posibilităţi. Am găsit recent locul ideal. Un hotel rezidenţial din East Sixties. De modă veche, bineînţeles, interioarele au nevoie de renovări esenţiale, totul trebuie, de fapt, reconstruit. Ceea ce vom şi face – mai mult decât probabil. Am făcut o ofertă, a fost acceptată şi cumpărăm hotelul. La ora asta se întocmesc actele.

– Felicitări, Shane, felicitări, Blackie! Emma îşi plimbă privirea de la unul la celălalt şi pe faţa ei se putea citi că

se bucură sincer. Cu ce vă pot ajuta? Ce vreți să discutați cu mine? Eu nu mă pricep absolut deloc la hoteluri, pot doar să spun dacă sunt sau nu confortabile şi eficiente.

– Dar tu cunoşti bine New York-ul, Emma, îi ripostă Blackie insistent, aplecându-se spre ea. De aceea avem nevoie de tine.

– Nu prea vă-nțeleg...

– Avem nevoie să ne îndrumi spre cei mai buni oameni, interveni Shane, dornic să ajungă la miezul problemei. O fixă cu ochii lui negri, strălucitori. Mie mi se pare că dumneata ai pus stăpânire pe acest oraş în multe privințe, aşa că trebuie să ştii cum funcționează. Mai precis, cum funcționează afacerile şi comerțul lui. Buzele lui generoase se arcuiră într-un zâmbet obraznic. Vrem să-ți luăm creierele şi să ne folosim de relațiile dumitale, încheie el, privind-o cu prudență, deşi obrăznicia încă răzbătea destul de clar.

Privirea Emmei arăta că e uşor amuzată. Îi plăcuse întotdeauna stilul lui Shane, franchețea lui, impertinența lui copilărească. Îşi înăbuşi râsul şi spuse:

– Înțeleg. Continuă.

– Imediat, răspunse Shane, din nou serios. Uite ce e, noi suntem o corporație străină şi, după părerea mea, oraşul ăsta este închis ca o fortăreață. Nu putem pătrunde cu forța... sau am putea, dar ne-ar aştepta zile grele. Sunt convins că am fi duşmăniți. Avem nevoie de consultanți – consultanți competenți – şi de câteva relații serioase. În primul rând, relații în cercurile politice. Vom avea nevoie de sprijin ca să abordăm sindicatele şi multe altele. Sunt sigur că dumneata, mai mult decât oricine altcineva, înțelegi la ce mă refer, matuşă Emma. Deci, încotro s-o luăm? La cine să mergem?

Mintea Emmei lucrase cu obişnuita ei iuțeală şi acuitate şi îşi dădu seama că Shane nu spunea prostii. Analizase situația cu multă abilitate. Îi spuse acest lucru, apoi continuă fără să ezite:

– Într-adevăr n-ar fi înțelept să vă lansați în afaceri în New York fără un spate influent. Veți avea nevoie de toți cei care se ocupă de asemenea lucruri şi singura cale de

a ajunge la ei este prin prieteni. Prieteni buni şi bine înfipți. Cred că vă pot ajuta.

– Ştiam că numai dumneata ne-ai putea ajuta. Îți mulțumim, mătuşă Emma, spuse Shane şi ea-l văzu cum se relaxează.

– Da, îți rămânem recunoscători, iubita mea, adăugă Blackie, îndreptându-şi spatele. Se duse cu paharul la consola din spatele canapelei, îşi mai puse cuburi de gheață şi apă în whisky, apoi spuse: Acum, hai, zi mai departe, cum ți-a cerut Emma. O atinse uşor, tandru, pe umăr. Emma întoarse capul şi îl privi întrebătoare. Blackie chicoti. O, da, mai e ceva, spuse el şi se întoarse la locul lui, lângă cămin.

Shane continuă:

– O firmă de avocați solidă, cu o bună reputație, ne reprezintă la achiziționarea hotelului – sunt specialişti în bunuri mobiliare. Cu toate astea, cred că vom avea nevoie şi de alți reprezentanți pentru alte chestiuni de afaceri. Aş dori să ne găseşti o firmă de avocați, de prestigiu, cu fler politic şi câteva relații de primă mână. Ai vreo sugestie în privința asta?

Emma se gândi o clipă, înainte de a spune:

– Da, bineînțeles. Te-aş putea trimite la avocații mei sau la foarte mulți oameni care v-ar putea fi de ajutor. Dar m-am gândit bine în timp ce te ascultam şi cred că există o persoană care v-ar putea fi mai de folos decât mine, avocații şi prietenii mei laolaltă. Numele lui este Ross Nelson. E bancher – patronul unei bănci particulare, de fapt. Are cele mai bune relații din New York şi, de altminteri, în toate statele americane. Sunt sigură că el va putea să vă recomande firma de avocați cea mai competentă pentru scopurile voastre şi să vă ajute în multe privințe.

– Dar va accepta? întrebă Shane, exprimându-şi îndoiala.

– Va accepta dacă-l rog eu, spuse ea, dăruindu-i lui Shane un zâmbet încurajator. Pot să-l sun luni şi să-i explic toată povestea. Sper că va putea să-şi ofere serviciile imediat. Vrei?

– Eu vreau. Adică noi vrem. Îşi întoarse capul spre Blackie. Nu-i aşa, bunicule?

– Cum spui tu, băiete. E afacerea ta. Blackie îşi scutură trabucul în scrumieră şi o privi pe Emma. Parcă-mi sună cunoscut numele ăsta, Nelson. L-am întâlnit vreodată?

– Da, cred că o singură dată. Acum câţiva ani. Ross era atunci în Anglia, cu stră-unchiul lui, Daniel P. Nelson. Dacă-ţi aduci aminte, Dan era bun prieten cu Paul. El e cel care voia s-o trimit pe Daisy în America în perioada războiului, ca să stea cu el şi soţia lui, Alicia. Dar, după cum ştii, eu n-am acceptat s-o scot pe Daisy din ţară. În fine, soţii Nelson au avut un singur copil, pe Richard, care a fost ucis în Pacific. După moartea lui, Dan nu şi-a mai revenit cu totul niciodată. L-a numit Ross moştenitorul lui, împreună cu soţia lui, bineînţeles. După ce Dan a murit, Ross a preluat conducerea băncii din Wall Street şi Dumnezeu ştie câte alte afaceri. Nu-i vorba de câteva milioane. De *n* milioane, cred. Daniel P Nelson a fost unul dintre cei mai bogaţi oameni ai Americii, avea o putere uriaşă.

Pe chipul lui Shane se vedea că era impresionat. Întrebă repede:

– Câţi ani are Ross Nelson?

– Trebuie să aibă vreo treizeci spre patruzeci, sau cel mult patruzeci şi un pic.

– Eşti sigură că nu va avea nimic împotrivă să ne ajute? N-aş vrea să considere rugămintea ta ca pe o obligaţie. Asemenea situaţii creează dificultăţi, observă Shane. Nelson îi stârnise curiozitatea şi voia să ştie mai multe despre el. Întinse mâna, îşi luă paharul şi sorbi o înghiţitură, urmărind-o pe Emma cu coada ochiului.

Emma râse încet.

– Îmi este dator cu câteva servicii pe care i le-am făcut. Şi n-o să creadă că îl oblig, vă garantez. Îi aruncă lui Shane o privire şireată, mişcându-şi ochii ei verzi. Dar ţine seama că eu îl cunosc pe Ross şi o să se aştepte la ceva în schimb. O afacere, sunt convinsă, într-o formă sau alta. Poţi, de pildă, să ai în vedere depunerea unor capitaluri de investiţii în banca lui şi să încredinţezi băncii

lui treburile tale din America. N-ar fi rău deloc. Glasul ei sună uşor cinic, când încheie astfel: Două lucruri nu trebuie să uiţi, Shane... o mână spală întotdeauna pe cealaltă şi nimic pe lumea asta nu e pe gratis. Mai ales în afaceri.

Shane ţinu piept fără să şovăie privirii ei reci, concentrate.

– Am înţeles, rosti el încet. Şi am învăţat de mult că tot ce capeţi de pomană nu are nici o valoare. Cât despre Ross Nelson, voi şti cum să-mi manifest recunoştinţa – nu-ţi face griji.

Blackie, care urmărise acest schimb de replici cu un interes deosebit, se bătu cu palma pe genunchi şi izbucni într-un râs zgomotos.

– Ah, Emma, băiatul ăsta e tare expeditiv! Clătină din cap şi zâmbetul lui generos, exprima numai dragoste şi mândrie. Mă bucur să constat, băiete, că ai snagă în tine, şi tare mă bucur! Şi să ştii că îţi voi simţi lipsa. Pe chip i se aşternu o umbră de tristeţe, care-i alungă râsul. Ştiu că eşti important şi necesar, dar nu-mi place să te văd plecând din nou şi încă aşa repede. Mă doare, zău că mă doare.

Emma îşi puse jos paharul şi îl privi fix pe Shane.

– Dar când pleci, Shane?

– Luni dimineaţă iau avionul spre New York. Voi sta acolo vreo şase luni, dacă nu mai mult. Voi supraveghea reconstruirea hotelului din Manhattan şi mă voi repezi până în Caraibe o dată la câteva săptămâni pentru a inspecta hotelurile noastre din insule.

– Şase luni, repetă ea, uimită. Asta înseamnă foarte mult timp. Ne vei lipsi. Dar poate că e mai bine să lipsească de aici un timp, adăugă ea în sinea ei, gândindu-se la nepoata ei, Sarah Lowther. Ochii care nu se văd, se uită. Sau cel puţin aşa spera.

Shane îi întrerupse gândurile:

– Şi mie o să-mi fie dor de voi, mătuşă Emma şi bunicule, de voi toţi, de fapt. Dar o să mă-ntorc cât aţi zice peşte. Se lipi de Emma şi o strânse de braţ. Să fii cu ochii pe tâlharul ăsta bătrân şi adorabil. Mi-e tare drag.

– Şi mie Shane. Bineînţeles că o să am grijă de el.

– Da' ce grijă o s-avem noi unul de altul! anunță Blackie, arătându-se brusc foarte încântat de el însuşi, căci se gândea la planul lui cu P mare. Dar, în fond, asta facem de mai bine de o jumătate de veac şi îți spun eu că e greu să renunți la un obicei ca ăsta.

– Îmi închipui. Shane râse, minunându-se de ei doi. Ce pereche extraordinară alcătuiau! Dragostea şi prietenia care-i lega era vrednică de invidiat. Oftând discret, întinse mâna după paharul cu scotch şi rămase cu privirea la lichidul chihlimbariu, pierdut în gânduri. După ce luă o înghițitură, se întoarse spre Emma. Dar, revenind la Ross Nelson, spune-mi, ce fel de om este?

– Un tip ciudat în multe privințe, răspunse Emma rar, privind în gol, de parcă l-ar fi văzut pe Ross Nelson cu ochii minții. Ross te induce în eroare. Are un anumit farmec şi pare foarte prietenos. La suprafață. Mie mi s-a părut întotdeauna că înăuntrul sufletului este o fire rece şi un om calculat, o personalitate stranie; parcă s-ar detaşa de el însuşi, urmărind efectul pe care-l produce asupra oamenilor. Are un orgoliu fantastic, mai ales când e vorba de femei. Deşi asta n-are nici o importanță. Pe de altă parte, de multe ori m-am gândit că ar putea fi lipsit de scrupule... în viața particulară.

Tăcu o clipă, îşi întoarse privirea spre Shane şi adăugă:

– Dar asta nu ne afectează cu nimic pe tine sau pe mine. În privința afacerilor, Ross este demn de toată încrederea. N-ai nici un motiv de îngrijorare în privința asta. Dar vreau să te avertizez că e deştept foc şi nu se lasă până nu obține ceea ce-şi doreşte – acel imens orgoliu răbufneşte permanent.

– Grozav portret mi-ai zugrăvit, mătuşă Emma. E limpede că va trebui să nu-mi las mintea acasă.

– Asta e întotdeauna un lucru înțelept, indiferent cu cine ai de-a face. Emma zâmbi vag. Pe de altă parte, tu te duci la Ross ca să-i ceri un sfat, nu ca să te măsori cu el într-o tranzacție. Ai să ştii să te porți cu el. Cred chiar că vă veți împăca foarte bine. Nu uita că-mi datorează câteva servicii, aşa că va lăsa de la el, ca să-ți fie util şi să te ajute.

– Ştiu că dumneata nu te înşeli niciodată, răspunse Shane. Se ridică, ocoli canapeaua ca să-şi mai prepare o băutură, gândindu-se la caracterizarea schiţată de ea cu precizia unei miniaturi. Abia aştepta să-l cunoască pe acest tip. Era clar că Nelson va fi un ajutor de nepreţuit. Şi ardea de nerăbdare să pună pe roate hotelul din New York. Simţea nevoia să se avânte în afaceri, să-şi alunge din minte supărătoarele chestiuni personale. O fi Ross Nelson un ticălos în viaţa personală, dar ce-i păsa lui de aventurile acestuia? Atâta timp cât era deştept, abil, demn de încredere şi dornic să dea o mână de ajutor, restul nu conta.

Privirea lui Blackie întârzie o clipă asupra nepotului lui, apoi se opri asupra Emmei.

– Nu prea-mi place ce-am auzit despre tipul ăsta, Ross Nelson, începu el.

Emma îl întrerupse cu un hohot de râs.

– Eu mă bizui pe Shane. E băiat mare şi ştie foarte bine să-şi poarte de grijă. Chiar foarte bine, Blackie. Aş merge până acolo, încât să afirm că s-ar putea ca Ross Nelson să-şi găsească naşul cu Shane. Această remarcă părea s-o amuze, căci continuă să râdă.

Shane zâmbi, dar nu făcu nici un comentariu.

Era mai nerăbdător ca oricând să-l cunoască pe domnul Ross Nelson. Bancherul va da o notă picantă afacerilor lui newyorkeze.

CAPITOLUL 9

Şedeau în faţa focului care trosnea în căminul din bibliotecă – numai ei doi. Blackie ţinea în mână un păhărel cu coniac Napoleon vechi, iar Emma sorbea dintr-o ceaşcă de ceai cu lămâie. Blackie îi turnase un păhărel de Bonnie Prince Charlie, lichiorul ei Drambuie

preferat, dar acesta rămăsese neatins pe măsuța Sheraton de lângă fotoliul pe care ședea ea.

Tăceau, cufundați în diversele lor gânduri, relaxându-se după gustoasa masă pregătită de doamna Padgett. Shane plecase și, oricât de mult l-ar fi iubit amândoi, fiecare în felul lui, erau fericiți că rămăseseră singuri.

Umbrele flăcărilor pâlpâiau și dansau pe pereții îmbrăcați în lemn de pin înnălbit, care căpătaseră nuanța molatecă a chihlimbarului, în lumina trandafirie și caldă răspândită de vatra căminului. În grădina de dincolo de ușile de sticlă, bătrânul și falnicul stejar trosnea și foșnea, clătinându-se în bătaia vântului, care se transformase de o oră în furtună. Toate ușile zăngăneau și rafalele de ploaie erau proiectate pe geamuri, apa curgând în șiroaie, într-un ritm constant de staccato și nu se vedea aproape nimic prin perdeaua de apă, care cădea în cascade. Dar în această încăpere veche și frumoasă, era cald, intim, plăcut. Buștenii trosneau, fâsâiau și împroșcau scântei din când în când, iar pendula-dulap, străvechiul străjer din colțul camerei îi acompania cu ticăitul ei.

De câteva clipe, Blackie o fixa pe Emma cu privirea.

Relaxată cum era acum, fața Emmei radia blândețe, iar maxilarul ei ferm, bărbia de om hotărât și gura severă păreau mai domoale, mai puțin dure în lumina aceea avantajoasă. Părul ei avea strălucirea argintului cel mai pur și lui Blackie i se părea că e o superbă păpușă, șezând acolo liniștită, impecabil aranjată și îmbrăcată, ca întotdeauna, fiecare linie a corpului ei zvelt degajând eleganță și rafinament.

De fapt, nu se schimbase.

Blackie știa că atunci când flăcările vor arde mai tare, va observa ridurile, pleoapele căzute și petele maronii de bătrânețe de pe mâini. Dar mai știa, în adâncul sufletului, că ea era pe dinăuntru aceeași fetișcană de odinioară.

Întotdeauna va fi fătuca sălbatică de pe dealuri, acea mică făptură înfometată, pe care o întâlnise într-o dimineață a anului 1904, mărșăluind vitejește spre conacul Fairley, hotărâtă ca frecând podelele și spălând, să câștige câțiva bănuți prăpădiți necesari familiei ei

scăpătate. Destinația lui era aceeaşi, căci stăpânul Adam Fairley îl angajase să facă nişte reparații de zidărie la conac şi apoi el plecase, ca un prost şi se pierduse în pâcla de pe acele dealuri sumbre, pustii, uitate de Dumnezeu... atât de demult... dar nu atât demult pentru el. El nu uitase niciodată ziua aceea.

Privirea lui Blackie întârzia asupra Emmei.

O iubise pe femeia aceasta din prima clipă când o întâlnise şi în fiece zi a vieții lui. Avea optsprezece ani în ziua aceea, când străbătea dealurile singuratice, iar ea era o copilită rătăcită, de paisprezece ani, numai piele şi os, cu nişte imenşi ochi de smarald; îi pătrunsese în suflet aşa cum n-o făcuse nimeni înainte sau după aceea şi îl legase de ea pentru totdeauna, fără măcar să se străduiască.

Odată o ceruse în căsătorie.

Ea îl refuzase, crezând că o făcea din bunătate şi din prietenie, fiindcă era bun la suflet. Îi mulțumise grațios, cu lacrimi în ochi, explicându-i că ea şi copilul pe care-l purta în pântec, de la un alt bărbat, vor fi pentru el două poveri. Iar ea nu voia să-i pună pe umeri o povară atât de grea celui mai drag prieten al ei, Blackie, îi spusese Emma atunci.

În cele din urmă, se însurase cu Laura Spencer şi o iubise din toată inima. Totuşi, nu încetase niciodată s-o iubească pe frumoasa lui fătucă, deşi uneori îi era greu să-şi explice această dragoste sau s-o exprime față de ea sau chiar față de alții.

Într-o vreme, era aproape sigur că Emma se va mărita cu David Kallinski, dar ea refuză încă o dată un tânăr minunat, dintr-o bucată. Mai târziu îi mărturisise lui Blackie motivul. Nu voia să provoace un conflict între David şi familia lui, căci erau evrei. Deşi doamna Kallinski se purta ca o mamă cu ea, Emma spusese că nefiind evreică, nu o vor considera niciodată potrivită să-i fie noră Janessei Kallinski, o femeie credincioasă şi dorea ca fiul ei să se căsătorească cu o fată de aceeaşi credință cu el.

Apoi, într-o bună zi, năvălise călare – metaforic vorbind – Joe Lowther şi, spre mirarea lui Blackie – şi spre marea lui nedumerire – Emma se grăbise să se

cunune cu el. Nu izbutise niciodată să înțeleagă cu adevărat căsnicia lor. După părerea lui, era greu, dacă nu chiar imposibil, să înhami un cal de curse şi un cal de tracțiune la aceeaşi căruță. Dar Joe fusese un bărbat bun, deşi plicticos şi nu deosebit de inteligent sau de curtenitor. Totuşi el şi Blackie tinuseră unul la celălalt şi plecaseră împreună la război. Îl văzuse pe Joe Lowther ucis în tranşeele pline de noroi, în timpul sângeroasei bătălii de pe Somme şi vărsase pentru el lacrimi sincere, căci Joe era prea tânăr ca să moară. Şi nu se simțise niciodată în stare să vorbească despre cumplita moarte a lui Joe, să-i spună Emmei că-l văzuse pe Joe pulverizat. Abia după câțiva ani, aflase de la Emma că ea se măritase cu Joe, care-o adora, pentru a se ocroti pe ea şi pe micuța ei Edwina de familia Fairley, după ce Gerald încercase într-o noapte s-o seducă în dugheana ei din Armley. „N-a fost un gest chiar atât de calculat cum pare, îi explicase ea. Țineam la Joe, şi pentru că era un om bun, am simțit ca o datorie de onoare să-i fiu o soție bună." Şi fusese devotată, el ştia asta.

A doua oară când dorise să se însoare cu Emma, fusese convins că momentul era perfect, că avea şansele să fie acceptat şi ardea de nerăbdare să-şi vadă speranțele şi aşteptările împlinite. Trecuse puțin timp după primul război mondial, când amândoi rămăseseră văduvi. Până la urmă, însă, nesigur de adevăratele ei sentimente față de el şi brusc intimidat de uluitoarele realizări ale Emmei în comparație cu ale lui, îşi pierduse curajul şi graiul şi nu-şi mai descărcase sufletul. Din păcate. Iar ea se căsătorise pe neaşteptate cu Arthur Ainsley, un individ care nu merita nici să-i lingă tălpile şi din cauza lui îndurase multă suferință şi multe umiliri. În sfârşit, în 1920 şi ceva, în timp ce el aştepta răbdător momentul favorabil, Paul McGill se întorsese în Anglia pentru a şi-o revendica, în sfârşit, pe Emma.

Şi din nou pierduse ocazia.

Acum era prea târziu pentru ei doi să se mai căsătorească. Şi totuşi, relația dintre ei era ca o căsnicie şi foarte potrivită pentru modul lui de gândire... această prietenie, această intimitate, această înțelegere totală.

Da, toate erau de o valoare imensă şi incalculabilă. Ei doi se armonizau perfect acum, în amurgul zilelor vieţii lor. Ce importanţă mai aveau toate celelalte, în această etapă a jocului vieţii?

Dar el încă mai avea inelul acela...

Spre marea lui surprindere, Blackie păstrase încă inelul pe care-l cumpărase pentru Emma cu atâta timp în urmă. Nu mai existase o altă femeie căreia să i-l ofere, cel puţin nici una de care să se simtă destul de ataşat; şi dintr-un motiv pe care nu-l putea descoperi, nu dorise niciodată să-l vândă.

Astă-seară inelul îi stătuse ca un ghimpe în buzunar tot timpul cât duraseră aperitivele şi masa, aşa cum Planul lui cu P mare îi stătea ca un ghimpe în minte. Puse jos paharul, se aplecă spre vatră, ridică vătraiul şi întoarse buştenii pe grătar, întrebându-se dacă nu cumva acum venise în sfârşit momentul potrivit pentru a i-l oferi. De ce nu?

Auzi foşnetul mătăsii şi un oftat aproape imperceptibil.

– Te-am speriat, Emma?

– Nu, Blackie.

– Am ceva pentru tine.

– Zău? Ce anume?

Blackie băgă mâna în buzunar, scoase cutiuţa, ţinând-o cu mâinile lui mari.

Emma întrebă curioasă:

– E un cadou pentru ziua mea? Şi îi dărui un zâmbet cald, vizibil plăcut impresionată, în timp ce ochii o trădau că îi venea să râdă.

– A, nu, nici gând. Intenţionez să-ţi dau asta de ziua ta, la... Se opri. Grandioasa petrecere pe care o plănuiau el şi cu Daisy era foarte secretă, menită să fie o mare surpriză pentru Emma. Vei primi cadoul de ziua ta, la sfârşitul lunii, chiar în ziua când vei împlini optzeci de ani, improviză el abil. Nu, aici e ceva ce ţi-am cumpărat... Nu se putu abţine să nu râdă când îi spuse: În urmă cu cincizeci de ani, dacă mă crezi.

Emma îi aruncă o privire nedumerită.

– Acum cincizeci de ani? Dar de ce nu mi l-ai dat până acum?

– Ah, Emma, asta-i o poveste lungă, spuse el şi apoi tăcu, asaltat de amintiri.

Cât de frumoasă era în seara aceea, cu părul ei roşu, strâns sus, pe creştetul capului într-un complicat coc împletit, îmbrăcată într-o superbă rochie din catifea albă, cu decolteu adânc şi lăsat pe umeri. Pe una din mânecuţe era prinsă broşa cu smaralde pe care el i-o dăruise la împlinirea vârstei de treizeci de ani, o rafinată replică a micuţei broşe cu stică verde pe care tot el i-o dăruise când împlinise cincisprezece ani. Emma fusese înduioşată şi încântată că el nu-şi uitase vechea promisiune făcută în bucătăria conacului Fairley. Dar în acea seară de Crăciun, când Emma era de un lux orbitor, cu superbele smaralde McGill strălucindu-i în urechi, lui Blackie i se păruse că broşa lui cu smarald arăta ca o tinichea pe lângă cerceii aceia...

Pierzându-şi răbdarea, Emma se încruntă şi exclamă:

– Ai de gând sau nu să-mi spui povestea aia?

Blackie alungă trecutul din minte şi îi zâmbi.

– Îţi aminteşti prima petrecere pe care am dat-o aici? Era de Crăciun.

– Seara Zilei Cadourilor*! strigă Emma, luminându-se la faţă. Abia terminaseşi construcţia acestei case şi mobilarea ei cu acele minunate piese Sheraton şi Hepplewhite după care umblaseşi prin toată ţara ca să le găseşti. Şi erai tare mândru de tot ce realizaseşi tu singur. Sigur că-mi amintesc petrecerea şi încă foarte limpede. Era în 1919.

Blackie dădu din cap, se uită în jos, la cutiuţă, continuând s-o mângâie cu degetele. Ridică privirea. Faţa lui brăzdată de riduri strălucea luminată de dragoste sinceră, făcând-o să pară mai tânără. Îţi cumpărasem cadoul la începutul acelei săptămâni. Făcusem drumul până la Londra ca să-l aleg, m-am dus la cel mai bun bijutier. Ţineam cutiuţa în buzunarul fracului. Aveam de gând să ţi-l dau la petrecere.

– Şi nu mi l-ai dat niciodată... de ce? Ce te-a făcut, Blackie, să te răzgândeşti? Îl privi ciudat, cu o căutătură nedumerită.

---

* Seara de 26 decembrie.

– Mă hotărâsem să discut întâi cu Winston. Chiar aici s-a întâmplat, în camera asta! Privi în jur, de parcă ar fi văzut cum se joacă din nou în umbră acea scenă, de parcă ar fi văzut stafia lui Winston, cu înfățișarea lui din tinerețe, pândind acolo. Își drese glasul. Am discutat cu fratele tău despre tine și...

– Ce-ați discutat despre mine?

– Despre tine și afacerile tale riscante. Eram teribil de îngrijorat pentru tine, Emma, eram disperat pentru că te avântaseși pripit pe piața bunurilor de consum, sau cel puțin așa credeam eu. Mă preocupa rapida extindere a magazinelor tale în nord și ambiția ta de a continua să construiești și să achiziționezi noi proprietăți. Mi se părea că te întinzi prea mult, că riști...

– Întotdeauna am riscat, șopti ea. Într-un fel, acesta este secretul reușitei mele... am acceptat riscul... Nu mai continuă. Blackie știa, desigur, tot ce urmase.

– Da, admise el, poate că așa este. În orice caz, Winston mi-a spus că renunțaseși la mica nebunie cu bunurile de consum după ce făcuseși o avere din speculații și mi-a explicat că nu erai nicidecum îndatorată până peste cap. Ba dimpotrivă. Mi-a spus că erai milionară. Și pe măsură ce vorbea și își arăta mândria, am început să-mi dau seama că izbânda ta era mult, mult mai mare decât visasem eu vreodată să izbândesc, că mă întrecuseși, îl depășiseși pe David Kallinski și că rămăsesem amândoi în urma ta, în afaceri. Am simțit dintr-o dată că nu mai erai de nasul meu. De aceea, nu ți-am dat niciodată acest inel... Vezi tu, Emma, în seara aceea aveam de gând să te cer în căsătorie.

– Ah, Blackie, iubitul meu Blackie! Era tot ce reuși Emma să spună, atât era de stupefiată. Simțea că-i dau lacrimile, copleșită de tot felul de sentimente. Sentimentele de dragoste și de prietenie pentru el creșteau în sufletul ei, amestecându-se cu o tristețe cumplită și cu păreri de rău pentru Blackie, închipuindu-și cât trebuia să fi suferit el atunci și poate și după aceea. Vroise să fie a lui și nu rostise o vorbă. Asta era tragedia lui. La petrecerea din 1919 ea crezuse că Paul McGill era definitiv pierdut pentru ea. Cât de vulnerabilă și de fragilă

trebuie să-i fi părut ea singurului prieten, adevărat, Blackie, în sfâşietoarea ei suferinţă, în disperarea şi singurătatea ei! Şi dacă el ar fi avut mai mult curaj, cât de diferite ar fi fost până la urmă viețile lor! Gândurile ei zburau tot mai departe. De ce nu ghicise niciodată că el o iubea în felul acesta... că se gândea la căsătorie? Trebuie să fi fost oarbă, opacă sau prea absorbită de afaceri.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei.

Blackie şedea nemişcat în fotoliu, cu privirea ațintită spre foc, fără să rostească un cuvânt, copleşit şi el de atâtea amintiri! Ciudat, se gândi el dintr-o dată, că tot ce mi s-a întâmplat în tinerețe, mi se arată acum atât de limpede. Chiar mai limpede decât cele întâmplate în urmă cu o săptămână sau chiar cu o zi. Probabil că bătrânețea îşi spune cuvântul."

Emma a fost prima care şi-a revenit, rostind cu glas stins, îndurerat:

– Acum câteva minute ai vrut să spui că izbânda mea te-a intimidat? Că te-a împiedicat că mă ceri de nevastă? Emma cercetă acel chip drag şi atât de familiar, cu o nemărginită compasiune, gândindu-se la anii lui irosiți, la fericirea care-i scăpase printre degete. Şi toate acestea, din cauza dragostei lui pentru ea. O dragoste nemărturisită.

Blackie dădu din cap.

– Da, fătuco, asta am vrut să spun. Am stabilit atunci şi acolo că tu nu poți fi niciodată smulsă afacerilor tale, pentru că ele reprezintă de fapt o mare parte din tine. În orice caz, atunci mi-am pierdut încrederea în mine. La urma urmelor, pe atunci nu eram nici pe jumătate la fel de bogat şi de plin de succese ca tine. Mi-am zis că nu m-ai fi acceptat. M-a părăsit curajul. Da, exact asta s-a întâmplat.

Emma scoase un oftat adânc şi clătină încet din cap.

– Ce prostuț ai fost, iubitul meu, cel mai iubit dintre prieteni.

Blackie o privea înmărmurit. Îi căzuse falca de uimire.

– Vrei să spui că te-ai fi căsătorit cu mine, Emma Harte? întrebă el incapabil să-şi ascundă neîncrederea în vorbele ei şi şocul pe care i-l produceau.

– Da, Blackie O'Neill, cred că da.

Acum începu Blackie să clatine din cap, uimit, încercând să perceapă vorbele ei. Preț de câteva minute nu reuși să lege o vorbă, asaltat de vechi sentimente, a căror forță îl surprindea.

În cele din urmă, rosti:

– Sunt bucuros s-aud asta, chiar și după atâta timp. Glasul începu să-i tremure când adăugă: Poate că totuși e mai bine că nu ne-am căsătorit, Emma. Aș fi rămas cu buza umflată, ca să nu mai spun că mi-ai fi zdrobit inima, atunci cînd Paul ți-ar fi sucit din nou mințile.

– Cum poți spune una ca asta? Ce fel de femeie mă crezi? strigă ea, arcuindu-și brusc spatele de indignare și străfulgerându-l cu o privire atât de cruntă, încât el se sperie. Nu te-aș fi făcut niciodată să suferi! Întotdeauna te-am iubit, am dorit din toată inima să-ți fie bine și tu știi asta! Să-ți ceri scuze imediat! izbucni ea furioasă, apoi adăugă, ca și cum ar fi cugetat mai bine: Dacă nu, n-o să mai vorbesc în viața mea cu tine!

Blackie se sperie atât de tare de vehemența ei, încât rămase mut câteva secunde. Treptat, fața lui căpătă o expresie rușinată. Spuse cu un glas cât se poate de blând și împăciuitor:

– Zău că-mi pare rău, Emma. Îmi retrag cuvintele. Te cred. Nu m-ai fi părăsit pentru Paul. Și nu spun asta din orgoliu. Eu te cunosc... mai bine decât oricine. Nu, nu m-ai fi trădat, nu i-ai fi dat nici bună ziua, dacă ai fi fost căsătorită cu mine. Nu e în firea ta să răneşti pe cel care te iubeşte; şi apoi să nu uităm simțul tău moral, loialitatea, bunătatea și simțul tău de responsabilitate. Toate acestea ar fi lucrat în favoarea mea. Pe lângă asta... Îi zâmbi strengăreşte, făcând gropițe. Eu te-aș fi făcut fericită.

– Da, Blackie, sunt convinsă.

Rosti asta iute și se simți o grabă bruscă în felul în care se aplecă nerăbdătoare, în dorința de a limpezi trecutul, de a-l face să înțeleagă rațiunile care stătuseră la baza legăturii ei cu Paul, în afară de marea lor iubire.

– Nu uita, începu ea, încercând să-i împrospăteze memoria, căsnicia mea cu Arthur Ainsley era de mult pe ducă înainte de a se întoarce Paul McGill în țară. Mă

aflam în prag de divorț, când a apărut Paul. Pe lângă asta nu s-ar fi ținut după mine dacă eu aș fi avut o căsnicie fericită. El a venit să-mi bată la ușă numai pentru că Frank îi spusese că sunt nefericită și că divorțasem de Ainsley.

Se opri, se lăsă din nou pe speteaza fotoliului și își încleștă mâinile în poală.

– Știu că n-aș mai fi văzut niciodată nici urmă de Paul dacă viața mea ar fi luat un curs normal. Mi-a spus-o chiar el. A venit să mă caute fiindcă și-a dat seama că eram nefericită – și disponibilă. Nu ar fi făcut în mod sigur acest lucru, dacă aș fi fost măritată cu tine. Ai uitat cât de mult ținea la tine și te respecta?

– Nu, n-am uitat. Și e corect ceea ce spui... Da, Paul era un om bun și cinstit. Întotdeauna l-am respectat.

Blackie se ridică.

– Ei bine, spuse el, sub un pod vechi și șubred e doar apă, fata mea. N-are rost să ne dezgropăm suferințele din urmă cu jumătate de veac. Și poate că așa a fost să fie... Își ridică mâinile și dădu scurt din umeri... exact așa cum a fost. Dar aș vrea să primești inelul. A fost dintotdeauna al tău.

Se aplecă asupra ei. Ea își ridică privirea spre el, apoi spre cutiuța din piele neagră din mâinile lui. El o deschise și o răsuci spre ea.

Emmei i se tăie răsuflarea.

Inelul era splendid, răspândind cele mai strălucitoare prisme de lumină, o scânteie vie pe fondul catifelei negre. Diamantul din mijloc era rotund, cu mai multe fațete și foarte mare, de cel puțin douăzeci de carate, înconjurat de pietre mai mici, la fel de frumoase și de minunat tăiate, alcătuind un cerc la baza monturii.

Chiar și Emma, obișnuită cu bijuterii magnifice, încremeni și se pomeni clipind, sincer uluită de mărimea și frumusețea lui.

– E uluitor, Blackie, spuse ea cu respirația încă tăiată, e unul dintre cele mai frumoase inele pe care le-am văzut.

Blackie se bucura vizibil de vorbele ei.

– Este o montură veche, desigur, originală şi poate chiar puţin demodată. Dar n-am vrut să-l dau să-l modifice. Poftim, pune-l pe deget, fătuco...

Ea clătină din cap.

– Nu, pune-mi-l tu, minunatul meu irlandez tuciuriu. Îi oferi mâna stângă. Pune-l pe degetul mijlociu, lângă verighetă.

Blackie i-l puse.

Emma întinse mâna ei mică şi puternică, înclină capul într-o parte şi admiră inelul care strălucea intens la lumina focului. Apoi îşi ridică privirea spre el, cu o expresie vizibil răutăcioasă. Suntem, deci, în sfârşit logodiţi? îl tachină ea, cochetând şi dăruindu-i un zâmbet sfios.

Blackie râse încântat, teribil de amuzat. Întotdeauna gusta glumele ei.

Apropiindu-se şi mai mult de ea, o sărută pe obraz.

– Hai să spunem că ne-am logodit, pentru a deveni cei mai apropiaţi şi mai buni prieteni şi camarazi, pentru tot restul zilelor pe care le mai avem de trăit.

– O, Blackie, ce frumos ai spus! Îţi mulţumesc pentru minunatul meu inel. Îi luă mâna, i-o ţinu şi i-o strânse, ridicându-şi din nou privirea spre el; apoi zâmbi cu acel incomparabil zâmbet al ei care-i lumina toată faţa. Scumpul meu prieten, reprezinţi pentru mine ceva cu totul, cu totul deosebit.

– Şi tu pentru mine, Emma mea dragă.

Se îndepărtă de fotoliul ei, dând să se întoarcă la al lui, dar se opri şi îşi întoarse capul alb.

– Sper că vei purta inelul, remarcă el pe un ton detaşat, dar privirea nu i se dezlipea de ochii ei. Sper din toată inima că n-ai să-l ţii în seif.

– Bineînţeles că nu. Cum te poţi gândi la aşa ceva? Nu-l voi mai scoate niciodată din deget.

El o mângâie pe umăr şi se întoarse la locul lui, zâmbind în sinea lui.

– Mă bucur că ţi-am dat inelul, iubita mea. M-am gândit de multe ori să ţi-l dau şi mă-ntrebam ce-o să spui. Ştiu că întotdeauna te acuz pe tine că ai devenit sentimentală la bătrâneţe, dar cred că şi eu am devenit un bătrân sentimental.

– Dar ia spune-mi, Blackie O'Neill, ce ai împotriva sentimentelor? Păcat că nu există mai mult sentimentalism pe lume, spuse ea, umezindu-i-se dintr-o dată ochii. În primul rând, în felul acesta, ar fi poate un loc mai potrivit pentru a trăi.

– Aşa-i, se limită el să spună.

După un scurt răstimp, Blackie îşi drese glasul şi remarcă:

– Acum, ce zici de acea mică propunere a mea, Emma? Azi dimineaţă ziceai că te îndoieşti că s-ar putea materializa, dar eu nu pot fi de acord.

– Ştii ceva? exclamă ea veselă, cu o voce entuziasmată. M-am mai gândit după-amiază. Emily s-a mutat la mine şi deodată mi-a trecut prin cap că singurul mod în care aş putea să am şi eu parte de puţină linişte şi pace ar fi să primesc generoasa ta invitaţie.

– Deci, vii cu mine! Ah, iubita mea, vestea asta îmi încălzeşte toate colţişoarele inimii, zău că da! Îi aruncă un zâmbet radios, clocotind pe dinăuntru de fericire şi emoţie. Îşi ridică paharul cu brandy. Hai, soarbe şi tu un strop din Bonnie Prince Charlie, Emma. Trebuie să ciocnim, zău aşa!

Emma ridică însă mâna.

– Stai puţin. Încă n-am spus da. Nu pot primi – cel puţin deocamdată. Mă gândesc foarte serios la această călătorie, dar va trebui să-mi laşi răgaz câteva săptămâni ca să pun lucrurile la punct, să mă acomodez cu ideea că voi lipsi câteva luni.

Ascunzându-şi dezamăgirea, Blackie spuse:

– Bine, o să am răbdare. Totuşi, va trebui să încep curând pregătirile, aşa că, te rog, nu întârzia prea mult cu răspunsul.

– O să te anunţ cât de repede posibil. Îţi promit.

Sorbi din coniac, savurându-l, şi, treptat, i se ivi în ochi o licărire vicleană. Rămase cufundat în gânduri încă vreo două minute apoi spuse în cele din urmă:

– Apropo, Emma, am făcut recent un plan, care, fără îndoială, că pe tine te va surprinde. Eu îi spun Planul meu cu P mare, de vreme ce se întâmplă să fie primul plan întocmit de mine vreodată. Nu se mai putu stăpâni şi

începu să chicotească, şi privirea din ochii lui era veselă şi zeflemitoare. Îţi aminteşti acel prim plan al tău?

– Doamne, uitasem despre asta!

– Eu n-am uitat niciodată. Şi îmi amintesc chiar ziua când l-ai deştăinuit. Erai un boţ de fată şi am fost tare impresionat. În orice caz, dacă ai timp câteva minute, aş vrea să ţi-l spun pe al meu. E un plan absolut minunat, iubita mea, deşi asta o spun chiar eu. Şi pun rămăşag pe toţi bănuţii mei, până la ultimul, că o să-ţi trezească interesul, sunt sigur.

Pe buzele ei înflori un zâmbet amuzat.

– Hai să-ţi aud planul, dragă Blackie.

El se lăsă confortabil pe speteaza fotoliului, dând din cap, mulţumit de el însuşi, şi începu:

– Uite cum este. E vorba de o femeie pe care o cunosc şi care este cea mai îndărătnică făptură din câte ştiu de când m-am născut. Întâmplarea face ca femeia asta îndărătnică, gâlcevitoare, înnebunitoare, dar adorabilă, să aibă un nepot care trăieşte în Australia. Eu ştiu că ea vrea să se ducă să-l vadă şi m-am gândit că i-aş face o mare bucurie dacă aş duce-o chiar eu acolo. Şi astfel am întocmit un plan foarte special şi iată cum sună...

Emily adormise pe una din imensele canapele din salonul de la etaj.

Privind-o de sus, Emmei îi părea mică, neajutorată şi inocentă, înfăşurată în halatul alb de baie, ghemuită ca o minge pe un teanc de perne. Emma se simţi cuprinsă de un sentiment de nemărginită tandreţe. Se aplecă şi dădu la o parte o şuviţă de păr blond din ochii lui Emily şi atinse cu buzele obrazul tânăr şi neted al fetei. Se ridică, întrebându-se dacă-s-o trezească sau nu, se hotărî să se pregătească întâi şi ea de culcare şi intră tiptil în dormitorul de alături.

Emma îşi puse pe umeri scurta de samur, îşi scoase colierul de perle şi cerceii asortaţi şi le puse pe măsuţa de

toaletă. După ce îşi scoase ceasul şi smaraldul McGill, începu să tragă de inelul lui Blackie, dar se opri şi se uită la el. Acest inel zăcuse într-un seif, aşteptând-o pe ea timp de cincizeci de ani, iar ea îi promisese lui Blackie că nu-l va scoate niciodată. Împinse inelul la loc pe deget, lângă verigheta de platină de la Paul şi termină de dezbrăcat. Tocmai îşi pusese cămaşa de noapte, când se auzi o bătaie în uşă şi apăru chipul zâmbitor al lui Emily.

– Ai venit, bunico? Te-am aşteptat.

– Am observat, scumpo. Dar ştii că nu era nevoie.

– Aşa am vrut eu, buni. Dar ca să fiu sinceră, n-am crezut că vei întârzia aşa de mult. E douăsprezece şi jumătate!

– Ştiu cât e ceasul, Emily. Şi te rog, dacă ai de gând să locuieşti cu mine, să nu te-apuci să pândeşti când vin şi când plec. Şi n-am nevoie nici de dădăceală. Mă dădăceşte Paula destul la magazin, remarcă Emma cu răceală, în timp ce îşi punea capotul de mătase şi îşi strângea cordonul.

Emily chicoti şi se strecură în cameră, trează de-a binelea şi debordând, ca de obicei, de *joie de vivre.*

– Să nu crezi că vreau să inversăm rolurile. Nu încerc să te dădăcesc. Ţi-am amintit doar cât e ceasul.

– Ţine minte ce ţi-am spus.

– Da, bunico. Emily se învârti pe lângă măsuţa de toaletă. Zări bijuteriile răspândite pe ea şi privirea îi fu atrasă de mâna Emmei. Observă imediat diamantul care strălucea puternic în lumina lămpilor. Nu-mi arăţi inelul de la Blackie? întrebă ea.

Emma ridică din sprâncene.

– Dar de unde ştii de inel? Nici nu-i ieşiseră bine vorbele din gură, că se şi întrebă de ce se mai ostenise să-i pună tocmai lui Emily o asemenea întrebare.

– Merry şi cu mine am complotat împreună cu Blackie, explică Emily. Acum două săptămâni el a rugat-o pe Merry să mă roage să-ţi iau măsura la deget. Se gândea că poate ţi s-au mai îngustat.

– Nu mai spune! O să-i zic eu mâine câteva! Ce-şi închipuie el, că am ajuns o babă smochinită? exclamă Emma revoltată.

Emily nu se putu abține să nu râdă când spuse:

– Nimeni nu poate să creadă așa ceva despre dumneata, bunico. Cu atât mai puțin Blackie. Ești încă frumoasă.

– Ba nu. Sunt, într-adevăr, o femeie bătrână, declară Emma fără rezerve. Îți mulțumesc oricum, Emily, ești foarte drăguță. Dar, adăugă ea râzând, toată lumea știe că tu ești subiectivă. Întinse spre ea mâna stângă. Ei, îți place?

Emily apucă mâna Emmei; ochii e imenși și verzi se făcură mai mari, iar pe fața ei mobilă se vedea cât colo cât de impresionată era.

– Doamne, bunico! Habar n-aveam că e atât de mare și de superb! E colosal! Cercetă inelul mai de aproape, își ridică privirea și dădu din cap cu un aer cunoscător și cu un ochi de expert. E un diamant perfect, bunico. Pariez că a costat o avere... Glasul îi deveni nesigur, șovăi, apoi întrebă sfioasă: Asta înseamnă că dumneata și Blackie v-ați logodit?

Emma izbucni în râs și își trase mâna.

– Bineînțeles că nu, gâsculiță proastă ce ești. Ce-ți mai trece prin cap! O mângâie pe Emily pe față cu dragoste. Ești o fetiță tare romantică, murmură ea, oftând ușor. Nu, nu se cuvine, la vârsta noastră. După cum a spus Blackie, ne-am logodit pentru a rămâne cei mai buni prieteni tot restul vieții. Emma simți curiozitatea și interesul nedisimulate care încă întârziau pe chipul lui Emily și înainte de a se putea stăpâni, zise: Dacă vrei, îți spun povestea inelului.

– O, te rog, tare aș vrea s-o aflu, bunico! Dar hai să mergem în salon. Te-am așteptat cu un termos cu ciocolată caldă. Hai, vino. O luă posesiv de brat pe bunica ei și o ghidă spre încăperea alăturată, fără să-și dea seama că se agita ca o cloșcă. Emma se mulțumi să zâmbească și se lăsă bruscată, amuzată în sinea ei.

După ce umplu două căni cu ciocolată și îi dădu una Emmei, Emily se cuibări pe canapeaua pe care tocmai o evacuase, își trase picioarele sub ea și se ghemui între perne. Sorbi din cană și strigă încântată:

– Ce bine e! Parcă sunt iar la internat şi organizăm o petrecere la miezul nopţii.

Emma făcu o grimasă.

– Nu te înfierbânta, Emily, râse ea. N-o să facem asta în fiecare noapte. La ora asta sunt de obicei în pat. Şi apropo, e foarte târziu. Hai să-ţi spun repede povestea, ca să ne ducem la culcare. Mâine avem o zi agitată.

– Da, bunico. Emily o urmări pe bunica ei cu atenţie încordată.

După ce Emma îi depănă în sfârşit vechea poveste, Emily spuse:

– O, buni, este atât de frumos şi emoţionant! Dar şi puţin trist, într-un fel. Închipuie-ţi cum a păstrat el inelul atâţia ani! Doamne, ăsta-i adevărat devotament! Pe faţa ei delicată şi drăgălaşă trecu o umbră de melancolie şi Emily clătină din cap. Şi dumneata eşti sceptică în privinţa dragostei neîmpărtăşite! Asta dovedeşte că te înşeli categoric!

Emma zâmbi înţelegătoare şi nu făcu nici un comentariu.

Luminându-se la faţă, Emily continuă repede, cu glasul întretăiat:

– Gândeşte-te numai! Dacă te-ai fi măritat cu Blackie în locul Groaznicului Arthur, atunci, de mult de tot, copiii tăi ar fi fost cu totul altfel – e o chestie de gene. Mă-ntreb dacă şi ăi mai bătrâni n-ar fi fost cumva mai drăguţi. Emily îşi legănă capul şi îşi ţuguie buzele, cufundată în gânduri, în timp ce mintea îi lucra rapid. Îi trecură prin cap mai multe lucruri deodată şi izbucni: Dar cum ar fi fost nepoţii tăi? Paula, de pildă. Dar eu? Doamne, Dumnezeule, bunico, poate că eu n-aş mai fi fost eu! Puteam să fiu altcineva, cu totul diferit...

Emma o întrerupse:

– Dar v-aş fi iubit la fel de mult şi pe tine şi pe Paula.

– A, da, bineînţeles, ştiu asta. Dar familia ar fi fost foarte...

– Astea-s speculaţii despre nişte lucruri pe care nu le vom şti niciodată. Totul e mult prea complicat pentru mine, mai ales la ora asta, spuse Emma cu un zâmbet înţelegător, dar care încheia orice discuţie. Dar apropo de

familia mea, ce s-a întâmplat aici astă-seară? Cum a fost cina?

Expresia lui Emily se schimbă brusc, devenind gravă şi se ridică iute în capul oaselor, îşi coborî picioarele pe pardoselă şi se trase mai aproape de Emma. Rosti pe un ton confidenţial:

N-o să-ţi vină a crede, dar Edwina s-a comportat extraordinar...

– În ce sens? întrebă Emma pe un ton tăios, temându-se că va urma tot ce putea fi mai rău.

Văzând că pe chipul bunicii ei se aşternuse îngrijorarea, Emily scuturâ din cap cu o oarecare vehemenţă.

– Nu face figura asta! A fost foarte bine. Edwina a fost drăguţă... atât de drăguţă, că nu ne venea să credem, nici mie, nici Paulei. Moştenitoarea titlului de Contesă de Dunvale a fost farmecul personificat. Adică nu chiar. Emily se strâmbă. Ştii că eu am tendinţa să exagerez. Emily îşi încreţi nasul, apoi continuă: S-a purtat, cum să spun... cu prudenţă faţă de Paula şi de mine. De fapt, nu ne poate suferi. Dar a fost politicoasă şi plăcută cu toţi ceilalţi. Nu ştiu ce i-oi fi spus dumneata mai devreme, dar a avut categoric un efect radical asupra ei. Emily studie chipul Emmei şi tatonă: Probabil că i-ai ţinut o predică îngrozitoare. Nu-i aşa? Ridică întrebătoare una din sprâncenele ei blonde.

Emma nu răspunse. Emily continuă:

– Cred că mătuşa Edwina a plâns înainte de a coborî la băuturi. Avea ochii umflaţi şi roşii şi nasul, la fel. N-a vrut să bea nimic. Mi-a cerut aspirine şi un pahar cu apă. N-am rămas singure decât vreo două minute, până să sosească Paula şi Jim împreună cu mătuşa Daisy şi unchiul David. Edwina s-a lipit imediat de Daisy – ciudat, se pare că ţine oarecum la Daisy. Totuşi, nu prea a vorbit cu nimeni, nici măcar cu Jim, în timpul aperitivelor. Emily se încovoie puţin şi dădu din umeri degajată. Părea foarte tristă şi n-a băut nimic. Ştii că mami şi cu ea sunt incorijibile, întotdeauna se pilesc. Niciodată nu ştiu când să se oprească. Edwina n-a pus în gură un strop toată noaptea, nici măcar vin în timpul mesei. Trântindu-se din

nou pe perne şi privind-o pe Emma şi mai pătrunzător, insistă: De fapt, ce i-ai spus, bunico?

– Hai, zău, Emily, nu mai fi atât de curioasă. E o chestiune personală, între Edwina şi mine. Oricum, nu e nimic important. Ceea ce contează este că vorbele mele au avut efect asupra ei. Poate că în cele din urmă am reuşit să-i bag mințile în cap.

– O, sunt sigură de asta, consimți Emily. Şi mai e ceva... n-ai să ghiceşti în vecii veciloŕ ce-a făcut înainte de a ne duce la masă.

– Nu, nu ghicesc. Ai face bine să-mi spui, Emily.

– A rugat-o pe mătuşa Daisy să-l invite pe Anthony mai târziu la o cafea şi apoi s-a dus să-l sune la unchiul Randolph.

Emma se crispă şi întrebă încruntată:

– Şi Anthony a venit?

– O, da! Emily zâmbi. Împreună cu verişoara Sally. Ah, bunico, sunt atât de îndrăgostiți şi fac o pereche colosală!

– Sally a venit cu el! Cum s-a purtat Edwina cu ea?

– Cordial. Mie-mi ieşiseră ochii din cap ca la melci. N-aş fi vrut să pierd acea mică scenă pentru nimic în lume! Bineînțeles că Edwina îl tot linguşea pe Anthony. Exagera, după părerea mea – aşa, ca Uriah Heep –, dar aşa l-a periat ea întotdeauna pe fiu-său. Îi adresă Emmei un zâmbet larg şi încheie: Pe scurt, bunico, cina a fost un succes răsunător.

Emma era uluită şi pe moment îi pierise graiul.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, asta chiar că e de pomină. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca Edwina să facă o asemenea rotație de o sută optzeci de grade. În sinea ei se felicită. Severele ei avertismente o speriaseră pe Edwina şi se pare că o făcuseră să se comporte ca o persoană normală. O mare victorie, se gândi ea, sperând că fiica ei nu se va răzgândi. Fiindcă Edwina era imprevizibilă. Nu puteai şti niciodată cum reacționează dacă e stârnită. Dar, hai să n-o caut cu lumânarea, se temperă Emma. Linişteşte-te.

Cu un zâmbet luminos şi cuprinsă de un sentiment de imensă uşurare, Emma se ridică de pe canapea.

– Cu această impresie surprinzătoare, dar plăcută, cred că o să mă duc la culcare, scumpa mea. Se aplecă şi o sărută pe Emily. Se pare că mâine toată lumea se va purta civilizat. Să sperăm că aşa va fi. Noapte bună, Emily.

Emily se ridică şi o strânse tare în braţe.

– Te iubesc atât de mult, bunico. Noapte bună şi vise plăcute. Ridică tava. Mă duc şi eu la culcare. Mâine trebuie să le iau pe gemene de la colegiul Harrogate şi mai am mii de alte treburi de făcut. Îşi ţinu o clipă respiraţia. Apoi expiră puternic. Uf, n-apuc niciodată să am un minut liber!

Emma îşi înăbuşi un zâmbet şi dispăru în dormitor, înainte ca Emily să-nceapă să-i înşire toate treburile pe care şi le planificase pentru a doua zi dimineaţă.

– Ah, bunico, strigă Emily după ea, sunt tare bucuroasă că nu te-ai supărat fiindcă a căzut tranzacţia cu *Aire Communications!*

Emma reveni în pragul uşii.

– Aş spune chiar că ei au de pierdut şi noi de câştigat.

– Aşa am înţeles şi eu de la Paula când mi-a povestit mai devreme. Emily veni tiptil până la uşă şi şopti scurt: Sebastian Cross e pur şi simplu oribil. Am crezut că Jonathan s-ar putea înţelege cu el. Se pare că n-a reuşit şi dacă n-a reuşit Jonathan, nimeni nu poate reuşi.

Emma se crispă şi spuse cu foarte multă prudenţă:

– Ce tot îndrugi tu acolo, Emily?

Emily se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre Emma.

– Despre tranzacţia cu *Aire.* Nu l-ai rugat dumneata pe Jonathan să discute cu Sebastian?

– Nu răspunse Emma cu o voce cât se poate de calmă.

– A! spuse Emily, părând nedumerită.

– Ce te face să crezi că eu l-aş fi împins pe Jonathan în negocierile acelea? În timp ce vorbea, Emma se rezemă de uşorul uşii şi ochii ei pătrunzători, cu licăriri

întunecate, o fixară insistent pe nepoata ei. Toate simțurile ei stăteau la pândă şi remarcă scurt: E clar că ai avut un motiv să crezi asta.

– Păi da, începu Emily şi se încurcă. Marți, când am luat masa cu tati la Londra, i-am zărit pe amândoi în barul de la *Les Ambassadeurs,* tocmai când plecam. Mâncasem devreme şi tati se grăbea să nu întârzie la o întâlnire de afaceri. Era atât de zorit, încât n-am apucat să mă duc până la ei şi să vorbesc cu Jonathan.

– Am înțeles. Emma rămase o clipă pe gânduri, apoi întrebă. De ce ai sugerat că Jonathan ar putea să-l influențeze pe tânărul Cross?

– Gândindu-mă la vechea lor prietenie... au fost colegi la Eton. Dar ştii asta, bunico. M-ai luat odată cu dumneata la colegiu când te-ai dus să-l vezi pe Jonathan. Nu-ți aduci aminte?

– Ba da, fireşte, îmi amintesc şi eu că Jonathan a fost la Eton. Dar nu ştiam că şi Cross a studiat acolo sau că ei doi erau pe atunci prieteni. Eu...

– Cred că, de fapt, mai sunt prieteni şi acum, interveni Emily.

Această mică informație o făcu pe Emma să-nghețe, dar încercă să zâmbească.

– Probabil că a vrut să-mi facă o surpriză. Şi-o fi dat seama că negocierile vor fi dificile şi a încercat să netezească drumul Paulei, spuse ea, încercând să se convingă ea însăşi că era adevărat. Dar intuiția îi spunea că nu este. Emma se apucă mai strâns de uşorul uşii şi adoptând un ton voit degajat, întrebă: Jonathan te-a văzut la *Les Ambassadeurs?*

Emily clătină din cap.

– Era absorbit în conversația cu Cross. Chibzui, apoi întrebă repede: De ce? E important?

– Nu prea. I-ai vorbit Paulei despre asta?

– N-am avut ocazia. Tocmai începuse să-mi povestească despre eşecul cu *Aire,* ce i-a spus lui Cross şi ce

oribil s-a purtat cu ea, când Hilda ne-a chemat la masă. Emily îşi muşcă buzele pe dinăuntru, se încruntă, întrebându-se ce anume urmărea bunica ei cu acest interogatoriu.

Emma dădu din cap, apoi observă cu aceeaşi voce detaşată:

– Aş prefera să nu-i spui nimic Paulei. N-aş vrea să creadă că a intervenit el şi i-a stricat socotelile. Fără să vrea, bineînţeles. Şi nu te osteni să discuţi nici cu Jonathan. O să vorbesc eu cu el, ca să aflu ce scop a avut, dacă a avut vreunul. Poate că au petrecut o seară obişnuită, ca între prieteni.

– Cum spui dumneata, bunico.

Emily stătea ţintuită locului, studiind-o cu atenţie pe bunica ei; începea să se alarmeze. Emma pălise în timp ce vorbeau şi Emily observă că licărirea veselă din ochii ei dispăruse. Acum ochii ei erau, ca niciodată, întunecaţi, lipsiţi de viaţă. Emily puse repede tava jos şi traversă camera alergând. O apucă pe Emma de braţ şi exclamă îngrijorată:

– Nu te simţi bine, bunico?

Emma nu răspunse. Mintea ei lucra cu acea precizie extraordinară şi inteligenţă vie, care făceau parte din genialitatea ei. Cântărind şi analizând faptele cu perspicacitatea şi simţul de observaţie caracteristice, văzu lucrurile cu o limpezime şocantă. Preţ de o fracţiune de secundă refuză adevărul. Astea-s presupuneri, se gândi ea, apoi pragmatismul ei adânc înrădăcinat îi aminti că ea se înşela rareori. Adevărul o privea în faţă.

Simţind mâna lui Emily încleştată pe braţul ei şi văzându-i îngrijorarea şi teama, Emma se smulse din cugetările ei tulburătoare. Mângâie mâna fetei şi îşi compuse un zâmbet convingător şi liniştitor.

– Sunt doar obosită, spuse Emma cu un glas calm şi zâmbi din nou. Dar simţise trecându-i un fior rece prin inimă.

CAPITOLUL 10

Biserica medievală de pe vârful dealului din satul Fairley era plină ochi, ba chiar dădea pe afară.

Familia şi prietenii ocupau stranele din faţă, iar sătenii se înghesuiau în spatele lor, căci veniseră cu mic cu mare, din respect pentru Emma Harte, la botezul strănepoţilor ei. După oficierea slujbei, vor mărşălui toţi pe drumul spre sala parohială de ceremonii, pentru a beneficia de ceaiul aniversar, organizat de Alexander, la indicaţiile Emmei.

În incinta înconjurată de ziduri cenuşii de piatră era linişte şi pace. Razele de soare care năvăleau prin vitralii alcătuiau bolţi de curcubee de lumină jucăuşă, sclipitoare ca nestematele, pe pardoseala întunecată de piatră şi pe stranele din lemn de culoare închisă. În jurul altarului şi pe treptele lui erau masate grămezi de flori de primăvară. Aerul era încărcat de miresmele combinate ale zambilelor, narciselor, freziilor, mimozelor de import şi ale liliacului, atenuând mirosul specific de mucegai, praf şi lemn vechi al bisericii. Mirosea a vechi, un miros pe care Emma îl detesta din copilărie şi alesese special cele mai mirositoare flori pentru această ocazie, în ideea de a-l neutraliza.

Emma şedea în strana principală, mândră şi demnă, îmbrăcată într-o rochie din voal de lână de culoarea cerului la miezul nopţii şi cu o jachetă lejeră asortată. O mică beretă din catifea de acelaşi albastru închis era aşezată distins, pe o parte, pe părul ei argintiu imaculat. Purta smaraldele McGill şi un lung şirag de perle superbe. Blackie şedea în stânga ei, foarte chipeş într-un costum negru, iar Daisy împreună cu soţul ei, David Amory stăteau în dreapta Emmei. Edwina, înghesuită între David şi Sarah Lowther, avea o ţinută rigidă şi o expresie cam înţepată, ca de obicei.

Emma rămăsese oarecum surprinsă s-o găsească pe Sarah postată pe scările de la intrare, când sosiseră. Nimeni nu se aşteptase s-o vadă, de vreme ce se ştia că

era gripată. Schimbaseră câteva vorbe la intrare, înainte de a-şi lua locurile, şi pe Emma o şocă mina sănătoasă a nepoatei ei. După părerea ei, Sarah ori se vindecase în mod miraculos peste noapte, ori nu fusese niciodată bolnavă. Probabil cochetase cu ideea de a nu veni, pentru a nu se întâlni cu Shane. Emma nu putea s-o condamne pentru asta. Înţelegea acest lucru, bănuia ce-o fi simţit Sarah. Dar ce-i al ei e pus de-o parte, se gândi Emma. Ştie să se stăpânească. O geană nu-i clipise, nu-şi pierduse firea o secundă, când Shane le salutase mai devreme.

Acum Emma se uită la el pe furiş.

Şedea cu părinţii lui într-o stranã de-a curmezişul naosului; i se vedea profilul. Deodată, ca şi cum şi-ar fi dat seama că este observat, îşi răsuci uşor capul spre dreapta şi-i prinse privirea Emmei, schiţă un zâmbet, apoi făcu, conspirativ, cu ochiul. Emma îi zâmbi şi ea apoi îşi întoarse din nou privirea spre altar.

Paula şi Jim stăteau lângă cristelniţa din piatră sculptată, care data din 1574, înconjuraţi de naşii copiilor lor, şase la număr. Vicarul, pastorul Geoffrey Huntley, după ce îl botezase pe băiat, Lorne McGill Harte Fairley, se pregătea acum să boteze fata, care urma să poarte numele Tessa. Ca şi fratele ei geamăn, avea toate celelalte nume de familie.

Emily, una din naşele Tessei, ţinea bebeluşul în braţe şi stătea în stânga Emmei, unde erau Anthony şi Vivienne Harte, ceilalţi naşi. Sora mai mare a Viviennei, Sally, era naşa lui Lorne şi-l legăna, flancată de ambele părţi de naşii lui, Alexander şi Winston.

„Sunt un grup de tineri tare frumoşi", îşi spuse Emma în sinea ei, cu ochii strălucind de satisfacţie şi preţ de o clipă parcurse în minte lista strămoşilor lor... propriii ei părinţi, fratele ei, Winston, Arthur Ainsley, Paul McGill, Adèle şi Adam Fairley. Era un miracol că ea şi Blackie mai trăiau şi erau încă în putere pentru a asista la acest eveniment, împărtăşind bucuria tuturor.

Îşi roti privirea spre Paula şi Jim.

„Le şade bine împreună", se gândi ea. El, înalt, lat în umeri, blond, o întrupare vie a străbunicului lui, Adam;

Paula, zveltă, unduioasă, brunetă, cu un aer dramatic datorat coloritului ei viu, moştenit de la familia McGill. Eleganţa înnăscută a Paulei se vedea din ţinuta şi îmbrăcămintea ei. Alesese pentru această ocazie un taior din stofă de lână violet închis, o bluză de satin de un violet mai deschis şi o tocă tot din satin de aceeaşi nuanţă. Violetul reflecta culoarea ochilor ei. „E totuşi prea slabă, se gândi Emma, dar e atât de radioasă în după-amiaza asta!"

Dragostea pentru nepoata ei şi mândria de a o avea îi umpleau inima Emmei în acel moment şi faţa ei se relaxă, devenind mai blândă, în timp ce continua s-o privească pe Paula. Această tânără femeie care stătea lângă cristelniţă îi dăruise numai fericire şi bucurie din ziua în care se născuse, la fel ca şi mama ei, Daisy.

Emma închise ochii. Paul ar fi fost la fel de mândru de Paula, căci avea toate calităţile pe care el le admira cel mai mult: onoare, caracter, cinste, corectitudine şi o inteligenţă uluitor de sclipitoare. Deşi se purta cu blândeţe şi părea o timidă, Paula avea un anumit tact sobru şi superbul simţ al umorului al bunicului ei, ca şi Daisy. „Este, într-adevăr, o McGill, remarcă Emma în sinea ei. Dar are şi ceva din familia Harte. Slavă Domnului că moşteneşte duritatea şi isteţimea mea, îndărătnicia şi curajul meu. Va avea nevoie de toate astea în anii ce vin, având în vedere averea pe care i-o las eu şi cea moştenită de la bunicul ei. Sper să nu considere vreodată moştenirea ca pe o groaznică povară. Deşi, fără îndoială că este o responsabilitate uriaşă"

Fetiţa, Tessa, începu să zbiere şi văicărelile ei răsunau în toată biserica. Emma deschise ochii şi clipi. Se aplecă să vadă scena din jurul cristelniţei. Toţi aveau figuri preocupate.

Vicarul ţinea fetiţa şi o stropea cu apă sfinţită pe frunte, botezând-o în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. După ce termină, îi dădu fetiţa înapoi lui Emily, vizibil uşurat. Emily începu s-o legene, încercând în zadar s-o liniştească.

Emma chicoti încet, ştiind că şocul apei reci pe frunte o făcuse să plângă. Fetiţa protesta – şi încă foarte

vehement. „Se vede de pe acuma, se gândi ea, că micuța Tessa McGill Harte Fairley va fi rebela familiei".

Daisy, care zâmbea și ea, o apucă pe mama ei de braț și i-l strânse, șoptind:

– Am impresia că aschia nu sare departe de bătrânul trunchi, mami.

Emma întoarse capul și o privi pe fiica preferată în ochii ei mari și albaștri.

– Da, șopti Emma la rândul ei, ea a fost de când s-a născut cea mai vioaie dintre ei doi. Încă o răzvrătită în familie? Ridică dintr-una din sprâncenele ei argintii, cu mult înțeles. Daisy dădu doar din cap și ochii ei frumoși îi jucau de fericire, părând ușor amuzată.

În câteva minute, ceremonia se sfârși și treptat porniră toți, printre strane, spre ieșire. Emma, la braț cu Blackie, zâmbea și dădea grațios din cap, dar nu se opri să discute cu nimeni.

Curând, întrega familie, prietenii și sătenii se adunaseră în fața bisericii, felicitând părinții și stând de vorbă.

Mai mulți localnici veniră la Emma, vorbiră cu ea câteva minute, dar foarte repede Emma se scuză și-l scoase pe Blackie din mulțime, spunându-i:

– Eu o șterg puțin și mă-ntorc înainte de a se observa absența mea. Apoi putem merge la Pennistone Royal.

– Bine, Emma. Precis nu vrei să te-nsoțesc?

– Nu. Dar oricum, îți mulțumesc. Mă-ntorc imediat.

În timp ce Emma își croia drum prin mulțimea de pe trepte, Milson, șoferul lui Blackie, se repezi spre ea cu un coș cu flori. Emma îl luă, zâmbi și îngână mulțumiri.

Trecu pe sub poarta dinspre cimitirul de lângă biserică.

Pașii ei cunoșteau drumul și ei o purtară pe aleea pietruită, până în colțul cel mai îndepărtat, mai izolat și umbros, străjuit de un bătrân ulm care se înălța lângă zidul acoperit de mușchi. În acel colț, se odihneau sub lespezile alese chiar de ea cu mulți ani înainte, părinții ei, John și Elizabeth Harte. Lângă ei, se odihneau cei doi frați ai ei, Winston și Frank. Luă câteva buchete de flori din coș și așeză câte unul pe fiecare dintre cele patru morminte. Se ridică, se rezemă cu o mână de lespedea

de pe mormântul mamei ei şi privi spre dealurile sumbre, care alcătuiau o linie întunecată, fumurie, pe cerul albastru ca de peruzea, pe care razele de soare străluceau din când în când printre norii albi goniţi de vânt. Era o zi frumoasă, surprinzător de caldă şi înmiresmată, după furtuna din ziua precedentă. O zi ideală pentru un urcuş pe Acoperişul Lumii. Îşi încordă ochii, dar locul acela era prea departe ca să-l vadă şi dealurile din faţa lui îl astupau. Oftă, asaltată de amintiri. Privirea i se plimbă de la o lespede de mormânt la alta, de la un nume la altul. „V-am purtat pe fiecare din voi în suflet toată viaţa, zi de zi, spuse ea în şoaptă. Nu v-am uitat niciodată pe nici unul din voi" Apoi, deodată, îi veni în minte un gând straniu – nu se va mai întoarce niciodată la aceste morminte.

În sfârşit, Emma plecă.

Paşii o purtară pe aceeaşi alee pietruită care şerpuia prin cimitir şi nu se opri decât când ajunse la un lot lat de pământ din cealaltă parte a cimitirului, în umbra întunecată a bisericii. Era un lot mare, particular, înconjurat de un gard de fier care-l distingea de toate celelalte morminte, indicând că este un mormânt special şi cu acces limitat. Împinse portiţa şi se trezi printre generaţii întregi ale familiei Fairley. Se uită la morminte şi, în cele din urmă, privirea i se opri asupra lespezii din marmură albă pe care era scris numele lui Adam Fairley. De fiecare parte a lui, odihneau cele două soţii – Adèle, prima şi Olivia, cea de a doua. Cele două frumoase surori care iubiseră acelaşi bărbat şi se căsătoriseră cu el şi care, în felul lor, se purtaseră frumos cu ea, pe când era doar o fetiţă. Nu uitase niciodată că fuseseră bune cu ea, dar privirea ei întârzie încă o clipă asupra lespezii din mijloc.

„Ei bine, Adam Fairley, se gândi ea, am învins. Până la urmă, victoria a fost a mea. Familia voastră nu mai deţine nimic în sat, în afara acestei palme de pământ în care sunteţi îngropaţi. Restul îmi aparţine şi până şi biserica funcţionează mai mult graţie generozităţii mele. Stră-strănepoţii tăi au fost botezaţi adineauri şi ei poartă

ambele noastre nume, dar de la mine vor moşteni o imensă avere, putere şi poziţie socială" Nu erau gânduri ranchiunoase. Îi treceau pur şi simplu prin minte foarte firesc, căci se vindecase de ura faţă de familia Fairley şi nu-i stătea în fire să se bucure de nenorocirile altuia, mai ales lângă locul lui de odihnă veşnică.

O luă încet, înapoi, spre biserică şi zâmbetul de pe faţa ei senină era blând şi împăcat.

Ieşind pe poartă, Emma îl zări pe Blackie, stând de-o parte, la oarecare distanţă faţă de grupul mare de oameni, discutând cu cele mai mici nepoate ale ei, Amanda şi Francesca.

Blackie chicoti când Emma se opri lângă el.

– Copilele acestea ţineau morţiş să asiste la dispariţia ta. A trebuit să le ţin cu forţa să nu vină după tine. Mă rog, vorba vine.

– Vroiam să mergem şi noi la morminte, bunico, explică Amanda. Nouă ne plac cimitirele.

Emma se prefăcu îngrozită.

– Sunteţi morbide!

– Ba nu, e foarte interesant, ciripi Francesca. Ne place să citim lespezile de pe morminte şi să-ncercăm să ghicim cum erau oamenii aceia, cum au trăit. E ca şi cum ai citi o carte.

– Nu mai spune! Emma râse şi o privi cu tandreţe pe fetiţa de cincisprezece ani. Hai duceţi-vă acasă, continuă Emma. V-a spus Emily că se va bea şampanie la petrecerea de după-amiază?

– Da, dar a zis că nouă nu ne dă! Nu-i aşa că putem bea şi noi, bunico? întrebă Amanda.

– Câte o cupă fiecare, nu mai mult, ca să nu ameţiţi.

– O, mulţumim, bunico! spuse Amanda, iar Francesca îşi încolăci braţul de braţul Emmei şi anunţă: Venim cu dumneata. Maşina unchiului Blackie e mult mai frumoasă decât bătrânul Jaguar al lui Emily.

– Nu-i frumos să procedați așa, Francesca. Ați venit cu mașina lui Emily, vă întoarceți tot cu ea. Și apoi am ceva de discutat cu unchiul Blackie.

De fapt n-aveau nimic special sau important de discutat. Emma voia doar să rămână singură cu iubitul și vechiul ei prieten, ca să se relaxeze înaintea recepției, să-și tragă sufletul înainte de a o acapara marele și neconvenționalul ei clan.

La un moment dat, în timp ce mergeau cu mașina, Blackie o privi și-i spuse:

– A fost un botez de mare clasă. Foarte frumos. Dar aveai o figură atât de ciudată, atunci când vicarul îl boteza pe Lorne, încât mă-ntrebam tot timpul ce ți-o fi trecut prin minte.

Emma se întoarse pe jumătate spre el.

– Mă gândeam la un alt botez... la cel oficiat de tine când ai botezat-o pe Edwina cu apa de la robinet din Armley, în chiuveta de bucătărie a Laurei. Rămase preț de o lungă clipă cu privirea atintită în ochii lui. Nu puteam să nu mă gândesc la trecut. Îți dai seama? Edwin Fairley nu ar fi fost lăsat să se cunune cu mine când eram însărcinată, nici dacă ar fi vrut. Și astfel, Edwina n-a putut fi botezată aici, la Fairley. Abia astăzi mi-a venit ideea asta.

– Așa este, confirmă el. I s-ar fi refuzat acest drept, cu orice preț.

Emma dădu din cap.

– Uite așa, gândindu-mă la tot ce s-a petrecut în lunga mea viață, mi-am dat seama dintr-o dată că evenimentul de azi este un exemplu cât se poate de grăitor de ironie a sorții. Și că Adam Fairley, mai mult decât oricine, ar fi apreciat că, în sfârșit, s-a făcut dreptate.

Tăcu, apoi schiță un zâmbet.

– Acum, într-adevăr, roata sorții a parcurs tot cercul.

CAPITOLUL 11

Jim Fairley, rămas orfan la vârsta de zece ani şi crescut de bunicul lui văduv, fusese un copil singuratic.

În consecinţă, se bucurase din toată inima să facă parte din imensa familie a Emmei Harte, care devenise a lui în 1968, când se căsătorise cu Paula. Într-un fel, plonjeul lui în acest extraordinar clan era ceva nou în viaţa lui; totodată, dat fiind că deocamdată nici un membru al ei nu-l duşmănea, şi astfel putea să judece obiectiv caracterul fiecăruia din ei, nu încercase să le eticheteze însuşirile sau cusururile. Şi se ţinuse de-o parte de complexele animozităţi şi alianţe dintre ei, de conflictele şi prieteniile care se ţineau în jurul Emmei.

Deoarece Jim rareori îi judeca pe alţii, era de multe ori surprins s-o audă pe Paula ocărându-şi mătuşile sau unchii şi, uneori, chiar se întreba dacă nu exagera când le enumera imperfecţiunile şi teribilele nedreptăţi pe care i le făcuseră bunicii ei. Dar era limpede că ea o ocrotea cu înverşunare pe iubita ei bunică, pe care o adora. Jim se amuza pe ascuns de atitudinea soţiei lui, fiind convins că nu există cineva mai capabil să-şi poarte singur de grijă decât Emma Harte.

Cu puţin timp în urmă, Jim trăsese concluzia că imputările aduse de Paula contesei de Dunvale erau cusute cu aţă albă. În weekend-ul acesta, Edwina se comportase deocamdată impecabil – după cum se şi aşteptase Jim. Deşi se purta cu o oarecare reticenţă faţă de Paula, era cel puţin civilizată şi el reuşise chiar s-o facă pe Edwina să râdă, când se întorseseră de la biserică. Din câte vedea el, era încă într-o dispoziţie bună.

Mătuşa lui sporovăia cu fiul ei Anthony şi cu Sally Harte lângă cămin şi de pe chipul ei dispăruse acea expresie rigidă, cu buzele strânse. De data asta părea că se simte relativ la largul ei. „Săraca, nu e chiar atât de rea", se gândi el, mărinimos cu alţii, ca întotdeauna, şi îşi întoarse privirea spre tabloul din stânga Edwiney. Atârna

deasupra poliței de marmură de pe cămin şi era unul din tablourile lui prefereate.

Jim stătea la intrarea Salonului de culoarea piersicii. Pennistone Royal, acea minunată îmbiere de stil Renaştere cu stil Iacob se făIea cu două saloane de recepții oficiale. Paula îl alesese pe acesta pentru petrecerea de botez.

Jim se bucurase de această alegere.

Îl socotea locul cel mai frumos din toată casa, cu decorația sa în crem şi în culoarea piersicii, cu superbele sale tablouri. Deşi Emma descompletase renumita ei colecție de impresionişti, vânzând câteva tablouri în anul precedent, păstrase două Monet-uri şi trei Sisley-uri care înnobilau pereții. După părerea lui, extraordinara frumusețe a acestei încăperi elegante şi plăcute, în stilul caracteristic Regenței, se datora tocmai acestor opere de artă.

Jim mai privi câteva secunde Sisley-ul admirându-l din unghiul lui de vedere. Nu-şi dorise niciodată bunuri materiale, dar ar fi dorit nespus să aibă acel tablou. Bineânțeles că nu va fi niciodată al lui. Tabloul va rămâne întotdeauna în această casă, conform testamentului Emmei. Într-o bună zi, va intra în posesia Paulei şi, în consecință, va putea privi acel peisaj ori de câte ori va dori. De aceea, îl speria dorința lui arzătoare de a intra el, personal, în posesia acestui tablou. Nu avusese niciodată un sentiment atât de puternic, decît poate doar față de soția lui. O căută din ochi pe Paula, dar n-o găsi. Încăperea se umpluse de lume în răstimpul celor zece minute cât plecase cu fotograful ca să-şi instaleze aparatele în Salonul Gri. Probabil că nu era în câmpul lui vizual.

Jim intră repede în Salon.

Cu un metru nouăzeci şi opt înălțime, bine făcut, cu picioare lungi, James Arthur Fairley atrăgea întotdeauna privirile, mai ales fiindcă hainele îi şedeau întotdeauna ca turnate şi era îmbrăcat impecabil şi încălțat cu pantofi comandă specială. Avea, ca şi străbunicul lui, o slăbiciune pentru haine elegante şi înclinația de a le purta cu oarecare ostentație. Avea o înfățişare plăcută, destul de delicată, ten de blond, părul şaten deschis şi nişte ochi

albaştri-cenuşii foarte expresivi. Gentleman prin naştere şi educaţie, Jim avea o încredere în sine firească şi se purta degajat cu aplomb în orice situaţie. Poseda un anumit farmec discret şi avea întotdeauna un zîmbet pentru toată lumea.

Cu acest zâmbet pe buze, păşi în mijlocul camerei şi privi în jur căutând-o pe Paula.

Negăsind-o, îşi luă un pahar cu şampanie de la un chelner care tocmai trecea cu tava pe lângă el şi se îndreptă spre socrul lui. Edwina îl reperă şi-i tăie calea înainte de a ajunge la David Amory. Se lansă imediat în elogii la adresa ceremoniei din biserică, antrenându-l apoi într-o discuţie despre satul Fairley. În timp ce o asculta răbdător, Jim îşi dădu seama încă o dată, la fel de surprins ca prima oară, cât preţ pune pe faptul că este o Fairley. După ce se cunoscuseră, Edwina nu încetase să-i asalteze cu întrebări despre bunicul şi bunica lui şi despre tatăl ei, Contele de Carlesmoor, decedat de mult, arătându-se interesată şi de proprii lui părinţi, care muriseră într-un tragic accident de avion în 1948.

În diversele ocazii în care se aflase în compania strămătuşii lui vitrege – căci, în fond, asta era Edwina pentru el – Jim descoperise că pe ea o deranja faptul că era copil nelegitim şi îi provocase întotdeauna o oarecare compasiune. Era unul din motivele pentru care încerca să fie bun cu ea, şi s-o includă în sărbătorile de familie la care avea şi el un cuvânt de spus. Soacra lui se purta frumos cu Edwina, dar în afară de asta, Jim îşi dădea seama că Edwina se simţea atrasă de Daisy, pentru că amândouă nu fuseseră concepute în patul conjugal. Prima născută a Emmei se identifica profund cu ultima ei născută, din cauza condiţiilor similare în care se născuseră. Dar nelegitimitatea naşterii lor era singurul lucru pe care-l împărtăşeau. Cele două femei nu semănau defel. Soacra lui avea o fire cât se poate de blândă, era o femeie înţelegătoare şi atentă cu ceilalţi şi o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Daisy Amory „nu-şi dădea aere" şi Jim admira modul detaşat în care privea ea viaţa, veselia şi simţul umorului care o caracterizau. Din păcate, mătuşa Edwina era inflexibilă şi acră, rigidă şi distantă, o

snoabă înveterată care prețuia niște valori străine lui. Și totuși exista în ea ceva nedefinit care-l înduioșa, stârnindu-i o ciudată simpatie. Poate datorită descendenței comune, Paula spunea mereu că sângele apă nu se face, dar el nu prea era de acord. Dar de un lucru era sigur: relația lui cu Edwina, așa firavă și fragilă cum era, o scotea pe Paula din sărite. Lui Jim i se părea asta stupid din partea ei și își dorea din toată inima ca Paula să nu se mai enerveze din cauza mătușii lui. După părerea lui, Edwina era o bătrână doamnă inofensivă.

– Scuză-mă, mătușă Edwina, n-am fost atent, spuse Jim zâmbind și concentrându-se din nou asupra spuselor ei.

– Spuneam că e păcat că mama a distrus conacul Fairley. Edwina îi aruncă o privire lungă și precaută, micșorându-și ochii argintii. Casa era foarte veche și se cuvenea să fie conservată ca o efigie a ținutului Yorkshire. Și gândește-te că dacă mai exista ai fi locuit acolo cu Paula!

Jim nu percepu critica indirectă adusă mamei ei. Râse și clătină din cap.

– Nu cred. Din fotografiile pe care le-am văzut, nu mi-a plăcut cum arăta conacul Fairley. Bunicul îl aprecia ca o amestecătură de stilur arhitectonice, un fel de monstruozitate. Lui nu i-a plăcut niciodată, iar personal, consider că bunica a procedat bine.

Daisy, care se învârtea pe lângă ei, prinse sfârșitul conversației și exclamă:

– Și eu cred la fel, Jim. Și pe lângă asta, mama a dat o foarte bună folosință terenului pe care se afla casa, transformându-l într-un parc pentru localnici. Pentru ei e un loc minunat când e vreme frumoasă. A făcut un gest foarte generos. Privi spre celălalt capăt al camerei, unde se afla vicarul din Fairley, discutând cu soțul ei și explică: Și motivul pentru care pastorul Huntley zâmbește acum atât de fericit este că mama tocmai i-a înmânat un cec substanțial pentru fondul de restaurare al bisericii. Mama contribuie pe mai multe căi la prosperitatea acestui sat. După ce îi ripostase Edwinei și-i dăduse lovitura de grație cu multă drăgălășenie, Daisy îi acordă surorii ei vitrege un surâs dulce. Vai, Edwina, dar trebuie să-ți fac un compliment. Arăți superb, ai un taior extrem de elegant.

– O, spuse Edwina, uimită de aceste cuvinte amabile. Nu prea era obişnuită cu complimentele. Se umflă puţin în pene, în timp ce în ochii ei sterşi se ivi o licărire de plăcere, ridică automat mâna şi îşi aranjă puţin coafura. Apoi, reamintindu-şi bunele maniere, se grăbi să răspundă: Îţi mulţumesc, Daisy. Şi tu arăţi foarte bine, ca de obicei, de altfel. Taiorul e de la Hardy Amies. Nu mi s-a părut prea potrivit pentru mine, dar el m-a convins.

Cele două femei discutară câteva secunde despre toalete, apoi Daisy exclamă:

– Scuză-mă, te rog. Văd că mama încearcă să-mi prindă privirea.

Rămasă din nou singură cu Jim, Edwina începu să enumere deliciile căminului ei din Irlanda.

– Tare aş vrea să vii la Clonloughlin în această perioadă a anului, Jim. Este minunat. Totul a înverzit. Ce-ar fi ca tu şi Paula să vă programaţi cât de curând un weekend acolo? Na-ţi fost niciodată şi ne-ar face plăcere să veniţi. Cu avionul, e la o aruncătură de băţ.

– Mulţumesc, Edwina, poate că vom veni. Rostind aceste cuvinte, Jim ştia că Paula n-ar consimţi niciodată. Se gândi să găsească el deja un pretext, aşa că adăugă: Dar nu cred că se va putea desprinde de copii o bună bucată de vreme.

– Da, înţeleg, murmură Edwina, întrebându-se dacă nu cumva fusese refuzată şi, pentru a-şi ascunde nesiguranţa, continuă să vorbească neîntrerupt.

În timp ce asculta politicos şi încerca să fie atent, Jim îşi dorea să scape mai repede. Din cauza înălţimii, o domina pe Edwina, care era micuţă, şi acum îşi rotea privirea pe deasupra capului ei blond argintiu, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu Paula. Majoritatea oaspeţilor sosiseră. Numai ea lipsea.

Tocmai intrase Sarah Lowther, la braţul vărului ei, Jonathan Ainsley. Bryan şi Geraldine O'Neill stăteau de vorbă cu Alexander Barkstone şi cu prietena lui. Blackie stătea în picioare lângă fereastră, angajat într-o conversaţie animată cu Randolph Harte şi părea agitat; îi făcu semn cu mâna nepoatei lui. Miranda veni spre ei, plutind parcă, o adevărată privelişte într-una din

costumațiile ei trăsnite, cu fața ei pistruiată numai un zâmbet, cu părul castaniu-roşcat strălucind ca un coif de aramă în razele de soare care pătrundeau prin ferestrele înalte.

Jim îşi mişcă uşor picioarele, căutând să aibă o vedere de ansamblu asupra încăperii. Emma stătea cocoțată pe brațul unei canapele, atentă la ce-i spuneau văduvele fraților ei, Charlotte şi Natalie. Cele două nobile doamne păreau fragile şi foarte bătrâne în comparație cu Emma, care degaja numai vitalitate şi fericire în după-amiaza aceea. Jim îi studie o clipă fața. În toți anii când lucrase pentru ea, o venerase şi o respectase pe această femeie remarcabilă; de când se căsătorise cu nepoata ei, îi cunoscuse o altă fațetă şi începuse s-o iubească. Emma era o femeie înțelegătoare, bună şi generoasă şi cea mai dreaptă ființă pe care o cunoscuse jim. Ce prostie făcuse bunicul lui s-o lase să-i scape! dar probabil că pe atunci era greu, existau acele stupide bariere de clasă, se gândi el, oftând încet. Apoi, dintr-o dată, îşi dori ca Edwin Fairley să fi apucat această zi... să vadă familiile Fairley şi Harte unite în sfârşit prin căsătorie. Sângele lor se amestecase. El şi Paula întemeiaseră o nouă linie de rudenie.

Îşi dădu seama că Edwina încetase sporovăiala şi se uita fix la el. Jim spuse repede:

– Mă duc să-ți mai umplu paharul, mătuşă Edwina; pe urmă cred că am.s-o caut pe Paula. Nu pricep ce s-a întâmplat cu ea.

– Mulțumesc, Jim, deocamdată nu mai vreau şampanie, spuse Edwina cu un zâmbet foarte vag. Era hotărâtă să rămână detaşată şi reținută, să aibă capul limpde în după-amiaza aceasta. Băutura ar putea avea un efect neplăcut asupra ei, făcând-o să-şi piardă stăpânirea de sine. Şi nu-şi putea permite asta. Spuse: Aş vrea să te rog ceva, înainte să dispari. Mă întreb dacă ai putea fi atât de drăguț să mă inviți în casa ta din Harrogate. Ştiu că a aparținut bunicului tău. Ezită, îşi drese glasul emoționată, şi încheie: Mi-ar plăcea să văd unde a trăit tatăl meu atâția ani.

– Desigur, trebuie neapărat să vii, spuse Jim, înțelegându-i dorința. Spera că Paula nu va face o criză de nervi când îi va spune că a acceptat să dea curs dorinței mătușii lui. Dădu să se îndepărteze, când Emily, cu Amanda și Francesca după ea, dădu buzna peste ei, tăindu-i retragerea.

Cu un zâmbet fermecător, Emily îl înșfăcă de braț, îi aruncă o privire Edwinei și strigă:

– Salut! Se bea zdravăn aici. O să fie o petrecere pe cinste.

Jim îi zâmbi îngăduitor. Ținea foarte mult la Emily.

– N-ai văzut-o pe nevastă-mea? întrebă el.

– S-a dus sus cu dădacele și cu copiii, mormăind ceva în sensul că trebuie să-i schimbe. Înțeleg că își udă scutecele cu multă conștiinciozitate. Emily chicoti și își dădu ochii peste cap, exagerând... Să zici merci că n-au făcut pipi pe elegantul tău taior franțuzesc...

– Vai, Emily, pufni Edwina în semn de mustrare, nu fi atât de vulgară! Îi aruncă nepoatei ei o privire rea și dezaprobatoare.

Emily, veselă și nepăsătoare, chicoti din nou:

– Dar așa fac sugarii! Sânt ca niște cățeluși. Nu-și pot controla vezica. Și n-am fost vulgară, mătușă Edwina, am constatat o realitate.

Jim nu se putu stăpâni să nu râdă, recunoscând că Emily provoca dinadins. Se încruntă la ea în semn de avertisment și o privi pe mătușa lui, rugându-se în gând să nu se năpustească asupra lui Emily.

Edwina era vizibil enervată. Din fericire, înainte de a găsi o replică îndeajuns de usturătoare, apăru Winston, se îndreptă direct spre ei, salută pe toată lumea și se postă între Emily și Amanda. Apoi, se întoarse spre Jim și spuse:

– Iartă-mă că vorbesc de afaceri într-o ocazie atât de festivă, dar mă tem că n-am încotro. Vreau să mă văd cu tine luni la prima oră, ca să discutăm câteva chestiuni. O să ai timp pentru mine?

– Desigur, spuse Jim, aruncându-i lui Winston o privire nedumerită. Se încruntă, îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu, dar ţi-am spus acum ca să m-asigur că-mi rezervi un ceas. Trebuie să plec la Doncaster şi Sheffield în aceeaşi zi şi în restul săptămânii mi-e imposibil să-mi găsesc timp. Sunt efectiv supraaglomerat.

– Atunci, hai să fixăm de acum ora. Să zicem pe la zece şi jumătate. Până atunci, prima ediţie a ziarului va fi deja pe străzi.

– E-n regulă, spuse Winston.

Odată stabilită această chestiune, Jim spuse:

– Tatăl tău pare foarte mulţumit de el însuşi şi Blackie la fel. Uită-te la ei! Parcă-s doi copii care au căpătat o nouă jucărie. De ce sunt atât de emoţionaţi?

Winston privi peste umăr şi râse.

– Tata vrea s-o înscrie pe Emerald Bow la Naţionalele din acest an şi Blackie e înnebunit de fericire. Îmi închipui că mătuşa Emma e la fel de încântată.

– Văd, spuse Jim.

– Ce veste nemaipomenită, Winston! exclamă Emily. Sper că bunica ne va invita pe toţi la Aintree în martie.

Conversaţia se concentră apoi în jurul Marelui Premiu Naţional şi a posibilităţii ca Emerald Bow să câştige cursa cu obstacole. Se exprimară tot felul de păreri şi până şi gemenele de cincisprezece ani găsiră ceva de spus.

Dar nu şi Edwina, care nu rosti o vorbă.

Sorbi ultimul strop de şampanie din pahar şi îi aruncă pe furiş o privire piezişă lui Winston. Nu prea-l plăcea. Dar ea nu-şi irosise niciodată vremea cu familia Harte. Tot ce deţineau ei erau bani, saci nenumăraţi cu bani. Şi frumuseţe. Nu putea să nege că toţi erau chipeşi în această familie. Văzu dintr-o dată, uşor surprinsă, cât de bine semăna Winston cu mama ei. Fusese întotdeauna conştientă că au în comun anumite trăsături fizice, dar nu-şi dăduse seama până acum cât de evidente şi de puternice erau acestea. „Vai, dar Winston Harte este o replică mai tânără, masculină, a Emmei!" murmură Edwina în sinea ei. Semăna cu ea mai mult decât oricare alt copil sau nepot al ei. Aceleaşi trăsături, atât de bine conturate, de parcă ar fi fost cioplite cu o daltă; părul acela roşcat presărat cu auriu; ochii aceia vioi şi inteligenţi, de un verde nefiresc. Până şi mâinile lui mici

cu care ținea paharul sunt exact ca ale ei. „Doamne, nu-i lucru curat!" se gândi Edwina şi privi în altă parte, întrebându-se de ce o tulbura atât această descoperire.

Jim, care îl ascultase cu interes pe Winston vorbind despre Jocheul Steve Larner, îl întrerupse când acesta exclamă:

– Uite-o, în sfârşit, pe Paula! Chipul i se lumină de plăcere şi-i făcu cu mâna. Ne vedem puțin mai târziu. O strânse pe Edwina de braț, încurajator, şi traversă iute încăperea.

Paula îl urmărea cum se grăbeşte să vină spre ea şi un zâmbet fericit, plin de aşteptare, îi juca pe buze. I se strânse inima. Îl iubea tare mult pe Jim şi fusese tare norocoasă să-l găsească. Era cel mai scump şi mai dulce bărbat, frumos, cinstit şi bun. Va trebui să se străduiască s-o accepte pe Edwina, fiindcă dorea tare mult să-i facă o plăcere soțului ei.

Când se opri lângă ea, Jim îi luă mâinile într-ale lui. Îi zâmbi privind-o în ochi:

– Ai lipsit atâta timp, spuse el. Mi-era dor de tine.

– Copiii aveau nevoie de mine, iubitule. Privirea ochilor ei strălucitori îl fixau cu dragoste. Sper că n-ai să devii unul din acei tați geloşi despre care tot aud vorbindu-se.

– Niciodată! Îi ador pe prichindei. Se rezemă de ea, o lipi de el şi şopti cu un glas insinuant: Dar te ador şi pe tine. Iubito, hai s-o ştergem şi să luăm masa în liniște, numai noi doi. Părinții tăi nu se vor supăra. Ei pot să ia masa cu Emma.

– Bine, dar...

– Nu admit să mă refuzi, pisicuța mea. Se aplecă deasupra ei şi-i şopti ceva la ureche, strângându-i tare mâinile.

Paula roşi auzindu-i cuvintele, apoi râse cu drăgălăşenie.

– Eşti un afurisit. Un adevărat diavol! Îl privi ştrengăreşte, tachinându-l cu cochetărie: Nu uita, domnule, că sunt o femeie căsătorită. Ceea ce-mi propuneți dumneavoastră este foarte necuviincios. Chiar indecent, aş spune.

– Crezi? Izbucni în râs, apoi îi făcu cu ochiul. Cred că propunerea mea este foarte tentantă.

– Vine mami spre noi, spuse Paula, râzând şi schimbând cu dibăcie subiectul. Şi pare foarte hotărâtă să-şi impună un anumit punct de vedere.

– Să spui da, îi ceru Jim. La orice.

– Da, da, da.

Daysi îşi roti privirea de la unul la celălalt cu afecţiune şi clătină din cap.

– Iertaţi-mă că vă deranjez, porumbeilor, dar mama arde de nerăbdare. Vrea să scape cât mai repede de fotografia de familie. Acum îi adun pe toţi. Aşa că, veniţi. Ne adunăm toţi în Salonul Gri. Şi apropo, Jim dragă, am propus să fie inclusă şi Edwina într-unul din portretele de grup ale familiei şi mama a fost de acord.

– Drăguţ din partea ta, exclamă Jim cu multă căldură şi sinceritate, gândindu-se că era caracteristic pentru Daisy să se gândească la sentimentele celorlalţi şi să fie atentă cu ei. Faptul că Daisy îi acordase consideraţie Edwinei era cu atât mai lăudabil.

Emmei Harte nu i-a scăpat niciodată nimic. Nici după-amiaza aceasta nu făcea excepţie de la regulă. Îşi plimba privirile peste tot, din locul în care stătea, lângă cămin, având o privelişte de ansamblu asupra încăperii şi a tuturor celor prezenţi. La fel ca Jim Fairley, care se ţinea deoparte şi sesiza totul, şi Emma, în ultima perioadă, juca aproape tot timpul rolul de observator.

Cu toate acestea, spre deosebire de Jim, care nu vedea lucrurile decât la suprafaţă şi care, mai mult, credea tot ceea ce vedea, Emma avea o percepţie aproape înspăimântătoare, care străpungea orice faţadă, sesizând ceea ce zăcea efectiv în spatele aparenţelor. Îşi dădea seama că nimic nu era aşa cum părea, ceea ce o făcea să ghicească existenţa curenţilor ascunşi care străbăteau camera – rivalităţi, conflicte, duşmănii între unele dintre persoanele prezente.

Un zâmbet sardonic îi flutura pe buze. Ca de obicei, se formaseră bisericuțe. Îți dădeai numaidecât seama care şi cu cine se aliase. Ce uşor îi era să le citească gândurile!

Edwina era aceea care o surprinsese cel mai mult, datorită faptului că avusese vădit înțelepciunea de a accepta inevitabilul. Fiica ei cea mare degaja un aer de cordialitate, aşa cum stătea pe canapeaua de lângă fereastră, sporovăind cu Sally. Pe de altă parte, Emma remarcase că Edwina evita cu asiduitate orice contact efectiv cu ceilalți membri ai familiei Harte, aflați în salon.

Randolph, tatăl lui Sally, şi ceilalți doi copii ai lui, Vivienne şi Winston, erau, fără îndoială, „persona non grata" pentru Edwina, aceasta ascunzându-şi cu greu antipatia puternică față de ei sub masca zâmbetelor rigide şi reci pe care li le adresase mai devreme. De asemenea, Edwina îl trata cu răceală pe Blackie, deşi atitudinea aceasta nu era nouă. Odată, anul trecut, vorbind despre Blackie, Edwina îl numise „mare senior", aceasta în sens peiorativ şi plină de sarcasm.

Emma zâmbi în sinea ei. Îi plăcuse destul de mult această descriere, atunci; îi plăcea şi acum. Era potrivită.

Blackie se comporta într-adevăr ca un mare gentleman aristocrat, plimbându-se de colo-colo, ca şi cum ar fi avut drepturi teritoriale, cu un aer caracteristic de proprietar, purtându-se amabil, fermecător şi jucând rolul gazdei binevoitoare prin excelență. Şi de ce nu? Era cel mai bun prieten al ei şi, în fond, cavalerul ei; aceasta era casa ei, iar ea gazda acestei întruniri. Stătuse alături de ea în timpul toasturilor şi când fusese tăiat tortul de botez, iar, după ce Randolph terminase de vorbit, ținuse şi el un toast. Închinat ei. O numise cea mai tânără şi cea mai frumoasă străbunică din lume. Acum, se oprise, înclinat deasupra Paulei, care, la rândul ei, stătea aplecată deasupra copiilor. Daisy îi se alătură şi ea, seninătatea, sinceritatea şi bunătatea ei luminând întreaga încăpere.

Emma îşi mută privirea spre colțul mai îndepărtat al camerei, fixându-şi ochii asupra nepotului ei, Alexander.

Întotdeauna retras, Alexander părea şi mai rezervat față de Jonathan şi Sarah, cu care vorbise doar puțin, când venise. După aceea, îi ignorase cu perseverență şi

precauție. La începutul recepției, se ataşase de Bryan şi Geraldine O'Neill, întorcându-se să stea cu ei după ce fuseseră făcute fotografiile. Emma nu înțelegea de ce Alexander era rece şi distant cu Sarah şi Johnatan. Avuseseră oare vreo disensiune? Sau poate vreo ceartă? Sau îl plictisea, pur şi simplu, compania verilor lui, cu care lucra la Întreprinderile Harte? Se tot gândi la aceste variante, apoi le abandonă. Avea să afle destul de curând dacă existau cu adevărat probleme între ei trei. Ar fi vrut tare mult ca Alexander să se hotărască în legătură cu Marguerite Reynolds, care era atât de drăguță. O lăsase prea mult pe biata fată să aştepte. Dar, oare, unde s-o fi aşcunzând *ea* acum?

Emma exploră din ochi încăperea. Ah, da, iat-o, lângă uşă, râzând cu Merry O'Neill şi Amanda. Doamne, fata asta tot bea într-una şampanie. Să fie oare la *al treilea* pahar? Emily trebuia să aibă grijă de surorile astea ale ei, şi nici măcar nu-i în cameră, se gândi Emma, făcând un pas înainte, spre Amanda, dar apoi se opri în drum. Emily tocmai se întorsese cu Winston şi Shane, o reperase pe Amanda şi se pregătea să-şi dojenească aspru surioara, care avea un aer vinovat. Emma dădu din cap, ca pentru ea, amuzată de scena care se derula. În ciuda tinereții şi a firii ei vesele, Emily ştia să fie foarte severă, atunci când vroia.

Shane se despărțise de Winston şi Emily şi umbla încoace şi încolo prin salon. Îl urmări cu privirea. Shane se opri lângă David, îl trase deoparte pe tatăl Paulei şi începu să-i vorbească preocupat. „Parcă nu e în apele lui, azi, conchise Emma. „Pare absent şi distant." Îi trecu prin minte că, poate, se plictisea la reuniunea ei solemnă de familie, fără a mai pomeni de preocuparea legată de apropiata călătorie la New York.

Cât despre Sarah, nepoata aceasta a ei cu părul castaniu vădea un dezinteres cras la adresa lui Shane. Să fi exagerat Emily? Nu, nici vorbă. Ținându-se de Jonathan, ca scaiul de oaie, Sarah, prin tot ceea ce făcea, îi dovedea Emmei că de fapt îi păsa foarte mult. Dacă Shane n-ar mai fi însemnat nimic pentru ea, atunci nu s-ar fi ghemuit aşa într-un colț, ocolindu-l. Era

Jonathan o persoană comodă, de care putea să profite? Sau el şi Sarah încheiaseră, recent, vreo înţelegere? Şi dacă da, de ce? Nu fuseseră niciodată prea apropiaţi.

Emma se uită lung şi insistent la Jonathan, studiindu-i chipul amabil şi zâmbitor, remarcând cât era de dezinvolt. Ce dezarmant putea fi. „E deştept, se gândi ea, dar nu chiar atât de deştept pe cât crede el. A căpătat îndemânarea de a se preface, foarte probabil că de la mine. N-am nici o dovadă puternică în legătură cu perfidia lui, nimic concret cu care să-l prind în cursă, şi totuşi ştiu că nu coace nimic bun."

De cum ajunsese Emma la Biserica Fairley, Jonathan se repezise spre ea, spunându-i că o va întâlni luni dimineaţa, când îi va aduce noua lui situaţie estimativă cu privire la clădirea *Aire Communications*. Cu, o expresie impenetrabilă, Emma abia dacă încuviinţase din cap. Dar, imediat se întrebase de ce socotise el că situaţia estimativă a valorii clădirii nu mai era urgentă şi că putea fi amânată până luni. De câtva timp, îi tot subliniase cât era de urgentă. Emmei nu i-a trebuit să se gândească prea mult pentru a găsi răspunsul. Jonathan îşi dăduse seama că afacerea *Aire* căzuse. Nici ea, nici Paula nu pomeniseră nimic de eşuarea tratativelor, aşa că el nu putuse obţine informaţiile respective decât de la Sebastian Cross, şi asta numai în ultimile douăzeci şi patru de ore.

Conversaţia de la biserică, combinată cu dezvăluirea lui Emily în legătură cu seara precedentă, o convinseseră pe Emma că Jonathan era într-o oarecare măsură combinat cu familia Cross, făcând totul jumate-jumate. Dar, în ce scop?

Nu ştia. Însă avea să afle curând. Nu intenţiona nicidecum să-l înfrunte pe Jonathan luni dimineaţă. Nu avea obiceiul să dea cărţile pe faţă, atât timp cât mai putea încă lăsa frânghia moale, pentru a înnoda laţul. În schimb, urma să se ducă la Londra, săptămâna viitoare, şi să înceapă săpăturile. Cu discreţie. Purtarea lui Jonathan de astăzi nu făcuse decât să-i întărească bănuiala sâcâitoare că nu merita nici o încredere, sentiment pe care îl nutrea deja de câteva săptămâni.

Fără să-şi dea seama, o pusese şi mai mult în alertă. Dacă ar fi fost cu adevărat isteţ, s-ar fi purtat ca şi cum afacerea *Aire* era încă la ordinea zilei. Făcuse o mică gafă, fatală, în opinia ei.

Tocmai atunci se întâmplă ca Jonathan să se răsucească în loc. Privirile li se încrucişară. Îi zâmbi larg şi traversă încăperea cu paşi săltăreţi, în direcţia ei.

– Doamne, buni, de ce stai aici de una singură? o întrebă el, arătându-se preocupat de soarta ei. Fără să aştepte vreun răspuns, continuă: Vrei ceva? Un pahar de şampanie sau, poate, o ceaşcă de ceai? Şi vino, te rog, să stai jos. Probabil că eşti obosită. O luă tandru de braţ, cu o atitudine drăgăstoasă.

– Nu vreau nimic, mulţumesc, zise Emma. Şi nu sunt deloc obosită. De fapt, nu m-am simţit niciodată mai bine. Îi zâmbi cu aceeaşi dulcegărie falsă, pe care i-o arătase şi el. Trăgându-şi braţul, extrem de delicat, remarcă: M-am amuzat, stând aici în picioare şi urmărindu-i pe toţi. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult se divulgă oamenii când îşi închipuie că nu sânt observaţi. Nu-şi dezlipea ochii de pe faţa lui.

Emma aştepta.

Simţindu-se încurcat sub privirea ei stăruitoare şi neclintită, se uită şi el la ea, izbutind să-şi păstreze cât de cât o expresie deschisă şi nevinovată. Dar, râse prea repede şi prea zgomotos, când spuse:

– Eşti cineva, buni.

„Iar tu, un nimeni," se gândi Emma, cu răceală, zicând:

– Ce s-a întâmplat cu Sarah? S-a purtat destul de distant cu toţi, în afară de tine, bineînţeles.

– Nu se simte bine, răspunse el cu repeziciune. O încearcă o răceală puternică.

– Mie mi se pare sănătoasă tun, remarcă Emma, sec, aruncând o privire rapidă înspre Sarah.

– Brusc, Emma făcu un pas înapoi îndepărtându-se de Jonathan, şi-şi fixă privirea asupra lui.

– Aţi venit aici împreună? Când aţi sosit în Yorkshire?

– Nu, am venit separat. Sarah, cu trenul, aseară. Eu, cu maşina, azi-dimineaţă. Rosti aceste cuvinte destul de sigur pe el, zâmbindu-i.

Emma văzu palida licărire de înşelăciune din ochii lui luminoşi. Îi studie chipul, în treacăt. „Are gura aceea plină de slăbiciune a lui Arthur Ainsley, se gândi ea."

– Mă bucur că Sarah te are pe tine, să-i porți astăzi de grijă, Jonathan. E foarte drăguț din partea ta.

El nu spuse nimic şi schimbă subiectul, remarcând:

– Eşti sigură că nu vrei să stai jos, bunico?

– Ba, cred că da.

Conducând-o, traversară salonul până la Charlotte şi Natalie, în timp ce Emma se abținea să nu pufnească în râs. „Deci, acolo crede el că-i locul meu, lângă doamnele în vârstă," se gîndi ea cu oarecare asprime.

După ce o văzu instalată pe canapea, schimbă câteva cuvinte cu mătuşile lui şi dispăru, întorcându-se lângă Sarah.

Emma îl urmări îndepărtându-se, plină de tristețe şi dezamăgire. „Păcat de Jonathan, se gândi ea resemnată. Mai mult ca sigur că nu-şi dă seama, dar e transparent ca apa. La fel ca taică-său." Întotdeauna l-a ghicit perfect pe Robin şi toată viața a fost cu câteva secunde mai iute decât el, ceea ce, de obicei, l-a enervat tot timpul şi l-a deranjat. Oftând, Emma se rezemă de perne şi acceptă o ceaşcă de ceai oferită de unul dintre chelneri, apoi se întoarse spre cumnata ei. Natalie, văduva lui Frank, era neobişnuit de guralivă în acea după-amiază şi, în scurt timp, monopoliză conversația, pierzându-se într-o litanie fără sfârşit despre unicul ei copil, Rosamund, care trăia în Italia, cu soțul ei, diplomat. Charlotte şi Emma o ascultau, aruncându-şi din când în când, priviri amuzate, dar, Emmei îi pieri repede interesul. Se cufundă curând în nenumăratele ei gânduri.

Emma nu avea să afle niciodată ce o făcuse să pună jos brusc cana de ceai, să se ridice în picioare şi să se răsucească în loc, tocmai în acea clipă. Iar mai târziu, când se gândi la asta, de una singură, îşi dori din tot sufletul ca atunci să fi rămas aşezată.

Dar, în realitate, făcu toate aceste mişcări şi se trezi cu Shane O'Neill în raza ei vizuală. El n-o vedea. Stătea singur în picioare, sprijinit de zid, în umbra dulapului înalt, stil Regency. Pe fața lui chipeşă se citea o expreie de

dragoste atât de sinceră şi de dor atât de arzător, încât fu nevoită să-şi înăbuşe un ţipăt de uimire. Complet vulnerabil, chipul lui nu ascundea nimic, dezvăluind cele mai puternice şi mai intense sentimente pe care un bărbat le poate nutri pentru o femeie.

Iar cea la care Shane privea cu atâta stăruinţă şi ardoare era Paula.

„Oh! Dumnezeule," se gândi Emma, cuprinsă de consternare. Inima i-o luă, parcă, razna. Cât de bine ştia ea ce înseamnă acea expresie la un bărbat. Însemna pasiune şi dorinţă, nevoia imperioasă şi copleşitoare de a poseda total. Şi pentru totdeauna.

Nepoata ei, însă, nici nu ştia de existenţa lui. Era aplecată deasupra dădacei, care, stând jos, o legăna pe Tessa, aranjându-i fetiţei rochiţa de botez şi giugiulind-o. Paula era complet absorbită de bebeluş, faţa ei exprimând duioşie şi dragoste maternă.

Emma era atât de şocată de ceea ce vedea, încât nici nu se putea mişca. Parcă era bătută în cuie, holbându-se la el, încremenită, incapabilă să-şi dezlipească ochii de pe Shane, care, fără îndoială, se credea la adăpost de orice privire iscoditoare. Emma întinse mâna, bâjbâind, şi apucă spătarul canapelei, cuprinsă de o senzaţie de tremur.

Spre imensa ei uşurare, expresia de pe chipul lui Shane se evapora. Într-o clipă dispăru, fiind înlocuită cu un aer de falsă nepăsare, pe care ea o cunoştea atât de bine. Shane ieşi din umbră, fără s-o remarce, şi se amestecă din nou cu restul mulţimii. Ca prin ceaţă, îi auzi râsul răsunător şi gutural, iar apoi desluşi vocea lui Randolph răspunzând la ceva ce el îi spusese.

Străduindu-se să-şi rânduiască gândurile, Emma îşi schimbă direcţia privirii, întorcându-se cu faţa spre cameră. Mai fusese oare cineva martor al acestui moment extrem de intim, când Shane nu se mai controlase? Unde era Jim? Ochii ageri şi vigilenţi ai Emmei zburară încolo şi încoace, oprindu-se asupra lui Emily, care, stând în picioare nemişcată, câţiva metri mai departe, se uita fix la ea, îngrozită, chipul ei tânăr şi frumos fiind înnegurat de nelinişte.

Emma se încruntă. O ţintui pe Emily cu o privire plină de subînţeles, apoi dădu scurt din cap, arătând spre uşă. Emma ieşi încetişor din salon. Era cuprinsă de mâhnire şi o durea sufletul pentru Shane O'Neill. Şi, în timp ce traversa holul, totul deveni pentru ea limpede ca cristalul, iar mâhnirea i se adânci nemărginit în suflet.

Intrând în bibliotecă, Emma se aşeză greoi pe cel mai apropiat scaun. Se mira cum de picioarele o ţinuseră până aici. Simţea că i se îmuiaseră genunchii.

Emily intră şi ea după o clipă, închise uşa bine şi se rezemă de ea, fără să scoată o vorbă.

Parcă ar fi văzut o stafie, se gândi Emma. Era nefiresc de palidă, inflexibilă şi încordată la faţă.

Emma îi spuse:

– Deci, ai văzut şi tu? Felul în care Shane se uita transfigurat la Paula?

– Da, şopti Emily.

– Este foarte îndrăgostit de ea, zise Emma, cu vocea răguşită. I se puse un nod în gât. Se opri, izbutind să se stăpânească: Dar, înseamnă că tu ştiai *dinainte,* Emily. De fapt, aproape că te-ai şi scăpat ieri. Dar, ai reuşit să te opreşti la timp. Am dreptate, nu-i aşa?

– Da, buni.

– Nu mai fi aşa speriată, Emily. Şi vino încoace, stai jos lângă mine. Trebuie să vorbim despre asta. Situaţia este foarte îngrijorătoare.

Emily traversă camera în fugă şi se aşeză pe scaunul alăturat. Se uită lung la chipul neliniştit al Emmei, care părea dintr-o dată ciudat de obosită şi de dezgustată.

– Îmi pare sincer foarte rău că a trebuit să descoperi totul. Aş fi vrut să nu afli niciodată, bunico. Ştiam că o să te îndurereze.

– Da, aşa-i, mă doare sufletul. Dar, acum, dacă tot am aflat, am câteva nedumeriri. Mai întâi de toate, cum ai descoperit tu prima dată că Shane este îndrăgostit de Paula?

– Am mai văzut şi înainte această expresie la el. Eram la căsătoria Paulei, la Londra, anul trecut... când el credea că nu-l vede nimeni. Aproape aceeaşi situaţie ca şi astăzi. Stătea vârât într-un colţ, la recepţia de la

Claridge, şi n-o scăpa din ochi. Şi, apoi, comportarea lui... hai să nu ne mai ascundem, buni, de multă vreme, se poartă distant şi ciudat cu ea. De fapt, sincer vorbind, a făcut gafe peste gafe în legătură cu ea. E clar că nu suportă să fie în preajma ei, ştiind că e măritată cu altul.

Emily îşi muşcă buza cu nervozitate.

– Presupun că ăsta este şi unul dintre motivele pentru care stă atât de mult timp în străinătate. Ştiu că trebuie să călătorească din cauza lanţului de hoteluri, dar, nu demult, Merry mi-a spus că Shane sare dintr-un avion în altul, una-două, pentru cel mai neînsemnat pretext. Parcă are mâncărici la tălpi, în ultima vreme.

– Înţeleg, spuse Emma. Aşadar, Shane nu ţi s-a destăinuit niciodată?

– Nu, Doamne fereşte! Cum să facă *el* aşa ceva!? E mult prea mândru.

– Da, zise Emma, ştiu ce vrei să spui. Rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse, mai mult ca pentru ea: Pare a fi o cararcteristică a familiei. Şi, în plus, o mândrie falsă. Ce pierdere de timp să fii *aşa*. Până la urmă e pur şi simplu prostesc. Nu ajută la nimic. Privi în depărtare, fix şi absent, văzând şi înţelegând atât de multe lucruri.

Emily o mângâie pe mână, cum ştia ea, demodat şi matern, rugând-o insistent:

– Încearcă să nu-ţi faci griji, bunicuţo. Ştiu că-l iubeşti pe Shane ca pe propriul tău nepot, dar nu poţi face nimic în cazul acesta.

– Îmi dau seama, draga mea. Dar, revenind la incidentul din salon, crezi c-a mai văzut cineva ce am văzut noi? Jim, de exemplu?

– Jim ieşise afară cu câteva minute mai înainte, bunicuţo. Am vorbit cu el, în timp ce se ducea după Anthony şi Sally, afară pe terasă. Miranda s-a dus şi ea după ei, apoi şi gemenele. Emily îşi muşcă din nou buza pe dinăuntru. *Sarah.* Ea i-a tot aruncat priviri pe furiş lui Shane, toată după-amiaza. S-ar fi putut să prindă faza asta, nu sunt sigură.

– Sper din tot sufletul că nu, exclamă Emma, cu îngrijorare.

– Şi eu la fel. Trăgând adânc aer în piept, Emily spuse din proprie inițiativă, cu voce scăzută: A fost o persoană care a observat...

– Cine? întrebă Emma, uitându-se neliniştită la ea.

– Winston.

– Ah, slavă Domnului! Îmi pare bine că n-a fost altcineva. Du-te şi adu-mi-l, Emily, şi nu discuta nimic. Nu acolo. Sunt prea multe persoane care îşi bagă nasul peste tot.

– Da, bunico. Emily zbură din cameră.

Emma se ridică şi se duse la fereastră, privind lung spre grădinile ei frumoase. Cât de tihnite sunt în lumina strălucitoare a soarelui... cu o uşă mai încolo, în salon, un tânăr are totul, în afară de femeia pe care o iubeşte, şi s-ar putea ca toată viața să nu-şi găsească liniştea din această cauză. Doar dacă dragostea lui pentru Paula ar înceta. Emma se îndoia că aşa ceva s-ar putea întâmpla. Dragostea aceea pe care ea o văzuse întipărită pe chipul lui era nepieritoare. O trecură fiori prin toate mădularele la gândul profunzimii şi intensității acestui sentiment. Era absolut convinsă că un bărbat ca Shane O'Neill nu se va mulțumi să adore de la distanță. Cu timpul, s-ar putea ca sentimentele să-l îndemne să întreprindă acțiuni mai fățişe. Într-o bună zi, în viitor, ar fi posibil să încerce să se lupte pentru Paula. Şi chiar dacă pe Paula n-o interesa Shane, situația tot ar putea provoca necazuri, după părerea Emmei. Triunghiurile nu sunt numai jenante, ci şi explozive.

Emma oftă uşor. Nu avea răspuns şi nici soluție, iar speculațiile erau categoric o pierdere de timp.

Gândurile i se opriră asupra Paulei. Se rugă ca nepoata ei să fie fericită cu Jim Fairley până la capătul vieții. În caz contrar, s-ar putea ca într-adevăr Shane să câştige teren. Şi, totuşi, acest prim an de căsnicie fusese idilic. Pe de altă parte, mai erau câteva lucruri pe care chiar ea le observase şi care îi dăduseră mult de gândit, silind-o să-şi pună întrebări în legătură cu Jim. Instinctiv, ştia că Jim nu se putea compara cu Paula, atunci când venea vorba de tăria intrinsecă de cracter. Paula era

excesiv de încăpățânată şi avea o voință de fier. Şi, în toate privințele, îl depăşea pe Jim ca inteligență.

Emma îl admira pe Jim din punct de vedere profesional – era un ziarist excelent. De asemenea, ținea la el ca persoană. Ar fi fost şi greu să n-o faci. Pe de altă parte, de câtva timp, Emma îşi dăduse seama că, în multe domenii, raționamentul lui avea lacune, mai cu seamă în privința aprecierilor lui asupra oamenilor. Nu prea avea discernământ. Îi plăceau toți; mai mult, vroia ca toată lumea să fie fericită, şi asta tot timpul, nici mai mult nici mai puțin. Ura diferendele şi supărările, făcând eforturi serioase să păstreze liniştea şi armonia – ceea ce, foarte des, era în detrimentul lui. În viziunea Emmei, una dintre principalele probleme ale lui Jim era nevoia copleşitoare de a fi agreat la rândul lui, de a fi iubit de fiecare membru al familiei, de prieteni şi de angajați. Pe Emma această trăsătură de caracter o consterna şi o irita deopotrivă. Însemna izolare şi însingurare. De fapt, în general, nu era înțelept să te porți prea familiar cu funcționarii. Lucrul acesta se sfârşea repede cu necazuri. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar Jim pur şi simplu nu era de acelaşi calibru cu Paula. Va rezista el, oare, de-a lungul anilor? Orice căsnicie îşi are problemele ei tensiunile şi tulburările ei sentimentale. Dacă Jim ceda din cauza lipsei lui de tenacitate şi rezistență sub presiune, ce avea să se întâmple cu acea căsnicie? Cu Paula? Cu copiii lor? Nu putea suferi să se gândească la viitor în felul acesta sumbru şi, de îndată, îşi alungă din minte toate gândurile negre. Se iubeau foarte mult şi poate că dragostea lor va putea depăşi orice neînțelegere ar apărea între ei.

– Ai vrut să mă vezi, mătuşă Emma ? întrebă Winston. Părea nervos şi preocupat.

– Da, spuse Emma, răsucindu-se. Se îndreptă spre un grup de scaune şi le făcu semn lui Winston şi lui Emily s-o urmeze.

Se aşezară jos, în fața ei, aşteptând.

Winston nu ştiuse despre ce era vorba, atunci când Emily îl trăsese afară din salon, şoptindu-i că Emma o trimisese să-l aducă. Îşi dădu seama imediat, după

neliniştea fetei, că ceva nu era în regulă. Acum, Winston părea şi mai îngrijorat, trăgând repede din ţigară. Cu coada ochiului, zări chipul rigid al lui Emily, care, deasupra taiorului galben, părea şi mai palid.

Trecând direct la subiect, Emma spuse:

– Cu câteva minute în urmă, l-am văzut pe Shane uitându-se la Paula într-un mod care, după părerea mea, nu lasă loc de îndoială în ceea ce priveşte sentimentele lui faţă de ea. Emily îmi spune că şi tu ai observat acelaşi lucru.

– Da, aşa e, spuse Winston imediat, dându-şi seama că nu avea nici un rost să nege sau să mintă. Îşi adună puterile, întrebându-se ce avea să-i spună ea mai departe. Winston îi studie faţa, severă şi gravă.

– Shane o iubeşte pe Paula, anunţă Emma pe un ton tăios.

– Da. La nebunie, răspunse Winston, scuturând din cap. Se întrebase de mult timp când va ieşi la iveală acest lucru, iar acum, când inevitabilul se petrecuse, se hotărî că cel mai înţelept era să fie sincer cu Emma. Într-un anumit fel, se simţea uşurat de faptul că în cele din urmă aflase. Îi fusese greu să ducă această povară de unul singur.

„La nebunie," repetă Emma în şoaptă. Şi simţi că i se taie picioarele. Winston nu făcea decât să-i întărească propriile bănuieli, confirmându-i concluziile. Spuse încetişor:

– Shane a discutat cu tine despre sentimentele lui faţă de ea, Winston?

– Nu, mătuşă Emma, n-a făcut-o. E un bărbat foarte reţinut şi discret. Dar, am sesizat câteva lucruri în ultima vreme şi mi-am dat seama de câtva timp că ţine la Paula... prin propriile mele observaţii. La urma urmei, locuim în aceeaşi casă, la sfârşit de săptămână. Ca să fiu sincer, am senzaţia că Shane bănuieşte că eu ştiu, dar n-a adus niciodată vorba despre asta. Aşa cum spuneam, este extrem de rezervat.

Emma se lăsă pe spate, tuguindu-şi buzele, cu o privire şi mai gânditoare decât înainte. După o scurtă tăcere, spuse:

– Au fost mai apropiați ca niște frați, toată viața, Winston. Cum a putut s-o lase să-i scape printre degete?

– Nu îndrăznesc să fac decât o singură presupunere, murmură Winston, privind-o de aproape. Își stinse țigara, cu o mânie bruscă în gest. Din cauză că au crescut împreună... Adică, vreau să spun că nu cred că a reușit să vadă pădurea din cauza copacilor, n-a putut vedea ceea ce era sub nasul lui. Sunt mai mult decât sigur că Shane nu și-a dat seama de profunzimea sentimentelor lui, decât atunci când Paula s-a logodit cu Jim. Și s-au căsătorit atât de repede, după ce și-au anunțat logodna, încât Shane abia dacă a avut vreme să-și tragă sufletul. Sau să acționeze. După cum știi, totul s-a petrecut foarte repede.

Winston ridică din umeri cu un gest de lehamite și își întoarse privirea, gândindu-se la suferința cumplită a lui Shane. În ultima vreme, devenise mai intensă și mai ascuțită – și, totodată, mai vizibilă. Îi părea bine că Shane pleca în America, și asta de dragul lui Shane. Se întoarse din nou spre Emma, încheind:

– Iată analiza mea cu privire la ceea ce s-a petrecut, dacă vrei să afli umila mea părere, mătușă Emma. Sunt sincer convins că a fost nevoie ca un alt bărbat să-și facă apariția, pentru ca Shane să ajungă să înțeleagă cât de mult o iubea pe Paula.

– Da, cred că ai dreptate, Winston, zise Emma.

– Crezi că Paula a știut vreodată, sau știe, că el ține la ea atât de mult? îl întrebă Emily pe Winston, cu glasul stins, atingându-l ușor pe brat și privind în sus spre el.

– Sincer să fiu, nu pot răspunde la această întrebare, Emily. Dar, eu...

Emma îl întrerupse foarte hotărâtă:

– Sunt sigură că n-a știut și nici nu-i trece prin minte așa ceva, iubito. Își drese vocea, continuând cu același timbru clar și puternic: Situația este deosebit de tragică pentru Shane, dar nimeni nu poate face nimic, cu atât mai puțin eu. Nu acum. De altfel, nici nu e treaba mea. Și nici a altcuiva. Ultimul lucru pe care îl doresc este ca Shane sau Paula să devină subiecte de bârfă pentru clevetitorii din această familie, și știm cu toții că sunt destui cei

cărcra le-ar plăcea să flecărească şi să umfle totul până la absurd. Implicit, am încredere în voi amândoi, în discreţia şi lealitatea voastră. Totuşi, vreau să vă cer să-mi promiteţi cu sfinţenie că n-o să pomeniţi niciodată nimănui despre ceea ce aţi văzut în această după-amiază. S-a înţeles?

– Îţi făgăduiesc, buni, strigă Emily pe un ton şocat, uitându-se la Emma, uimită. Ştii prea bine că niciodată n-aş vorbi despre Paula sau n-aş face ceva care să-i dăuneze. La fel şi în privinţa lui Shane.

– Nu mă îndoiesc de tine, Emily. Pur şi simplu am simţit nevoia să accentuez cât de important este să păstrezi o tăcere desăvârşită în legătură cu această chestiune. Îşi îndreptă atenţia spre Winston.

Acesta spuse:

– Îţi promit, mătuşă Emma. Ţin la Paula şi la Shane la fel de mult ca şi Emily. Şi înclin să-ţi dau dreptate în ceea ce priveşte bârfa din familia noastră. Pluteşte, totodată, în aer şi un fel de gelozie faţă de Paula. Şi faţă de Shane, în multe privinţe. Sunt nişte oameni deosebiţi, aşa că este evident că vor fi mereu nişte ţinte. Buzele mele sunt pecetluite, mătuşă Emma. Te rog, nu-ţi face griji în ceea ce *mă* priveşte.

– Mulţumesc, zise Emma, gândindu-se să nu uite comentariul perspicace al lui Winston. Schiţă un zâmbet. Aş prefera ca şi noi, cei de aici, să nu mai vorbim vreodată despre acest lucru. Cred că cel mai bine ar fi să uităm toate acestea. Shane pleacă pentru şase luni. Să sperăm c-o va uita pe Paula...

– N-o să renunţe niciodată la ea, interveni însufleţit Winston, cu violenţă. Nu-i stă în fire să... Supărat, îşi închise gura, regretându-şi vorbele.

Dar ceea ce spusese îi fusese de ajuns Emmei, pentru a-şi forma o imagine clară. „Da, se gândi ea, şi mie mi-e teamă de asta." Emma spuse, cât de stăpânit posibil:

– Poate că va *ţine* întotdeauna la ea, Winston. Dar, e un bărbat tânăr şi viril. Are pofte şi dorinţe normale, nu mă îndoiesc de asta. Să sperăm că, în cele din urmă, va găsi pe cineva care va corespunde nevoilor lui şi care se va ridica până la standardele lui, o femeie care să-l poată

ajuta s-o uite pe Paula. Sper din tot sufletul să-şi clădească o viaţă aşa cum merită, să-şi afle împlinirea şi fericirea.

– Nu ştiu ce să zic despre asta, murmură Winston, fiind din nou de altă părere. Se cuvenea să fie de bună credinţă faţă de Emma. La urma urmei, îi datora atâta lucru. Şi atunci, fiindcă niciodată nu fusese în stare să-i spună ceva fără să se simtă oarecum jenat, adăugă, tăios: Sunt convins că o să continue cu aventurile lui amoroase de scurtă durată, cu combinaţiile lui sexuale. Nici nu le poate evita, având în vedere felul în care femeile se ţin de capul lui. Ştii bine că Shane nu-i un sfânt. Nu-i nici pe departe tipul de bărbat care să ducă o viaţă de burlac. În fond, mătuşă Emma, nu-i nevoie să iubeşti o femeie ca să te culci cu ea.

– Desigur, spuse Emma, ridicând din sprânceană şi privind la Emily.

Winston remarcă acest gest, dar Emily nu mai era o fetiţă. Ştia ce înseamnă să spui lucrurilor pe nume. Netulburat, se avântă mai departe: Bănuiesc că n-o să-ţi placă ce ai să auzi, dar am să ţi-o spun oricum. După părerea mea, Shane O'Neill n-o să iubească pe altcineva decât pe Paula. Ai spus cu câteva minute înainte că asta e o tragedie pentru Shane. Şi aşa e. Dar e o tragedie şi pentru Paula, zic eu. S-ar fi simţit mult mai bine şi mai fericită cu un bărbat ca Shane, decât cu Jim Fairley.

Tonul aspru al lui Winston, fără a mai pomeni de cuvintele lui acuzatoare, o făcură pe Emma să tresară. Se uită repede la el, uimită, observând expresia de înverşunare ce-i plutea pe buze şi licărirea de mânie din ochi. „Ei bine, are pică pe Jim, se gândi ea, aşa se explică toată această furie înăbuşită şi acest resentiment. Winston este împotriva lui Jim Fairley, pentru că a câştigat-o pe Paula, eliminându-l pe Shane."

Emma încuviinţă din cap, fără nici cel mai mic comentariu.

Emily, cu faţa boţită de supărare, spuse încetişor:

– Bietul Shane. Viaţa este atât de nedreaptă.

– Haide, iubito, tu vezi lucrurile doar din punctul de vedere al lui Shane. Emma o dojeni cu blândeţe. Poate

că Paula nu crede la fel. Sunt sigură că-i fericită cu Jim. Ştiu că-l iubeşte. Şi apoi, Emily, cine ţi-a spus ţie că viaţa ar fi dreaptă? Este cum nu se poate mai *nedreaptă* şi după câte am trăit eu, a fost întotdeauna al naibii de dură. Ceea ce contează cu adevărat, până la urmă, este cum răzbim prin viaţă, cum reacţionăm la greutăţile şi suferinţele noastre şi cum le depăşim. Trebuie să fim puternici, să învăţăm din necazurile noastre şi să ne întărim personalitatea şi caracterul. Nu trebuie să ne lăsăm niciodată doborâţi de nenorocire, Emily. Hai să încheiem discuţia asta, acum. Voi doi, ştergeţi-o. Vreau să rămân singură câteva minute.

Winston se duse la ea şi o sărută. La fel făcu şi Emily. Plecară împreună, în tăcere.

Emma rămase de una singură un timp.

Se simţea sfârşită, cu un fel de oboseală în oase. Avea senzaţia că, rezolvând o problemă, dăduse peste alta. Dar, în fond, viaţa ei nu fusese niciodată altfel. „Dragul de Shane, spuse ea în şoaptă. Mi se rupe inima pentru tine. De astă dată, soarta a fost aspră cu tine. Dar, ai să supravieţuieşti. Ca noi toţi."

Cu totul pe neaşteptate, ochii i se umeziră şi lacrimile i se prelinseră pe obraji. Se căută în buzunare după o batistă şi îşi tamponă faţa zbârcită. Îi venea să plîngă în hohote. Dar, nu-i stătea ei în fire să se dea bătută aşa uşor. Iar lacrimile nu rezolvau nimic. Îşi suflă nasul, îşi puse batista în buzunar, se ridică în picioare, netezindu-şi rochia.

Emma se îndreptă din nou spre ferestre, inspiră adânc de câteva ori, adunându-şi imensa ei forţă, puterea de voinţă. Şi, încetul cu încetul, îşi reveni. Gândurile i se întoarseră la Shane. Poate că Winston avusese dreptate în aprecierile lui. Poate că Shane nu-şi dăduse seama de simţămintele lui adevărate faţă de Paula, decât când a fost prea târziu. Şi atunci, încă o dată, poate crezuse că are tot timpul să o vrea pentru el. „Cu toţii avem impresia că timpul nu are sfârşit, atunci când suntem tineri, oftă ea. Anii care ne stau în faţă par să se aştearnă pe vecie, la infinit. Dar, nu-i aşa... dispar într-o secundă, cât ai zice peşte." Blackie îi veni în minte. Se întrebă ce-ar spune el

în cazul acesta. Se hotărî imediat să nu-i pomenească nimic. L-ar supăra şi l-ar mâhni prea tare.

Aseară, Blackie spusese că viaţa era prea afurisit de scurtă ca să-ţi permiţi să pierzi vreo ocazie. Era mult adevăr şi multă înţelepciune în cuvintele lui. Mai cu seamă când se aplicau unor combatanţi bătrâni, ca ei doi. Emma mai luă o hotărâre bruscă. Până la urmă, avea să accepte invitaţia lui Blackie de a face turul lumii. Nu va mai pierde nici o ocazie.

Întorcându-se de la fereastră, Emma traversă încăperea în pas vioi şi ieşi din bibliotecă. Intră hotărâtă în salon, căutându-l pe Blackie, imaginându-şi expresia lui când îi va spune să-şi pună imediat în aplicare Planul cu P mare. Şi aceasta era categoric intenţia ei în momentul când l-a găsit în camera înţesată de lume.

CAPITOLUL 12

– Crezi că toate familiile seamănă cu a noastră?

– Ce vrei să spui – *exact?* întrebă Winston, întorcându-se cu faţa la Emily.

– La noi, tot timpul izbucneşte ba o dramă, ba alta. Am impresia că, de când mă ştiu, n-a fost o clipă de linişte. Dacă nu-i vorba de nesuferiţii ăştia de unchi şi de mătuşi, care se poartă îngrozitor şi scot ochii la toată lumea, atunci este generaţia noastră, care se ceartă şi dă naştere la cele mai înfiorătoare scandaluri. Îţi spun drept, mă simt ca şi cum m-aş afla aproape tot timpul pe câmpul de luptă, şi nu cred că sunt o combatantă prea bună.

Winston râse pe înfundate de tonul ei jalnic, care îi reflecta dispoziţia sumbră.

– Tu te descurci perfect, Emily. Eşti o bătăuşă grozavă, după cum am remarcat.

Stăteau amândoi în grădină, pe o bancă veche, din piatră, departe, în adâncul pajiştii care pornea, undu-indu-se în pantă, de la terasa spaţioasă din faţa Salonului de culoarea piersicii. În spatele lor, Pennistone Royal tâşnea, parcă, în sus, profilându-se pe un cer albastru întunecat, clădirea arătând impunătoare în grandoarea şi frumuseţea ei maiestuoasă, cu nenumăratele ferestre sclipind în lumina soarelui de amurg târziu.

Winston spuse, acum, mai gânditor:

– Ca să-ţi răspund la întrebare, nu cred că alte familii sunt *exact* ca a noastră. Dar, de fapt, câte familii au o matroană ca Emma Harte?!

Emily se trase deoparte, privindu-l, uşor încruntată. Uitându-se la el cu seriozitate, îi spuse:

– Să nu dai vina pe buni pentru toate scenele astea nesfârşite. Biata de ea, eu cred că-i un spectator nevinovat. Mă înfurii de-a binelea numai când mă gândesc la câtă supărare îi pricinuiesc unii membri ai acestei familii!

Winston exclamă:

– N-am vrut s-o critic pe ea, dacă asta ţi-ai închipuit. Sau să insinuez, măcar o secundă, că ea e răspunzătoare pentru aceste situaţii, Emily. Sunt de acord cu tine – nu e ea de vină. N-am vrut decât să subliniez că, fiind în prezent cea mai remarcabilă femeie, şi încă una originală, atrage în mod inevitabil controverse în jurul ei. Uite, a avut o viaţă foarte complexă şi complicată, pe care, desigur, a trăit-o din plin. Are o droaie de copii şi de nepoţi şi, dacă ne pui la socoteală pe toţi din neamul Harte, ceea ce şi trebuie, familia ei este *uriaşă*. Mai mare decât multe altele. Şi să nu uităm de celelalte legături apropiate – cu clanurile O'Neill şi Kallinski. Ia adună-i pe toţi ăştia şi obţii aproape un regiment.

– Tot ceea ce spui este adevărat, Winston. Cu toate astea, eu m-am săturat îngrozitor de toate certurile şi ciondănelile. Nu-mi doresc decât să trăim cu toţii în bună pace şi să ne *obişnuim* cu starea asta, pentru numele lui Dumnezeu.

– Da... dar mai trebuie să ţii seama de ceva, Emily. În ea şi în această familie sunt investite o avere şi o putere

imensă, aşa că totdeauna vor exista gelozii, concurenţă şi tot felul de uneltiri. Mă întristează faptul că nimeni nu poate scăpa de intrigi, având în vedere firea oamenilor... şi cât pot fi ei de ticăloşi, Emily. Egoişti, lacomi, servindu-şi doar propriile interese, brutali. Am descoperit că pe unii oameni nimic nu-i mai poate opri, atunci când sunt în joc interesele lor.

– Parcă eu nu ştiu! Emily îşi aţinti privirea în adâncul întunecat al eleşteului, arătând tulburată. În cele din urmă, ridicând capul, îşi roti ochii spre Winston: Când am pomenit de drame, cu câteva minute mai înainte, fireşte că mă refeream la Shane. Dar, trebuie să recunosc că, în această după-amiază, am simţit anumite lucruri, ştii, nişte *curenţi subterani.* Ca de obicei, încăperea era împărţită în tabere. Şi se manevrau tot felul de intrigi.

– Cine ce făcea? întrebă Winston, oarecum înviorat, trezindu-i-se curiozitatea.

– În primul rând, Jonathan şi Sarah sunt prieteni la toartă. Foarte ciudat, fiindcă ştiu că ea nu l-a agreat niciodată. Nu pot să spun exact despre ce este vorba, dar simt că pun ei la cale ceva. Probabil că Alexander bănuieşte ceva referitor la această nouă legătură. N-ai observat cum s-a ţinut departe de ei, astăzi?

– Acum, că-mi spui, da. Personal, nu i-am acordat niciodată prea multă atenţie lui Jonathan Ainsley. Copil fiind, era un bătăuş şi, ca toţi bătăuşii, este prin excelenţă laş. În ultima vreme, degajă mult farmec, dar nu mă aştept să se fi schimbat prea mult de-a lungul anilor, nu în *sinea lui.* N-am uitat când mi-a dat în cap cu un baston de crichet. Nesuferit afurisit! Putea să mă rănească rău de tot.

– Ştiu, şi cu mine s-a purtat îngrozitor, în copilărie. Şi acum mai cred că el, conaşul Jonathan, mi-a tăiat cauciucurile de la bicicleta pe care mi-a dat-o buni, când am împlinit zece ani, deşi a negat când ea l-a luat la întrebări. A ieşit pe tapet cu un fel de alibi plauzibil despre ceea ce făcuse în ziua respectivă, dar ştiu eu prea bine că era o minciună gogonată. Emily se încruntă. Cât despre Sarah, ei bine, ea a fost toată viaţa o singuratică şi o fire secretoasă.

– Ştii cum se spune – apele liniştite sunt adânci şi la fund dai de dracu', remarcă Winston.

Se aplecă, luă o pietricică de pe jos şi o aruncă tacticos în eleşteu, urmărind unduirile apei, ce se formau din mijlocul bazinului.

– De câteva ori, am crezut că lui Sarah i s-au aprins călcâiele după Shane.

Emily tresări, surprinsă.

– Nu eşti singurul care a crezut asta, admise ea, liniştit. Păi, ce şansă să fi avut... Se opri, adăugând rapid: Sună meschin ce-am zis şi n-am vrut să fiu răutăcioasă, Winston. Sarah nu-mi displace. Poate fi foarte drăguţă şi îmi pare sincer rău pentru ea. Să suferi din dragoste după un bărbat ca Shane O'Neill trebuie să fie pur şi simplu îngrozitor. Poate, chiar, sfâşietor. Noi două n-am fost niciodată prea apropiate, dar... ei bine, întotdeauna am socotit că n-are nici o speranţă, până astăzi. Acum, nu mai sunt atât de sigură.

– Se prea poate să-l fi folosit pe Jonathan ca pe un scut, şi atât. Pun rămăşag că încerca să intre, parcă, în pământ, din cauza prezenţei lui Shane.

– Poate că ai dreptate. Schimbând subiectul, Emily remarcă: După cât se pare, Jim nu mai poate după Edwina şi Anthony. De aproape o oră nici nu s-a dezlipit de tânărul nostru conte. Poate că-l impresionează titlurile. Apropo, ce zici de combinaţia dintre Anthony şi Sally?

– Anthony este destul de la locul lui, dar pe taică-meu nu prea îl încântă legătura lui Sally cu el, mai cu seamă din cauza Edwinei. Dacă Sally se măritã cu el, în mijlocul nostru o să se înfigă securea. Nu-i o perspectivă prea plăcută. Dintr-un anumit motiv, Edwina urăşte famila Harte.

– Fiindcă pe buni o cheamă Harte! exclamă Emily. Edwina s-a uitat întotdeauna de sus la maică-sa. Ce femeie proastă, nu pot s-o sufăr! Emily îşi întoarse privirea, cugetând. După o scurtă pauză, spuse pe un ton degajat: Nu-ţi place Jim Fairley, nu-i aşa?

Winston scutură din cap cu vehemenţă.

– Nu, nu, aici n-ai deloc dreptate. Îmi place chiar foarte mult de el şi am totală consideraţia pentru

capacitățile lui profesionale. Numai că – Winston ridică din umeri, strâmbându-se – ăăă, eu o cunosc pe Paula mai bine decât alții: În ciuda aspectului exterior liniștit, este foarte puternică, așa cum știi și tu prea bine. Ambițioasă, decisă, rezistentă ca un animal de povară, pe deasupra, și o excelentă femeie de afaceri. Este extraordinară pentru vârsta ei și, pe măsură ce va îmbătrâni, va semăna tot mai mult cu Emma, ține minte ce-ți spun. De fapt, pentru asta a fost crescută și educată – să fie următoarea Emma Harte. De către însăși Emma Harte. Așa că, ținând seama de asta și de deosebirile dintre personalitățile lor, nu mă pot împiedica să cred că ea și Jim nu se potrivesc. Dar, am impresia că sunt subiectiv... în favoarea lui Shane. E cel mai bun prieten al meu și un bărbat nemaipomenit. Însă, atunci...

Emily interveni răspicat:

– Vreau să-ți spun ceva în legătură cu Jim, Winston. Am convingerea că este mult mai profund și mai puternic decât cred unii. Paula mi-a povestit că lui Jim îi era o frică cumplită și înfiorătoare să zboare, fiindcă părinții lui au murit într-un accident de avion, când el era mic. Și de aceea s-a apucat de pilotat și și-a cumpărat un avion. S-a făcut pilot pentru a-și învinge teama. Știu că lui buni nu-i place când plouie și bâzâie de colo-colo în pasărea lui de tinichea, cum îi spune ea, dar pentru el este foarte important s-o facă, poate chiar esențial pentru binele lui.

Winston părea surprins:

– Păi, atunci, trebuie să-i recunosc superioritatea, fiindcă este nevoie de bărbăție și curaj pentru a-ți învinge genul ăsta de frică paralizantă. Îmi pare bine ce aud, Emily. Oricum, aveam de gând să spun că s-ar putea să mă înșel în legătură cu Paula și Jim. Nu sunt infailibil. Se prea poate ca cei doi să reușească împreună. Desigur că nu-i doresc Paulei să fie nefericită, fiindcă țin foarte mult la ea. Și la Jim.

Se întrerupse și încheie, zâmbindu-i îndrăzneț lui Emily:

– În afară de asta, nimeni nu poate ști cu adevărat ce leagă două persoane sau ce se întâmplă în intimitate în dormitor. S-ar putea ca Jim să aibă farmece ascunse. Îi făcu cu ochiul, cu subînțeles.

Emily nu se putu abține să nu râdă.

– Eşti răutăcios, Winston. Ochii i se umplură de maliţiozitate. Să fi văzut faţa lui buni când trăncăneai despre Shane cu aventurile şi combinaţiile lui amoroase. Făcea toţi banii. Şi îmi tot arunca pe furiş priviri îngrijorate, ca şi cum n-ar fi trebuit să ştiu nimic despre sex.

– Şi, bineînţeles că tu eşti o doamnă cu mare experienţă, nu-i aşa, păpuşico?

Emily îşi luă un aer superior şi se îndreptă pe bancă.

– Ai uitat cumva că acum am douăzeci şi doi de ani? Ştiu eu cât fac doi şi cu doi.

Zâmbiră unul la altul. Constată că Winston se amuza foarte tare.

– Ştii, nu mi-ai spus „păpuşico" de când eram atâtica – o fetiţă foarte mică, continuă Emily.

– Chiar aşa erai. Cea mai mică gâgâlice la vârsta aceea.

– Dar mi-am dat drumul brusc. Trebuie să te anunţ că acum am un metru şaizeci şi doi înălţime, Winston Harte!

– Şi că eşti o tânără foarte matură, pun pariu, c tachină el. Totuşi, ne-am distrat bine când eram puşti, nu-i aşa, păpuşico? Îţi aminteşti când ne-am hotărât să ne jucăm de-a britonii şi te-am uns Regina Boadicea?

– Ba bine că nu! strigă Emily. Se înveseli. M-ai vopsit cu albastru. *Peste tot.*

– Nu chiar, din moment ce ai ţinut morţiş să nu-ţi dai jos chiloţii, nici pieptăraşul. După câte îmi aduc aminte, erai o năpârstoacă sfioasă.

– Nu, nu-i adevărat! Eram în toiul iernii, iar în garajul lui înghe ai de frig. Şi apoi, de ce aş fi fost ruşinoasă *pe atunci?* N-aveam ce să ascund la vârsta de cinci ani.

Winston o cântări din priviri, gânditor, văzând-o cu ochii unui bărbat matur:

– Dar, acum, ai... Lăsă neterminat restul frazei, simţindu-se dintr-o dată intimidat. Deveni, apoi, foarte conştient de apropierea ei, respirând mireasma parfumului ei de flori şi izul de lămâie al părului ei proaspăt spălat. Chipul ei, în acel moment întors către el, era încrezător şi îşi pierduse paloarea dinainte. Îşi revenise mult şi părea

foarte drăguță și delicată, dulce ca un trandafir de vară, fragedă, proaspătă și nevinovată.

Winston își drese glasul și nu putu rezista tentației de a o trage mai aproape de el, dorind și având nevoie de acea apropiere. Spuse tandru, cu un glas dintr-o dată dulce:

– E bine că ai fost un copil sfios, Emily. Dacă n-ai fi păstrat pe tine câteva haine te-aș fi vopsit peste tot și, făcând-o, probabil că te-aș fi omorât.

– Cum era să știm, la vârsta noastră, că pielea nu poate respira prin vopsea. Nu era vina ta, Winston. Și eu eram la fel de rea și, la urma urmei, și eu te-am vopsit pe ici-pe colo. Emily se relaxă lângă el. Și ea simțea acut prezența lui Winston, ca și el, și dorea din tot sufletul să prelungească acest nebănuit și neașteptat moment de contact fizic real.

Winston chicoti pe înfundate.

– N-am să uit cât oi trăi cum s-a înfuriat mătușa Emma când ne-a găsit în garaj. Credeam c-o să mă snopească în bătaie. Știi, ori de câte ori simt mirosul de terebentină, mă gândesc la ziua aceea, la baia cumplită cu terebentină pe care ne-au făcut-o ea și Hilda. Jur pe ce am mai sfânt că pe mine m-a frecat de două ori mai tare decât pe tine. Asta însemna o pedeapsă suplimentară pentru mine, băiatul de zece ani iresponsabil, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Zile în șir am avut pielea jupuită.

Emily îl strânse de braț.

– Mereu făceam câte o boroboață, nu-i așa? Tu erai căpetenia, eu cea care te urma credincioasă, mergând devotată după tine și făcându-ți pe plac. Cum te mai adoram. Winston!

El încuviință din cap, oglindindu-și privirea într-o perechie de ochi strălucitori, ca niște reflecții extraordinare ale propriilor lui ochi.

Winston își ținu respirația. În acele adâncuri verzi văzu ceva licărind, un sentiment profund, aceeași adorație pe care ea o nutrise pentru el când era un copil. Pe neașteptate, inima începu să-i bată cu zgomot și, înainte să se poată abține, se înclină în față și o sărută pe buze.

Imediat Emily îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îi întoarse sărutul atât de pasionat, încât pe moment fu luat prin surprindere. O apucă mai strâns şi o sărută din nou şi apoi iar, cu o pasiune tot mai mare. Simţi cum îi trece prin trup o dorinţă copleşitoare, care îl cuprindea tot mai mult. Dumnezeule, dintr-o dată se simţea foarte bărbat. O dorea pe Emily, cu fiecare părticică a trupului. Vibra în apropierea ei şi se simţea uimit şi descumpănit de această descoperire.

În cele din urmă, îşi slăbiră strânsoarea şi se despărţiră unul de celălalt, cu respiraţia întretăiată.

Se priviră înmărmuriţi.

Emily era îmbujorată la faţă, cu ochii extraordinar de strălucitări, şi el văzu, dintr-o dată, cu claritate, dragostea arzătoare din privirea ei. Dragostea, pentru el. Îi atinse obrazul, mângâindu-l, şi descoperi că era fierbinte şi că ardea ca şi ochii ei. Nerăbdător, o trase din nou în braţe, gura lui căutându-i buzele cu brutalitate. Se sărutară cu şi mai multă pasiune. Limbile li se atingeau ademenitor. Îi exploră gura, devorând-o. Se strânseră mai aproape, cu trupurile lipite unul de celălalt.

Vag, ca prin ceaţă, cu mintea parcă ameţită, Winston îşi aminti cum simţise întotdeauna nevoia imperioasă de a o dezbrăca, pe când erau copii. Năvalnic, îi veniră în minte jocurile lor, de mult uitate, în pod... jocuri secrete, intime, atâtătoare, când se simţise prima dată excitat. Se gândi cum îi cercetase trupuşorul de fetiţă cu mâinile lui neîndemânatice de băiat... vroia să i-l cerceteze din nou cu mâini sigure de bărbat priceput, cum era acum, să-i atingă fiecare parte a corpului, aşa cum devenise ea acum – femeie, să se piardă în ea, să o posede total. Avea o erecţie enormă şi i se părea că o să explodeze. Făcu eforturi să se stăpânească, dându-şi seama că se cuvenea să pună capăt imediat gesturilor lor de dragoste, dar descoperi că nu era nicidecum dispus să-i dea drumul din braţe. Cedă sentimentelor, sărutând-o pe faţă, pe gât, pe păr, mângâindu-i sânii tari sub bluza subţire de mătase.

Emily a fost aceea care, în cele din urmă, a rupt farmecul care îi ţinea vrăjiţi unul de celălalt. Se desprinse

din îmbrățișarea lui puternică, însă extrem de delicat și cu părere de rău. Își întoarse privirea în sus, extaziată, spre el. Avea o expresie de consternare.

– Oh! Winston, șopti ea și, întinzând mâna, îi atinse cu două degete buzele senzuale și palpitânde. Își ținu degetele acolo o clipă, ca și cum ar fi vrut să-l facă ascultător.

Winston era ca și mut.

Stătea rigid pe bancă, așteptând să-i treacă starea de excitație. Emily rămase nemișcată lângă el, cercetându-i chipul. O străpungea cu privirea, telegrafiindu-i, parcă, totul.

În cele din urmă, izbuti să spună, cu glasul sugrumat și răguși de emoție:

– Emily, eu...

– Te rog, murmură ea cu un tremur în voce, nu spune nimic. Nu acum. Privi în altă parte, mușcându-și buza pe dinăuntru, lăsându-i lui, astfel, câteva momente pentru a-și reveni și a-și recăpăta stăpânirea de sine. Apoi, ridicându-se în picioare, îi întinse mâna:

– Haide, zise ea, mai bine ne întoarcem. S-a făcut tare târziu.

Nespunând nimic, se ridică în picioare; și urcară treptele în tăcere, ținându-se strâns de mâini, conștient fiecare de prezența celuilalt, pierduți în propriile lor gânduri.

Emily se simțea cuprinsă de euforie.

„M-a băgat din nou în seamă, se gândi ea, inima parcă zburându-i. În sfârșit. De la șaisprezece ani tot aștept să mă vadă ca pe o femeie. Îl doresc. N-am încetat niciodată să-l doresc de când eram copii. Ah! Winston, ce bine ar fi să simți și tu la fel ca mine! Vreau să fiu a ta. Întotdeauna ți-am aparținut. Te-ai asigurat de asta când erai copil".

La rândul său, pe Winston îl frământau tot felul de sentimente contradictorii și senzații tumultuoase.

Nu era uimit numai de el însuși, ci și de Emily – efectiv descumpănit. Cu o clipă mai înainte, căzuseră unul în brațele celuilalt cu atâta ardoare și pasiune, încât știa că, dacă ambianța ar fi fost mai potrivită, ar fi făcut dragoste. Nimic nu i-ar fi putut opri. Și se apropiaseră fără nici un fel de premeditare.

Auto-analiza şi auto-aprecierea îşi făceau loc acum în vârtejul gândurilor lui, domolindu-l în mod considerabil. Reveni parcă la realitate, întrebându-se cum de fusese posibil aşa ceva. La urma urmei, era verişoara lui. În fine, verişoară de-a treia. Şi o cunoştea de-o viaţă, deşi abia dacă-i dăduse atenţie în ultimii zece ani. Inevitabil, se întreba cum putea să se aprindă atât de puternic pentru Emily, când el o iubea pe Allison Ridley.

Acest gând îl sâcâia teribil, în timp ce urcau şirul lung de trepte. Dar când păşiră la lumină pe aleea circulară, îşi lăsă frâu liber gândurilor, când văzu Ferrari-ul roşu al lui Shane, dând colţul în goană. Maşina se opri brusc, cu un scârţâit de frâne.

Shane lăsă geamul jos şi scoase capul afară, zâmbindu-le.

– Pe unde aţi umblat? întrebă el. V-am căutat peste tot, să vă spun la revedere.

– Emily s-a simţit un pic rău în salonul acela aglomerat, aşa că am ieşit să luăm o gură de aer proaspăt, improviză Winston repede. Dar, tu unde pleci într-o goană atât de mare şi atât de devreme?

– Ca şi Emily, începusem să simt că mă înăbuş înăuntru. M-am gândit să fac o tură cu maşina. Până la Harrogate. Trebuie să-mi iau rămas bun de la... câţiva prieteni.

Winston îşi îngustă ochii imperceptibil. „Se duce s-o vadă pe Dorothea Mallet, se gândi el. Poate c-o să-i facă bine." Spuse:

– Să nu întârzi la petrecerea de diseară de la Allison. La opt fix.

– O să ajung la timp, nu-ţi fie teamă.

Emily întrebă:

– Mai treci mâine pe aici, Shane?

– Nu cred, Emily. Deschise portiera şi coborî. Luând-o în braţe, o strânse cu putere. Ne vedem cam peste şase luni. Doar dacă nu vii tu mai înainte la New York. Îi zâmbi cu afecţiune. Mătuşa Emma tocmai mi-a spus că vei lucra pentru Genret. Felicitări, micuţo.

– Mulţumesc, Shane, sunt foarte emoţionată de asta. Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz. Şi

poate că am să ajung şi în State, în călătoriile mele pentru Genret. Să ştii că o să trebuiască să-mi arăţi oraşul!

– S-a făcut, râse el. Ai grijă de tine, Emily.

– Şi tu de tine, Shane.

– Ne vedem mai târziu, Winston, spuse Shane şi se urcă înapoi în maşină.

– Da, răspunse Winston, laconic. O privi ciudat pe Emily, în timp ce Shane se îndepărta cu maşina. Nu mi-ai spus de Genret. Rosti aceste cuvinte cu iritare şi se simţi atât de neaşteptat de trist, încât rămase el însuşi surprins.

– N-am avut încă ocazia, Winston, îi zise ea.

– Asta înseamnă că ai să călătoreşti mult? sondă el terenul, încruntându-se la ea.

– Eventual. De ce? Emily ridică glumeţ din sprâncene, în sinea ei încântată de reacţia lui.

– Oh, mă întrebam şi eu aşa, murmură el. Îşi dădu seama, oarecum şocat, că nu agrea deloc ideea ca ea să cutreiere lumea de una singură, umblând de colo-colo în călătorii de afaceri, pentru firma Genret.

Tăcură din nou, mergând mai departe pe aleea spre casă, dar exact înainte de a intra înăuntru, Emily îndrăzni, cu un glas şovăielnic:

– E ceva serios? Mă refer la ceea ce este între tine şi Allison...

– Nu, bineînţeles că nu, exclamă Winston cu repeziciune, apoi se întrebă de ce spusese o minciună atât de sfruntată. Era pe punctul de a o cere în căsătorie pe Allison.

Emily se lumină la faţă:

– Îmi pare rău că eşti ocupat astă-seară. Speram că rămâi să iei masa cu noi.

– Din păcate, nu pot. Winston se strâmbă în sinea lui, descoperind, spre marea lui uimire, că nu mai aştepta cu atâta nerăbdare petrecerea din seara aceea. Surâse cam crispat, apoi o prinse pe Emily de braţ, în timp ce aceasta împingea uşa din spate, şi o întoarse cu faţa spre el: Ce faci mâine?

– Trebuie să duc fetele înapoi la Harrogate College, după prânzul de duminică, de aici. Sunt liberă seara, se

oferi ea, întorcându-i privirea sigură, fără să clipească. Speranța și așteptarea îi iluminau chipul.

– Ce-ai zice să pregătești cina pentru un burlac singuratic? Aș putea veni la apartamentul tău din Headingley, Emily, îi propuse el.

Emily clătină din cap, pierindu-i zâmbetul de pe față.

– Nu se poate, Winston. Tocmai m-am mutat aici cu buni. Ieri, de fapt. Renunț la apartament. Altfel, mi-ar fi plăcut să-ți gătesc.

Winston stătea în picioare, uitându-se fix la ea, cu mâinile sprijinite de umerii ei. Se simțea copleșit de o învălmășeală de sentimente. Era sigur că ea îl dorea. Și el categoric o dorea. Mult de tot. Chipul lui Allison apăru între ei. „Fie ce-o fi", se gândi el, luând o hotărâre pentru care spera că nu va avea de ce regreta mai târziu.

Ridicându-i bărbia în sus, o sărută repede pe gură. Spuse, cu un zâmbet larg:

– Atunci, suntem vecini. Vino mâine seară la Beck House și o să-ți gătesc eu. O să petrecem o seară plăcută, îți făgăduiesc. Ce zici?

– Grozavă, idee Winston, zise ea, cuprinsă de fericire și emoție. La ce oră să vin?

– Cât poți de repede, iubito.

CAPITOLUL 13

Camera era cufundată complet în întuneric.

Prin perdelele trase nu pătrundea nici cea mai mică fâșie de lumină, iar lămpile fuseseră stinse. Avea o nevoie cumplită de întuneric. Era ca un balsam pentru el. Întunericul aducea cu el anonimatul. Îi plăcea așa. Nu mai suporta să facă dragoste pe lumină.

Stătea alungit pe spate, complet nemișcat, cu ochii închiși, cu picioarele lungi întinse, cu brațele odihnindu-se

inert de o parte şi de alta a trupului. Umărul de-abia i-l atingea pe al ei. O auzea respirând liniştit, la unison cu el.

Legătura lor nu mergea.

Şi nici nu va merge, ştia asta, întrebându-se de ce mai era de fapt acolo. Ar fi trebuit să plece. Să-şi facă ieşirea elegant. Imediat. Îşi înghiţi saliva, învingându-şi greaţa şi dorind din tot sufletul să nu fi dat pe gât cele două pahare de whisky, după toată şampania pe care o băuse. I se învârtea capul şi se simţea ameţit, dar nu beat. Într-o oarecare măsură, regreta că nu era.

Ea îi murmură numele, duios şi rugător, repetându-l de câteva ori, plimbându-şi degetele mângâietor de-a lungul braţului lui.

El stătea nemişcat, nespunând nimic şi străduindu-se să-şi adune toate puterile pentru a se ridica, a se îmbrăca şi a pleca. Se simţea vlăguit, apatic. După-amiaza aceea îngrozitoare, cu tensiunile ei extreme şi clipele dureroase, plus efortul pe care îl depusese pentru a-şi ascunde sentimentele intense, îl storseseră de vlagă şi de puteri.

Simţi acum o mişcare imperceptibilă lângă el, dar tot nu deschise ochii.

Ea îi atinse unul dintre sfârcuri, la început timid, apoi mai insistent, prinzându-l cu vârful degetelor. Absent, îi dădu mîna la o parte, fără să-şi dea osteneala de a-i explica faptul că sfârcurile lui nu erau atât de sensibile cum îşi închipuia ea. De fapt, îi mai spusese lucrul ăsta. Pentru o clipă, mâna ei se opri pe pieptul lui, apoi alunecă spre stomac, şi, cu mişcări circulare, se târî în jos, spre perineu. Ştia ce era în mintea ei, ce avea să facă mai departe, dar îi lipsea voinţa de a o opri sau de a-i spune că urma să plece dintr-o clipă în alta.

Începu să-l mângâie. Aproape că nici nu-i dădea atenţie pierdut în gândurile lui. Ca prin ceaţă, auzi cearşafurile foşnind. Se lăsase în jos de-a lungul patului şi stătea ghemuită deasupra lui. Cu pletele lungi îi atingea coapsele, apoi buzele ei calde îl încercuiră, cuprinzându-l adânc. Era o amantă pricepută. Deşi îi vâjâia capul şi îi era greaţă şi cu toate că persoana ei nu-l interesa deloc, încetul cu încetul, perseverent, cu infinită grijă şi cu o tenacitate lăudabilă, izbuti să-l excite. Şi făcând aceasta,

îl luă prin surprindere. Când, în cele din urmă, ea îşi ridică încet capul, mişcându-şi buzele mai sus, spre abdomenul lui, plimbându-şi-le apoi peste torace până la gură, el se trezi că reacţionează automat. Îi răspunse la sărutările pasionate, devenind tot mai excitat.

Brusc şi pe neaşteptate, se mişcă rapid, ţinând-o strâns lipită de el, şi, răsucindu-se cu totul, ajunse deasupra ei. Îşi afundă mâinile în coama de păr negru, ţinându-i capul şi sărutând-o mai tare şi mai adânc, până ce limbile lor se atinseră. Îşi închise ochii strâns, nevrând să-i vadă faţa lipită de a lui. Retrăgându-şi degetele din părul ei, duse mâinile jos, frământându-i sânii plini şi voluptuoşi, sfârcurile întărite; îşi vârî mâinile sub omoplaţii ei, apoi sub fese, ridicându-i corpul şi mulându-l după al lui. Avea o erecţie suficient de mare, pentru a aluneca în ea repede, uşor, cu pricepere. Îşi găsiră împreună ritmul, ridicându-se şi coborând, mişcările lor devenind tot mai rapide, mai frenetice şi mai impetuoase. Îşi încolăci picioarele în sus, pe spatele lui, în aşa fel încât ajunse să plonjeze mai adânc, tot mai adânc în intimitatea ei.

Bezna... întunericul... îi făceau bine... îl învăluiau. Cădea... cădea în acea prăpastie de catifea, nesfârşită, fără fund. „Paula. Paula. Paula. Te iubesc. Ia-mă. Ia-mă cu totul. Toată fiinţa mea. În spatele ochilor, prinse sub pleoapele închise, îi jucau imagini strălucitor de limpezi ale chipului ei minunat. Paula, draga mea, strigă el în gând, ah Paula..."

– Shane! Mă doare.

Auzi glasul ca şi cum ar fi venit de la mare distanţă, ca un cuţit spintecându-i măruntaiele.

Îl readuse pe pământ. Înapoi în această cameră. Înapoi la ea. Şi îi distruse starea sufletească pe care şi-o făurise cu atâta grijă, numai pentru el. Iluzia se năruí în jurul lui.

Se prăbuşi peste ea, zăcând nemişcat. Era moale, neputincios, stors de puteri.

Spuse, în cele din urmă, mormăind cu voce groasă:

– Îmi pare rău dacă te-a durut, Dorothea. Se pare că nu-mi cunosc forţa. Ba poate că da, adăugă el sardonic, ca pentru el. Sau, mai degrabă, ceea ce ai vrea cu ea.

Dintr-o dată, se simți jenat de neputința lui, de incapacitatea de a aduce actul de dragoste la punctul culminant cuvenit pentru amândoi. Vrei să spui actul sexual, se gândi el, înfiorându-se. O senzație de dezgust i se prelinse în vene, față de el, față de ea, deşi de-abia dacă i s-ar fi putut aduce ei vreo vină.

Dorothea îi spuse:

– Cureaua ta de la ceas îmi intrase în spate. Dar, presupun că n-ar fi trebuit să spun nimic, tocmai atunci. Erai la capăt, gata să...

Îi acoperi gura cu mâna, delicat dar ferm, pentru a opri ploaia de cuvinte. Nu vroia să-i audă scuzele. Nu spuse o vorbă, stând doar întins, lipit de ea, câteva momente lungi, inima izbindu-i-se cu putere de cutia toracică şi cu o senzație de strangulare în gâtlej. Din fericire, tăcea şi ea. În cele din urmă, se ridică de pe ea, o atinse uşor pe umăr şi coborî din patul mototolit.

Shane intră în baie, închise uşa şi se rezemă de ea, cuprins de o puternică senzație de uşurare. Bâjbâi după întrerupător, aprinse lumina, clipind repede din cauza strălucirii bruşte. Camera se învârtea cu el, iar planşeul cu dale albe parcă sărea în sus, lovindu-l între ochi. Îl apucară din nou amețeala şi greața.

Merse împleticindu-se până la chiuvetă, se aplecă deasupra şi vomită. Căută orbeşte robinetul cu mâna şi îi dădu drumul pentru ca zgomotele apei să-i acopere icnetele. Vărsă şi vărsă până avu senzația că nu ia mai rămas nimic pe dinăuntru. Când dădu Domnul să-l lase greața, se şterse la gură cu prosopul şi bău câteva pahare de apă rece, se propti de lavabou, cu capul în jos şi ochii închişi.

În cele din urmă, Shane îşi înălță capul şi se privi în oglindă, iar ceea ce văzu acolo nu-i plăcu. Avea ochii injectați, fața umflată şi congestionată, iar părul negru şi zburlit îi stătea țepos în sus. Observă că era mânjit de ruj roşu aprins, lângă buze, şi luă prosopul umed şi se frecă, ştergându-se furios şi supărat. Dar furia aceasta nu-l viza decât pe el. Nu avea nimic de-a face cu Dorothea. Nu era vina ei. El era singur răspunzător.

Nu mai putea să facă dragoste cu ea cum trebuie, şi nici cu altă femeie. Întotdeauna intervenea ceva care îl aducea înapoi la realitate şi, când îşi dădea seama că nu era Paula cea din braţele lui, aşa cum îşi închipuise, parcă se rupea în bucăţi şi nu izbutea să termine. Câteodată, prostit de băutură, cu simţurile şi închipuirea ameţite, reuşea cât de cât, dar chiar şi aceste ocazii întâmplătoare deveneau tot mai rare.

Se holba la imaginea lui din oglindă şi fu cuprins brusc de panică şi de frică.

Aşa avea să fie mereu? Tot restul vieţii? Nu va mai putea avea niciodată o relaţie sexuală fericită? Îi era, oare, dat să ducă o existenţă aridă, fără femei? Va trebui să recurgă, cumva, la celibat, pentru a salva aparenţele? Pentru a preveni acele cumplite momente de jenă, aşa cum se întâmplase în patul lui Dorothea?

Nu era impotent. Ştia că nu suferea de aşa ceva. De fapt, lucrurile erau simple – dacă partenera lui îi deranja gândurile, îşi făcea simţită prezenţa, ieşind din anonimat, atunci îşi pierdea erecţia. Oricât de mult ar fi încercat, nu mai putea să reziste suficient pentru a o satisface pe ea sau pe el însuşi. Femeia pe care o idolatriza îşi făcea loc şi se ivea între ei, făcându-l slab şi neputincios, pe el care fusese considerat întotdeauna un amant desăvârşit. Ce o să se facă, pentru numele lui Dumnezeu? *Cum* se va putea lecui? Exista oare vreun leac pentru asta? Avea cumva nevoie să consulte un doctor?

Liniştea din baie îl apăsa. În halul în care era, nu putea să-şi dea nici un răspuns.

Îl cuprinse furia. „Ei drăcia dracului! Fir-ar să fie!" înjură el în gând şi, pe neaşteptate, ochii i se umplură cu lacrimi de neputinţă, frustrare şi mânie, făcându-l să se înfioare. Şi, atunci, instantaneu, se simţi şocat şi umilit de această ruşinoasă pierdere a controlului de sine. Pentru o fracţiune de secundă, îi veni să dea cu pumnul în oglindă, să-şi facă ţăndări imaginea aceea înlăcrimată, care se zgâia la el, maimuţărindu-l. Vroia să sfărâme în bucăţi acele imagini cristaline şi desăvârşite ale Paulei. Lua-o-ar naiba! De-ar dispărea urmele ei de neşters, imprimate atât de puternic în mintea lui chinuită şi plină de dor, încât

îi dominau parcă existența, influențând tot ceea ce făcea. Uneori, se simțea ca o victimă fără speranță a viziunii interioare vibrante a chipului ei, sunetul râsului și vocea ei delicată răsunându-i fără încetare în minte. Dar, toate acestea erau atât de bine ferecate în imaginația sa, încât nu le putea smulge, oricât de mult ar fi încercat.

Dar nu făcu nici o mișcare. Stătea cu pumnul strâns, pe lângă corp, cu încheieturile degetelor albe, ieșind puternic în afară. Apoi, închise ochii convulsiv, nemaifiind în stare să se privească în acest moment de slăbiciune. Se sprijini de perete pentru a se liniști, stând astfel imobilizat până deveni mai calm, reușind să se stăpânească. Răsucindu-se în loc, intră sub duș, dădu drumul la robinete, lăsând apa să curgă șiroaie peste el. Și încet, dar cu o hotărâre de fier, își goli inima și mintea, dând afară orice urmă de sentiment, toată sensibilitatea.

După câteva minute, ieși de sub dușul fierbinte, luă un cearșaf mare de baie și se șterse energic. Găsi un prosop curat, și-l legă în jurul taliei, apoi căută în dulapul de sub chiuvetă trusa de toaletă, pe care o lăsase acolo cu câteva săptămâni în urmă. Se spălă pe dinți, puse în funcțiune aparatul de ras electric, pentru a îndepărta barba care îi crescuse de dimineață până atunci, se stropi cu apă de colonie pe față și își pieptănă părul umed.

Se simțea înviorat, arăta mai bine... cu o expresie flegmatică și, sigur pe el. Se uită fix la imaginea lui din oglindă, mirându-se de el. Era un bărbat tânăr voinic și zdravăn, de douăzeci și șapte de ani, înalt de un metru nouăzeci, cu trupul vânjos și puternic. Iar fizicul acesta minunat se asorta cu o inteligență la fel de puternică. Și totuși... cât de fragil era. „Mintea este ceva atât de ciudat, se gândi el, are un echilibru atât de delicat. Și cine poate explica logica inimii?"

Întorcându-se, trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru scena inevitabilă cu Dorothea. Astăzi, venise la ea împotriva propriei lui voințe – abia aștepta să plece de-acolo.

Deschise ușa de la baie și intră înapoi, în dormitorul plin de umbre, clipind pentru a-și obișnui ochii cu întunericul. În cameră era liniște și se întrebă dacă ea

adormise, rugându-se să fie aşa. Bâjbâi după haine, pe scaunul unde le aruncase mai devreme, îşi puse chiloţii şi şosetele, scoţându-şi prosopul. Îşi îmbrăcă repede cămaşa şi se încheie la nasturi, îşi puse pantalonii, trăgând fermoarul.

În acea clipă, lampa de pe noptieră se aprinse dintr-o dată, inundând încăperea cu o strălucire rece.

– Doar n-ai să pleci! izbucni Dorothea. Părea uluită, furioasă.

Shane se răsuci în loc.

Nu se putea uita la ea. Incapabil s-o privească în ochi, unde ştia că avea să citească durere şi acuzaţii, ţintuia cu privirea peretele din faţă.

– Trebuie să plec, spuse el, după o scurtă pauză. Se aşează pe scaun şi începu să-şi pună pantofii. Îi simţea privirea.

– Ce neruşinat eşti! strigă ea, aşezându-se atât de violent în capul oaselor, încât tăblia patului zdrăngăni. Cu un gest de mânie îşi trase cearceaful în jurul ei. Dai buzna aici, pe nepusă masă, te serveşti din băutura mea, mă bagi în pat, mă tot pipăi şi dispari o jumătate de oră în baie, lăsându-mă cu buzele umflate. Uitându-se furioasă la el, adăugă pe acelaşi ton aspru şi acuzator: Apoi, intri tiptil şi începi, calm, să te îmbraci pe întuneric, ca şi cum nici n-aş exista. Fără îndoială, aveai de gând *s-o ştergi* la nenorocita aia de petrecere.

El se crispă. Oftând pe înfundate, se ridică în picioare şi se îndreptă spre pat. Aşezându-se pe margine, îi luă mâna, vrând să fie drăguţ şi să se despartă de ea în termeni buni. Ea îşi smulse mâna şi şi-o apăsă strâns pe buzele tremurânde, încercând să-şi înăbuşe lacrimile care îi străluceau în ochii negri.

Shane îi spuse, cu un glas nespus de duios:

– Haide, nu mai fi supărată. Ţi-am spus de săptămâna trecută despre petrecerea de diseară. Şi, primul lucru când am venit după-amiază, ţi-am reamintit. Dar ţie nu prea ţi-a păsat, acum câteva ore, când te-ai arătat primitoare.

– Ei bine, acum îmi pasă, spuse ea, gâfâind şi înecându-se vorbind. N-am crezut că ai să mă laşi

singură, mai ales că este ultima ta seară în Yorkshire. Şi, cu atât mai mult cu cât am petrecut împreună câteva ore în pat. Credeam că o să mâncăm, întotdeauna facem aşa, şi că ai să dormi în noaptea asta aici, Shane.

El tăcea. Se uita jenat în altă parte.

Îi interpretă greşit reticenţa.

– Îmi pare rău că ţi-am stricat dispoziţia, Shane. Vreau să spun, în ultimul minut, şopti ea cu blândeţe, îndulcindu-şi vorba. Adoptă o atitudine mai ademenitoare şi mai împăciuitoare. Te rog, spune-mi că mă ierţi. Te iubesc atât de mult. Nu pot să suport să te ştiu supărat.

– Nu sunt supărat şi n-am de ce să te iert, murmură el, chinuindu-se să nu-şi piardă răbdarea, deşi abia aştepta să plece. Nu-ncepe să-ţi faci singură reproşuri şi să-ţi torni cenuşă în cap. Zău, n-are nici o importanţă, Dorothea.

Ceva i se păru ciudat în vocea lui. Nu-şi dădea seama exact ce, dar o agasa.

– Pentru mine are importanţă, i-o întoarse ea, pierzându-şi imediat drăgălăşenia. Cum el nu-i răspunse, ţipă înfierbântată: După-amiaza aceasta mi-o dovedeşte din plin.

– Ce-ţi dovedeşte? întrebă el, plictisit.

– Că nu poţi *cu mine* – fiindcă există altă femeie. Iubeşti pe altcineva, Shane, şi după părerea mea, eşti un ticălos că mă foloseşti aşa.

Uimit că dăduse fără să vrea de adevăr, dar încercând să ascundă acest lucru, se ridică imediat în picioare, cu mişcări bruşte. Se îndepărtă de pat.

– Nu m-am folosit de tine, protestă el, cu gura încleştată. Aruncă o privire spre uşă.

– Nu m-am folosit de tine, îl imită ea, batjocoritor şi aspru, cu buzele răsfrânte în derâdere. Ba bine că nu! Şi, apropo, prietenul tău Winston Harte este la fel de ticălos ca şi tine, fiindcă nu m-a invitat la petrecerea de astă-seară.

– Dar nu el a organizat-o, ci Allison Ridley, iar ea nu te cunoaşte şi nici nu ştie de relaţia dintre noi. Parcă hotărâsem că o să continuăm să ne ducem viaţa separat, fiecare cu prietenii lui, şi că n-o să devenim un cuplu în

societate, exclamă el, ridicând vocea. N-am fixat niciodată condiții în ce privește legătura noastră... *tu* ai vrut să fie așa, dacă nu mă înșel.

Shane trase aer în piept, strunindu-și supărarea.

– În afară de asta, până acum nu te-au interesat niciodată prietenii mei, îi reaminti el, rece și indiferent, regretând faptul că ea amesteca sentimentele peste tot.

– Mi-am schimbat părerea. Te rog, ia-mă cu tine, Shane. Vreau să merg și eu. Pe cuvânt. E ultima ta noapte. Te rog, iubitule, îl imploră ea, cu un zâmbet dulce și drăgăstos, care îi pieri însă de pe față, când văzu expresia lui de răceală și privirea inflexibilă.

– Știi că nu se poate, mai ales că e târziu. Oricum, se va sta la masă. Uite ce e, nu încerca să mă faci să am remușcări... Porni dezgustat spre ușă.

– Știu că n-am ce căuta în gașca *ta* selectă! urlă ea, ieșindu-și din fire. Dumnezeule, ce scârbă mi-e de voi toți! Voi cei din familiile O'Neill, Harte, Kallinski... exclusiviști și înfumurați. Nimeni din afară nu are dreptul să pătrundă în cercul *vostru* simandicos, să devină membru al grupului *vostru* subțire. Nu-i loc pentru noi, cei de rând, printre niște snobi ca voi. Mai că-ți vine să crezi că ați fi din os domnesc, după cum vă purtați, dându-vă atâtea aere, ifose și pretenții. Și cu banii voștri împuțiți, își bătu ea joc, furioasă și plină de amărăciune. O adunătură de snobi nenorociți, asta sunteți cu toții. Și ai naibii de incestuoși, fie vorba între noi, adunați claie peste grămadă în atmosfera rarefiată a domeniilor voastre luxoase. Mi-e scârbă!

Uluit de violența ei, o privi glacial și tot mai disprețuitor. O îngroziră vorbele ei și veninul din ele, dar se stăpâni imediat, hotărându-se să nu se lase provocat de astfel de bârfe.

Se lăsă o tăcere neplăcută.

– Trebuie să plec. Am întârziat foarte mult. Spusese aceasta pe un ton reținut, dar Shane fierbea pe dinăuntru. Traversă încăperea, cu sângele clocotindu-i în vine din cauza insultelor pe care le auzise, își puse cravata la gât, luă din mers sacoul, aruncându-și-l pe umeri.

– Îmi pare rău că ne despărțim în termeni atât de reci, spuse el, aruncându-i o privire dezaprobatoare, dar se pare că nu mai avem ce să ne spunem. Ridică din umeri. Speram să rămânem prieteni.

– *Prieteni!* repetă ea strident, nervoasă la culme. Ești nebun. Haide, ieși afară! Du-te la iubita ta selectă. Nu mă îndoiesc că o să fie *și ea* la dineul ăla simandicos! Râse isteric cu ochii împăienjeniți de lacrimi, se șterse cu mâna pe față, încercând fără succes, să-și păstreze ultimul dram de calm. Țipă, înghițindu-și un hohot de plâns: Mărturisesc că am o singură curiozitate! Ce te face tot timpul să te întorci târându-te în patul *meu,* în călduri, supărat și fără chef să mai pleci, dacă ți-ai dat inima altcuiva? Cine e, vreo prințesă din lumea bună? Vreo lady atât de rafinată – și atât de castă și de feciorelnică, încât nici nu poți visa s-o atingi? Ce nu e în regulă, Shane, n-ai curajul să te culci cu *ea,* până ce nu sunteți căsătoriți și nu aveți binecuvântarea familiilor voastre? Sau poate tu n-o interesezi? Farmecele tale n-au nici un efect asupra *ei?* Nu ești suficient de irezistibil... își înghiți ultimele cuvinte, când văzu expresia de adâncă durere care se așternuse pe chipul lui, înțelegând că atinsese cumva punctul nevralgic, deși fără să-și dea seama.

– Shane, îmi pare rău, se scuză ea imediat, dintr-o dată plină de remușcări. Era efectiv îngrijorată, temându-se că de data asta mersese prea departe.

Sări din pat, chinuindu-se să-și pună halatul.

– Shane, iartă-mă! N-am vrut, n-am vrut să fiu rea, n-am vrut să te supăr. Te iubesc, Shane. Te-am iubit din prima zi când ne-am cunoscut. Te rog, te rog din suflet, iartă-mă. Și uită ceea ce ți-am spus acum. Începu să plângă.

El nu răspunse. Și nici nu o privi.

Plecă. Ușa se trânti iremediabil în urma lui.

Shane traversă holul în grabă, ieși din apartamentul ei și o luă la goană nebunește pe scări în jos. Îi pocnea capul și stomacul i se întorcea pe dos de greață.

Trecu peluza alergând, deschise cu o smucitură portiera de la mașină și sări sprinten înăuntru. Porni în trombă, ținând strâns volanul între mâini, cu fața brăzdată de supărare, simțind cum i se zbate un mușchi la tâmplă.

Când ajunse în Stray, pe terenul public întins şi răcoros din centrul oraşului Harrogate, încetini şi parcă maşina.

Rămase înăuntru fumând câteva minute, încercând să-şi vină în fire şi să-şi calmeze nervii tociţi, cu o expresie pierdută în ochii negri îndureraţi. Stinse nervos ţigara, scârbit dintr-o dată de gustul de nicotină. Îl durea capul şi-i răsunau în minte cuvintele injurioase pe care i le aruncase Dorothea Mallet. Depăşise orice măsură, având un comportament cu totul deplasat, dar de fapt acesta era stilul ei. Îşi mai manifestase gelozia şi cu alte ocazii şi accesele ei de furie şi izbucnirile de mânie, n-ar fi trebuit să-l afecteze.

Cu totul pe neaşteptate, îi trecu prin minte că nu avea nici cel mai mic motiv să se condamne pentru felul în care se purtase cu ea. Întotdeauna fusese atent şi drăguţ cu Dorothea. Era un bărbat bine crescut, plin de probitate şi onestitate; şi, în plus, n-ar putea face niciodată rău intenţionat nici ei, nici oricărei alte femei.

Zăbovi cu gândul asupra lucrurilor murdare pe care ea i le spusese. Parcă primise un pumn în burtă când auzise comentariul ei în legătură cu existenţa unei alte femei în viaţa lui. Dar era evident că îl împungea la întâmplare, făcând presupuneri, întrucât nu avea cum să ştie că el o iubea pe Paula. Nimeni nu ştia. Era secretul lui.

Pe Shane îl secă, parcă, la inimă când realitatea îl izbi cu putere în faţă. Nu avea nici o şansă ca Paula să fie vreodată a lui. Îl iubea foarte mult pe Jim Fairley. Cu câteva ore mai devreme, îi văzuse dragostea întipărită pe chip. Şi nu numai atât, acum era mamă... *formau o familie.* Se arătase sincer încântată să-l vadă la botez, dar, cu toată atitudinea ei caldă şi afectuoasă, era absorbită de soţul ei şi de bebeluş.

Închise ochii, strângându-i tare, strâmbându-se la faţă din cauza chinului sufletesc. O iubea fără speranţă şi fără nici o perspectivă. Nu avea nici o şansă. Ştia lucrul acesta de foarte multă vreme, şi totuşi nu-l părăsea încă nădejdea palidă că, cine ştie ceva s-ar putea întâmpla care să schimbe totul. Sigur că aşa ceva nu avea să se petreacă. Trebuia să şi-o scoată din inimă pe Paula

Fairley, să şi-o şteargă din minte, aşa cum se hotărâse ieri, pe dealuri. Nu avea să-i fie uşor, îşi dădea seama prea bine. Pe de altă parte, era necesar să facă acest efort, să-şi adune toate resturile interioare pentru a căpăţa putere. Trebuia să profite de sejurul la New York pentru a o lua de la capăt... i se oferea şansa de a da un sens propriei lui vieţi. Hotărârea i se accentuă.

În cele din urmă, Shane deschise ochii, îşi răsuci capul şi privi pe geam, scuturându-şi amintirile legate de Paula, iubita lui dragă. Şi femeie măritată, şi mamă, îşi aduse el aminte.

Clipind, începu să privească în jurul lui.

Observă narcisele unduindu-se în adierea vântului ce se iscase cu puţin timp în urmă – un covor galben intens pe fondul verde crud al ierbii. „S-ar fi cuvenit să cumpăr flori pentru Allison," se gândi el absent, aducându-şi aminte de petrecere. Se uită la ceasul de pe bord. Arăta şapte şi jumătate. Magazinele erau închise... şi avea să întârzie. Dar dacă o să apese cu putere pedala de acceleraţie, o să ajungă acolo într-o jumătate de oră.

Dădu drumul la radio, învârti butonul până la postul de muzică clasică al BBC-ului. Acordurile de la Pachelbel Canon umplură maşina, în timp ce vira pe artera principală.

În câteva minute, Ferrari-ul zbura şuierând în direcţia oraşului Ripon, în care se afla vechea catedrală şi unde locuia Allison Ridley. Gonea înainte cu maşina, concentrându-se la drumul care i se aşternea în faţa ochilor.

CAPITOLUL 14

Shane O'Neill avea stofă de actor.

Era un talent pe care îl moştenise de la Blackie, fiind în stare să-şi regăsească această îndemânare, ori de câte ori îi convenea. Aşa cum era cazul acum.

Deschise împingând uşa de la intrare de la Holly Tree Cottage, trase adânc, de câteva ori, aer în piept, îşi luă o mască de bună dispoziţie, angajându-se pe coridorul cu dale de piatră.

Se opri la intrarea în salon, se învălui cu un aer de siguranţă de sine pe care îl avea din naştere şi trecu pragul încăperii.

În clipa aceea, deveni ceea ce ei se aşteptau să fie – un bărbat fără nici cea mai măruntă grijă şi care avea tot ce-şi dorea pe lume.

Râsul îi încolţi fără efort pe buze, în ochii strălucitori i se aprinse o luminiţă jucăuşă şi, păşind înainte cu dezinvoltură spre prietenii lui – Winston Harte, Alexander Barkstone şi Michael Kallinski, întreaga lui fiinţă degaja exuberanţă şi bonomie. Allison şi invitatele ei nu se vedeau pe nicăieri, iar cei trei bărbaţi stăteau adunaţi în faţa ferestrei, lângă masa de sufragerie transformată în bar, pentru această seară.

Traversând salonul, Shane privi în jurul lui cu interes, uimit dintr-o dată de frumuseţea acestei încăperi principale a vilei, care de fapt consta din două case puse una lângă alta. Îşi aminti că Allison tocmai terminase să o decoreze, şi reuşise să facă minuni cu această locuinţă. Tavanul scund, cu bârne, şi căminul spaţios, din piatră, ambele stil Tudor, dădeau locului adevăratul său caracter, în timp ce cretoanele, care acopereau canapelele şi scaunele, mobila veche de pin şi acuarelele de vis ale lui Sally Harte, atârnate pe pereţii văruiţi în alb, constituiau farmecul lui intrinsec. Era o încăpere rustică, fără pretenţii şi ifose, şi totuşi prin excelenţă confortabilă şi plăcută, aşa cum îi plăcea lui. Îşi propuse să nu uite s-o felicite pe Allison, în clipa când avea s-o întâlnească.

Imediat ce Shane se opri în faţa prietenilor lui, începură glumele.

Îl luară peste picior fără milă pentru că întârziase şi făcură nenumărate aluzii fine în legătură cu motivul real pentru care nu ajunsese acolo la timp. Primi bine dispus toate insinuările, râzând din inimă şi aruncând şi el câteva poante. Simţi cum îl lasă încordarea şi tensiunea din muşchii dureroşi şi începu, în sfârşit, să se relaxeze,

simțindu-se bine şi în apele lui cu cei trei bărbați. După câteva minute, reacționa şi el din plin la căldura, afecțiunea şi prietenia lor, la dispoziția lor lipsită de orice grijă, la veselia şi antrenul care domneau aici, în această seară.

La un moment dat, luă o țigară, îşi apropie bricheta de vârful ei, gândindu-se în treacăt cât de virulent condamnase Dorothea cercul lui, lumea lor. Ei bine, avusese dreptate dintr-un anumit punct de vedere – erau extrem de exclusivişti, trebuia s-o recunoască. Dacă se țineau aşa laolaltă, era pentru că crescuseră împreună, totdeauna apropiați şi strâns legați în toate privințele. Blackie, Emma şi David Kallinski, bunicul lui Michael avuseseră grijă de asta. *Ei toți* trecuseră prin multe împreună, demult, la începutul secolului, împărțindu-şi strădaniile cumplite şi victoriile de mai târziu. De la ei veneau acele legături indestructibile de prietenie. Acest trio extraordinar, întemeietori a trei dinastii puternice din Yorkshire, fusese unit aproape toată viața, din ziua în care se întâlniseră efectiv, rămânând devotați după aceea, până la moartea prematură a lui David, la începutul anilor şaizeci. Şi, cum copiii şi nepoții lor se treziseră împreună încă de la naştere, precum şi în anii următori, era cât se poate de firesc ca o mare parte dintre ei să rămână credincioşi şi leali, cei mai buni prieteni şi tovarăşi nedespărțiți.

„Ce dracu', se gândi Shane, enervându-se tot mai mult pe el însuşi. De ce să-mi pese mie de părerile ei despre noi? Aşa suntem noi şi asta ne e viața; şi, în plus, ținem cu adevărat unii la alții din toată inima. Şi întotdeauna am fost unul lângă altul în momentele de necaz şi supărare – exact la fel ca şi bunicii noştri, înainte ca noi să ne naştem."

Înțelegând greşit brusca tăcere a lui Shane, Winston le spuse celorlalți:

– O.K., băieți, să-i dăm o clipă de răgaz. Ce vrei să bei, Shane? Un whisky?

– Nu, mulțumesc. Doar nişte sifon, te rog.

– Ce-i cu tine în seara asta? întrebă Winston, umplându-i paharul. Nu-i stă bine unui irlandez să ingurgiteze chestii de-astea inofensive.

Luând băutura, Shane râse forțat.

– Prea multă șampanie mai devreme. Dar, trebuie s-o recunosc, nici unul dintre voi nu arată prea rău, deși toți ați băut ca niște mateloți în permisie. Uitându-se la Michael, continuă: Presupun că părinții tăi sunt tot în Hong Kong, din moment ce n-au venit cu tine la botez.

– Da. Se întorc peste două săptămâni, după care plec eu, la New York. Sper să ne vedem acolo, Shane. Unde ai să stai?

– În apartamentul mătușii Emma, de pe Fifth Avenue, până îmi găsesc o locuință. Și-o să mă supăr al naibii de tare dacă n-ai să-mi dai telefon. Shane își aruncă privirea dincolo de Winston. Prietenă lui Michael, Valentine Stone, se întorcea din grădină, urmată de Marguerite Reynolds și de o blondă. Presupuse că era prietena americancă a lui Allison și, totodată, pretextul acestei petreceri. Le făcu cu mâna, apoi îl luă pe Michael de braț: Mi s-a părut mie sau chiar am văzut un inel pe degetul Valentinei?

– Da, idiotule, dar e la mâna dreaptă, nu la stânga! Michael Kallinski se strâmbă chicotind. Vei fi primul care ai să afli atunci când mă voi hotărî să fac pasul acela îngrozitor, Shane.

Alexander se băgă și el în vorbă.

– Ia ascultă, ce tot zice bărbatul ăsta... știe toată lumea că face din tine ce vrea ea, Mike.

– Râde ciob de oală spartă, i-o întoarse Michael. Marguerite te are la degetul ei mic și te ține strâns, că abia îți mai tragi sufletul.

Râseră cu toții.

Înroșindu-se, Alexander ripostă:

– Nu mai fi tu așa de sigur! Șovăi, apoi spuse din proprie inițiativă: Un lucru este cert, bunica o place pe Maggie și o acceptă. *Ea* zice că ar trebui s-o cer în căsătorie acum, înainte să mi-o sufle altul de sub nas. Trebuie să recunoașteți că Emma Harte are încredere în nepotul ei. Scuturând din cap, Alexander se refugie în carapacea lui retrasă obișnuită, studiind-o pe Maggie cu

coada ochiului. Arăta nemaipomenit în această seară, într-un compleu cu pantaloni de un roşu aprins, cu părul şaten deschis strâns în sus, într-o pieptănătură cu bucle, de modă veche. Poate că *ar face bine* să urmeze sfatul bunicii.

Shane, care se cutremură în sinea lui auzind cuvintele lui Alexander, spuse cu voce joasă:

– N-o lăsa să-ţi scape. Mătuşa Emma are dreptate, merită, Sandy, şi e o fată tare drăguţă.

Michael adăugă:

– Iar lumea geme de bărbaţi răpace, după cum ştim cu toţii, Alexander. Fă mai bine ce ţi-a spus Emma Harte, până nu e prea târziu.

Shane se răsuci spre Winston.

– Dar doamna inimii *tale* pe unde se ascunde?

– Ce? întrebă Winston, smulgându-se din gândurile dedicate lui Emily. Se încruntă. Despre ce tot vorbeşti?

– *Allison.* Unde e? Căscând ochii de mirare, Shane continuă: Nu i-am spus încă bună seara gazdei mele.

– Oh! Da, Allison. A fugit la bucătărie exact înainte să soseşti tu, spuse Winston repede, încercând să mascheze scăparea dinainte. Se întoarce într-o secundă. S-a dus să verifice dacă fetele pe care le-a angajat pentru seara asta fac treabă bună şi se descurcă. Între timp, hai mai bine să-ţi prezint pe oaspetele nostru de onoare, altfel Allison e în stare să mă omoare pur şi simplu. Winston îi făcu cu ochiul lui Shane, plin de subînţeles. Prietena lui Allison locuieşte la New York. Dacă eşti cuminte astă-seară, s-ar putea să fie de acord să se întâlnească acolo cu tine.

– N-o să am timp de femei. Am să fiu mult prea ocupat cu hotelul. Încetează să tot încerci să-mi faci program, Winston, îl mustră Shane, gândindu-se apoi să-l întrebe: Oricum, ce te face să crezi că m-ar putea interesa?

– Faptul că este destul de drăguţă, îi replică Winston.

Shane nu făcu nici un comentariu şi îşi urmă prietenul spre celălalt capăt al salonului lung, lângă cămin, unde cele trei femei stăteau în picioare, sporovăind.

Blonda înaltă şi subţire îi urmări apropiindu-se, încercând să nu dea impresia că o face, impresionată dintr-o

dată de extraordinara prezență a lui Shane O'Neill, chiar şi de la această distanță. De fapt, îl observase încă din clipa în care se întorsese în salon. Allison îi spusese cine şi ce era... tânărul descendent al unei familii celebre din Yorkshire, cel mai atrăgător dintre bărbații neînsurați, având şansa de a se naşte cu tichie de mărgăritar pe cap şi cu atâția bani cât să-şi poată cumpăra lumea întreagă, dacă vroia. Înfățişarea lui, îi permitea, de asemenea, să ajungă oriunde şi-ar fi dorit. Chiar în patul *oricărei* femei, dacă-şi punea în minte, hotărî ea. Allison nu exagerase.

Shane le sărută pe Valentine şi pe Marguerite, iar Winston spuse:

– Skye, vreau să ți-l prezint pe Shane O'Neill. Shane, ți-o prezint pe Skye Smith, din New York.

Îşi dădură mâna, făcând cunoştință.

Shane spuse amabil, cu un zâmbet prietenos:

– Mi s-a spus că te afli pentru prima dată în Yorkshire. Cum îți place?

– Ador fiecare clipă petrecută aici. Este atât de frumos... colinele îți taie respirația. Săptămâna asta, Allison m-a dus într-o vâjâială peste tot, să cumpărăm obiecte de artă, aşa că am văzut mare parte din regiunea voastră minunată.

– Allison este expertă în aşa ceva şi nu mă îndoiesc că te-a ajutat să găseşti lucruri cu adevărat interesante. Winston mi-a spus că eşti în aceeaşi branşă de afaceri, remarcă Shane.

– Da, am un mic magazin de antichități, pe Lexington Avenue, în cartierul Sixties. Şi, din fericire, o mulțime de clienți buni, ahtiați după argintăria şi obiectele de artă englezeşti. Râse dezinvolt. Am cumpărat jumătate din Yorkshire şi acum mă întreb cum să depozitez toate lucrurile pe care am să le expediez acasă săptămâna viitoare. Magazinul meu o să plesnească din balamale.

– Allison mi-a spus că ai dat peste nişte argintărie veche victoriană, la Richmond, zise Valentine. Mai mult ca sigur că ai să vinzi aceste piese fără nici o problemă. Şi încă imediat.

– Da, bineînțeles, zise Skye, făcându-le o descriere amănunțită a fiecărui obiect de argint, acum, în proprie-

tatea ei. Winston se scuză, îndepărtându-se cu paşi mărunţi. Shane se sprijinea de cămin, plictisit de subiectul antichităţilor şi ascultând vag sporovăiala femeilor. O studia pe americancă. Era fermecătoare; categoric, arăta bine, era atrăgătoare şi evident foarte deşteaptă. Cu toate acestea, îşi dăduse seama imediat că nu era genul lui. Tipul clasic de blondă rece, aidoma crăieselor zăpezii scandinave, nu-l atrăsese niciodată prea mult. Prefera brunetele exotice. Ca Paula. Se chinui să nu se mai gândească la ea.

După ce se scursese un interval suficient de lung pentru a respecta regulile de politeţe, spuse:

– Ar trebui să mă duc s-o caut pe Allison. Te rog, scuză-mă. Înclinând scurt capul, dispăru pe coridorul îngust, spre bucătărie. Dar, trecând prin dreptul sufrageriei mici şi intime, o zări pe Allison prin uşa deschisă. Cerceta cu atenţie masa.

– Aici erai, deci, domnişoară Ridley! exclamă el şi, păşind în cameră, o trase spre el, îmbrăţişând-o ca un urs, cu amândouă braţele. Felicitări! Vila arată superb. Ia zi, de ce fugi de mine? Începusem să cred că mă pedepseşti, fiindcă am întârziat.

– Ţie nu ţi-aş face una ca asta, Shane dragă. Tu ai voie să faci orice, pe tine nu mă pot supăra.

– Nu cumva să te audă Winston. L-ai face gelos.

Lui Allison îi pieri veselia şi, cu glasul sugrumat, spuse:

– Nu sunt atât de sigură...

Shane îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ce vrea să însemne asta?

Allison ridică din umeri, se aplecă peste masă, cu capul întors, şi mută din loc o păsărică de argint, apropiind-o de perechea ei.

Îngândurat şi nedumerit, Shane aştepta ca ea să termine cu aranjatul ornamentelor de masă, pe care le deplasa de colo-colo, şi să-i răspundă la întrebare. Nefăcând acest lucru, o luă de braţ cu blândeţe, întorcând-o spre el. Sesiză imediat că era supărată.

– Ei, ce s-a întâmplat? murmură el, încetişor, uitându-se fix la chipul ei posomorât.

– Nimic. Zău, sincer... începu ea şi se întrerupse, şovăind. În cele din urmă, îi spuse într-o avalanşă de cuvinte: Oh, *pe tine* n-am să te mint, Shane. Winston s-a purtat straniu cu mine, de când a venit aici în seara asta. Parcă nu e el. Distrat. Îl privi, cercetându-i faţa cu ochii ei cenuşiu deschis. S-a întâmplat ceva azi după-amiază... ceva care să-l fi putut indispune?

Shane clătină din cap.

– Nu, cel puţin eu nu ştiu nimic, Allison.

– Eu cred, însă, că da. Altfel, înseamnă că purtarea lui ciudată are legătură cu mine, cu noi. Poate că nu-l mai interesez.

– Sunt convins că greşeşti.

– Nu-i adevărat, Shane. Îl cunosc pe Winston aproape la fel de bine ca şi tine. În general, are o fire veselă, e cald şi afectuos. Ne-am înţeles de minune în ultima vreme. A fost atât de bine, încât aveam senzaţia că în curând o să-mi ceară mâna. Mi-a tot dat de înţeles acest lucru... spunându-mi cât de mult mă place tatăl lui şi, ceea ce este şi mai important, Emma Harte. Când a sosit mai devreme, am observat că era schimbat... era altfel, preocupat. A ajuns aici târziu, deşi mi-a promis că vine înaintea celorlalţi musafiri, să mă ajute să mut masa în sufragerie şi să fac câteva lucruri – şi ştii că niciodată nu întârzie. Bine, să zicem că asta n-are importanţă. Dar era rece, chiar puţin aspru, şi firesc că m-a luat prin surprindere. Într-adevăr, s-a mai înmuiat după ce am băut un pahar, împreună cu Alexander şi Maggie, dar, în general este distant. Nu-i stă deloc în fire să fie aşa, cu toane, vreau să spun.

Shane se simţea mai descumpănit ca oricând. Trecu în revistă, în minte, evenimentele din acea după-amiază, întrebându-se dacă nu se întâmplase ceva care să-l fi tulburat pe Winston. Dar, din câte ştia el nu se petrecuse nimic rău, iar Winston i se păruse în apele lui.

– Poate că este ceva legat de afaceri. Mi se pare cea mai plauzibilă explicaţie. Da, probabil îşi face griji cu afacerile. Îi zâmbi liniştitor. Sunt convins că atitudinea lui nu are nimic de-a face cu relaţia voastră. Şi, categoric, nu şi-a pierdut interesul faţă *de tine.* Cum de-ţi poate trece prin minte aşa ceva?

Îl privi câteva clipe şi spuse, plină de regret:

– O femeie simte întotdeauna lucrurile astea.

Shane exclamă:

– Interpretezi totul greşit, gândindu-te la ce e mai rău. Îi luă mâna şi şi-o puse sub braţ, apoi porni cu Allison spre uşă. Haide, ne întoarcem în salon şi-am să-ţi ofer ceva bun şi tare de băut. Ceea ce mi-ar face bine şi mie. Avea privirea caldă, plină de afecţiune. Ai să vezi, Winston o să se poarte cu tine ca înainte.

– Pari mai sigur de asta, decât simt eu, îi răspunse ea, încetişor. Dar, întorcându-se la musafirii ei, îşi luă o expresie degajată, ţinându-se de braţul lui, recunoscătoare de a-i simţi sprijinul.

Mai târziu, la masă, Shane ajunse la concluzia că Allison avusese dreptate într-o anumită privinţă: Winston nu era în apele lui.

Stătea în capul mesei şi, deşi era drăguţ şi fermecător, lăcând pe gazda ospitalieră pentru întreaga adunare, Shane îi surprinse în priviri o expresie absentă, descoperi nota forţată din râsul lui, falsitatea ce se ascundea în spatele jovialităţii.

Pentru a distrage atenţia celorlalţi şi vrând să-i dea lui Winston un timp de respiro, Shane deveni sufletul plin de viaţă al petrecerii. Era sociabil, comunicativ, spiritual şi amuzant. Se purta deosebit de atent cu Allison, în dreapta căreia stătea, fiind încântat de faptul că ea reacţiona pozitiv şi se arăta mai relaxată şi mai liniştită, pe măsură ce trecea timpul.

Dar, ea a fost aceea care a pus capăt dineului, când, după desert, spuse:

– Haideţi să servim cafeua şi lichiorul în salon, vreţi?

– Ce idee nemaipomenită, exclamă Winston, zâmbindu-i mai cald decât în tot timpul serii. Se ridică primul, însoţind-o pe Allison şi pe celelalte femei, în timp ce părăseau sufrageria. Shane porni după el, urmat de Michael şi de Alexander.

Winston se duse imediat la masa cu băuturi, unde începu să toarne diferite lichioruri pentru invitate. Shane se îndreptă spre el, şi străduindu-se să fie degajat, spuse:

– Pentru mine, un Bonnie Prince Charlie, te rog.

– Dar de când bei tu chestia asta îngrozitoare? întrebă Winston, ridicând privirea. Zâmbind, îşi văzu mai departe de treaba lui, turnând nişte „crème de menthe" albă peste gheaţa sfărâmată, pe care o pusese cu linguriţa într-un pahar cu picior.

– Nu te mai preface. Îţi plăcea şi ţie la fel de mult, când eram puşti şi-o dădeam pe gât cu toptanul, fără să ne vadă mătuşa Emma.

– Da, şi dacă-mi aduc bine aminte, ni se făcea cumplit de greaţă la amândoi. Dar, dacă asta vrei e-n regulă. Winston umplu un pahar cu lichior şi, strâmbându-se din nou, i-l dădu lui Shane, apoi termină de turnat coniacul pentru Michael, Alexander şi pentru el însuşi.

Shane stătea în picioare, urmărindu-l. În cele din urmă, îl întrebă cu vocea joasă:

– S-a întâmplat ceva?

Winston ridică brusc capul.

– Nu. De ce mă întrebi?

– Mi s-a părut că nu prea eşti în apele tale, astă-seară.

– A fost o zi lungă, agitată. Cred că sunt puţin obosit. Fă-mi un serviciu, întreab-o pe Skye dacă s-a răzgândit, în legătură cu băutul după masă, şi, între timp, eu voi împărţi cuminte astea. Allison o să se întoarcă într-un minut cu cafeaua. Winston luă tava şi porni cu ea prin cameră, fluierând în barbă.

Shane îl urmări cu privirea, îngustându-şi ochii, gânditor. Winston părea, acum, destul de normal şi, poate, nu minţise când invocase oboseala. Shane porni agale spre Skye Smith, care stătea singură pe şemineul spaţios din piatră.

– Nu bei nimic? la încearcă asta, spuse el pe un ton autoritar, întinzându-i paharul.

Îl luă şi, mirosindu-l delicat, îl privi întrebătoare.

– Este Bonnie Prince Charlie, îi explică el.

– Ce-i asta?

Râse.

– Drambuie*. Haide, ia o înghiţitură, n-ai să te otrăveşti.

---

* Un lichior făcut din whisky scoţian şi miere sălbatică – nota trad.

Îi urmă îndemnul, dând din cap în semn de aprobare.

– Are un gust ciudat. Îmi place. Îți mulțumesc, Shane.

– Stai pe loc. Mă întorc imediat. După câteva clipe, veni înapoi cu un pahar de Drambuie pentru el, se aşeză jos lângă ea şi ciocni paharul cu ea.

– Noroc.

– Noroc. Skye îl privea cu coada ochiului. Era frumos. Poate prea frumos. O speriau bărbații care arătau ca Shane O'Neill. De obicei, nu meritau să ai încredere în ei... prea multe tenatații le ieşeau în cale.

Shane îşi savură băutura câteva momente, apoi, punând paharul pe cămin, întrebă:

– Te deranjează dacă fumez un trabuc?

– Nu, deloc. Dar, spune-mi şi mie ceva – de ce ai zis „Bonnie Prince Charlie" în loc de „Drambuie"?

– Fiindcă atunci când Bonnie Prince Charlie s-a dus în Scoția, în 1745, pentru a încerca să recâştige tronul strămoşilor lui, a fost ajutat de un om pe care îl chema Mackinnon of Skye. În semn de recunoştință, Prințul Charles i-a dat omului rețeta propriei lui băuturi. De atunci, secretul pregătirii acestei băuturi a rămas la cei din familia Mackinnon, iar Drambuie şi-a luat porecla din această legendă. Dar, pentru că a venit vorba de Insula Skye, tu cum îți scrii numele... „sky" cu e la sfârşit?

– Da, dar pe mine de fapt mă cheamă Schuyler. Este un nume olandez. Un nume de familie. Am impresia că mămica s-a gândit că vechiul şi banalul „Smith" are nevoie de puțină înviorare. Îi zâmbi delicat.

– E un nume foarte drăguț. Ți se potriveşte, spuse el, arătându-se galant.

– Vai, vă mulțumesc frumos, domnule.

Tăcură.

Skye Smith încerca să se hotărască dacă mergea să-i sugereze că ar putea să-l viziteze la New York, asta fără a părea îndrăzneață. Simțea că n-o interesează ca bărbat, dar, pe de altă parte, descoperise că o atrage, în timpul dineului, aproape împotriva voinței ei. Era simpatic, antrenant şi fermecător, chiar dacă puțin cam încrezut şi prea sigur de el. Dar, cine ştie, ar putea fi prieteni.

Shane mai zăbovea cu gândul la Winston, studiindu-l discret. Stătea tolănit pe o canapea, la celălalt capăt al camerei, sorbind câte puțin din coniac și părând relaxat. Oricare ar fi fost problema care îl sâcâise mai devreme, aparent se rezolvase sau fusese abandonată ca prea puțin însemnată. Râse dintr-o dată, bine dispus, tachinând-o pe Allison. Fața ei radia de încântare. „Mult zgomot pentru nimic, se gândi el, ca o furtună într-un pahar cu apă." Simți o ușurare. Pleca a doua zi și nu-i plăcea ideea să pornească la drum, știind că prietenul lui cel mai drag are probleme.

Skye vorbi, în sfârșit, întrerupând meditația lui Shane:

– Sper să nu-ți pară că mă amestec unde nu-mi fierbe oala sau ceva de genul ăsta, dar dacă îți pot fi de folos la New York, nu pregeta să mă cauți. Adăugă repede, aducând vorba de afaceri: Magazinul este înregistrat sub numele „Brandt-Smith Antiques"

– Ești foarte amabilă. Așa am să fac, zise Shane, mirându-se singur de cât de repede fusese de acord cu propunerea ei. Pufăi o clipă din trabuc, apoi, simțind nevoia de a se explica, continuă: Nu cunosc prea multă lume la New York. Doar câțiva avocați care lucrează pentru firma noastră. Oh, și am o recomandare pentru un tip, pe care îl cheamă Ross Nelson. Un bancher.

Aruncându-i o privire, văzu mirarea din ochii ei. Sau era mai degrabă o expresie de șoc?

– Deci, îl cunoști pe Ross, zise el, din ce în ce mai curios.

– Nu. Nu-l cunosc, ripostă ea cam prea repede. Am auzit de el și am citit despre el în ziare, dar nimic mai mult.

Shane încuviință din cap și, dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege, schimbă imediat subiectul. Dar, pe măsură ce discutau despre alte lucruri, nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că Skye Smith îl cunoștea mult mai bine decât vroia să se creadă, pe faimosul domn Nelson. Și se întrebă de ce simțise ea nevoia să-l mintă în această privință.

Shane O'Neill plecă din Yorkshire în dimineața următoare.

Se lumina de ziuă. Vălătucii de ceaţă se rostogoliseră în jos, de pe dealurile şi culmile mai înalte, revărsându-se peste pajişti ca o mantie de dantelă cenuşie, înnegurând parţial copacii, zidurile şi casele cuibărite în cutele câmpurilor. Toate păreau imagini abia creionate, spectrale şi iluzorii sub cerul solitar şi aspru. Roua picura de pe ramurile aplecate, strălucind pe florile de câmp albe şi sclipitoare de-a lungul gardurilor, scurgându-se şuvite subţiri, în josul valurilor de pământ pline de iarbă, de la marginile potecii. Nici o mişcare în această pâclă nebuloasă şi risipită peste tot, o linişte ireală şi o tihnă imobilă dominând întreg ţinutul, ca într-un peisaj de vis... peisajul visurilor copilăriei lui.

Treptat, din spatele marginii zărilor palide, soarele matinal începu să se ridice, fasciculele de lumină piezişă revărsându-se şi trecând în afară pentru a ilumina adâncurile acelui cer rece şi decolorat cu o bruscă şi uimitoare strălucire. Şi, printre vârfurile coroanelor frunzoase ale copacilor, prinse ca un miraj în licărirea îndepărtată a soarelui, străluceau coşurile de la Pennistone Royal. Casa visurilor copilăriei lui... dar, mai exista o casă în visurile copilăriei lui... o vilă pe malul mării, unde râseseră şi se jucaseră, petrecând nepăsători zilele lipsite de griji ale vacanţelor de vară... unde niciodată nu se schimbase nimic... iar timpul fusese o eternitate.

Iar ea era întotdeauna acolo... cu el... în vila cocoţată sus pe stânci, deasupra mării scăldate în lumina soarelui... cu ochii aceia, de culoarea cerului de vară, veseli, cu zâmbete drăgălaşe numai şi numai pentru el... peisaje de vis... case de vis... copilă de vis a închipuirilor copilăriei lui... ferecată pe vecie în mintea şi în inima lui... urmărindu-l mereu... umbre difuze deasupra sufletului lui celtic.

Acum, pleca departe... atât de departe... lăsându-le pe toate în urmă... dar, nu, nu le abandona... le lua cu el oriunde mergea... şi nu aveau să se schimbe niciodată... erau visele lui din copilărie... Paula şi Pennistone Royal şi vila de pe malul însorit al mării...

Maşina gonea pe drumurile de țară înguste şi şerpuite, trecând de porțile mari de fier de la Pennistone Royal, spre satul cu acelaşi nume şi ieşind, apoi, pe drumul principal. Shane zări trecând în zbor pe lângă el idicatoarele cu nume familiare... South Stainley, Ripley, Harrogate, Alwoodley.

Intrând cu viteză în Leeds, încetini, deşi nu circula nici o maşină şi nu era nimeni pe stradă, oraşul fiind pustiu la această oră, fără să se arate vreun semn de viață. Cenuşiu, mohorât şi vital – Leeds, mare oraş industrial al Nordului, sediul puterii Emmei, al bunicului lui şi al familiei lui David Kallinski.

Înconjurând City Square, dominată de statuia Prințului Negru, trecu mai departe, pe lângă movila scundă din apropiere de City Station, îndreptându-se spre M 1, şoseaua care ducea spre sud, la Londra. În momentul în care intră cu maşina pe autostradă, Shane acceleră, nereducând viteza până ce botul maşinii nu trecu de limita ținutului... lăsând în urmă Yorkshire.

CAPITOLUL 15

Grădina era locul ei magic.

Nu se întâmpla niciodată să nu-i dea Paulei un sentiment de împlinire şi de satisfacție, având un efect terapeutic, atunci când se simțea frustrată sau când avea nevoie de o relaxare după încordările şi tensiunile din afaceri.

Când începea să plănuiască o grădină, fie ea spațioasă sau mai mică, îşi lăsa frâu liber imaginației şi fiecare petic de pământ, ce încăpea pe mâinile ei sigure şi talentate, era miraculos transformat, devenind pecetea uimitoare a modului ei instinctiv de a înțelege natura.

De fapt, era un grădinar inspirat. Din flori, plante, copaci şi tufe ştia să țească o tapiserie de desene şi culori vii, care îți uluia privirile cu frumusețea ei fermecătoare. Dar, în ciuda faptului că plănuia totul cu atenție, nici una dintre grădinile ei nu arăta niciodată câtuşi de puțin ticluită şi aranjată.

Într-adevăr, aveau un aer de altădată autentic, întrucât planta o mulțime de flori şi tufe de modă veche, tipic englezeşti. Grădina pe care, acum, o numea a ei şi la care lucrase de aproape un an, începea să capete această înfățişare specială.

Dar, de data aceasta, abia dacă dădea atenție grădinii.

Stătea în picioare, liniştită, la marginea terasei, cu privirea pierdută de-a lungul pajiştii verzi, pe care, însă, de fapt n-o vedea, cu o expresie absentă aşternută pe chip. Se gândea la Jim. Cearta din seara precedentă fusese îngrozitoare şi, deşi până la urmă se împăcaseră – în pat, unde, de obicei, izbuteau să-şi lase deoparte mâniile – încă era afectată. Se certaseră în legătură cu Edwina. Iarăşi. Şi, până la sfârşit, el câştigase, având în vedere că ea ceda iremediabil atunci când era el la mijloc; îl iubea nespus de mult. Aşa că, în cele din urmă, acceptase s-o primească şi s-o întrețină pe Edwina în această seară, să-i arate casa şi domeniul şi să-i ofere un cocteil, înainte de a ieşi în oraş să mănânce. Dar, acum, Paula îşi dorea să fi fost mai hotărâtă. Târziu, dimineața, după ce făcuseră dragoste, cu mângâieri, tachinări şi râsete, o determinase să facă aşa cum vroia el. Se pricepuse s-o subjuge şi, nu putea suferi asta.

Oftând, se îndreptă hotărâtă spre stâncile artificiale pe care le crea, încercând să alunge urmele disputei violente. „Refuz să-i port pică, îşi zise ea, cu fermitate. Trebuie să scap de supărare, înainte ca el să vină acasă diseară." Se aşează în genunchi, continuând treaba pe care o începuse mai devreme, dându-şi toată silința să aranjeze ordonat mormanul de pietre puse de-a valma, cuprinsă de dorința de a construi o grădină alpină, la fel de frumoasă ca aceea din casa bunicii, de la malul mării.

Aşa cum se întâmpla de obicei, curând Paula se cufundă cu totul în grădinărit, concetrându-se complet

asupra a ceea ce făcea şi lăsându-se cuprinsă de calmul naturii, până ce se simţi învăluită în acea tihnă plină de alinare, care-i aducea împăcarea cu ea însăşi.

Încă de când era mică, Paula descoperise că iubeşte pământul şi tot ceea ce creşte pe el. Pe atunci, avea opt ani.

În acelaşi an, Emma cumpărase o casă pentru a fi folosită în timpul vacanţelor de vară şi de primăvară ale nepoţilor ei. Se numea Heron's Nest şi era situată pe stâncile înalte de la Scarborough, ridicându-se deasupra nisipurilor palide şi a golfului plumburiu de dedesubt, ca o figurină de turtă dulce în stil victorian, cu un portic din lemn cu lucrătură încâlcită, cu o verandă spaţioasă, camere însorite şi o grădină întinsă care, în momentul când Emma îşi luase titlul de proprietate, era o adevărată sălbăticie.

În afară de faptul că dorise să aibă un loc unde să-şi poată petrece vacanţa împreună cu tinerele ei vlăstare, bucurându-se de a fi cu ei, Emma avusese şi un alt motiv însemnat de a cumpăra Heron's Nest. De multă vreme, simţise nevoia imperioasă ca, pentru perioade de timp mai lungi, nepoţii să fie sub controlul şi influenţa ei totală. Obiectivul ei era simplu. Vroia să-i înveţe câteva dintre lucrurile esenţiale în viaţă, aspectele practice ale existenţei cotidiene şi să se asigure de faptul că înţelegeau adevărata valoare a banului. De ani de zile, Emmei i se părea intolerabil că majoritatea copiilor ei crescuseră obişnuiţi să trăiască în bunăstare, fără să le pese de costurile traiului lor privilegiat, fiind excesiv de dependenţi de armatele de servitori, care se ocupau de cele mai mărunte nevoi ale lor.

Şi astfel, în stilul ei inimitabil, pusese la cale un plan, hotărând că nepoţii ei trebuie deprinşi să fie mai puţin râzgâiaţi, mai încrezători în ei înşişi şi cu picioarele pe pământ în ceea ce priveşte problemele băneşti. „E o vorbă englezească din Yorkshire, care zice – îi spusese ea, într-o bună zi, lui Henry Rossiter, bancherul ei pentru investiţii – sărăntocul rămâne sărăntoc şi la a treia generaţie. Ei bine, vei vedea cum nu se poate mai bine că

nu se va aplica în cazul meu!" Imediat după aceea semnase cecul pentru casă.

În opinia ei, Heron's Nest era soluția la multe probleme. Şi avea să devină şcoala ei. În acest scop, Emma considera potrivit să angajeze o singură servitoare, o orăşeancă din ținut, care să vină în fiecare zi. Şi îi spusese doamnei Bonnyface, o persoană destul de veselă şi dolofană, că principala ei sarcină era aceea de a avea grijă de vila de la mare în absența celor din familie. Emma continuase, schițându-şi planurile destul de nonconformiste, şi îi explicase cum avea intenția clară să se ocupe ea însăşi de casă, cu ajutorul nenumăraților ei nepoți. Ce gândise doamna Bonnyface despre această situație cu totul neobişnuită nu avea să se afle niciodată. Acceptase, chiar cu entuziasm, planul Emmei, simțindu-se vădit privilegiată de a lucra la celebra doamnă Harte, aceasta dacă era să judecăm după comportarea ei generală.

Fiind dibace şi pricepându-se, ca nimeni alta, să nu dea lucrurile în vileag, Emma nu-şi mărturisise nimănui intențiile sau motivele, şi cu atât mai puțin nepoților ei. Doar după ce cumpărase casa şi o angajase pe doamna Bonnyface le spusese despre Heron's Nest, dându-le totodată amănunte extraordinare şi învăluind totul într-o aură strălucitoare, încât toți erau înnebuniți şi morți de curiozitate. Ideea unei case la mare li se părea o mare aventură, având în vedere că urmau să stea singuri cu Emma, departe de părinți.

Emma îşi dăduse seama, aproape imediat, că regimul pe care îl instituise fusese ca un fel de şoc şi zîmbea în sinea ei, urmărindu-i cum zburau de colo-colo cu şomoioage şi găleți, cu mături şi perii de covoare, cu soluții de lustruit mobila şi cârpe de praf, cu scânduri de călcat greu de mânuit. La bucătărie, se petrecuseră adevărate catastrofe... tigăi stricate, oale arse scrum şi mâncăruri groaznice şi fără gust. Bodogăniseră, plângându-se de degete arse, băşici, dureri de cap, rosături de la statul în genunchi şi alte necazuri mărunte, adevărate sau imaginare, dintre care unele i se păruseră Emmei extrem de trase de păr.

Dar, Jonathan fusese acela care născocise cea mai inventivă şi ingenioasă scuză pentru a se eschiva de la corvezile repartizate, în ziua în care îi spusese că îşi sucise tendonul lui Ahile, cosind iarba, şi că şchiopăta mult prea rău, nemaifiind în stare să facă treabă câteva zile. Emma fusese deopotrivă uimită şi impresionată de isteţimea lui, încuviinţase din cap, deosebit de înţelegătoare. Şi, pentru a-i dovedi acestui băieţel şmecher că era cu mult mai isteaţă decât credea el, îi explicase, şi asta în termeni diabolic de plastici, exact care era tratamentul când îţi suceai tendonul lui Ahile. „Aşa că, dacă te doare atât de tare, cred că mai bine te duc imediat cu maşina la doctor ca să înceapă să se ocupe de tine pe loc", îi spusese ea, întinzând mâna după geantă şi cheile de la maşină. Jonathan îi propusese rapid să mai aştepte câteva ore, că poate durerea avea să-l lase. După cât se pare, aşa a fost. Îşi revenise uimitor de repede, fiind evident că nu-i surâdea perspectiva de a-şi petrece restul primăverii împachetat în ghips de la vârful degetelor de la picioare şi până la mijloc. Sau ideea de a fi lăsat acolo, cu doamna Bonnyface, atunci când verişorii lui aveau să se întoarcă fiecare la şcoala lui, iar bunica la Pennistone Royal.

În timpul acelor prime săptămâni la casa de vacanţă din Scarborough, ajunseră curând la nişte obişnuinţe statornice. Fetele începură repede să dea dovadă de o anumită îndemânare la gospodărie şi bucătărie, iar băieţii învăţară cu uşurinţă să facă faţă treburilor mai grele din gospodărie, plivind grădina şi tunzând iarba. Nici unuia dintre ei nu i s-a permis vreodată să tragă chiulul de la obligaţiile pe care le avea. Emma nu era genul care să suporte mult timp o prostie, fiind relativ severă şi nerărând nici un fel de favoritism.

„N-am auzit niciodată să fi murit cineva de la frecatul duşumelelor sau de la lustruitul argintăriei", îi plăcea ei să spună, dacă cineva ar fi îndrăznit să se plângă sau să inventeze vreo boală închipuită, aşa cum făcuse Jonathan. Copilul recalcitrant, care s-ar fi arătat atât de obraznic încât să protesteze sau să mintă, se făcea imediat alb ca varul sub privirea aspră a ochilor ei verzi,

aducându-şi aminte cum scăpase Jonathan ca prin urechile acului.

Şi când veni timpul să împacheteze cu toţii şi să plece din casa de la mare, Emma se felicitase, recunoscând că fuseseră într-adevăr copii buni. Se arătaseră zâmbitori şi se străduiseră efectiv să o mulţumească. În ceea ce o privea, experimentul se dovedise un succes absolut. În fiecare an, după aceea, când iernile aspre din Yorkshire cedau locul timpului mai călduros, îi aduna pe toţi şi-i suia în maşină, spre Scarborough.

Până la urmă, verii Harte şi nepoţii din familiile O'Neill şi Kallinski deveniră clienţi permanenţi. Chiar şi ei şi-au primit fără părtinire porţia lor de muncă zilnică şi n-au avut altă alternativă decât să se alăture celorlalţi cu voioşie, atunci când veneau să petreacă la mare lunile iulie şi august. Ajunseră repede să înţeleagă că nu ar mai fi invitaţi altă dată, dacă nu-i satisfăceau Emmei dorinţele şi nu-şi făceau partea lor de treabă.

Pe la spate, copiii o porecliseră pe Emma „generalul", căci într-adevăr avuseseră adesea impresia că parcă trăiau într-o tabără militară, datorită deciziilor şi regulamentelor ei severe. Pe de altă parte, se distraseră cu adevărat pe timpul acelor ani fericiţi şi lipsiţi de griji şi ajunseseră să se amuze atât de tare împreună, încât până şi corvezile erau privite ca jocuri. Spre marea uimire a părinţilor lor şi spre imensa satisfacţie a Emmei, fiecare ajunsese să aştepte cu atâta nerăbdare sejururile acelea, în orăşelul de la malul mării, încât refuzau, vociferând, orice altă invitaţie în vacanţă. Insistaseră să se reîntoarcă la Heron's Nest, în clipa în care Emma deschisese casa.

În ciuda propriei ei înclinaţii mai ales spre muncă, Emma fusese suficient de perspicace încât să-şi dea seama că „mica ei ceată de tâlhari", cum le spunea ea, avea nevoie de o mulţime de ocazii în care să-şi descarce energia şi de nenumărate îndeletniciri plăcute pentru a umple lungile zile de vară. „Ştii, munca fără joacă te face posomorât", îi tot repeta ea doamnei Bonnyface, apucându-se apoi să născocească proiecte captivante, la care să poată lua parte împreună, cu toţii.

Îi ducea în expediții interesante de-a lungul coastei, la Whitby, Golful lui Robin Hood şi Capul Flamborough, oferindu-le numeroase alte recompense pentru străduaniile lor energice. Mergeau la cinematograful local şi la teatrul mic din oraş; organizau picnicuri, în tihnă, pe stânci; navigau în golf şi se întreceau la înot. Adesea, s-au dus la pescuit cu pescarii din localitate şi se simțeau foarte emoționați, când li se dădea voie să păstreze o parte din peştele prins. În zilele acelea prielnice, obişnuiau să se întoarcă triumfători la Heron's Nest, unde găteau peştii mici şi firavi pentru cina Emmei, care îi mînca de parcă ar fi fost pregătiți de maestrul bucătar francez de la Ritz. Când vremea era închisă şi marea agitată, Emma organiza întreceri de alergat cu oul în lingură, precum şi concursuri de căutat comoara şi, având în vedere că înțelegea cu adevărat firea acaparatoare a copiilor, avea grijă să fie vorba de o comoară cu totul specială, care să merite toată osteneala de a fi căutată. Şi, întotdeauna, asigurase suficient de multe obiecte pentru fiecare copil, lăsând de obicei indicii evidente acelora care apăreau cu mâinile goale şi cu expresii plângărețe sau pline de dezamăgire. În zilele ploioase, când trebuiau să stea în casă, jucaseră mimă sau îşi inventaseră propriile lor piese de teatru.

Într-un an, băieții au format o orchestră. Îşi ziceau „The Herons", Shane şi Winston fiind principalii instigatori şi organizatori. Shane s-a numit singur şeful formației. Era, de asemenea, pianistul şi solistul vocal. Alexander era la tobă şi baterie, Philip sufla la flaut, Jonathan scârțâia la vioară, iar Michael Kallinski cânta din acordeon. Dar, Winston îşi închipuia că el este cel mai important şi talentat membru al ansamblului.

Puse mâna pe trompetă, nemailăsând pe nimeni altul să se atingă de ea, şi insistă până în pânzele albe că era un al doilea Bix Beiderbecke, inspirându-se, fără îndoială, după un film la care Emma îi dusese – „Tânărul cu un corn" Sarah s-a întrebat cu voce tare unde învățase el să cânte, iar Emma, schițând un zâmbet, a spus că nu învățase şi că acesta era necazul. Uneori, a crezut chiar că îi plesnesc timpanele, când cacofonia răsuna în toată

casa, în timpul exersărilor, care i se păreau veşnice şi fără sfârşit.

În cele din urmă, când se încredinţară că sunt suficient de bine puşi la punct, „The Herons" o invitară pe Emma şi pe fete la un concert în grădină. Emma îi urmărea minunându-se şi amuzându-se în taină de pregătirile lor minuţioase şi nesfârşite. Au întins afară şezlonguri, au montat o scenă mică, din scânduri proptite pe cărămizi, şi au împins pianul pe rotiţe lângă estrada improvizată. Îşi dădură toată osteneala să se îmbrace cu ceea ce ei numeau „ţinută de gală" – pantaloni noi de crichet, de culoare albă, iar deasupra, cămăşi de satin roşu strălucitor, confecţionate, fără îndoială, la una dintre fabricile Kallinski, după câte îşi dăduse seama Emma. Aveau eşarfe purpurii, legate la gât, şi pe cap, pălării de pai foarte şic, puse şmechereşte pe-o ureche.

Aruncându-le, în treacăt, o privire de la fereastra dormitorului ei, în timp ce îşi aranjau scena, Emma îşi schimbă imediat toaleta, punându-şi o rochie de mătase, şi ieşi repede pe coridor, îndreptându-se spre camerele fetelor. Insistă ca ele să se îmbrace cu cele mai bune rochiţe de bumbac, în cinstea acestei ocazii deosebite, ieşind toată trupa afară, imediat după ora patru, gătiţi cu ce avea fiecare mai bun; pe feţele lor tinere şi frumoase se citeau curiozitatea şi nerăbdarea.

Pe măsură ce asculta pe „The Herons" interpretând cântece populare cunoscute şi câteva balade vechi, Emma se trezi că îi plăcea concertul, fiind destul de surprinsă să descopere că, la urma urmei, nu erau nişte muzicanţi chiar atât de slabi. La sfârşitul recitalului, îi felicită pe băieţi, râzând veselă şi arătându-se încântată de ei. Băieţii râseră şi ei şi, luând în serios cuvintele ei pline de laudă, continuaseră să cânte necontenit toată vara, spre groaza fetelor. Ori de câte ori îi auzeau repetând, acestea făceau comentarii persiflante, chicoteau zgomotos şi afirmau că „The Herons" put cumplit de rău.

Shane, la fel ca şi Winston, era peste măsură de înfumurat de realizările lui muzicale şi, mai ales, de vocea lui. Se îngriji degrabă ca tinerele cârcotaşe să fie puse la

punct cum trebuie. Într-una dintre seri, toate au găsit în pat câte un obiect rău mirositor, de la broaşte şi peşti morţi cu ochi sticloşi, până la cepe crude şi săculeţi cu sulf. Măsura punitivă aplicată de Shane a dat roade. După acea noapte îngrozitoare, când s-au schimbat aşternuturi, s-au deschis larg ferestrele şi s-au împrăştiat peste tot parfumuri de-ale Emmei, nici una dintre fete nu a mai îndrăznit să folosească cuvântul „a puţi", tot restul vacanţei. Cel puţin, categoric, nu în legătură cu „The Herons"

Şi, în toţi aceşti ani, încetul cu încetul, dar foarte hotărât, Emma se străduise să insufle fiecărui copil importanţa spiritului de echipă, arta de a lua parte la joc, de a fi un bun camarad şi de a respecta regulile. Datoria şi responsabilitatea erau cuvinte nelipsite de pe buzele ei, fiind neclintită în hotărârea de a înarma pe fiecare dintre ei cu principii sănătoase şi cu precepte adecvate pentru viitor, când aveau să devină adulţi. Printre multe alte lucruri, i-a învăţat ce înseamnă onoare, integritate, cinste şi sinceritate. Dar, vorbele ei, adesea ferme şi dure, erau întotdeauna rostite cu un fel de blândeţe profundă, dovedindu-le multă dragoste şi înţelegere, fără a mai pomeni de prietenie sinceră. Iar, ceea ce majoritatea dintre ei nu aveau să uite tot restul vieţii era prietenia. În adâncul inimii ei, Emma regreta că îşi neglijase propriii copii, în anumite momente ale vieţii, mai ales în perioada de formare şi de creştere. Vroia ca nepoţii ei să beneficieze de pe urma greşelilor pe care le făcuse în trecut şi, dacă o parte din toată această situaţie se putea răscumpăra prin nepoţii şi nepoatele ei, cât şi prin nepoţii celor mai buni prieteni ai ei, era cu atât mai bine.

Dar, dintre toţi anii pe care îi petrecuseră la vila veche şi înaltă de pe stânci, cea dintâi primăvară, a anului 1952, fusese cea mai specială şi memorabilă pentru Paula, având să o poarte mereu în inimă şi în amintire. În acel an anume, a devenit conştientă de afinitatea ei cu natura şi de dorinţa copleşitoare – de fapt, nevoia dinlăuntrul ei – de a face lucrurile să crească.

Într-o sâmbătă furtunoasă de aprilie, hoinărea prin grădină cu micuţa Emily, pe care, în acea zi, Emma i-o

dăduse în grijă. Paula îşi arunca privirile în jur, observând totul atentă, cu ochi tineri şi nesăţioşi, deveniţi de puţină vreme receptivi. Subarboretul fusese tăiat şi îndepărtat, gardul viu ajustat frumos, iar pajiştile de iarbă tunse atât de bine de băieţi, încât semănau cu bucăţi de catifea netedă, desfăşurate până la zidurile înalte de piatră. Terenul din spatele casei era acum neobişnuit de curat, dar lipsit complet de personalitate.

Rămase surprinsă de ea însăşi când, pe neaşteptate, îşi dădu seama cum *ar putea* arăta grădina, dacă ar fi fost plantată cum trebuie. Fetiţa de opt ani avu o viziune, zărind reflectată în imaginaţia ei de copil un aranjament de structuri, forme şi explozii măreţe de culoare... rozuri şi movuri dulci, roşu arzător şi albastru, galben strălucitor, chihlimbar cald, portocaliu şi auriu, şi alburi clare şi reci. Pe loc, i se zugrăviră în închipuire combinaţii de flori şi tufe... tufişuri încărcate de rododendroni, cu petale delicate şi frunze lucioase şi întunecoase... bujori palizi, atât de perfecţi, de parcă ar fi fost de ceară... ramuri de azalee, răsucite în afară, atârnând sub povara florilor strălucitoare... grămezi de degetăriţe falnice, strâns lipite de lalele vesele şi narcise... şi, aproape de pământ, ca într-o îmbrăţişare plăcută, gingaşe straturi de panseluţe, primule, şi violete, precum şi micuţii ghiocei glaciali, răspândiţi la întâmplare, sub copaci.

Şi, văzând toate acestea cu ochii minţii, ştiu ce trebuia să facă. Trebuia să creeze cea mai frumoasă grădină – o grădină pentru bunicuţa ei; plină cu orice floare ţi-ar trece prin minte, cu excepţia trandafirilor, desigur. Dintr-un motiv necunoscut, bunica ei ura trandafirii, nu putea să le sufere mirosul, spunând că îi vine greaţă, şi nu suporta să-i aibă în casele şi în grădinile ei. Se repezi în casă, toată numai freamăt, cu feţişoara roşie şi ochii scânteietori. Dădu buzna la puşculiţă, deschizând-o grăbită cu foarfecele de brodat.

În timp ce monedele de un penny, de trei penny, de jumătate de coroană şi de un şiling cădeau rostogolindu-se din cutie, Emily strigă, plângăreaţă: „Ai să vezi tu ce păţeşti când buni o să descopere că ţi-ai spart puşculiţa nouă şi ai furat banii!"

Paula clătină din cap.

– N-am să pățesc nimic. Şi nu-i fur. Toți ăştia sunt ai mei. I-am economisit din banii săptămânali de buzunar. Înarmată cu rezervele ei prețioase şi cu Emily tropăind credincioasă după ea, Paula porni, decisă, spre oraş.

Aşa cum s-a dovedit ulterior, Emily a devenit un fel de pacoste la Scarborough şi, curând, Paula începu să regrete că o luase cu ea. Emily a vrut să se oprească să ia midii şi scoici de la o tarabă cu fructe de mare, apoi limonadă de la o cofetărie alăturată, pretinzând că îi era foame şi sete şi bătând din picior, într-o izbucnire de încăpățânare.

Paula o privi încruntată.

– Cum poate să-ți fie foame? Tocmai am mâncat de prânz. Şi ai înfulecat mai mult ca oricine. Pe zi ce trece, te faci ca o purceluşă dolofană. Grăbi pasul, lăsând-o pe Emily în urmă, bosumflată.

– Eşti rea! țipă Emily, mărind şi ea pasul şi străduindu-se să țină ritmul cu mersul rapid al verişoarei ei.

Uitându-se peste umăr, Paula spuse:

– Cred că ai un vierme în burtă.

Rostise aceste cuvinte atât de brusc şi cu atâta furie, încât Emily rămase locului, oprindu-se din mers. După ce tăcu o clipă, şocată, începu să alerge după Paula, cât de repede o țineau picioruşele.

– Ce lucru oribil ai spus! strigă Emily cât putea ea de tare. Cuvintele Paulei o îngroziseră şi gândul unui vierme uriaş, care creştea în ea, o propulsă şi mai iute înainte.

– N-am nici un vierme! N-am! Trăgându-şi sufletul, spuse gâfâind: Nu-i aşa, Paula? Vai! te rog, spune-mi că nu am. Poate buni să-l prindă şi să-l scoată din mine?

– Ah! nu fi proastă! se răsti Paula, tot mai enervată, concentrată asupra scopului pe care îl urmărea şi nerăbdătoare să găsească o florărie, unde se vindeau bulbi şi plante.

– Nu mă simt bine, Paula. O să mi se facă rău!

– Ți-a căzut greu budinca aia sățioasă!

– Nu, nu-i adevărat, se văicări Emily. E fiindcă mă gândesc la vierme. Mă simt îngrozitor. Am să vărs,

amenințând copilul. Emily se făcu pământie, iar ochii imenşi i se umplură de lacrimi.

Paula fu cuprinsă pe loc de amărăciune. O iubea cu adevărat pe micuța Emily şi rar i se întâmpla să se poarte urât cu ea. Îşi puse brațul în jurul umerilor zguduiți de suspine ai fetiței de cinci ani, mângâind-o pe părul blond şi moale.

– Haide, haide, nu mai plânge, Emily. Sânt convinsă că n-ai nici un vierme, zău că da. Mă jur pe ce vrei tu.

În cele din urmă, Emily se opri din plâns, căutându-se în buzunarul de la cardigan după o batistă. Îşi suflă nasul cu zgomot, apoi îşi puse cu încredere mâna în palma Paulei, păşind cuminte, repede şi mărunt, alături de ea, îmblânzită şi supusă, în timp ce treceau pe faleză prin fața nenumăratelor magazine vechi şi pitoreşti. Într-un târziu, luându-şi inima în dinți, se încumetă să şoptească, sfioasă:

– Dar, dacă totuşi îl am? Ce-o să mă fac cu...

– Îți interzic să mai deschizi gura despre nenorocitul tău de vierme, fetiță nesuferită ce eşti! exclamă Paula, pierzându-şi din nou răbdarea. Şi, vrei să ştii ceva, Emily Barkstone, eşti o pacoste. O pacoste *îngrozitoare.* Dacă nu taci din gură, s-ar putea să nu mai vreau să mai aud de tine.

Emily se simțea zdrobită.

– Dar, ai spus întotdeauna că sunt *preferata* ta. Vrei să spui că sunt pacostea ta preferată? întrebă Emily, grăbindu-se, ca să nu rămână în urmă, şi uitându-se plină de alean la verişoara ei mai mare, pe care o adora.

Paula începu să râdă. Trăgând-o pe Emily spre ea, îmbrățişă cu putere trupul rotunjor al fetiței.

– Da, da, tu eşti pacostea mea preferată, găluşcă mică. Şi, fiindcă ştiu că ai să fii o fată cuminte şi că ai să încetezi să te porți ca un bebeluş râzgâiat, am să-ți spun un secret foarte, foarte special.

Emily se simți atât de măgulită, încât lacrimile îi secară şi căscă ochii mari:

– Ce fel de secret?

– Am de gând să fac o grădină pentru buni, o grădină nemaipomenit de frumoasă. De-aia am venit la Scar-

borough, să cumpărăm semințe și tot ce ne trebuie. Dar nu ai voie să-i spui nimic ei. Este un secret mare, mare de tot.

– Promit, promit! Emily era emoționată.

În următoarea jumătate de oră, în timp ce cele două fetițe colindau florăriile, Paula pur și simplu o vrăjise pe Emily. Îi vorbise limpede și deslușit despre lucrurile minunate pe care avea de gând să le planteze în grădină. I-a descris cu multe amănunte culorile, petalele, frunzele și parfumul florilor, iar Emily se simțea atât de fermecată și de încântată de faptul că lua și ea parte la o treabă de oameni mari, încât uită curând de viermele din burtă.

Încet și cu nespusă grijă, Paula se hotărî în cele din urmă asupra florilor preferate ale bunicii, făcând cumpărăturile necesare. Ieșiră din ultima florărie cu un coș plin ochi de bulbi, pachete cu semințe și cataloage de grădinărit.

Când ajunseră în capul străzii, Emily își ridică ochii spre Paula, zâmbindu-i teribil de drăgălaș, cu fețișoara plină de gropițe:

– Dar, acum, putem să mergem la taraba cu scoici?

– Emily! Iar te porți ca o pacoste! Ia mai potolește-te!

Emily nu dădu nici o atenție acestei mustrări.

– Am o idee mai bună. Hai la „Grand" să bem un ceai. Tare mult mi-ar plăcea! O să ne luăm prăjituri cu smântână și sandvișuri cu castraveți și plăcintele cu gem de căpșuni și smântână groasă și...

– Nu mai am nici un ban, declară Paula cu fermitate, sperând să-i spulbere imediat ideea.

– Poți să mâzgălești și tu pe nota de plată, cum face buni, îi sugeră Emily.

– Nu mergem la „Grand" și cu asta basta. Așa că taci din gură. Și nu te mai moșmondi atâta... se face târziu. Ar trebui să ne grăbim.

Până să ajungă înapoi la Heron's Nest, cele două fetițe erau din nou prietene bune. Emily se oferi imediat să dea o mână de ajutor, vrând să intre în grațiile verișoarei ei și încercând, ca întotdeauna, să obțină aprobarea și dragostea Paulei.

Se aşează jos, pe vine, oferindu-şi sfaturile necerute, cu glăsciorul ei piţigăiat de copil. După ce o urmări pe Paula un timp, Emily zise:

– Pun pariu că ai talent la grădini ca nimeni altul, Paula.

– Se spune „grădinărit", o corectă Paula, fără să ridice privirea, concentrată la ce făcea. Şi continuă să sape solul fertil, plantând flori pentru prima oară în viaţă, cu o încredere supremă în ea însăşi, neîndoindu-se o clipă de faptul că s-ar putea să nu înflorească şi să nu crească. Strângea uneltele de grădină, când se sperie de Emily, care sări ca arsă, urlând ca din gură de şarpe.

– Vai! Aoleu! ţipă Emily strident, sărind ca o minge şi scuturându-şi fusta cu râvnă. Oh! Oh!

– Ce-ai păţit, prostuţă mică? Din cauza ta buni o să vină aici imediat şi atunci grădina n-o să mai fie o surpriză.

– Era un vierme! Uite, lângă piciorul tău! Se târa pe fusta mea. Pfui! Lipicios şi încolăcit. Emily se făcuse albă ca varul şi tremura.

Venindu-i a doua idee genială din ziua aceea, Paula profită de ocazie cu dibăcie. Apucând fărăşul, îl înfipse în vierme, tăindu-l astfel în două. Îl acoperi cu pământ, zâmbindu-i lui Emily, veselă şi triumfătoare.

– Cred că era viermele din burta ta. Am impresia că te-a părăsit de bunăvoie. Iar, eu l-am omorât, aşa că acum totul e în regulă.

Luând de jos cutia cu scule şi făcându-i semn cu mâna lui Emily s-o urmeze, Paula o luă grăbită pe aleea grădinii spre magazie. Se opri brusc şi, după ce se gândi repede, timp de un minut, zise:

– Dar mai bine să nu-i spui nimic de El lui buni, fiindcă s-ar putea să te pună să iei doctorii, ca să fie sigură că nu-ţi mai apare altul.

Emily se înfioră la gândul unei astfel de posibilităţi.

Mai târziu, în aceeaşi vară, când Paula şi Emily se întorseseră la vila de la malul mării, nu-şi mai încăpură în piele de fericire văzând grădina înflorită. În absenţa lor, răsărise o bogăţie de flori, iar nenumăratele specii diferite, pe care Paula le alesese, presărau pământul negru cu

nuanțe strălucitoare, luate, parcă, dintr-o cutie cu acuarele.

Emma a fost impresionată când, în prima lor zi la Heron's Nest, cele două fete au dus-o în grădină, arătându-i tot ceea ce plantase Paula, privind în sus spre ea, cu nerăbdare, şi urmărindu-i fața, pentru a-i vedea reacțiile. Emily i-a povestit totul despre excursia lor la Scarborough, având grijă totuşi să omită orice referire la viermi. Emma ştiuse de mica lor expediție de sâmbătă, din primăvară, dar se prefăcu surprinsă. Le lăudă pe amândouă, pentru cât erau de deştepte şi, recunoscând calitățile Paulei ca horticultor în devenire, o încurajă să-şi cultive pasiunea.

Şi astfel, lunga şi pasionanta poveste de dragoste a Paulei pentru grădinărit se născu în acel an. De atunci, a continuat mereu să planteze, să plivească, să îndepărteze uscăturile pomilor şi să prăşească.

Cu încuviințarea Emmei, cultivase grădini de legume şi de plante aromatice pe terenurile bunicii din Yorkshire, iar, în cele din urmă, crease faimoasa, acum, Alee a Rododendronilor. Îi trebuiseră ani în şir să proiecteze, să planteze şi să cultive această Alee, ceea ce era o dovadă în plus a hotărârii ei de a excela în orice lucru, iar, în cazul de față, un exemplu spectaculos, în acest sens.

Dar, dintre toate grădinile pe care le crease Paula, cea de la Heron's Nest îi rămăsese cea mai dragă.

Ridicându-se în picioare şi întinzându-se, îi venise din nou în minte în această după-amiază, după şaptesprezece ani de când o începuse. Îşi scoase mănuşile de grădinărit, le puse pe roabă şi păşi înapoi, pentru a contempla aranjamentul de stânci.

„Până la urmă, începe să capete formă", se gândi ea. Încercarea de a înfrumuseța grădina lui Edwin Fairley îi făcea tot atâta plăcere ca şi prima grădină la care lucrase.

După moartea lui Edwin Fairley, Jim îi moştenise casa din Harrogate, numită Long Meadow (Pajiştea lungă). În acest loc venise Paula să locuiască, în urmă cu un an, ca mireasă. Deşi casa era solidă şi în stare bună, necesita,

fără îndoială, o rearanjare şi o redecorare. În schimb, Edwin Fairley avusese grijă ca grădinarul să se ocupe cu sfinţenie de terenuri. În ciuda acestui fapt, acestea erau totuşi lipsite de culoare, căci pe măsură ce florile şi tufele se ofileau, se plantase prea puţin în loc. În momentul în care domeniul a devenit al ei, Paula observase toate aceste neajunsuri, arzând de nerăbdare să se apuce să lucreze grădina. Totuşi, casa a avut prioritate; într-un anumit fel, însă, reuşise să se descurce cu amândouă în acelaşi timp, dându-le noi înfăţişări şi dimensiuni împrospătate.

Aruncându-şi privirea la lizierele ornamentale cu ierburi, ajunse la concluzia că toată truda ei încrâncenată din ultimele unsprezece luni avusese un sens. Grădina era lumea ei proprie, găsindu-şi aici refugiul şi hrana sufletească, departe de afaceri şi de problemele ei personale.

Ei bine, pentru scurtă vreme. Timp de aproape o oră, nici nu se mai gândise la cearta din noaptea precedentă. Acum; amintirea cuvintelor înfierbântate îşi făcu din nou loc. Problema consta în faptul că Jim putea fi atât de încăpăţânat. Bine, dar nici ea nu se lăsa mai prejos, lucru care, de cele mai multe ori, o scotea din fire. „Amândoi trebuie să fim mai maleabili, se gândi ea, altfel o să ne ciondănim mereu pe diferite teme." Ciudat era faptul că, înainte de căsătorie, nu avuseseră nici o disensiune şi nici o ceartă serioasă, până nu se pusese problema Edwinei. Se luaseră, practic, la harţă, din pricina ei. Ea îşi ura mătuşa; Jim ţinea mult la ea. În asta consta problema.

Cu totul pe neaşteptate, Paula îşi aminti de ceea ce îi spusese bunica ei cu un an în urmă, cuvinte rostite cu dragoste, imediat înainte de căsătorie. Îi răsunau limpede în minte.

„Dragostea este un pumn de seminţe, iar căsnicia – grădina", îi spusese Emma cu blândeţe. „Şi la fel ca şi grădinile tale, Paula, căsnicia are nevoie de dăruire, muncă susţinută, multă dragoste şi îngrijire. Fii nemiloasă cu buruienile. Smulge-le, înainte să prindă rădăcini. Dedică-te la fel de mult căsniciei, ca şi grădinilor tale, şi totul va fi în regulă. Aminteşte-ţi că este nevoie de o

permanentă reîmprospătare, dacă vrei ca această căsnicie să fie înfloritoare..."

„Ce cuvinte înțelepte," se gândi Paula, repetându-şi-le în minte. Se rezemă de spătarul scaunului, închizând ochii. Cearta lor era o buruiană, nu-i aşa? Aşa că trebuia s-o smulgă din rădăcină. Imediat. Da, trebuia s-o azvârle înainte să se poată înfige. Singura modalitate de a rezolva această problemă era să lase deoparte disensiunile în legătură cu Edwina.

Paula deschise ochii, zâmbind în sinea ei. Dintr-o dată, se simțea mai bine. Își scoase cizmele pline de noroi şi, încălțându-şi pantofii, intră în casă. Îl iubea pe Jim. El o iubea. Numai asta conta. Urcând în fugă scara, spre camera copiilor, se simți cu sufletul mai împăcat.

CAPITOLUL 16

Nora, doica gemenilor Fairley, cosea într-un balansoar din camera copiilor. Când fața zâmbitoare a Paulei apăru la uşă, îşi duse degetul la buze, sâsâind încetişor. Paula înțuviință din cap imediat, în semn că înțelesese, şi îşi mişcă buzele, pe muteşte:

– Mă întorc repede. Mă duc să fac o baie.

După ce s-a lăfăit timp de un sfert de oră în cada fierbinte, Paula se simți reîntinerită. Dar, în timp ce se ştergea cu putere, trebui să recunoască faptul că, deşi apa caldă îi destinsese trupul obosit, senzația plăcută de bine izvora din hotărârea pe care tocmai o luase în grădină, de a fi mai înțelegătoare cu sentimentele lui Jim față de Edwina. Da, era singura atitudine pe care putea s-o adopte, lucru pe care îl pricepea acum mai clar decât oricând. A adopta oricare altă poziție, ar însemna să se declare singură învinsă. Pur şi simplu, se va ridica deasupra tuturor lucrurilor, aşa cum ar face buni în

circumstanțe similare. Bunica ei era o femeie şi jumătate, care nu ceda în fața unor fleacuri, iar ea avea să-şi dea toată silința de a se purta la fel.

Paula îşi puse un halat din prosop şi se întoarse în dormitor. Era o încăpere spațioasă, cu tavan înalt şi cu un bovindou ce dădea spre grădini, nemaisemănând deloc cu aspectul de pe vremea lui Edwin Fairley. În prima zi când văzuse camera, Paula simțise că i se face rău de la inimă şi rămăsese în picioare, holbându-se îngrozită la tapetul încărcat, albastru închis, şi la mobila grea de mahon cu care era ticsită încăperea. Dormitorul reflecta, restul casei în stil victorian – un monument discutabil, închinat unei epoci apuse. Toate încăperile fuseseră demodate, întunecoase, moarte şi deprimante. Întreaga casă o apăsase, cu toate acele camere mohorâte şi pline de umbre, cu mobila învechită, draperiile înzorzonate, împodobite cu ghirlande, şi lămpile urâte. Se întrebase, descurajată, cum va putea ea trăi vreodată la Long Meadow simțindu-se cât de cât bine şi fericită, sau cum va putea să-şi crească copiii într-o atmosferă atât de lugrubă şi de posomorâtă.

Dar, Jim insistase ca ei să se mute acolo, refuzând categoric să arunce măcar o privire la vila veche, de la țară, atât de cochetă, pe care Winston o găsise pentru ea, la West Tanfield. Şi astfel, se văzuse nevoită să se învoiască, pentru a păstra buna înțelegere, cu condiția ca Jim să-i lase *„carte blanche"* pentru a renova şi redecora întreaga casă. Din fericire, Jim fusese de acord, iar ea se apucase imediat de treabă, înainte ca el să aibă timp să se răzgândească. Sau să încerce cumva s-o convingă să trăiască în mijlocul acelei incorijibile harababuri de mobile eteroclite, pe care bunicul lui le acumulase, cu atâta răvnă, timp de o viață. Remobilarea casei fusese cadoul de nuntă din partea părinților ei, maică-sa ajutând-o să creeze în jur un aspect cu totul nou, şi asta cu atâta eficiență, îndrăzneală şi iuțeală, încât până şi Emma rămăsese surprinsă şi într-un fel amuzată de cât erau de nemiloşi. Au aruncat totul din casă, cu excepția câtorva piese bune de mobilier, inclusiv biroul lui Edwin, o oglindă venețiană şi un dulap franțuzesc din stejar uşor, precum

şi câteva picturi în ulei, relativ valoroase. Culorile pastel palide, pe care ea şi Daisy le aleseseră pentru încăperi, au adus imediat în întreaga casă o luminozitate diafană, deschizând-o parcă şi creând o senzaţie de spaţiu larg şi de libertate. Stofele frumoase, lămpile de porţelan şi de jad, cât şi adorabilele obiecte de artă vechi, în stil rustic, pe care mama ei le găsise, aduceu un plus de farmec, vioiciune, eleganţă discretă şi confort.

Dormitorul albastru închis a fost transformat într-un alcov galben, alb, auriu şi verde pal, aceste culori regăsindu-se şi în tapetul înflorat, în stofele asortate şi în lămpile chinezeşti. Deşi Jim îşi exprimase opinia că mocheta albă nu era deloc practică, recunoscuse ulterior că încăperea era drăguţă şi de bun gust. Şi, spre marea uşurare a Paulei, îi plăcuse restul casei.

Aşadar, dormitorul lor i se părea însorit şi odihnitor în acea după-amiază, în timp ce Paula se îndrepta spre masa de toaletă, amplasată, inspirat, în adâncul ferestrei boltite şi spaţioase. Se aşeză jos şi, după ce îşi perie părul, se fardă, pregătindu-se pentru seara care urma. Zăbovi cu gândul la bunica ei. Cât de frumoasă arătase la botez, atât de fermecătoare şi de graţioasă, atât de plină de viaţă, de energie şi spirit, încât oricine pălea în comparaţie cu ea. Jim spusese aceleaşi lucruri despre bunica ei în timpul dineului, sîmbătă seara la Red Lion, în South Stainley, unde se duseseră să ia masa singuri. Iar, apoi, timp de câteva minute, căzuse în una din tăcerile lui ciudate. Ea ştia că se gândea la bunicul lui.

Paula puse rujul pe masă şi, răsucindu-se în scaun, privi în gol, amintindu-şi de seara în care Jim o adusese prima oară la el acasă, pentru a-l cunoaşte pe Sir Edwin Fairley KC.

Scena îi apăru din nou, extraordinar de vie în minte.

El moţăia în faţa focului în biblioteca mică, cu lambriuri de pin, şi când sosiseră se trezise, traversase încăperea, zâmbind cordial, cu mâna întinsă, un bătrânel firav, cu părul alb, deosebit de drăguţ, politicos şi afabil. Când ajunse la câţiva paşi de ea, se poticni parcă, văzând-o mai clar la lumina difuză. Pe faţă i se aşternu o expresie de şoc, iar când Jim le făcuse cunoştinţă arăta de parcă

ar fi văzut o stafie. Şi, desigur, o văzuse. Descoperise *în ea* imaginea Emmei Harte, deşi nici ea, nici Jim nu înţeleseseră atunci acest lucru. Dar, probabil că îşi îndepărtase din minte asemănarea, considerând-o o simplă coincidenţă, fiindcă îşi revenise aproape imediat. Apoi, în timp ce beau un pahar, o întrebase cu ce se ocupă, iar ea îi spusese că lucrează pentru bunica ei, Emma Harte, la fel ca şi Jim, dar la magazine. Tresăltase brusc în scaun, înăbuşindu-şi o exclamaţie de uimire, şi îşi concentrase privirea şi mai atent asupra ei. Ochii i se umpluseră dintr-o dată de viaţă, încolţind în ei interesul şi curiozitatea nedisimulată şi avidă. O întrebase despre părinţii ei, despre viaţa ei, iar ea îi răspunsese cu sinceritate, în timp ce el zâmbea, încuviinţând din cap, o bătea uşurel pe mână, spunându-i că este o tânără drăguţă şi că n-are nimic împotriva legăturii lor. După această primă întrevedere, îl mai întâlnise de câteva ori şi niciodată nu se arătase altfel decât primitor şi vădit foarte bucuros să o vadă. Jim îi povestise că, atunci când ei doi se certaseră, păruse dezamăgit şi extrem de necăjit, pe măsură ce ruptura dintre ei se adâncea.

Sir Edwin a murit înainte ca ei să se împace. Şi apoi să se căsătorească, având binecuvântarea Emmei.

Îi pusese bunicii ei nenumărate întrebări despre Edwin, atunci când vechea *lor* poveste era deja cunoscută de toată lumea, ieşind din surghiunul unde Emma o aruncase, alături de alte relicve, pe care le ţinea ascunse în inima ei.

Emma, care până atunci dăduse explicaţii evazive despre anumite aspecte din tinereţea ei, se arătase brusc dispusă să vorbească, fiind surprinzător de deschisă. Îi povestise Paulei cum se încurcase ea cu Edwin, pe când era servitoare la Conacul Fairley, cum se apropiaseră ei, după ce amândurora le muriseră mamele. I-a vorbit despre dealuri, despre Acoperişul Lumii şi despre peştera în care se adăpostiseră de furtuna violentă şi unde Edwin o sedusese.

– Oh, dar Edwin Fairley nu era un om rău, îi spusese buni doar cu cîteva săptămâni în urmă, când discutaseră din nou despre aceste lucruri. Doar teribil, *teribil* de slab,

cu teamă de taică-său, şi în plus, cu mentalitatea îngustă a clasei sale. Lucru firesc. Aşa era pe atunci. Îţi dai seama, vorbim de acum şaizeci de ani. Totuşi, mi-am dorit de multe ori să nu fi fost atât de laş şi să fi făcut, cât de cât, un efort să mă ajute, când purtam în pântece copilul lui. Poate că atunci nu l-aş fi urât atât de mult.

Emma ridicase din umeri.

– Dar, asta e, aşa a fost să fie. Şi, după cum se vede, am supravieţuit. Aveam şaisprezece ani, aşteptam un copil din flori şi, cum nu vroiam să-l fac pe tata de ruşine, am fugit la Leeds. La Blackie. Era singurul meu prieten, în situaţia deznădăjduită în care mă aflam. Şi la Laura, bineînţeles, deşi Blackie, pe atunci, nu era căsătorit cu draga de Laura. După cum era de aşteptat, am făcut copilul. Restul, ştii şi tu.

Paula o întrebase de ce îi dăduse copilului numele de Edwina.

– Din păcate, m-a luat gura pe dinainte, îi replică, râzând sec. Fără să mă gândesc. Sau, mai bine zis, când mă gândeam la Edwin.

– Dar, cum Dumnezeului te-ai descurcat, bunico? o întrebase Paula în continuare, cu ochii înlăcrimaţi şi cu o durere în inimă, imaginându-şi chinul îngrozitor prin care trecuse tânăra Emma, singură, fără un ban şi fără sprijinul familiei.

– Ei, păi câteva lucruri au acţionat în favoarea mea, remarcă Emma cu un zâmbet straniu. Şi m-au ajutat s-o scot la capăt. Întrucât Paula insistase calm să-i dea mai multe detalii, Emma îi spusese: Bine, ia să vedem. Aveam tăria mea de caracter, forţa mea fizică, ceva minte, o înfăţişare nu tocmai rea şi, ceea ce este cel mai important, o voinţă implacabilă de a reuşi. Plus, o grămadă de curaj, dacă stau să mă gândesc. Dar, destul cu povestea vieţii mele, pentru astăzi. Şi, ajunsă la acest punct, Emma întrerupsese brusc conversaţia.

Paula se gîndea acum: Edwin Fairley nu fusese doar slab, ci şi fără scrupule în felul în care se purtase cu ea. Îşi îndreptă gândurile spre bunica ei, simţindu-se copleşită de mândrie şi cuprinsă de o dragoste enormă pentru ea. Emma Harte fusese puternică şi, datorită marii

ei puteri şi imensului curâj, cucerise toată lumea asta afurisită. Rămăsese dreaptă, în picioare, ţinând capul sus, ca şi acum. Edwina îi răsări brusc în minte. Copilul acesta, născut din neamul Fairley, nu-i adusese Emmei decât supărare, din ziua în care venise pe lume. „Şi ăsta este unul dintre motivele pentru care nu suport să stau lângă ea, murmură Paula. De ce nu poate Jim să priceapă?" se întrebă ea, dar îşi reprimă imediat acest gând. Edwina îi crease şi ei probleme recent, dar numai fiindcă ea permisese acest lucru. Edwina nu are nici un fel de însemnătate în orânduirea lucrurilor. Buni îi spusese asta, în urmă cu câteva săptămâni, şi, ca de obicei, ea are întotdeauna perfectă dreptate.

Ceasul bătu jumătate de oră şi, aruncându-i o privire, Paula văzu că era patru şi jumătate. Nu mai avea timp de pierdut, îşi dădu ea seama, smulgându-se din meditaţie. Sărind în sus, se duse la dulapul de haine, găsi o pereche de pantaloni gri de flanel şi o cămaşă albă de mătase, pe care le îmbrăcă repede. Şi, traversând holul de la etaj spre camera copiilor, paşii ei sunau foarte hotărâţi.

Nora se ivi din bucătărioară, pe vremuri un dulap mare, pe care Paula îl transformase în chicinetă pentru camera copiilor. Ţinând în mână un biberon, zise:

– Tocmai mă pregăteam să le dau de mâncare, doamnă Fairley.

– Înseamnă că am picat la ţanc să te ajut, Nora. Paula se aplecă deasupra pătuţului aflat cel mai aproape de ea. Tessa se trezise de-a binelea, privind-o drăgălaş, cu ochi la fel de uimitor de verzi ca şi ai străbunicii ei, şi dintr-o dată începu să gângurească şi să-şi mişte în aer picioruşele dolofane. Paula îşi luă fetiţa şi, ţinând-o strâns şi sărutând-o pe căpşorul cu perişor pufos şi pe obrăjorii dulci şi moi, inima i se umplu de dragoste, rămânând câteva momente cu Tessa în braţe, înainte s-o pună la loc în pătuţ. Imediat, fetiţa începu să plângă.

Paula privi în jos spre Tessa şi spuse, râzând veselă:

– Măi, măi, ce scandalagioaică mică eşti, domnişoară Fairley! Dar, la noi, în familie, nu ne ţinem de favoritisme. Aşa că trebuie să-i dau câteva pupicuri şi nitică atenţie şi fratelui tău.

Ca şi cum ar fi înţeles, fetiţa încetă cu scâncitul.

Paula se duse la celălalt pătuţ, unde îl văzu pe Lorne, privind-o fix, cu seriozitate. Îl ridică şi îl strânse la piept, la fel de puternic ca şi pe sora lui, trăind aceleaşi sentimente profunde de ocrotire şi de dragoste fierbinte.

– Ah! dragul meu, şopti ea, lipindu-şi buzele de obrăjorul cald şi umed de salivă. Tatăl tău are dreptate, eşti o păpuşică. Îl sărută pe Lorne şi, ţinându-l la distanţă în faţa ei, clătină din cap, zâmbindu-i cu toată gura: Dar, tot timpul eşti atât de serios, Lorne. Parcă ai fi un moşneguţ. Doamne, ochii tăi par plini de toată înţelepciunea lumii şi te uiţi ţintă la mine ca şi cum nimic nu ţi-ar fi străin.

Paula se îndreptă spre scăunelul dublu din faţa ferestrei şi se aşeză jos. Îl săltă pe Lorne pe genunchi, copilaşul părând încântat, de vreme ce imediat începu să chicotească şi să dea din mânuţe, cu pumnişorii strânşi, în semn că e fericit şi se bucură de viaţă.

– Îi dau eu să mănânce lui Lorne, dacă tot sunt cu el în braţe, Nora, iar tu ocupă-te de surioara lui mai gălăgioasă, zise Paula.

– Da, doamnă Fairley. Zâmbindu-i, Nora aruncă o privire spre pătuţul Tessei. Ce ştrengăriţă, n-am ce zice. Ce mai tura-vura, tot timpul vrea să fie sigură că lumea n-a uitat de ea.

În timp ce-i hrăneau pe gemeni, Paula şi Nora vorbiră vrute şi nevrute despre copii şi despre chestiuni legate de îngrijirea lor. La un moment dat, Paula îi explică faptul că îşi rearanjase treburile şi orele de birou, astfel încât să se potrivească mai bine cu programul de viaţă al gemenilor:

– Aşa că am să vin acasă mai devreme, în fiecare zi, şi am să te ajut să le dai de mâncare şi să le faci baie. Dar, nu cred că am să pot sta cu tine la baie astă-seară, Nora. Vin nişte musafiri, să bem un pahar, înainte să ieşim la masă în oraş.

– Da, doamnă Fairley, înţeleg. Ţinând-o pe Tessa în braţe, o ridică în poziţia verticală. O propti pe umărul ei, bătând-o uşurel pe spate. Fetiţa regurgită zgomotos, de câteva ori, ceea ce o făcu pe Paula să zâmbească.

– Ce hoţomancă mică! spuse Nora. Va găsi întotdeauna o metodă să se facă auzită. Dar e un copil bun, ca şi Lorne.

Paula încuviinţă din cap.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Dar, ştii, şi mama şi bunica par convinse de faptul că Tessa o să fie haimanaua familiei. Zâmbi ca pentru ea, gândindu-se la ce spusese, şi se rezemă de perne, concentrându-se asupra lui Lorne.

Paula adora momentele acestea tihnite împreună cu copiii ei, departe de freamătul şi de ritmul agitat al orelor febrile de muncă. Totul era calm şi duios în camera copiilor, spaţioasă dar totuşi intimă, cu pereţii şi mobilierul alb, scăldată în nuanţe de roz şi bleu, şi cu tablouri pentru cei mici. Lumina aurie a soarelui pătrundea difuz prin perdelele transparente, bătute lin de adierea uşoară a vântului, iar în aer pluteau mirosuri combinate de bebeluşi, pudră de talc, lapte fiert şi rufe proaspăt călcate. Privi în jos la fiul ei, care sugea din biberon extrem de mulţumit, şi îl mângâie pe căpşorul blond. „Cât de norocoasă sunt, reflectă ea. Am atâtea lucruri pentru care trebuie să fiu recunoscătoare... copilaşii aceştia frumoşi, sănătoşi şi drăgălaşi... bunica şi părinţii mei... o slujbă care îmi place şi, lucrul cel mai important dintre toate, cel mai minunat bărbat." Dintr-o dată, abia aştepta ca Jim să vină acasă de la ziar, să-i spună cât de mult îl iubeşte şi cât de mult regretă certurile ridicole în legătură cu mătuşa lor.

– Mă bucur că totul a mers bine în prima zi, Emily, dar nu munci prea mult săptămâna asta. După voce, pari groaznic de obosită, zise Paula. Te rog, încearcă şi găseşte-ţi ritmul potrivit. Aşezându-se mai bine pe scaun, îşi trase telefonul peste masa albă din nuiele.

– Ah! da, nu-ţi fie teamă, aşa am să fac, exclamă Emily, ridicând uşor vocea în receptor. Bunica mi-a spus să respect nişte ore regulate de lucru şi să nu încerc să cuprind totul imediat. Dar, este atât de pasionant aici, la Genret, Paula, şi am atâtea de aflat şi de învăţat. Len Harvey este un tip nemaipomenit şi o să ne înţelegem de minune. Mi-a zis că, probabil, luna viitoare, o să plecăm la

Hong Kong. Într-o călătorie de afaceri. S-ar putea să ajungem chiar şi în China continentală. E vorba să achiziţionăm nişte păr sau mustăţi de porc.

Râsul Paulei răsună în aparat.

– Despre ce naiba tot vorbeşti?

– Despre *perii.* Făcute din păr de porc. Sunt cele mai bune, după câte înţeleg. Paula... este de-a dreptul formidabil aici. Nu ştiam cât de multă marfă ne procurăm din străinătate. Genret este cea mai mare firmă importatoare din Anglia. În fine, *una* dintre cele mai mari. Suntem aprovizionaţi cu de toate... gene false, peruci, cosmeticale, mătăsuri şi satenuri, oale şi crătiţi...

– Ca să nu mai pomenim de mustăţi de porc, o tachină Paula. Da, Emily, ştiu, şi sunt convinsă că slujba asta o să fie fantastică pentru tine. Ce-i drept, multă responsabilitate – dar ştiu că te poţi descurca. Dacă vrei să ştii adevărul, găluşcă mică, deja mi-e dor de tine, şi n-a trecut decât o zi de când eşti acolo.

– Şi mie la fel. Mi-a plăcut foarte mult să lucrez cu tine. Dar, asta nu înseamnă că viaţile noastre se despart. Ce ţi-a venit să-mi spui „găluşcă mică", adineaori? N-ai mai făcut-o de ani de zile.

Paula zâmbi în receptor.

– Azi m-am ocupat de grădinărit, un aranjament de stânci artificiale, şi m-am tot gândit la prima grădină pe care am plantat-o... la Heron's Nest. Îţi mai aduci aminte de ziua când te-am dus la Scarborough?

– Ba bine că nu! De-atunci mi-e groază de viermi, i-o tăie Emily, râzând. Pe vremea aceea chiar eram o găluşcă mică, nu-i aşa? Un fel de buflea durdulie.

– Dar, acum, nu mai eşti, scumpete. Ĭ-ascultă, n-ai vrea să vii cu noi la masă, diseară? Mergem la bunica... cel puţin, acolo cred că a hotărât Jim să ne ducă.

– Aş vrea, dar nu prea pot. Apropo, ce-nseamnă „să ne ducă"?

– Adică Sally, Anthony şi mătuşa Edwina.

– Vai Doamne, nu prea te invidiez, Paula, mormăi Emily. Dacă aş putea, aş veni numai ca să-ţi fiu *ţie* suport moral. Oricum... se întrerupse, hlizindu-se. Am o întâlnire specială.

– *Oh!* Cu cine?

– Cu iubitul meu secret.

– Cine e? întrebă Paula repede, stârnindu-i-se curiozitatea.

– Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi iubitul meu secret, nu-i așa? replică Emily, mistericasă. Este cineva nemaipomenit de deosebit și superb, iar când o să vină timpul – vreau să zic dacă va veni – tu ai să afli prima. Vocea i se topi în râs.

– Îl cunosc? tatonă Paula, simțindu-se, ca de obicei, ocrotitoare față de Emily.

– Refuz să mai scot o vorbuliță despre el. Vrând să schimbe subiectul, Emily întrebă pe un ton mai sobru: Apropo, de ce s-a dus buni la Londra în după-amiaza asta?

– Ar vrea, cică, să-și încropească o nouă garderobă, pentru călătoria cu Blackie în lumea largă. Dar, de ce mă întrebi?

– Asta mi-a spus și mie, dar mă gândeam să nu fie vorba de altceva. Tie îți spune întotdeauna totul.

– Despre ce *altceva* ar putea fi vorba? întrebă Paula, părând consternată.

– Păi... a trecut în fugă să mă vadă, puțin mai înainte, și arăta foarte războinică. Știi ce aer are ea când se pregătește de luptă. Cred că cel mai bine s-ar potrivi cuvântul *implacabil.*

La celălalt capăt al firului, Paula căzu pe gânduri. Privea fix spre grădină, cu fruntea încruntată.

– Sunt convinsă că nu s-a dus cu treburi la Londra, Emily, spuse ea, după o scurtă pauză, și râse, alungând această idee. În afară de astă, ar trebui să știi prea bine că buni pare întotdeauna implacabilă. A devenit expresia ei normală. Probabil că se grăbea când te-a văzut. Mămica și tăticul se întorceau înapoi cu ea și nu vroia să-i lase să aștepte în mașină. Știu că hainele o interesează. Mi-a spus ieri că or să întâlnească clime diferite și că pleacă pentru trei luni. Hai să judecăm, Emily, nu-i treabă ușoară să-și aleagă lucrurile potrivite.

– Se prea poate să ai dreptate, se învoi Emily, încet, nefiind pe deplin convinsă. E foarte emoționată de

călătorie, Paula. Tot week-end-ul nu mi-a vorbit decât despre asta.

– O să-i prindă bine, fiindcă e prima ei vacanță adevărată, după ani de zile. Și abia așteaptă să-l vadă pe Philip și să viziteze Dunoon. A petrecut întotdeauna momente atât de minunate acolo, cu bunicul meu. Găluşcă mică, dacă tot a venit vorba de fratele meu mai mic, o să trebuiască să închid telefonul. Când m-a sunat, ieri, de la Sydney, am promis să-i scriu azi și să-i povestesc despre botez. Trebuie să termin scrisoarea, înainte ca Jim să vină acasă.

– Bine. Mulțumesc că m-ai sunat, Paula. Ne vedem peste câteva zile. Sărută-l pe Philip din partea mea. Pa.

Murmurând „la revedere", Paula puse receptorul în furcă și se apucă imediat să-i scrie lui Philip. Fratele ei mai mic era în convalescență după o pneumonie, iar ea, părinții și bunica fuseseră cu toții de acord că nu era just, nici necesar, să-l târască din Australia până aici numai pentru o zi. Scriind, Paula retrăi sfârșitul de săptămână, pierzându-se în amănunte despre ceremonia de la biserică, recepția ulterioară, cât și veşti despre întreaga familie și prietenii lor comuni, mai ales familiile O'Neill și Kallinski.

După ce umplu trei pagini cu scrisul ei mărunt și ordonat, Paula se opri și-și ridică privirea, gândindu-se la Philip. Erau buni prieteni și fuseseră întotdeauna apropiați, iar acum îi era dor de el. Își dădea seama că și lui Philip îi era dor de ea, de părinții lor și de bunica, iar, uneori, tânjea după țară – Anglia. Pe de altă parte, Dunoon, ferma lor de oi de la Coonamble, în New South Wales, îi înflăcărase imaginația încă de când era mic, iar acum era convinsă că Philip se atașase total de acele locuri. De asemenea, administrarea vastelor proprietăți australiene, pe care bunicul lor, Paul McGill, le lăsase Emmei, era ceva extraordinar. Știa că lui Philip îi plăcea extrem de mult această sarcină. În anul care trecuse, până la urmă se potolise, stabilindu-se cu totul acolo, ceea ce o bucura. Încheie scrisoarea, trecu adresa și lipi plicul, apoi, ridicându-se în picioare, se duse în celălalt capăt al camerei. Se aplecă și ridică de jos câteva flori,

care căzuseră de la o azalee roz strălucitoare, le puse pe tava de pe o masă rotativă cu picior şi apoi, uitându-se de jur împrejur, se întrebă dacă să servească băuturile aici sau în sufragerie.

Deşi Paula considera această cameră preferată ca fiind propriul ei colţ intim din casă, în ultima vreme începuse să fie folosită de toţi. Adesea îl găsea pe Jim citind aici, iar majoritatea musafirilor erau atraşi automat spre această încăpere. În realitate, camera era o seră tipică pentru ceea ce se construia în conacele stil victorian, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, după ce Joseph Paxton începuse să utilizeze stâlpii de fier ca suporţi pentru pereţii de sticlă. Pentru Paula, această seră spaţioasă, la fel ca şi grădina, constituia unul dintre puţinele lucruri pozitive de la Meadow. Era construită în stil gotic, iar ea o umpluse cu plante, copăcei şi orhidee exotice, plus o multitudine splendidă de arbuşti mici, colorați şi plini de flori. Mocheta de culoare verde ca bradul şi ţesătura alb cu verde ca iedera, pe care o alesese pentru mobila de răchită şi pentru mesele acoperite până în pământ, creau o ambianţă odihnitoare şi proaspătă, lăsându-ţi impresia că sera se pierde parcă în terenurile din afara pereţilor de sticlă. De când Paula o reamenajase, sera mai conţinea şi un salon suplimentar, precum şi un birou pentru ea, plasat în atmosfera înviorătoare a unei grădini ce se menţinea verde tot timpul anului.

Răsucindu-se în loc, privirea îi căzu pe una dintre hortensiile ei foarte valoroase; o cuprinse îngrijorarea datorită faptului că marginile florii se decoloraseră. O studie în continuare, gânditoare, până ce sunetul strident al telefonului o sili să se întoarcă la birou. Răspunse la telefon cu un „alo" cristalin.

– Ce mai face mămica? întrebă Miranda O'Neill, cu vocea ei plăcută şi melodioasă.

– Minunat, Merry, dar tu, iubito?

– Sunt frântă de oboseală, dacă vrei să ştii adevărul. M-am spetit muncind azi, şi ieri la fel, am stat aproape toată ziua la birou şi am lucrat la proiectul acela al meu pentru buticurile Harte, din hotelurile noastre. Cred că am

reuşit să scot câteva planuri efectiv realizabile. Vreau să i le arăt lui taică-meu mâine şi mă mai gândeam că poate reuşim şi noi să ne vedem săptămâna asta, dacă ai timp.

– Sigur că da. Trebuie să recunosc că ai fost teribil de rapidă şi extrem de harnică.

– Merci! Mătuşa Emma s-a arătat deosebit de entuziasmată, când i-am vorbit sâmbătă, şi n-am vrut să pierd vremea. Aşa cum spunea adesea bunica ta, timpul înseamnă bani. În afară de asta, dacă avem de gând să procedăm aşa, spaţiile pentru magazine trebuie incluse în noile planuri de construcţie, care urmează curând să ajungă pe planşetă.

– Înţeleg că eşti presată de timp, din cauza programului tău de construcţie şi reamenajare, Merry. Aşa că, hai să ne întâlnim miercuri. Pe la două e bine?

– Îmi convine de minune. Hai să ne vedem la mine la birou. Chicotind, Miranda continuă: Ce spui, nu-i extraordinar ce-am auzit, că mătuşa Emma pleacă să facă turul lumii cu tata-mare? Toţi acasă suntem foarte emoţionaţi.

– Şi noi la fel... o să le prindă bine la amândoi.

Merry spuse:

– Să-l fi văzut azi-dimineaţă! Nu mi-a venit să cred, când a apărut, cu noaptea-n cap, la firmă. Stătea acolo la birou, unde n-a mai fost de luni de zile, dând telefoane, agitându-se încolo şi încoace, de-a înnebunit-o pe biata secretară. Îi tot spunea: „Clasa întâi, *clasa întâi,* de la cap la coadă, Gertie! Este o călătorie de lux" Faptul că mătuşa Emma a acceptat să plece cu el i-a dat un nou elan, nu c-ar fi avut nevoie de aşa ceva, de fapt, fiindcă el e oricum tot timpul *în formă* şi plin de viaţă. Dar, ştii, s-a supărat de-a binelea pe mine, când i-am pomenit de ideea mea cu buticurile. A zbierat efectiv la mine, să n-o amestec pe Emma în toată treaba asta, spunând că nu vrea ca flecuştetele astea ale mele să-i strice planul lui cu P mare. Mi-a trebuit o veşnicie ca să-l potolesc.

– Dar cum ai reuşit s-o faci? întrebă Paula, râzând pe înfundate şi încercând să şi-l imagineze pe Blackie furios, lucru destul de dificil.

– Când, în cele din urmă, am izbutit să strecor şi eu o vorbă, i-am spus că mătuşa Emma nu are nimic de-a face cu asta, ci că e vorba de tine, şi că *noi* ne putem descurca foarte bine fără *oricare* dintre ei doi. Atunci, a radiat de fericire, zicând că sunt fetiţa lui dragă şi înţeleaptă, dar numai să am grijă să nu-i stau în cale în următoarele câteva zile, fiindcă este extrem de absorbit şi de ocupat. De parcă ar pleca în luna de miere.

– Păi, ştii că i-a făcut cadou un inel, Merry.

– Ei, nu mai spune, ce drăguţ! Ce bătrânei scumpi, nu-i aşa?

Paula izbucni în râs.

– Nu m-aş încumeta să le spun, bunicii *mele* şi bunicului *tău* doi *bătrânei scumpi.* După părerea mea, Blackie şi Emma sunt, mai degrabă, ca nişte petarde. Şi nu tot tu mi-ai spus, deunăzi, că, atunci când stau împreună, sunt incorigibili? îi reaminti Paula Mirandei.

Merry a avut tactul de a râde şi ea, admiţând:

–Aşa e, ai dreptate. Apropo, dacă tot a venit vorba de mătuşa Emma, nu ştiu ce să-i cumpăr pentru cea de-a optzecea ei aniversare. Îmi tot muncesc creierii de câteva zile. Ai vreo idee?

– Cred că glumeşti! Toţi avem aceeaşi problemă. Eu, mămica şi tăticu' am discutat acelaşi lucru azi, la prânz. Iar Emily m-a tot bătut la cap să mă gândesc la ce i-ar putea lua. Sinceră să fiu, şi eu sunt la fel de derutată ca tine şi toţi ceilalţi.

– Bine, mai vorbim despre asta şi miercuri, zise Merry. Ar cam trebui să plec, Paula. Mă aşteaptă tata. Trebuie să mai parcurgem schiţele mele, pentru informarea de presă – în legătură cu achiziţionarea hotelului din New York. Mă rog la Dumnezeu să-i placă măcar una dintre variante, altfel n-o să mă mai ridic de la birou până la miezul nopţii. Ceea ce n-ar fi nimic neobişnuit, bombăni Merry. Parcă aş fi un cal de povară, în ultima vreme. Nici nu-i de mirare că nu mai am viaţă personală!

– Tocmai i-am spus lui Emily s-o ia uşurel la Genret. Ai face bine să procedezi şi tu la fel, Merry, o povăţui Paula.

– la uită-te cine s-a găsit să vorbească! zise Miranda, râzând înăbuşit.

CAPITOLUL 17

Întrucât sera dădea direct spre holul de la intrare, pardosit cu marmură, Paula îi auzi paşii lui Jim, în clipa în care intră în casă. Stătea în picioare, lângă hortensia care începuse să se ofilească, ţinând în mână frunza decolorată, şi se întoarse, cu chipul luminat de nerăbdare şi afecţiune.

– Bună, iubitule, zise ea, în timp ce el cobora cele două trepte, şi se îndreptă grăbită în întâmpinarea lui, abia aşteptând să-l vadă.

– Bună, răspunse el.

Se întâlniră în mijlocul încăperii. O sărută în treacăt, apoi se lăsă pe un scaun, fără să scoată o vorbă.

Paula rămase în picioare, privindu-l cu ochii căscaţi de mirare. După voce, părea atât de apatic, iar sărutul fusese atât de mecanic, încât îşi dădu seama că nu era în apele lui. Spuse imediat:

– S-a întâmplat ceva, Jim?

Scuturâ din cap.

– Sunt doar obosit, zise el, zâmbindu-i în felul acela afabil şi plictisit, pe care Paula ajunsese să-l cunoască atât de bine. A fost un accident pe şoseaua spre Harrogate, din cauza căruia s-a format o coloană de maşini, care a încetinit traficul. Ne-am târât aşa kilometri în şir. Chin inutil... de fapt, epuizare.

– Îngrozitor! Îmi pare rău. Asta-ţi mai lipsea! Hai să-ţi pregătesc ceva de băut, îi sugeră ea, nefiind pe deplin satisfăcută de această explicaţie, dar hotărându-se să nu insiste prea mult, pentru moment.

– E o idee bună! exclamă el, pe un ton mai puternic. Merci, un gin cu apă tonică ar merge grozav.

– Mă duc după nişte gheaţă, zise ea, pregătindu-se să se ducă în seră.

– Sună să vină Meg. Poate s-o aducă ea. Se încruntă. Sper că nu s-a stricat iar soneria!

– Nu, dar dacă mă duc eu, merge mai repede, spuse Paula peste umăr, oprindu-se cu un picior pe treaptă.

– Mă întreb câteodată de ce mai avem servitoare, zise el, uşor iritat, privind-o cu ochii aceia albaştrii-cenuşii.

Se uită atentă la el, detectând nuanța de critică din tonul şi din atitudinea lui, dar remarcă liniştit:

– Este teribil de ocupată acum şi, oricum, bunica ne-a învățat să nu fim excesiv de dependenți de servitori, după cum ți-am mai spus de atâtea ori. Nemaiaşteptând să-i răspundă, ieşi grăbită, dar traversând holul îl auzi oftând necăjit. Poate că într-adevăr nu este decât oboseală, o zi grea la ziar, şofatul greu până acasă, plus week-end-ul agitat, se gândi Paula, chinuindu-se să se convingă singură că acestea erau motivele reale pentru dispoziția lui ciudată. Nu i se întâmpla des să fie prost dispus, cel puțin nu aşa. Deschizând uşa de la bucătărie, observă că mai ținea în mână frunza. I se deformase în palmă. Relaxează-te, îşi spuse ea, toanele lui nu înseamnă nimic. O să-şi mai revină, după ce bea ceva.

– Credeți că am făcut destule sandvişuri, doamnă Fairley? întrebă Meg. Oprindu-se din treabă, arătă spre tava de argint.

– Da, suficient, Meg, şi arată nemaipomenit. Poți să pui nişte cuburi de gheață în vas, te rog? În timp ce servitoarea umbla la frigider, Paula aruncă frunza la găleata de gunoi şi se spălă pe mâini la chiuveta din bucătărie.

În absența ei, Jim se ridicase în picioare şi, când Paula se întoarse în seră cu gheața, el contempla grădina. Îl vedea din profil, dar cu toate acestea nu-i scăpă arcuirea posacă a buzelor şi nici privirea pierdută din ochii lui, atunci când se întoarse spre ea.

O mulțime de întrebări îi veniră pe limbă, dar se abținu şi se duse grăbită spre masa pe care se aflau sticlele şi o tavă cu pahare. Turnându-i ginul şi apa tonică, îi spuse, stând cu spatele:

– Mă gândeam să servim aici băutura, mai târziu, sau preferi în sufragerie?

– Unde vrei tu, replică el, fără să-l intereseze.

Dându-şi silința să se poarte normal, Paula continuă cuminte:

– Până la urmă ai rezervat o masă la Granby, Jim?

– Da. Am rezervat o masă pentru ora opt şi jumătate. Anthony m-a sunat azi, mai devreme, şi mi-a spus că nu vor reuşi să ajungă aici înainte de şapte şi un sfert. Avem deci o oră la dispoziţie să ne destindem.

– Da. Simţea cum o cuprinde îngrijorarea. *Era* într-adevăr ciudat, nu mai încăpea nici o îndoială, iar Paula se întreba dacă nu cumva cearta din seara precedentă îi stăruia în minte, sâcâindu-l încă. Dar, de ce oare? El câştigase şi, apoi, la micul dejun avusese chef de vorbă şi fusese drăguţ. Luă, însă, decizia să pună punctul pe „i" şi să afle ce-l necăjea. De asemenea, se hotărî să-şi toarne nişte vodcă amestecată cu apă tonică, deşi aproape că niciodată nu obişnuia să bea tărie.

Pe măsură ce sorbea din băutură, Jim părea că se înveseleşte vizibil. Aprinzându-şi o ţigară, întrebă nonşalant:

– Şi cu cine ai mai vorbit, azi?

– Cu Emily şi cu Merry O'Neill. Şi, bineînţeles, cu buni. M-a sunat imediat după ce ai plecat tu azi-dimineaţă, ca să-mi spună că pleacă pentru câteva zile la Londra. Uitându-se drept în ochii lui, Paula trase aer în piept. De ce vorbim despre lucruri neînsemnate, Jim, când tu eşti supărat? Ştiu că s-a întâmplat ceva. Te rog, dragul meu, spune-mi despre ce e vorba.

El tăcea.

Susţinându-i, fără să clipească, privirea, se aplecă uşor înspre el, încordată:

– Uite ce e, vreau să ştiu ce te necăjeşte, insistă ea.

Jim oftă adânc.

– Am impresia că n-are nici un rost să mă ascund... M-am cam luat la harţă cu Winston, azi, şi...

Paula râse uşurată.

– Asta era! Păi, v-aţi mai ciondănit voi şi înainte şi până la urmă a trecut totul cu bine. Aşa o să fie şi acum...

– Mi-am dat demisia, anunţă Jim, sec.

Se uită la el fără să înţeleagă, negăsindu-şi cuvintele. Încet, puse paharul pe masă. Îşi încruntă sprâncenele negre.

– *Demisia?*

– Da, din funcția de director coordonator al firmei, adăugă el, repede. Începând de acum.

Uluită, continua să se holbeze la el. Revenindu-i vocea, îl întrebă pe un ton uşor ridicat:

– Dar, *de ce?* Şi mie de ce nu mi-ai pomenit nimic de asta, nu mi-ai spus ce aveai de gând să faci? Pur şi simplu nu înțeleg... Fără să-şi termine propoziția, se aşeză crispată pe un scaun.

– N-aveam ce să discutăm. Vezi tu, nu ştiam că am să demisionez... până ce n-am făcut-o.

– Jim, dar e total ridicol, zise ea, încercând să râdă. Doar fiindcă te-ai certat puțin cu Winston nu înseamnă că trebuie să faci un lucru atât de drastic... la urma urmei, ştii că buni are ultimul cuvânt. Ea te-a numit, ea te va reinvesti imediat. O să-l pună pe Winston la punct, o să se descurce ea cu el. Uite, am să vorbesc mâine cu ea, am s-o sun la prima oră mâine dimineață. Îi zâmbi încurajator, dar deveni serioasă, când îl văzu că ridică mâna cu o mişcare bruscă, deloc caracteristică pentru el.

– Mi-e teamă că nu m-ai înțeles cum trebuie. Winston nu m-a forțat să-mi dau demisia, dacă asta ți-ai închipuit. Am făcut-o de bunăvoie. Aşa am vrut, şi încă foarte mult, deşi trebuie să recunosc, dacă e să fiu sincer pe deplin, că nu mi-am dat seama de asta până ce nu s-a ivit ocazia. Aşa că, nu vreau sub nici o formă să fiu renumit în funcție.

– Dar, de ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? țipă ea, tot mai contrariată şi întunecată la față de îngrijorare.

– Pentru că nu-mi place munca asta. Nu mi-a plăcut niciodată. Când Winston a venit la mine azi-dimineață, m-a întrebat pe şleau dacă vreau să fiu în continuare director coordonator şi, pe măsură ce el vorbea, mi-am dat seama – efectiv, *mi-am dat seama,* Paula – că nu vroiam. Nu m-am priceput niciodată prea bine la munca administrativă şi nici nu m-a interesat, lucru pe care i l-am spus lui Winston, care, la rândul lui, mi-a zis că a intuit asta de câtva timp. A subliniat că poate ar fi mai bine dacă m-aş ocupa de ziaristică şi dacă aş conduce, poate, ziarele, nu firma. Am fost întru totul de acord cu el, aşa că

m-am retras. Asta-i tot, de fapt, ridică el din umeri, zâmbind palid.

– *Asta-i tot,* îngână ea, nevenindu-i să creadă. Era uimită de ceea ce făcuse el şi de atitudinea pe care o adoptase. Nu-mi vine să cred că am auzit toate astea de la *tine.* Te porţi de parcă n-ar avea importanţă, de parcă n-ar fi ceva serios, când de fapt e cumplit de serios. Faci pe cavalerul şi pe cel căruia nu-i pasă, de simt că mă apucă ameţeala.

– Nu te mai înfierbânta aşa. Pe cuvânt, mă simt uşurat.

– Asta ar trebui să fie ultima ta preocupare, acum, zise ea, cu voce joasă, plină de consternare. Cum rămâne cu îndatoririle? Cu responsabilitatea? Buni ţi-a arătat o mare încredere, bazându-se pe tine când te-a numit director coordonator, anul trecut. Părerea mea este că n-ai fost la înălţimea aşteptărilor ei, dar deloc.

– Îmi pare rău că gândeşti aşa, Paula, fiindcă trebuie să nu-ţi dau dreptate. N-am lăsat-o baltă pe buni, protestă el. Am să fiu mai departe redactor şef pentru două dintre cele mai importante ziare ale concernului. Am să fac ceea ce ştiu cel mai bine, am să fiu ziarist, ba încă unul al naibii de bun. Se lăsă pe spate, îşi puse picior peste picior, întorcându-i privirea pătrunzătoare, fără să clipească. Avea un aer inflexibil.

– Şi cine o să conducă firma, dacă tu te-ai retras?

– Winston, bineînţeles.

– Ştii foarte bine că nu vrea funcţia asta.

– Nici eu.

Paula îşi ţugui buzele, supărată. Venindu-i o altă idee, exclamă violent:

– Sper că decizia asta a ta, bruscă şi cam teribilistă, să nu o facă pe buni să-şi anuleze excursia cu Blackie. Are mare nevoie de această vacanţă. Ce ţi-a spus? Presupun că ai înştiinţat-o.

– Fireşte că i-am spus. La prânz, Winston şi cu mine ne-am dus la magazin să ne întâlnim cu ea. Bunica ta mi-a acceptat demisia, Winston a fost de acord să preia funcţia, chiar fără să se arate prea deranjat de asta. Înclinându-se, îi cuprinse mâinile între ale lui. Haide,

calm. Tu eşti cea mai supărată dintre toţi. Buni şi Winston s-au conformat cu decizia pe care am luat-o. N-au mai stat să despice firul în patru. De fapt, aproape că nici n-am discutat... totul a fost destul de tranşant şi de sec.

– Pur şi simplu le-ai înţeles greşit reacţiile, murmură ea, îndurerată.

Jim râse.

– Ei bravo, Paula, *tu* eşti cea ridicolă. Îi cunosc pe amândoi foarte bine şi te asigur că totul e în regulă.

Paulei nu-i veni uşor să găsească un răspuns la această afirmaţie. Era uluită de lipsa lui de perspicacitate, iar faptul că putea presupune că totul mergea bine dovedea o judecată extrem de defectuoasă din partea lui. Era clar că Jim nu avea habar de ceea ce îi putea deranja, pe bunica şi pe Wiston, *Ea,* în schimb, nu avea nevoie să se gândească de două ori, ca să-şi dea seama că ei acceptaseră situaţia fiincă nu avuseseră altă alternativă. Îşi vor aduna eforturile pentru a fi siguri că firma îşi continuă activitatea cum trebuie. „Aşa e felul *nostru* de a fi. Ne facem datoria, ne asumăm responsabilitatea, oricât ar fi de greu." Lucrurile erau departe de a fi *în regulă,* aşa cum exprimase el cu prea multă uşurinţă.

Jim o urmărea, încercând să-şi dea seama la ce se gândea, dar ochii ei violeţi erau umbriţi şi impenetrabili. Spuse, îngrijorat:

– Te rog, încercă să pricepi punctul meu de vedere, să-mi înţelegi sentimentele faţă de această problemă. Bunica ta şi Winston au putut s-o facă. Şi, hai să nu ne certăm din cauza demisiei mele. Din moment ce faptul este consumat, e de-a dreptul prostesc s-o facem, nu crezi?

Paula nu spunea nimic. Rezemându-se de spătarul scaunului, îşi trase încetişor mâna, întinzând-o după pahar. Luă repede o înghiţitură. Urmă o tăcere prelungită, după care spuse:

– Jim, aş vrea tare mult să te mai gândeşti... mai e vorba şi de altceva aici. Bunica avea de gând să-ţi spună chiar ea, săptămâna asta, dar ştiu că n-o să se supere dacă îţi spun eu, acum. Îşi va schimba testamentul. În

clipa de față, acțiunile ei în trustul de presă fac parte din bunurile patrimoniale ale Întreprinderilor Harte, pe care, după cum ştii, urmează să le moştenească verii mei. Dar, s-a hotărât să lase moştenire gemenilor – copiilor noştri – acțiunile ziarului, aşa că ştiu că pentru ea este important ca tu să fii complet implicat în treburile trustului de presă, la toate nivelele. Nu-mi pasă ce ți-a spus, azi-dimineață, şi sunt absolut convinsă că, în adâncul inimii ei, este foarte dezamăgită că ai preferat să te retragi din activitatea managerială...

Râsul scurt al lui Jim o făcu să se oprească. Îl privi, cercetându-i fața şi întrebându-se ce îl făcuse să râdă.

El îi spuse, răbdător, cu vocea blândă şi domoală:

– Paula, indiferent că sunt director coordonator, redactor şef sau amândouă, sau nici una dintre ele, nu contează, bunica ta tot o să-şi modifice testamentul. O să lase copiilor noştri moştenire acele acțiuni, orice-ar fi, şi asta pentru câteva motive solide.

– Care motive?

– Copiii poartă numele Fairley, pe de o parte, iar pe de altă parte, sentimentul ei de vinovăție.

Paula clipi de câteva ori, neputând înțelege unde vroia el să ajungă, apoi, dintr-o dată, avu ca o revelație, şi îl privi intens, cu ochii mari. Speră că interpretase greşit insinuarea subînțeleasă în cuvintele lui. Inspirând adânc, pentru a se calma, îl întrebă răspicat:

– Sentimentul ei de vinovăție față de *ce* anume?

– Față de faptul că i-a smuls bunicului meu publicația *Yorkshire Morning Gazette* şi că a pus mâna pe firmă, spuse el, fără jenă, aprinzându-şi o țigară.

– Vorbeşti de parcă ar fi furat-o! exclamă Paula, lapidar. Ştii prea bine că bunicul tău adusese ziarul la pământ, ceea ce, categoric, nu avea nimic de-a face cu bunica. Ai spus şi tu, destul de des, că era un avocat strălucit, dar un om de afaceri lamentabil. Şi, categoric, nu cred că trebuie să-ți mai amintesc că ceilalți acționari au implorat-o pe buni să preia conducerea. I-a luat pe cauțiune – la fel ca şi pe bunicul tău, de altfel. El a căpătat o groază de bani pe acțiunile lui.

– Da, ai dreptate – în special în ceea ce priveşte faptul că el nu a condus bine ziarul, dar presupun că, până la urmă, ar fi trecut el ca şi câinele prin apă, cum se spune, şontâc-şontâc, dar ar fi rămas la conducere, dacă bunica ta nu ar fi tăbărât pe el şi nu l-ar fi scos afară cu lopata. Înghiți din băutură şi trase adânc din țigară.

– Ziarul ar fi dat faliment! Şi atunci, cum s-ar fi trezit bunicul tău? Îl fulgeră cu privirea. La mare ananghie, dacă vrei să ştii!

– Uite ce e, Paula, nu mai fi aşa şocată. Nu fac decât să-ți reamintesc nişte fapte. Amândoi ştim că buni i-a ruinat pe cei din familia Fairley. Zâmbi în colțul gurii, degajat. Suntem oameni în toată firea, aşa că ar fi un lucru prostesc să încercăm să băgăm gunoiul sub covor, doar pentru că suntem căsătoriți. Toate acestea s-au petrecut *efectiv,* ştii şi tu. Tu şi cu mine nu vom putea schimba nimic şi categoric nu are nici un sens ca noi doi să ne certăm pentru asta, după ce a trecut atâta vreme de la acele evenimente.

Paula se trase înapoi, îngrozită, uitându-se la el cu gura căscată. Spaima i se cuibărise ca un bolovan în stomac şi simțea că tremură din toate mădularele. În timp ce în minte îi răsunau cuvintele lui, răbdarea i se risipi şi, lăsându-se pradă încordării ultimelor săptămâni, simți cum dintr-o dată ceva se frânge.

– Ce să spun, i-a ruinat pe Fairley tot atât de mult cât am făcut-o eu! Nu ştiu cum să-ți spun, dar Adam Fairley şi fiul ăla al lui mai mare, Gerald, şi-au făcut-o cu mâna lor. Vrei sau nu s-o crezi, te priveşte, dar străbunicul tău şi fiu-său erau nişte indivizi neglijenți, stupizi, comozi şi foarte proşti afacerişti. Şi, în afară de asta, chiar dacă i-ar fi ruinat, eu una nu aş blama-o. Aş aplauda-o pentru că şi-a luat revanşa. Familia Fairley s-a purtat cu bunica înfiorător de urât. Cât despre sfântul de bunică-tău, ce i-a făcut el este... incalificabil! gâfâi ea. Inconştient, pricepi!? Aşa trebuia să se poarte un tânăr integru, cum pretindea Edwin că era? S-o lase însărcinată, la şaisprezece ani, iar apoi s-o părăsească, nevoită să-şi poarte singură de grijă. N-a mişcat un deget ca s-o ajute. Şi despre...

– Ştiu toate astea... începu Jim, întrebându-se cum să facă să-i astupe gura, să oprească şuvoiul acela de cuvinte mânioase.

Îl întrerupse răspicat:

– Ceea ce poate nu ştii este că unchiul tău, Gerald, a încercat s-o violeze şi, crede-mă ce-ţi spun, nu există femeie care să uite vreodată pe bărbatul care a încercat s-o *violeze!* Aşa că nu mai încerca să pledezi în favoarea familiei Fairley, în faţa mea. Şi cum îndrăzneşti să ridici un deget împotriva bunicii mele, după toate câte le-a făcut pentru tine! Te pomeneşti că încerci să abaţi atenţia de la faptul că ai dat bir cu fugiţii de la obligaţiile pe care le aveai faţă de ea... Paula se abţinu să spună mai mult. Era atât de emoţionată şi de furioasă, încât tremura ca o frunză.

În cameră se instală o atmosferă glacială.

Se uitau fix unul la altul. Amândoi erau îngroziţi. Paula se albise atât de mult la faţă, încât ochii ei albaştri erau mai impresionanţi ca oricând, iar chipul lui Jim era încordat de şoc.

Tristeţea îl împiedică să vorbească, timp de câteva secunde. Izbucnirea ei îl uluise şi îl dezamăgi faptul că îi interpretase greşit cuvintele, pe care, trebuia s-o recunoască acum, le rostise superficial şi destul de neglijent.

În cele din urmă, exclamă cu multă înflăcărare:

– Paula, te rog, crede-mă, nu am pledat în favoarea familiei Fairley şi nici nu am acuzat-o pe Emma. Cum îţi poţi imagina că aş fi în stare să fac aşa ceva? Întotdeauna am respectat-o şi am preţuit-o, din prima zi când am lucrat pentru ea. Şi, de când ne-am căsătorit, am ajuns s-o iubesc. Este o femeie minunată şi apreciez, cel dintâi, tot ce a făcut pentru mine.

– Interesant de ştiut!

Jim îşi ţinu răsuflarea, umilit de tonul ei sarcastic.

– Te rog, Paula, nu mă privi aşa. M-ai înţeles complet greşit.

– Nu-i răspunse şi, întorcându-şi faţa, rămase cu privirea aţintită asupra unor plante înşirate de-a lungul pereţilor de sticlă ai serei.

Jim sări în picioare. Apucând-o de mâini, o trase de pe scaun, cuprinzând-o în brațe.

– Iubito, te rog, ascultă-mă. Te iubesc. Trecutul nu contează, buni e cea mai indicată persoană care să ți-o confirme. Am greşit şi că am adus vorba de el. Tot ceea ce *ei* şi-au făcut unul altuia, acum o jumătate de secol, nu are nimic de-a face cu noi. Într-un fel, am cam luat-o razna amândoi din cauza acestei... acestei discuții despre demisia mea. Totul s-a umflat peste măsură. Eşti exagerat de supărată pentru nimic. Hai, te rog, calmează-te. Vorbindu-i astfel, o conduse spre o canapeluță şi o împinse uşurel, făcând-o să se aşeze, apoi se aşează şi el lângă ea şi, luându-i mâna, se uită adânc în ochii ei.

– Uite, sunt de acord cu tine, Paula, ceea ce a făcut bunicul meu *a fost* incalificabil. Şi a ştiut-o şi el. A trăit cu un sentiment de vinovăție tot restul vieții. De fapt, ceea ce a făcut în tinerețe i-a stricat viața în multe privințe. Mi-a mărturisit-o înainte să moară. N-a încetat niciodată să regrete că o pierduse pe Emma şi copilul lor, continuând mereu s-o iubească, iar la sfârşit tot ceea ce îşi dorea era iertarea bunicii tale. Pe patul de moarte, m-a implorat să mă duc la Emma şi s-o rog stăruitor să ierte tot ceea ce îi făcuseră cei din familia Fairley, şi mai cu seamă el. Nu-ți mai aduci aminte că ți-am spus? Bunicii i-am vorbit despre asta, în seara în care a anunțat logodna noastră.

– Da, zise Paula.

– I-am repetat tot lui buni – ultimele lui cuvinte rostite înainte să se prăpădească. Mi-a spus: „Jim, n-am să am liniște în mormânt, dacă Emma nu mă iartă. Imploar-o s-o facă, Jim, pentru ca sufletul meu chinuit să se poată odihni în pace" Şi, când i-am povestit Emmei, a plâns puțin şi mi-a spus: „Cred că, poate, la urma urmei, bunicul tău a suferit mai mult decât mine" Şi Paula, Emma l-a iertat. L-a iertat pe toți Fairley. Tu de ce nu poți?

Îşi ridică brusc capul, uimită de întrebare.

– Oh, Jim, eu... Urmă o mică pauză, înainte să încheie. *Eu* n-am ce să iert. Cred că *tu* m-ai înțeles greşit *pe mine*.

– Poate. Dar erai aşa de furioasă, ţipai la mine, şi tot spuneai despre cei din familia Fairley...

– Da, mi-am ieşit din fire, dar m-ai enervat când ai spus că bunica are sentimente de vinovăţie. O cunosc, Jim, mult mai bine decât tine, şi sunt convinsă că nu se simte vinovată pentru nimic.

– Atunci eu am greşit, zise el, cu un zâmbet stins. Îmi cer scuze. Se simţea uşurat de faptul că Paula vorbea mai normal.

– Ai mai greşit într-o privinţă.

– Care anume?

– Referitor la trecut. Ai spus adineaori că trecutul nu contează, dar eu nu pot fi de acord cu tine. Trecutul ne urmăreşte mereu şi niciodată nu putem scăpa de el. Ne ţine pe toţi prizonieri. Bunica poate declara că trecutul nu mai are importanţă, dar în realitate nu crede asta. Mi-a spus adesea că trecutul este imuabil şi, după părerea mea, categoric aşa e.

– Păcatele părinţilor... asta vrei să spui? întrebă el, liniştit.

– Da.

Jim răsuflă adânc, scuturând din cap.

Paula îl privi cu atenţie.

– Am o întrebare. Poate să nu-ţi placă, dar mă simt obligată să ţi-o pun. Aşteptă, urmărindu-l îndeaproape.

Se uită lung la ea.

– Paula, sunt soţul tău şi te iubesc, iar între noi nu trebuie să existe decât sinceritate şi francheţe. Este evident că mă poţi întreba orice. Care e întrebarea?

Trăgând aer în piept, spuse hotărât:

– Ai vreun resentiment faţă de buni? Vreau să spun fiincă ea este proprietarul publicaţiei *Gazette,* şi nu tu? Dacă bunicul tău ar fi izbutit să păstreze conducerea, tu ai fi moştenit ziarul.

Uimit, Jim rămase practic cu gura căscată, apoi râse.

– Dacă aş fi avut vreun resentiment, sau vreo amărăciune, sau dacă aş fi fost cumva invidios, nici nu mi-ar fi trecut prin minte să-mi dau demisia din funcţia de director coordonator. Aş unelti ca să pun mâna pe ziar pentru mine – sau măcar, să obţin cât mai multă putere.

Şi ţi-aş fi făcut demult aluzii s-o influienţezi pe bunica să lase copiilor moştenire acţiunile ziarului... ca să pot căpăta control total asupra părţilor lor. Cu asemenea atuuri, aş deveni cea mai importantă persoană din firmă, după moartea Emmei. De fapt, într-un anumit fel, compania ar fi a mea, din moment ce eu m-aş ocupa de afaceri, până ce copiii se fac mari. Clătină din cap, râzând în continuare. la spune, am dreptate?

– Da, presupun că da, recunoscu Paula, cu glas sleit, simţinduse dintr-o dată slăbită.

– Paula, cu siguranţă că îţi dai seama şi tu, acum, că nu sunt avid după bani şi nici deosebit de ambiţios să deţin puterea, zise Jim. Îmi place să conduc ziarele, să fiu redactor şef, recunosc, dar nu vreau să fiu amestecat în afaceri şi în administraţie.

– Nici chiar dacă ştii că trustul de presă le va aparţine copiilor tăi într-o bună zi?

– Am încredere în Winston. O să facă treabă bună. În fond, el are mare pondere în concern, dacă te gândeşti că, împreună cu familia Harte, deţine jumătate din firmă. Nu uita că deţine patruzeci şi opt la sută din acţiuni.

Paula îşi dădu seama că nu avea nici un rost să mai discute despre demisie, cel puţin acum. Se ridică în picioare.

– Cred că am să ies puţin... Simt nevoia să respir aer curat.

Jim se ridică şi el, privind-o cu îngrijorare.

– Te simţi bine? Eşti îngrozitor de palidă.

– Da, într-adevăr. De ce nu stai câteva minute cu bebeluşii, înainte să te schimbi? Urc şi eu imediat – simt doar nevoia să mă plimb puţin prin grădină.

Prinzând-o de braţ, în timp ce se îndrepta spre uşă, Jim o răsuci cu faţa la el.

– Ne-am împăcat, iubito? întrebă el încetişor.

– Da, bineînţeles, îl linişti ea, conştientă de neliniştea din privirea lui şi de tonul lui rugător.

Paula se plimbă agale prin grădină, înconjură plantaţia de copaci şi o luă pe poteca îngustă, înspre cea de-a doua pajişte, care ducea la vale spre crângul de salcâmi

galbeni şi spre iaz. Cearta lor o răscolise şi simţea că i se învârte capul. Se aşeză pe treptele pavilionului vopsit în alb, uşurată că era singură şi putea să-şi recapete echilibrul. Îi părea rău că îşi pierduse stăpânirea de sine şi îşi ieşise din fire, singura ei scuză fiind faptul că fusese provocată la culme. Remarca lui Jim referitoare la faptul că bunica ei avea mustrări de conştiinţă în legătură cu familia Fairley fusese atât de incendiară, încât o făcuse să vadă roşu înaintea ochilor. Aluzia era ridicolă. La fel cum demisia lui era absurdă.

Deşi se simţea tare necăjită de atitudinea lui impulsivă şi iresponsabilă, groaza pe care aceasta i-o pricinuise trecuse, însă, pe plan secundar, datorită impactului ciocnirii dintre ei. Acest ultim scandal era cu mult mai grav decât oricare dintre certurile legate de Edwina. Lovise într-unul dintre elementele fundamentale ale oricărei căsnicii – încrederea; şi o făcea să-şi pună întrebări în legătură cu Jim, cu sentimentele lui cele mai intime faţă de ea şi de bunica ei, precum şi referitor la lealitatea lui faţă de Emma. Îi mişunau tot felul de întrebări prin minte. Avea Jim pică pe Emma Harte, fiindcă acum deţinea tot ceea ce aparţinuse odinioară familiei Fairley? Poate că în subconştient, fără să-şi dea seama efectiv de acet lucru? Îi veni foarte clar în minte că aşa ceva nu era cu totul exclus. La urma urmei, el fusese cel care se lansase în acea discuţie despre trecut, şi nu ea, iar dacă trecutul nu conta, aşa cum pretindea el, atunci de ce adusese vorba cu prioritate despre el?

Să fi stat, oare, resentimentul şi amărăciunea la baza afirmaţiilor lui? Se înfioră la acest gând. Acestea sunt cele mai periculoase sentimente din lume, căci, la fel ca un cancer, rod omul pe dinăuntru şi, nimicitoare, îşi lăsă amprenta asupra a tot ceea ce face. Totuşi, când îl întrebase scurt dacă nu putea s-o sufere pe buni, se arătase vădit uluit de această idee, iar răspunsul lui venise imediat, direct şi nedisimulat. Îşi dăduse pe loc seama că fusese sincer. Întotdeauna Jim i se păruse uşor de intuit. Nu era un om viclean, ba chiar dimpotrivă, în sensul că nu avea înclinaţii naturale spre prefăcătorie.

Paula se rezemă de balustradă şi închise ochii, mintea lucrându-i rapid şi extrem de eficient, cântărind şi analizând totul. Fusese întotdeauna convinsă că îl cunoştea foarte bine pe Jim, dar dacă se înşelase? Poate că însemna prea mult tupeu din partea ei să-şi închipuie că îl înţelege atât de bine. În fond, cât de profund poţi cunoaşte o altă persoană, dacă stai să te gândeşti bine? I se întâmplase, de câteva ori, ca cei apropiaţi, cei cu care crescuse, să i se pară greu, dacă nu imposibil, de înţeles. Dacă membrii familiei şi cei mai vechi prieteni ai ei erau adesea deconcertanţi, atunci cum ar fi putut ea, oare, să înţeleagă un bărbat pe care îl cunoscuse în scurta perioadă de doi ani, un bărbat care, cu uşurinţă, ar putea fi considerat un străin, chiar dacă era soţul ei? Ajunsese să îşi dea seama că oamenii nu pot fi apreciaţi, întotdeauna, după valoarea aparentă... majoritatea erau deosebit de complecşi. Uneori, nici ei înşişi nu înţelegeau ce i-a împins să facă un lucru sau altul. Cât de bine se cunoştea, în realitate, pe el însuşi James Arthur Fairley? Şi, dacă stai să te gândeşti, cât de bine o cunoştea *pe ea?*

Stătea în cumpănă, chibzuind la toate aceste întrebări sâcâitoare, dar, în cele din urmă, le abandonă, oftând şi pricepând că nu putea să-şi răspundă. Deschise ochii şi îşi privi mâinile încolăcite liniştit în poală. Încordarea dispăruse, iar, acum, când era cât pe ce ca toată supărarea să i se risipească deplin, se simţea în stare să judece obiectiv şi la rece. Recunoscu faptul că îl cam luase la rost pe Jim. Bineînţeles că avusese o atitudine cumplit de provocatoare, dar, fără îndoială, nu o făcuse intenţionat. Amândoi erau de vină, iar dacă el avea câteva defecte, atunci categoric şi ea le avea pe ale ei. Nimeni nu e perfect. În timp ce se apărase împotriva crâncenului ei atac verbal, sesizase nuanţele de adevăr şi de sinceritate din vocea lui şi observase dragostea neprefăcută întipărită pe chipul lui. Dintr-o dată, i se păru de neconceput ca Jim să nutrească sentimente duşmănoase la adresa bunicii ei. Se cuvenea să nu-l bănuiască pe soţul ei de aşa ceva. Da, trebuia să aibă încredere în el, să-i acorde privilegiul îndoielii. Dacă nu

era în stare să facă acest lucru, atunci relația dintre ei era amenințată. În afară de asta, Jim făcuse o remarcă foarte pertinentă, pe care ea n-o putea ignora. Spusese că nici nu i-ar trece prin minte să demisioneze din funcția de director coordonator, dacă ar fi învers unat şi ar considera că „Gazette" i se cuvine de drept, şi că, în schimb, s-ar asigura de faptul că a pus mâna cu totul pe putere. Nu putea nega logica acestor cuvinte. Oricine ar fi îmboldit de resentiment ca să-şi ia revanşa şi să învingă, nici nu s-ar gândi să părăsească arena. Ar pune la cale lovitura de grație.

Îi veniră în minte, mai pregnant, şi alte gânduri legate de demisia lui, dar şi le înfrână cu hotărâre. Cu înțelepciune, decise că pentru moment era mai bine să lase deoparte acest aspect delicat. Nu era deloc potrivit să înceapă din nou să-l zgândăre, când musafirii urmau să sosească din clipă în clipă. Şi, cu atât mai mult cu cât Edwina era şi ea invitată. Nici în ruptul capului nu avea să-i dea ocazia să remarce vreo fisură în armură.

Din poziția în care stătea la fereastră de unde, Jim o putea vedea pe Paula aşezată pe treptele pavilionului. Nu-şi dezlipea ochii de la ea şi dorea din tot sufletul să vină înapoi în casă. Se simțea obligat să îndrepte lucrurile între ei.

Nu pomenise cu rele intenții povestea aceea veche şi tocită cu Emma Harte, care ruinase familia Fairley. Dar, îi lipsise tactul, era inutil s-o nege, şi un mare nătărău că nu îşi dăduse seama că Paula avea să reacționeze atât de violent. Jim răsuflă plictisit. După părerea lui, reacția Paulei fusese exagerată; la urma urmei, faptele sunt fapte, de la care nu ai cum să te eschivezi. Dar, nevastă-sa era irațională, când venea vorba de bunica ei, adorând-o necondiționat. Dădea cu bâta în oricine ar fi cutezat, măcar, să insinueze că Emma nu e perfectă. Asta nu însemna că el ar fi spus vreodată vreun cuvânt deplasat despre ea... el nu avea nici un motiv s-o critice sau s-o condamne pe Emma Harte. Dimpotrivă, de fapt.

Dezvăluirea Paulei în legătură cu tentativa lui Gerald Fairley de a o viola pe Emma îi reveni puternic în minte.

Era, fără îndoială, adevărat, şi doar gândul la aşa ceva i se păru atât de dezgustător, încât fără să vrea se înfioră. În rarele ocazii când numele lui Gerald intervenise în discuţie, ghicise pe chipul bunicului său o expresie de repulsie imensă şi de dispreţ, iar acum înţelegea de ce. Jim scutură din cap mirat, gândindu-se cât de încâlcite fuseseră existenţele familiilor Fairley şi Harte, la începutul secolului; şi totuşi, nu era vinovat sau responsabil de acţiunile antecedenţilor lui. Nu-i cunoscuse pe nici unul dintre ei, cu excepţia bunicului, aşa că, pentru el, nu erau decât nişte figuri imaginare; oricum, prezentul era singurul lucru care conta cu adevărat.

Gândul acesta îl făcu să-şi întoarcă privirea la fereastră. Mişcă uşor perdeaua. Paula era o siluetă imobilă pe treptele vechiului pavilion, cufundată în gândurile ei. Când o să se întoarcă în cameră să se schimbe, o s-o convingă să stea jos, o să-i vorbească, o să facă pe dracu-n patru să se împace cu ea, şi, la nevoie, o să-şi ceară din nou iertare. Începea să urască aceste certuri, atât de frecvente în ultima vreme.

Îşi trecu, absent, mâna prin păr, în timp ce pe chipul lui destul de sensibil, cu trăsături fine, se aşternu o expresie meditativă. S-ar putea ca Paula să aibă dreptate – poate că Emma nu-i deloc tulburată de faptele ei trecute. Acum, când se gândea obiectiv, într-un mod raţional, îi veni brusc ideea că era o femeie mult prea pragmatică pentru a se sinchisi de lucrurile ce nu pot fi schimbate. Cu toate acestea, nu putea să excludă sentimentul de vinovăţie, pe care îl descoperise la ea, din când în când. Poate că vinovăţia îl privea doar la el, neavând nimic de-a face cu toţi Fairley morţi de mult. În mintea lui, nu încăpea nici o îndoială că Emma îşi făcea griji pentru el. Acesta era motivul pentru care nu fusese deloc surprins când Paula pomenise de testament, din moment ce se aştepta demult ca Emma să-l modifice în favoarea copiilor lui. Nu dorea cu ardoare acţiunile pentru el şi, de altfel, nici Emma nu ar fi putut să-i lase lui partea ei de profit la ziare, fără să provoace un scandal în familie. Şi, astfel, Emma, imparţială şi principială, îşi dădea toată silinţa să facă modificări, să facă totul corect şi cum trebuie aşa cum se

pricepea ea. Le acorda lui Lorne şi Tessei dreptul pe care îl câştigase prin naştere... moştenirea pe care el însuşi ar fi lăsat-o copiilor lui, dacă familia sa ar fi rămas proprietara ziarului.

Jim avea convingerea că gestul Emmei era dictat de un sentiment sincer. Pe vremuri, îl iubise pe bunicul ei şi, drept urmare, ţinea mult la el. În mintea lui, nu exista nici cea mai mică îndoială în legătură cu asta. Ar fi putut, chiar, să-i fie nepot, dacă împrejurările ar fi fost diferite.

Da, bunica îşi arătase adevăratele sentimente faţă de el, într-o varietate infinită de moduri – avea dovezi solide. Trecu în revistă toate exemplele... îi dăduse funcţia de redactor şef, deşi existaseră şi alţi candidaţi, la fel de bine calificaţi; pusese capăt vendetei împotriva familiei Fairley, din cauza lui; binecuvântase căsătoria lui cu nepoata ei preferată. De fapt, Emma Harte era tot timpul maleabilă, încercând să-i facă lui pe plac, fiind de partea lui, după cum o demonstrau din plin acţiunile ei. Buni o convinsese pe Paula să locuiască aici, la Long Meadow, fiindcă asta era dorinţa lui. Recunoscuse că gemenii trebuiau botezaţi la Biserica Fairley, şi, mai mult, nu obiectase când el o invitase pe Edwina. Numai Paula făcea veşnic gălăgie din cauza acestei femei nefericite, care nu făcuse, niciodată, nimănui vreun rău.

Jim îşi schimbă direcţia privirii, neliniştit, întrebându-se cât mai avea de gând Paula să stea acolo afară. Se uită iritat la ceas. Dacă nu vine înapoi în câteva minute, se va duce afară şi va vorbi cu ea în grădină. Vroia să fie sigur că Paula a înţeles un lucru... Nu o dezamăgise pe Emma. În dimineaţa aceea, când îi spusese că vrea să-şi dea demisia, bunica acceptase, spunând că îi apreciază onestitatea. „Dacă asta vrei, atunci asta trebuie să faci", spusese Emma, schiţând un zâmbet. „Eu sunt ultima persoană care să te împiedice". Emma era compătimitoare şi plină de omenie, iubindu-l în felul ei propriu. Iar el îi era leal şi devotat. Între ei exista o legătură specială. Nu o pomeneau niciodată, dar ea exista.

Spre marea lui uşurare, Jim o văzu acum pe Paula întorcându-se pe potecă. „Slavă Domnului că vine înapoi în casă!" Încordarea îi slăbi, deşi, de la distanţă, era im-

posibil să-şi dea seama de starea ei de spirit sau să spună cu certitudine ce atitudine va adopta. Dar, de fapt, mereu îi venea greu s-o facă. Avea impresia că îl ţinea permanent ca pe ghimpi, provocându-l mereu să ghicească. Era plină de temperament, chiar dificilă uneori, dar nici o femeie nu-l captivase şi nu-l ademenise ca ea. Iar ea reuşise, fără măcar să încerce. Între ei era o întreagă alchimie, iar atracţia sexuală pe care o resimţeau unul faţă de celălalt era atât de intensă, încât devenise irezistibilă. Paula era atât de profundă, de gravă, de complexă, încât adesea îl zăpăcea şi îl deruta. Cu toate acestea, îi plăceau profunzimea şi sinceritatea ei; de asemenea, îl excita pasiunea ei, felul în care îl dorea în pat. Femeile cu care avusese de-a face, înaintea ei, se plânseseră adesea de exaltarea lui sexuală. Li se părea ceva anormal, nefiind în stare să-i facă faţă, descurajate de energia lui constantă. Dar, Paula nu... ea nu se plângea niciodată, primindu-l întotdeauna cu braţele deschise, la fel de dispusă ca şi el să se lase în voia iubirii, iar el nu se mai sătura de ea. Ştia că şi ea simte la fel.

Paula era cel mai frumos lucru care i se întâmplase în viaţă, iar conştientizarea acestui fapt îl frapa din ce în ce mai mult, în fiecare zi. Ce noroc pe el să o întâlnească în timpul acelei călătorii cu avionul, la Paris!

Se duse acum cu gândul înapoi, amintindu-şi clar cele mai mici amănunte ale primei lor întâlniri. Numele ei i se păruse familiar, iar chipul ei frumos atinsese o coardă a memoriei lui, fără însă să reuşească s-o localizeze. Dar, mai târziu, în noaptea aceea, agitat, neizbutind să adoarmă, obsedat de ea, totul căpătase brusc contur. I-a venit în minte că este fiica lui David Amory, care conducea magazinele Harte şi, prin urmare, nepoata Emmei Harte, patroana lui. Imediat, s-a simţit intimidat şi descurajat, neînchizând ochii toată noaptea, îngrijorat de întreaga situaţie şi de implicaţiile ei.

În dimineaţa următoare, derutat, zăpăcit şi nehotărât, şovăise, întrebându-se dacă să contramandeze întâlnirea pe care şi-o dăduseră pentru a lua masa împreună în acea seară. Până la urmă, nu izbutise să reziste dorinţei

de a o revedea, ducându-se la „Mirabelle", foarte agitat. Aşteptase momentul cu înfrigurare, nerăbdător şi cu sufletul la gură. După ce unul dintre chelneri a făcut o remarcă referitoare la bunica ei, a considerat că i-a venit şi lui rândul. Făcând o deschidere perfectă, ca la şah, a întrebat-o cine era prestigioasa ei bunică, iar Paula îi răspunsese fără ezitare. L-a lămurit, uşurându-i situaţia şi, cu totul surprinzător, legătura ei cu Emma Harte nu i s-a mai părut dintr-o dată importantă. Sentimentele extraordinare faţă de Paula au dat orice altceva la o parte, şi, îndrăgostindu-se de ea în timpul acelui dineu la „Mirabelle", s-a hotărât să se însoare cu ea – chiar dacă Emma l-ar fi dat afară şi ar fi dezmoştenit-o pe ea.

Jim îşi reaminti noaptea când, o lună după prima lor întâlnire, reuşise să se culce cu Paula. Pe neaşteptate, imagini erotice de când se iubeau începură să i se învârtească ameţitor în minte, năpădindu-l căldurile. Ştia ce avea să facă, în clipa când Paula avea să intre, ştia el cum să îndrepte totul între ei. Cuvintele şi explicaţiile lungi erau fără sens, fără importanţă, dacă se gândea mai bine. Faptele contau. Da, metoda lui era cea mai bună, singura cale de a distruge complet vestigiile ultimei lor dispute.

Când Paula intră în dormitor, Jim văzu că se mai calmase şi îi revenise culoarea în obraji. Ducându-se lângă ea, îi luă mâinile.

– Nu pot să suport scandalurile astea îngrozitoare, zise el.

– Nici eu.

Fără să mai spună nimic altceva, îi cuprinse faţa cu mâinile şi o sărută pe gură, prelung şi senzual. Devenea tot mai pasionat. Era excitat la culme. Înconjurînd-o cu braţele, o trase mai aproape, făcând-o să se muleze în curbura trupului lui. Îşi plimbă mâinile în jos, pe spatele ei, până la fese, strivindu-i corpul de al lui, cu nerăbdare. Trebuia să înţeleagă cât era de excitat, să înţeleagă c-o vroia imediat.

Paula îi acceptă sărutările, dar apoi, repede, însă cu blândeţe, îl împinse de lângă ea.

– Jim, te rog. Or să vină în câteva minute. Nu avem timp...

Îi închise gura cu un alt sărut, apoi dezlipindu-se de ea, o conduse spre pat. O împinse în jos hotărât, se întinse lângă ea, încolăcindu-şi picioarele în jurul ei. Cu vocea îngroşată de dorinţă, îi spuse din nou, cu buzele lipite de gâtul ei:

– Te vreau. *Acum.* Repede, înainte să vină. Avem timp. Şi ştii că ne împăcăm întotdeauna după ce facem dragoste. Haide, iubito, fă-mi plăcerea şi scoate-ţi hainele.

Paula începu să protesteze, nevrând ceea ce îi cerea el, precaută faţă de el, simţindu-se din nou manipulată. Dar el bâjbâia deja cu mâna încercând să-i descheie nasturii de la bluză, aşa că îşi înghiţi cuvintele. Era mult mai uşor dacă se supunea, lucru pe care ajunsese atât de repede să-l înţeleagă în ultimul an. Jim credea că sexul rezolvă orice problemă între ei. Dar nu era aşa.

CAPITOLUL 18

La şase şi jumătate, în dimineaţa următoare, Paula plecă de la Long Meadow, spre birou, îmbrăcată sobru şi elegant, într-un taior şic din in negru, cu o bluză albă răcoroasă de mătase.

După o noapte agitată, în care se sucise şi se învârtise de pe o parte pe alta, făcându-şi tot felul de griji, se sculase mai devreme ca de obicei. La ora aceea, doar Nora mai era în picioare, pregătind biberoanele copiilor, şi, după ce făcuse un duş şi se îmbrăcase, Paula petrecuse cincisprezece minute liniştite cu ea şi cu gemenii, în camera lor, înainte de a coborî la bucătărie. În timp ce bea repede o cană de ceai, îi scrisese câteva

rânduri lui Jim, explicându-i că o aştepta o zi plină la magazin şi că vroia să pornească devreme.

Nu era decât parţial adevărat. Paula simţea nevoia arzătoare de a-şi descurca gândurile învălmăşite şi de a deveni stăpână pe situaţie. Nu putea face acest lucru decât singură – iar unicele momente de acest fel, când nu era înconjurată de alţii, erau fie atunci când se ocupa de grădinărit, fie când şofa.

În timp ce conducea maşina spre ieşire, pe aleea cu pietriş, îşi dădu seama că simţea o uşurare pentru că scăpa de acasă. Astăzi i se părea mai sufocant decât oricând. Deşi îi plăceau terenurile şi sera, Long Meadow nu avea să fie niciodată locul ei preferat, în ciuda ambianţei atrăgătoare pe care ea şi mama ei o creaseră. Aşa cum spunea şi buni, „v-ati dat amândouă toată silinţa, dar nu poţi face din rahat bici"

Şi, indiferent de părerea lui Jim, casa era într-adevăr apăsătoare. Bunica ei avea şi ea aceeaşi senzaţie, motiv pentru care venea aici rareori, preferând, în schimb, să-i cheme pe ei la Pennistone Royal. Lăsând acest aspect la o parte, proprietatea era şi extrem de greu de îngrijit. Era prost concepută, cu tot felul de scări nesfârşite, coridoare întortocheate şi paliere întunecoase. Meg şi femeia angajată cu ziua, doamna Coe, se plângeau veşnic, şi până şi Nora, care era mai tânără decât ele, începuse să bodogăne, în ultima vreme, că o dor picioarele. Jim nu le lua în serios văicărelile. Îi plăcea Long Meadow şi Paula ştia că nici nu se gândea să se mute, aşa că nu avea nici un rost să viseze la o altă casă, mai practică şi mai potrivită necesităţilor lor.

Era egoist.

Paula se simţi atât de zdruncinată de acest gând, încât se încordă, apucând mai strâns volanul. Privi ţintă înainte la drum, cu ochii o clipă împăienjeniţi de necazuri. „Ce răutăcios şi urât din partea ta să gândeşti aşa", se mustră ea. Dar, oricât de mult încerca să se convingă singură că se înşela în privinţa lui Jim, nu izbutea. Era adevărat. Luni de zile tot încercase să nu dea atenţie acestei trăsături de caracter a lui, nefericite şi deconcertante, găsindu-şi veşnic scuze. Brusc, lucrul acesta nu mai era posibil.

Trebuia să înceteze să-şi mai facă iluzii în privinţa lui, să privească realitatea în faţă, cu stoicism, acceptând ideea că el nu făcea niciodată decât ceea ce *vroia* el să facă. Te putea induce în eroare, dându-ţi impresia că încearcă să placă, mai ales faţă de colegi şi de prieteni, când era vorba de lucruri mărunte şi neînsemnate. Devenea maleabil, făcând plăcere celorlalţi. Dar, când se ajungea la chestiuni majore, era de neclintit, străduindu-se întotdeauna să facă după cum vroia el, fără să ţină seama de dorinţele nimănui, indiferent cine ar fi fost. Aceasta era dihotomia din firea lui, care începea deja s-o îngrijoreze.

Paula oftă. Amândoi erau încăpăţânaţi, dar ea măcar nu era inflexibilă. Tresărind, Paula îşi dădu seama că el era absolut rigid. De luni de zile, această trăsătură de caracter îi sărise puternic în ochi, totuşi avusese o reţinere, fiindu-i poate chiar teamă s-o recunoască.

Se apucă să examineze cu atenţie modul lor de viaţă împreună din ultimul an, descoperind acum că îşi putea rememora nenumărate exemple de rigiditate înveterată. De pildă, refuzul lui categoric de a accepta un nou avion din partea bunicii, fără a mai pomeni de toată tevatura legată de planurile lor de căsătorie. Se arătase implacabil, atunci când bunica ei îl rugase să se descotorosească de rabla aceea de avion cu patru locuri, propunându-i să-şi cumpere, pe spezele ei, un avion cu reacţie, mai modern. Conştientă de mândria lui, bunica procedase diplomatic, subliniindu-i faptul că îi venise ideea să aibă permanent la dispoziţie un avion al firmei, persoana cea mai indicată pentru a alege şi a achiziţiona cel mai bun aparat nefiind alta decât el. Dar, nici în ruptul capului n-a vrut să se urnească de pe poziţia lui, iar Emma ridicase mâinile în sus, exasperată de atitudinea lui refractară.

Aproape imediat după aceea, le spusese părinţilor ei şi bunicii ei că vroia ca festivitatea de căsătorie să aibă loc la Biserica Fairley. Toţi trei fuseseră descumpăniţi de propunerea lui, la fel ca şi ea. În afară de faptul că biserica din sat era cu mult prea neîncăpătoare pentru cei peste trei sute de invitaţi, părinţii ei şi Emma doriseră ca întreaga căsătorie să se desfăşoare la Londra, fiind

urmată de o recepție la Claridge's Hotel. Pentru bunica ei era deosebit de important ca Paula să aibă o căsătorie frumoasă, elegantă şi strălucitoare. Mama ei fusese aceea care îl convinsese pe Jim. Daisy îi spusese că pregătirile pentru căsătorie nu-l priveau deloc pe el, ştiut fiind că întotdeauna sunt prerogativa părinților miresei. Cât de deşteaptă fusese Daisy! Câştigase doar prin simplul fapt că îi indicase care era eticheta corectă şi cum se cuvenea să se procedeze în acest gen de situații. Atunci, nu mai avusese încotro şi trebuise să bată în retragere.

Dar, îşi revenise rapid şi următoarea bătălie se dăduse pentru Long Meadow. Jim ieşise învingător de astă-dată, dar, într-un fel, prin absența adversarului. Ea fusese de acord să locuiască acolo, doar de dragul armoniei dintre ei şi, fiindcă bunica ei îi spusese să fie înțelegătoare. „Sunt la mijloc eul lui Jim şi ambiția lui de bărbat", remarcase bunica ei. „Bineînțeles, casa este o monstruozitate, dar este normal ca el să vrea să ți-o ofere, să-ți asigure un cămin, aşa cum poate el. Pentru moment, ai face mai bine să accepți situația."

Din acelaşi motiv, ea şi buni căzuseră la învoială cu dorința lui de a boteza gemenii la Biserica Fairley, deşi, inițial, Emma se împotrivise acestei idei, nefiind deloc încântată să bată tot drumul până acolo, mai ales că era vorba de Fairley. Rareori se ducea acolo în ultima vreme.

Paula încetini şi se opri la stop, meditând la primul an de căsnicie. Se spune că-i cel mai greu an şi poate că *este* inevitabil să apară câteva descoperiri neplăcute. Urcând în viteză colina mică, trecu de Stray, intrând pe autostrada spre Leeds. „Presupun că nu mai am încotro şi trebuie să accept ideea că luna de miere *a trecut* definitiv", mormăi ea în barbă, râzând apoi ironic. Se opusese până şi unei luni de miere adevărate, luând-o pe sus la Lake District, în loc să fi mers în Sudul însorit al Franței. Vrând să-i facă plăcere, îndrăgostită şi cuprinsă de o senzație de euforie, acceptase hotărârea lui, deşi Franța o atrăgea mai mult. Când ajunseseră la Windermere, dăduseră de vreme urâtă şi furtună şi petrecuseră o săptămână întreagă dârdâind în fața

focului, în apartamentul de la hotel, sau în pat, făcând dragoste.

Gândurile i se opriră automat asupra vieții lor sexuale. Îl iubea pe Jim, îl dorea fizic, având porniri normale și o atitudine sănătoasă față de sex. Dar, în ultima vreme, i se părea tot mai evident că Jim avea porniri anormale. Maratoanele lui deveneau tot mai obositoare, chiar supărătoare. Într-o căsnicie, mai existau și alte lucruri în afară de sex. Era nesătul și nepotolit, iar pe ea sexul nebunesc nu o satisfăcea în mod deosebit. Uneori, descoperea că ar fi vrut ca el să aibă mai multă delicatețe, să înțeleagă mai bine corpul femeii – corpul *ei,* nevoile *ei.* Deși îi venea cumplit de greu să recunoască, știa în adâncul inimii ei că Jim era, în pat, la fel de egoist ca în orice alt moment, urmărind întotdeauna doar plăcerea lui, fără să se gândească, o clipă, la ea. Îi era din ce în ce mai greu să se adapteze nevoii lui de a face dragoste tot timpul. Munca o solicita mult și tânjea după somn, în timp ce el părea neobosit.

Dintr-o dată, Paula se înfurie, gândindu-se la felul în care el uza de sex ca un antidot la certurile lor. Resentimentul se accentua, simțindu-se manipulată. I se părea incredibil că el era convins de faptul că toate problemele lor puteau dispărea ca prin farmec, odată ce se țineau strâns în brațe. Bineînțeles că așa ceva nu se întâmpla, dificultățile dintre ei persistând. Și, firește, rămâneau nesoluționate.

„Ah, Doamne, măcar dacă *ar vorbi* cu mine!" se gândi Paula. Ar trebui să poată comunica. În schimb, se retrage în spatele farmecului lui și al glumelor și, ori de câte ori încearcă să-i explice ce simte, râde și ocolește subiectul. Da, Jim avea tendința copilărească de a pretinde că disensiunile dintre ei nu există. Oricât ar fi încercat, nu putea niciodată să-l facă să se deschidă. Îi veni în minte ideea că ajunsese la un impas. Se afla la o cotitură importantă în căsnicia ei. Și, numai după un an, își spuse, nedumerită. Făcuse, oare, o cumplită greșeală? Era divorțul unica soluție?

O trecură fiori de groază doar la ideea despărțirii, simțindu-se apoi năpădită repede de panică. Pe frunte i

se iviră broboane de sudoare şi începu să tremure toată pe dinăuntru. Încetini maşina, luând-o pe primul drum lateral pe care îl văzu, şi parcă. Se aplecă, îşi puse capul pe volan şi închise ochii. Divorţul era de neconceput. Era uimită cum de putuse să-i treacă prin minte, cu o clipă mai înainte. Îl iubea... îl iubeă cu adevărat, îl iubea. Şi, în ciuda problemelor pe care le aveau, se potriveau în atâtea privinţe. Şi, apoi, mai erau şi gemenii... Lorne şi Tessa aveau nevoie de un tată, aveau nevoie de Jim, la fel de mult ca şi de ea.

Brusc, îi trecu prin minte că fusese nedreaptă cu soţul ei, îngroşându-i defectele, compunând în minte liste nesfârşite de nemulţumiri la adresa lui, când el nu era de faţă ca să se apere. Era un bărbat drăguţ, un om bun, cu atât de multe calităţi. Îi datora atâta lucru, să fie mai mult decât corectă cu ea însăşi în ceea ce priveşte multiplele lui însuşiri.

În tăcere, începu să şi le enumere în gând. Era înţelegător faţă de munca ei. Îi aprecia dorinţa de a se ocupa de afaceri. Sub nici o formă nu se amesteca în cariera ei; nu crâcnea împotriva preocupărilor ei, la magazin, sau împotriva faptului că lucra târziu. „Cel puţin în această privinţă este un bărbat luminat, admise ea repede, lăsându-mă să fiu eu însămi. Nici nu se simte cumva ameninţat de mine. În plus, este făcut să fie un tată minunat, lucru mai mult decât evident." Nu exista nici o îndoială că o adora şi îi era devotat. Jim nu obişnuia să facă pe Don Juanul, umblând după alte femei. Se dedică prin excelenţă unei singure femei, fiind total devotat familiei şi vieţii de familie, lucru pentru care îi era recunoscătoare.

Îndreptându-se din spate, îşi netezi părul, aranjându-l. „Trebuie să reuşesc în această relaţie, îşi zise ea. Are o importanţă vitală pentru mine şi ştiu că este esenţial pentru Jim." Îşi aminti ce îi spusese o dată bunica ei... că, întotdeauna, femeia face să meargă căsnicia. Paula credea acest lucru. Bunica ei era înţeleaptă şi avea experienţă, trecuse prin atâtea, văzuse atâtea. Nimeni nu se pricepea mai bine la căsătorie decât Emma Harte.

Paula se hotărî să fie cât putea ea de înțelegătoare cu Jim. O să depună mai mult efort şi o să consacre mai mult timp pentru relația lor. O să fie iubitoare şi tolerantă. S-ar pripi dacă ar face altfel. La urma urmei, fiecare are defectele lui şi nu încetezi să iubeşti un bărbat, numai din cauza câtorva imperfecțiuni. Îl iubeşti în ciuda lor.

Întorcând cheia în contact, Paula porni maşina, ieşind cu spatele din drumul lateral. Gândurile îi zburară la bunica ei şi la demisia lui Jim, în timp ce gonea cu maşina înspre Alwoodley. Deşi era convinsă că Jim interpretase cu totul greşit reacția Emmei față de decizia lui, spera, totuşi, că bunica ei nu se supărase pe el. Nu vroia ca buni să aibă o impresie proastă despre Jim.

Cu mai puțin de o jumătate de oră mai târziu, Paula stătea jos, la masa de lucru din biroul ei, de la magazinul Harte, în Leeds, discutând la telefon cu bunica, pe care o găsise la apartamentul din Belgrave Square.

– Îmi pare rău că te-am trezit, se scuză Paula, deşi bănuia că nu era aşa.

În receptor se auzi vocea caldă şi vibrantă a Emmei, confirmându-i presupunerea:

– Îmi beam ceaiul şi aşteptam să mă suni. Vrei să discutăm despre demisia lui Jim, nu-i aşa?

– Da, buni. Am rămas perplexă aseară, când mi-a spus ce-a făcut, şi bineînțeles că m-am supărat. Am impresia că te-a cam lăsat baltă, şi încă în cel mai nepotrivit moment, când te pregăteşti şi tu să pleci. Nu-mi iese din minte gândul că te-a dezamăgit.

– Puțin, zise Emma. Totuşi, m-am decis să nu-l conving pe Jim să îşi păstreze postul de director coordonator... nu în situația dată. Nu face munca asta din toată inima şi asta nu e bine. E mai bine să se retragă.

– Da, încuviință Paula, liniştit. Şi Winston? Nu-i supărat?

– Păi, la început a fost şi, o clipă, am crezut că o să explodeze, când i-am spus că va trebui să preia funcția. Dar, a fost de acord, aproape imediat. Nu există altcineva, după cum bine ştii.

– Mă simt îngrozitor, buni. Nu-mi rămâne altceva de spus, decât că îmi pare rău. După părerea mea, Jim n-ar fi trebuit să procedeze aşa. Cred că a fost un gest

iresponsabil. Bineînțeles că *el* nu e de acord cu mine. Urmă o pauză scurtă, după care Paula continuă: Nu încerc să-i găsesc scuze, buni, dar am ajuns să-mi dau seama că Jim nu e ca *noi,* atunci când vine vorba de datorie. Toți am avut slujbe care nu ne-au plăcut cu adevărat, cât timp am lucrat pentru tine. N-am murit din cauza asta și am căpătat multă experiență. Știu că n-ar trebui să fac comparații, dar aseară, când Jim vorbea, mă tot gândeam la micuța Emily – la exemplul ei. A fost minunată când a intrat la Genret, dând dovadă de atâta bunăvoință.

– Așa e, încuviință Emma, adăugând apoi repede, pe un ton mai blând: Paula dragă, nu trebuie să fii prea aspră cu Jim. Oamenii au limitele lor și, adu-ți aminte, el n-a fost crescut în același fel ca tine și ca verii tăi. Oricum, să fim recunoscătoare pentru talentul lui ca redactor șef. Este excepțional, cel mai bun în domeniu, pentru asta i-am dat slujba acum câțiva ani. Ei bine, dacă și-ar fi dat demisia din această funcție, ne-am fi trezit *într-adevăr* în fața unei tragedii majore.

– Îmi dau seama. Îi place ziaristica, și de aceea a și avut atâtea reușite. Începând să se mai liniștească, Paula continuă: Într-o anumită privință, trebuie să-i iau apărarea lui Jim... a fost cinstit cu tine, ceea ce merită apreciat. E un om corect, buni.

– Nu-i nevoie să mi-o spui, Paula. Jim nu e duplicitar. Departe de el așa ceva, iar eu i-am spus, ieri dimineață, că îi apreciez buna credință. Mi se pare o catastrofă să ai de-a face cu directori nepăsători și lipsiți de entuziasm.

– Atunci, nu ești supărată pe el? întrebă Paula, încleștându-și mâna pe receptor și ținându-și răsuflarea.

– Asta a fost doar o senzație trecătoare, ieri. S-a risipit repede, zise Emma. În afaceri, nu ne putem lăsa copleșiți de sentimente, trebuie să procedăm întotdeauna rațional, lucru pe care, de altfel, ți l-am tot spus. Îmi pare rău că mă repet.

– Nu-i nimic; trebuie să recunosc că mă răsuflu ușurată văzând că iei lucrurile atât de bine, bunico. Niciodată n-ar face ceva *intenționat,* care să te mâhnească sau să te supere.

Neluând în seamă această remarcă, pe care o consideră neimportantă, Emma spuse:

– Vreau să te liniştești, Paula. Nu este, de fapt, problema ta. Oricum, suntem stăpâni pe situație. În realitate, când discutam cu Winston, după ce Jim a plecat, mi-a venit în minte, destul de pregnant, ideea că lucrurile nu se vor schimba prea mult la Consolidated. Winston stătea acolo, bombănind întruna, trăncănind *ad infinitum* despre faptul că este surmenat, înşirându-şi sarcinile actuale, întrebându-mă cum mă aştept să facă față la toate. Şi, în timp ce tot sporovăia aşa, am început să-mi dau seama că, de fapt, se ocupă de foarte multă vreme de problemele administrative şi afacerile firmei Consolidated. A funcționat ca director coordonator, fără să-şi dea seama. I-am spus asta, i-am spus că acum va primi şi titulatura adecvată acestor responsabilități imense, plus o majorare substanțială de salariu. Ştii că Winston are simțul umorului foarte dezvoltat, aşa că a început să râdă. Mi-a zis: „La naiba, mătuşă Emma, amândoi ne credem foarte deştepți, atunci cum de nu ne-am dat seama până astăzi cât de formidabil sunt *eu*?" Aşa că, iubito, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, pentru Consolidated sau pentru Winston.

– Mă bucur să aud asta, buni. Pot să te întreb ceva? Este vorba despre acțiunile de la Consolidated. De ce îți modifici testamentul şi laşi gemenilor partea ta?

– Ce întrebare caraghioasă! Credeam că m-am exprimat destul de clar şi că m-ai înțeles. Este limpede – las gemenilor acțiunile pe care le dețin la trustul de presă fiindcă ei sunt copiii *tăi,* Paula. Care altul ar putea fi motivul? murmură Emma, părând de-a dreptul uluită.

– Nici unul. Mă întrebam şi eu, atâta tot, răspunse Paula. Totuşi, mi-a venit în minte zilele trecute că decizia ta ar putea avea o legătură cu Jim. Ştii, fiindcă e un Fairley. Adică... vreau să spun, că dacă bunicul lui ar fi păstrat „Gazette", astăzi ar fi fost a lui, nu-i aşa?

Emma izbucni în hohote de râs.

– Tare mă îndoiesc de asta, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată. Revenindu-şi imediat, adăugă: Aşa cum ţi-am spus mai înainte, până la urmă Edwin Fairley tot ar fi pierdut ziarul. În afară de asta, familia Fairley nu deţinea decât *Yorkshire Morning Gazette* şi nici unul dintre celelalte ziare din lanţul *Consolidated.* Ştii că le-am dobândit singură, cu ajutorul fraţilor mei. Râsul ei sceptic răsună din nou în receptor. Doar nu-ţi închipui că mă simt *vinovată* faţă de familia Fairley, izbucni ea, vădit amuzată de această idee.

– Bineînţeles că nu, exclamă Paula însufleţită, dorind din tot sufletul să nu fi deschis acest subiect şi dându-şi seama că ea avusese dreptate tot timpul, şi nu Jim.

– Sper şi eu că nu, fetiţa mea dragă, zise Emma, ascunzându-şi voioşia. Întotdeauna am recunoscut că i-am cam îmbrâncit de câteva ori pe cei din familia Fairley, şi încă destul de rău, în timp ce-o luaseră razna şi se purtau prosteşte, dar şi-au făcut-o cu mâna lor. Însă, te asigur că, niciodată, ceea ce am făcut nu mi-a provocat nici cea mai mică insomnie. Am fost încântată că am izbutit să inversez rolurile şi să ies eu învingătoare. Aşa că nici să nu-ţi treacă prin minte că mă frământă nu ştiu ce sentimente de vinovăţie faţă de toţi Fairley care au murit, sau chiar faţă de Jim. Iar, dacă ţi-a sugerat cumva asta, spune-i din partea mea că se înşală, se înşală cumplit.

– Ah nu, n-a pomenit de aşa ceva, minţi Paula, liniştit, ştiind că dacă ar fi recunoscut, bunica ei s-ar fi necăjit. N-a fost decât un gând care mi-a trecut prin minte.

Emma chicoti în barbă, amuzată de răspunsul grăbit pe care i-l dăduse Paula, nefiind însă deloc sigură de adevărul acestor cuvinte. Zise:

– Sper că acum te simţi mai bine, din moment ce am limpezit lucrurile în legătură cu demisia lui Jim.

– Da, buni, tu întotdeauna mă ajuţi să înţeleg totul aşa cum trebuie.

CAPITOLUL 19

Zece zile mai târziu, Emma nu putea concepe cum de izbutise să facă tot ceea ce făcuse de când venise la Londra. Dar, realizase mai mult, în această scurtă perioadă de timp, decât în ultimele şase luni. Sau, cel puţin, aşa i se părea ei, în această după-amiază, în timp ce parcurgea lista de probleme de pe agenda de lucru galbenă.

Revizuise afacerile diferitelor firme, pentru a fi sigură că totul era în perfectă ordine şi pentru a se convinge că în timpul lungii ei absenţe nu va apărea nici o încurcătură. Se întâlnise, de câteva ori, cu avocaţii şi cu bancherul ei, Henry Rossiter, petrecând împreună cu acesta câteva seri plăcute. Avusese câteva întrevederi prelungite cu Winston şi, respectiv, cu Alexander; stătuse de vorbă cu Sarah, aprobase toate schiţele pentru colecţia de primăvară 1970 „Lady Hamilton" şi trecuse în revistă, împreună cu ea, noua campanie de reclamă. Şi, deşi lucrase seara până târziu la magazin, umblase încolo şi încoace, gândindu-se ba la una, ba la alta, între două întâlniri, îşi găsise totuşi timp să-şi adune o garderobă considerabilă, pentru călătoria în jurul lumii cu Blackie.

Emma se simţea împăcată în sinea ei, cu o singură excepţie – Jonathan. Era duşmanul ei. Nu ştia din ce motiv şi nici n-o putea dovedi. Cu toate acestea, Emma se convingea tot mai mult că el era singurul nepot în care nu putea avea încredere.

Deschizând dosarul pe care îl avea pe birou, ochii ei perspicace trecură repede în revistă raportul de la detectivii particulari, pe care îi angajase pentru a verifica activităţile lui Jonathan, în domeniul afacerilor şi în viaţa personală. Nu depistaseră nimic defavorabil, dar asta n-o convingea de faptul că era nevinovat şi că nu făcuse nimic rău. Firma lui Graves şi Saunderson va trebui să facă săpături mai adânci, dându-şi mult mai multă osteneală. Era sigură că exista ceva – undeva.

Toată viața ei, Emma Harte avusese capacitatea de a vedea prin oricine, darul de a-şi intui familia, prietenii şi adversarii, deopotrivă. Parcă ar fi avut un duh, care i-ar fi povestit totul. De asemenea, dispunea de acea antenă interioară, extrem de sensibilă cu care sunt de obicei binecuvîntaţi supravieţuitorii înnăscuţi, un fel de al şaselea simţ care îi permitea să sesizeze vibraţiile – atât pe cele bune, cât şi pe cele rele, dar, mai ales, pe cele rele. Şi, apoi, bineînţeles, mai era acel instinct visceral, în care ajunsese să aibă încredere şi pe care se putea bizui fără şovăială, ştiind că niciodată nu o inducea în eroare. De câtva timp, toate facultăţile ei de percepţie acută se combinaseră, pentru a o alerta în legătură cu un necaz iminent, deşi până acum nu putuse pune mâna pe ceva concret, în acest sens. Şi, totuşi, acel ceva era acolo, plutind parcă în negură, fără ca ea să-l poată atinge.

Privirea i se opri acum asupra celor câteva paragrafe despre Sebastian Cross. El şi Jonathan erau prieteni buni, de fapt prieteni intimi, s-ar fi putut spune. Când aflase prima dată de relaţia lor apropiată, care data din perioada şcolii la Eton, se întrebase dacă nu era vorba cumva de vreo combinaţie de homosexuali. Dar, după toate aparenţele, nu, ba dimpotrivă, potrivit spuselor domnului Graves. Închise brusc dosarul, hotărâtă. Nu avea nici un sens să-l tot citească la nesfârşit. Era pierdere de timp. În afară de asta, îl parcursese deja extrem de atent, căutând măcar un singur indice, un fir subţire, fără însă să descopere ceva. Emma puse dosarul în birou, închizând sertarul, nevrând să se mai gândească la posibilitatea unei trădări.

Simţi cum i se prelinge în vene o senzaţie de groază. Fusese dureros şi trist să recurgă la aceste metode îngrozitoare şi demoralizante – să pună detectivii pe urmele unei rude. Dar nu ştiuse cum să procedeze altfel. Mai făcuse acest pas înfiorător – să spioneze pe cineva – doar o dată în viaţă, iar atunci, ca şi acum, îi fusese silă, fiind contrar firii ei. Cu vreo patruzeci de ani în urmă, considerase necesar să urmărească activităţile celui de-al doilea bărbat al ei... pentru a se proteja pe ea şi pe copii.

Brusc, fu frapată de ironia amară a situației prezente. Al doilea ei soț, Arthur Ainsley, fusese bunicul lui Jonathan.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Emma se frământa, acum, în legătură cu altă problemă presantă – dacă să discute cu Alexander şi Paula despre bănuielile ei vizavi de Jonathan. Poate că ar fi mai înțelept să li se destăinuie. Dacă i s-ar întâmpla ceva în timp ce era plecată? Dacă se îmbolnăvea? Sau murea? Nu credea că aşa ceva se putea întâmpla. Era sănătoasă şi se simțea puternică şi plină de vitalitate, categoric mai energică decât oricând. Pe de altă parte, în câteva zile avea să împlinească optzeci de ani. Poate că, pentru mai multă siguranță, era bine să le spună. Ei erau principalii ei moştenitori. Într-o bună zi, în viitor, imperiul ei va fi în puterea lor...

Se auzi o bătaie în uşă şi, în timp ce spunea „intră", în prag se ivi chipul lui Gaye Sloane.

– Mai aveți nevoie de ceva, doamnă Harte? o întrebă secretara ei particulară.

Emma clătină din cap.

– Nu, Gaye, îți mulțumesc din suflet. O aştept pe Paula. Cinăm împreună. Dar nu mai e nevoie să mai rămâi. Poți pleca, dacă vrei.

– Mulțumesc, doamnă Harte, aşa am să fac. Ne vedem mâine, noapte bună.

– Noapte bună, dragă Gaye.

Zece minute mai târziu, Paula intra în cameră şi, ridicând nasul din hârtiile de pe birou, Emma se îmblânzi la față.

– Paula, arăți groaznic de obosită! exclamă ea, cu glasul plin de îngrijorare. Ai cearcăne negre şi eşti foarte palidă. Te simți bine?

– Da, o linişti Paula, zâmbindu-i lamentabil, în timp ce se trântea pe scaunul din fața biroului. A fost o zi îngrozitoare. Nu se mai termina cu problemele legate de Săptămâna Franceză, programată pentru iulie.

– Ce fel de probleme? întrebă Emma, îndreptându-se în scaun şi aplecându-se peste birou, cu bărbia în palme.

– Mai ales probleme legate de oameni. Ştii şi tu, toane, capricii şi nazuri, care mai de care. Dar, am reuşit

să îndrept totul, până la urmă. Deşi, buni, tare îmi mai lipseşte Emily. Se pricepea întotdeauna s-o scoată la capăt, cu toate evenimentele speciale, având, categoric, o influenţă binefăcătoare asupra oricui.

– Întotdeauna am fost de părere că asta este o parte din talentul lui Emily. Ştiu că obişnuia să-i facă pe directorii de magazine să tremure ca varga, dar, de obicei, până la urmă îi vrăjea ea şi îi făcea să-i ciugulească din palmă. Poate că ar trebui să te gândeşti să-ţi iei un adjunct – pe cineva care s-o înlocuiască pe Emily. Emma ridică din sprâncene. De ce nu?

– Oh, nu ştiu ce să zic... Paula ridică din umeri. Cred că mă pot descurca şi, oricum, hai să nu ne facem griji pentru asta, acum. Cu Săptămâna Franceză s-a rezolvat, în sfârşit, şi nu văd ce alte dificultăţi majore ar mai putea interveni. Ferească Dumnezeu! În altă ordine de idei, ai apucat să te uiţi la planurile pentru buticuri? Şi ai vorbit cu Merry?

– Da. Azi după-amiază. Am stat o oră întreagă cu nasul în planuri şi apoi i-am telefonat, spunându-i că aveţi amândouă binecuvântarea mea. Ai avut dreptate, Paula, proiectul este excelent şi n-am avea de ce să nu reuşim din plin cu buticurile.

– Ah, sunt atât de fericită că ai acceptat, buni! exclamă Paula încântată, şi adăugă: Merry a muncit atât de mult şi meritul este în întregime al ei, nu al meu. Întâmplător, i-am pomenit ieri lui Emily despre noua noastră afacere. Având în vedere că la începutul lunii viitoare se duce la Hong Kong, m-am gândit că ar putea să caşte ochii şi după mărfuri speciale pentru buticuri. Ştii, pălării şi poşete de pai, sandale, şaluri frumoase, bijuterii de vară, *orice,* de fapt, ce s-ar potrivi pentru vacanţă şi ţinută de staţiuni.

Emma se arătă de acord, încuviinţând din cap.

– Foarte bine gândit, iar Emily are talentul de a descoperi mărfurile la modă. Se opri, puse un teanc de hârtii într-o mapă albastră, apoi, ridicând privirea, se uită atentă la nepoata ei. Ţi-a spus Emily ceva anume? Vreau să spun, ţi-a mărturisit ceva?

Paula începu să râdă.

– Presupun că te referi la noul ei prieten. Trebuie să recunosc că mi-a cam vorbit în doi peri, ceea ce nu-i prea stă în fire lui Emily. După cum bine ştii, întotdeauna ne-am împărtăşit toate secretele. Şi totuşi, n-a suflat nimic despre noul ei iubit, decât că e nemaipomenit şi deosebit. Îi spune „iubitul meu misterios", ba nu „iubitul secret" Dar, bagă de seamă, sunt sigură că de fapt nu e iubitul ei. Brusc, Paula se gândi să adauge, simţind nevoia de a o proteja pe Emily şi nevrând ca bunica ei să-şi facă o impresie greşită despre moravurile fetii: Ştii că are tendinţa de a exagera.

Emma îşi muşcă buzele, ascunzându-şi un zâmbet, plină de înţelegere.

– Nu-i nevoie să-i iei apărarea lui Emily în faţa mea, dragă Paula. Ştiu că nu-şi face de cap... nu seamănă cu maică-sa, de asta sunt absolut sigură. Totuşi, *este* iubitul ei.

Foarte uimită, Paula spuse:

– De unde ştii?

– Păi, din sursă sigură, declară Emma, o expresie poznaşă înviorându-i brusc ochii obosiţi. Se rezemă de scaun, zâmbindu-i Paulei.

– Parcă te-ai simţi cu musca pe căciulă, bunico, râse Paula. Care sursă?

– *Emily*. Mi-a povestit totul despre el. Iar aşa-zisul iubit secret nu mai e un secret, şi nici chiar atât de misterios. Emma îşi răsuci buzele, amuzată, urmărind-o pe Paula şi remarcând expresia de mirare aşternută pe chipul ei.

– Oh! a fost tot ceea ce Paula a izbutit să spună.

Camera răsună de râsul degajat al Emmei.

– Emily a venit să mă vadă, alaltăieri seara, şi a fost destul de directă, cum îi e şi felul. Mi-a spus: „Buni, sunt teribil de îndrăgostită şi e ceva foarte serios. Mă culc cu el, dar nu trebuie să-ţi faci griji. N-o să rămân însărcinată. Iau pilule anticoncepţionale" Nu m-a surprins, având în vedere că a fost întotdeauna o fată cu picioarele pe pământ. Emily are capul bine înfipt pe umeri, ca şi tine. De fapt, Elizabeth ar putea să ia lecţii de la voi două. Ei bine, m-a luat pe nepregătite, nu mă jenez s-o recunosc, dar nu m-a şocat, deşi bănuiesc că Emily se aştepta să fiu. Uneori, mă întreb dacă fata asta nu-şi închipuie

cumva că sunt Sfânta Fecioară. Oricum, a fost foarte deschisă, ceea ce mi-o face şi mai dragă. Emma se opri, apoi zâmbi aşa cum ştia numai ea, luminându-se toată la faţă. Micuţa noastră Emily este, acum, în al nouălea cer, draga mea. Iubeşte cu adevărat. Foarte mult.

– Dar cine este el? insistă Paula. Ai spus că nu e misterios, aşa că trebuie să fie cineva cunoscut.

– Oh, da, aşa este, chicoti Emma, sclipindu-i ochii. Dintr-o dată se distra, se amuza s-o tachineze pe Paula, bucuroasă să lase deoparte toate neplăcerile legate de Jonathan, care i se păreau atât de înfiorătoare.

– Haide, nu fi atât de răutăcioasă, o admonestă Paula, zâmbind, molipsindu-se şi ea de la starea de veselie a bunicii. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cum îl cheamă! Mor de curiozitate.

– Winston.

– *Winston,* rosti Paula, sufocându-se, holbându-şi ochii violeţi. Nu se poate!

– Ba da, este adevărul gol-goluţ. Nu mai fi aşa şocată, dragă. Winston este o partidă foarte bună şi, ca să fim sincere, e fermecător şi are o mulţime de calităţi. În plus, arată şi bine. Ştii, seamănă mult cu mine.

Paula râse cu hohote, amuzată de această mică demonstraţie de vanitate personală din partea bunicii ei.

– Da, bunico, am remarcat din când în când asemănarea. Apoi, continuă: *Singurul* motiv de uimire este fiindcă vestea asta vine pe neaşteptate. Şi mi se pare de-a dreptul uluitoare, vreau să zic, Winston şi Emily... Doamne Sfinte, când s-au combinat atât de romantic? Când a început totul? Paula îşi încruntă brusc sprâncenele negre. Vai de mine, şi ce-i cu drăguţa de Allison Ridley?

– Da, într-adevăr, drăguţa de Allison. Cam trist – întotdeauna mi-a plăcut de ea. Dar mi-e teamă că s-a cam terminat cu ea. Winston mi-a vorbit ieri despre Allison, mi-a explicat că s-a dus s-o vadă şi i-a spus, cât de blând şi de delicat posibil, că totul s-a sfârşit între ei. Cât priveşte prima parte a întrebării tale, cred că Emily şi Winston şi-au dat seama de profunzimea sentimentelor lor în ziua botezului. Winston m-a întrebat dacă mă deranjează legătura lui cu Emily şi i-am spus că nu, ba

dimpotrivă, sunt înoântată. Emma se aplecă din nou peste birou, cu fața strălucind de o fericire adâncă. Îi mărturisi: Azi dimineață, am avut o întâlnire de afaceri cu Winston şi, după ce am terminat, a scos inelul pe care i l-a cumpărat lui Emily. Un inel cu smarald. Emma se opri, apoi declară: Winston mi-a cerut permisiunea de a se căsători cu Emily. I-am dat-o şi îşi vor anunța logodna săptămâna asta, înainte de plecarea mea la New York.

– Oh, buni, nu merge prea repede? întrebă Paula încetişor şi cu o umbră de îngrijorare, privind-o fix pe Emma.

– N-aş zice, remarcă Emma. Nu sunt nişte străini unul pentru altul. Au crescut împreună şi cred că se cunosc deja destul de bine. Nu vor avea nici o surpriză neplăcută, după căsătorie. Bineînțeles că nici vorbă să se căsătorească înainte de vara viitoare, având în vedere excursia mea în Australia şi toate drumurile lor. Dar, sinceră să fiu, mă simt mult mai bine să ştiu că Emily are pe cineva care să-i poarte de grijă... ştii, eu n-am să fiu prin preajmă la nesfârşit. Da, sunt foarte satisfăcută de faptul că îşi întemeiază un cămin amândoi, chiar foarte satisfăcută. Îmi dă o senzație plăcută aici. Se bătu uşor pe piept, continuând să zâmbească.

– Dacă tu eşti fericită şi Emily e fericită, atunci sunt şi eu, zise Paula. Şi dacă stai să te gândeşti, ea şi Winston au fost extrem de apropiați în copilărie... se potrivesc admirabil. N-ar fi bine să-i telefonez s-o felicit, buni? Ridicându-se pe jumătate, Paula întinse mâna după telefonul de pe biroul Emmei.

– Nu cred că ai s-o găseşti la Belgrave Square, îi zise Emma. Se ducea la teatru cu Winston şi probabil că a şi plecat de la apartament. Aruncând o privire la ceas, Emma dădu din cap. Da, s-a făcut şapte. O să trebuiască s-o suni astă-seară, mai târziu. Până atunci, cred că ar trebui să ies de-aici, am venit de la opt dimineața. Mi-a ajuns şi, după cum arăți, şi ție la fel. Ridicându-se în picioare, Emma se uită la Paula, încruntându-se: Eşti sigură că te simți bine?

Paula se strădui să zâmbească.

– Mai bine ca oricând, bunico, minți ea, nevrând s-o îngrijoreze pe bunica ei.

În sinea ei, Emma se gândi că Paula arăta complet stoarsă, epuizată. Niciodată n-o văzuse pe fată aşa şi asta o neliniştea. Dar, nu mai făcu nici un comentariu şi se întoarse să îşi ia poşeta. Gura i se încordă imperceptibil. Avea bănuiala ascunsă că, în ciuda amabilităţii delicate, a farmecului nonşalant şi a felului de a fi tineresc, Jim Fairley era un bărbat dificil. Dar, nu avea de gând să se amestece sau să-şi vâre nasul în viaţa nepoatei ei.

În timp ce ieşeau din birou, Emma spuse:

– Am rezervat o masă la Cunningham's – sper că-ţi place peştele.

– Da, dar nu prea mi-e foame, buni.

Mai târziu, în timpul cinei la restaurantul cu mâncăruri de peşte, din Mayfair, înfăţişarea Paulei se schimbă, ceea ce o mulţumi pe Emma. Tenul ei de alabastru căpătă o nuanţă rozalie dulce, iar pe măsură ce se relaxa vizibil, ochii îşi pierdură acea expresie mohorâtă. Când ajunseră la cafea, Paula îşi revenise atât de mult, încât Emma luă o hotărâre: I se va destăinui. Înainte să plece de la Cunningham's în seara asta avea să-i pomenească, în treacăt şi degajat, de bănuiala ei în legătură cu Jonathan. Simţea că trebuia s-o avertizeze pe Paula; pe de altă parte, nu vroia s-o alarmeze. Iar mâine, când avea să cineze cu Alexander, îl va informa şi pe el asupra situaţiei. Dintr-un anumit punct de vedere, era mai important ca el să fie pus în gardă şi avizat, ţinând seama de faptul că Jonathan Ainsley lucra la Intreprinderile Harte.

CAPITOLUL 20

Era 30 aprilie şi împlinea, azi, optzeci de ani.

Se trezi devreme, ca de obicei, şi, în timp ce stătea întinsă în pat, alungând ultimele umbre ale somnului, se gândea: Astăzi este o zi deosebită, nu-i aşa? Iar, apoi, îşi

aminti imediat de ce această zi era altfel decât celelalte. *Era ziua ei de naştere.*

Emma nu putea să sufere să mai zacă în pat după ce se trezea, aşa că se aşeză în capul oaselor, punându-şi picioarele pe podea, după care păşi pe covor, îndreptându-se spre fereastră, zâmbind ca pentru ea. *Reuşise.* Niciodată nu-şi imaginase că avea să trăiască atât de mult. Era cu unsprezece ani mai bătrână decât secolul acesta! Mama ei, Elizabeth Harte, o adusese pe lume în 1889, în căsuţa de pe Top Fold, din satul Fairley.

Trăgând draperiile, se uită pe geam, afară. Zâmbetul i se accentuă. Era o zi splendidă, plină de soare şi de o strălucire uimitoare. Cerul, fără nici un nor, era de un albastru cristalin, iar copacii de dedesubt, din Belgrave Square, erau înfloriţi, plini de frunze verzi strălucitoare, unduindu-şi sclipitor ramurile încărcate în adierea vântului. Se născuse tot într-o zi ca asta, o zi frumoasă de primăvară, cum îi spusese mama ei, o zi neobişnuit de caldă pentru această perioadă a anului, mai ales în climatul nordic şi răcoros din Yorkshire.

Emma se întinse. Se simţea vioaie şi împrospătată, după o noapte bună de odihnă, şi la fel de viguroasă ca întotdeauna. „Tare ca fierul şi iute ca oţelul", se gândi ea, venindu-i imediat în minte imaginea fratelui ei, Winston. Aceasta era expresia lui preferată, pentru a o descrie în momentele de plină activitate şi debordând de entuziasm, energie şi iniţiativă. Ar fi dorit ca el să mai fie încă în viaţă, la fel ca şi celălalt frăţior, Frank. O cuprinse dintr-o dată tristeţea; un sentiment trecător. Aceasta nu era o zi în care să se autocompătimească, în care să-i fie dor de cei pe care îi iubise atât de mult şi care plecaseră din lumea asta. Astăzi era o zi pentru gânduri pozitive. O zi făcută pentru a sărbători. O zi pentru a privi în viitor, concentrându-se asupra generaţiei mai tinere... nepoţii ei.

Dacă, din punctul ei de vedere, toţi copiii ei erau ca şi pierduţi, cu excepţia lui Daisy, avea cel puţin satisfacţia imensă de a şti că măcar vlăstarele lor vor duce mai departe stindardul ei strălucitor, continuând măreaţa dinastie, pe care ea o crease, şi păstrând puternicul ei imperiu în lumea afacerilor.

Mergând prin cameră, rămase brusc locului, întrebându-se dacă impulsul dinastic dinlăuntrul ei nu fusese cumva stimulat de o cumplită vanitate personală. De o dorință de nemurire, poate? Nu era sigură. În schimb, înțelegea clar un lucru – pentru a da naștere unei dinastii, așa cum făcuse ea, era absolut necesar de a concepe ambiția la scara cea mai înaltă și de a-i face pe ceilalți să se pătrundă de acest lucru.

Emma râse cu voce tare. Întotdeauna, în mintea ei, se văzuse mai mare decât în realitate, diferită și atât de imposibil de stăpânit, încât nu era deloc muritoare. Egocentrism, se gândi ea, iar camera liniștită răsună din nou de cascadele ei de râs. Dușmanii ei o etichetaseră adesea ca fiind cea mai mare și cea mai desăvârșită egoistă. Și de ce nu? Nimic mai adevărat. Și dacă n-ar fi avut acest ego enorm, categoric n-ar fi făcut niciodată toate lucrurile pe care le înfăptuise și le realizase. Acest ego, această credință în ea însăși îi dăduseră curaj și încredere în sine, împingând-o înainte și în sus, drept spre vârf. Spre culmea strălucitoare a succesului.

Ei bine, în această dimineață nu-și putea pierde timpul gândindu-se la toate motivele și analizându-și forțele interioare, care o puseseră în mișcare în fiecare clipă a vieții. Pur și simplu făcuse tot ceea ce simțise că trebuie făcut. Intră hotărâtă în baie, pentru a se pregăti în vederea zilei care o aștepta, dând la o parte aceste gânduri pe care le socotea neimportante.

O oră mai târziu, după ce se îmbăiase, se îmbrăcase și își luase micul dejun, Emma coborî grăbită la al doilea etaj al vilei. Arăta proaspătă și plină de vitalitate, îmbrăcată cu o rochie elegantă din lână ușoară, cu nuanțe albăstrui, ca floarea de nemțișor. Își pusese câteva bijuterii splendide – cercei cu safir, o broșă asortată prinsă pe umăr și un colier dublu de perle, inelul de căsătorie de la Paul și diamantul imens de la Blackie. Părul argintiu și strălucitor era pieptănat impecabil, machiajul perfect, iar mersul ager și elastic îi ascundea vârsta înaintată.

Emma mai locuia încă la Belgrave Square, în conacul elegant și frumos plasat, pe care Paul McGill îl cum-

părase pentru ei, la sfârşitul verii anului 1925, imediat după naşterea fetiţei lor, Daisy. La vremea aceea, ţinând seama de frica Emmei faţă de bârfele răutăcioase, de reţinerea ei de a face publică relaţia lor, cât şi de nevoia copleşitoare de a fi discretă şi circumspectă, Paul rearanjase casa, împărţind-o în două apartamente. Nu făcuse nici un fel de economie la bani pentru asta. Arhitectul renumit pe care îl angajase, proiectase un mic apartament de burlac, pentru Paul, la parter; cele trei etaje superioare fuseseră transformate într-un apartament luxos pe trei nivele, pentru Emma, Daisy, dădacă şi restul personalului. Pentru străinii care priveau de afară, apartamentul de burlac şi locuinţa spaţioasă, întinzându-se pe trei etaje, erau complet separate, două case distincte şi fără legătură între ele, având fiecare propria intrare. Totuşi, cele două părţi ale vilei erau ingenios legate printr-un lift interior ascuns, care ducea de la holul mic, din domiciliul de burlac al lui Paul, la salonul mai mare şi mai elegant din apartamentul Emmei, cu un etaj mai sus. Cu ajutorul acestui lift, locuinţele funcţionau cu uşurinţă ca una singură.

În timpul războiului, imediat după accidentul în urma căruia Paul a rămas infirm, iar, apoi, în 1939, s-a sinucis în mod cu totul tragic, Emma a închis apartamentul lui de burlac. Neputând intra acolo fără să i se sfâşie inima de o durere nemărginită şi de o disperare cumplită, Emma întorsese spatele acestor încăperi, ignorându-le, cu excepţia faptului că avea grijă să se facă regulat curăţenie. În 1948, când, în cele din urmă, s-a simţit în stare să dea cu ochii de toate lucrurile care îi aparţinuseră lui, a modernizat şi redecorat câteva dintre camere. De atunci, folosise apartamentul mai mic de la parter ca locuinţă pentru oaspeţi – prieteni sau nepoţi.

Când Emma intră în biroul ei, Parker, valetul, sorta corespondenţa de dimineaţă. Încăperea, de mărime mijlocie, era plăcută şi decorată agreabil cu obiecte de artă rustice vechi.

– La mulţi ani, doamnă Harte, spuse Parker, ridicând privirea şi zâmbindu-i. O mulţime de scrisori în dimineaţa asta, doamnă.

– Oh, vai de mine, înțeleg ce vrei să spui! exclamă Emma.

Valetul adunase un teanc impresionant de scrisori, pe canapeaua acoperită cu creton, şi, cu un cuțit de tăiat hârtia, le deschidea, scoțând felicitările şi aruncând plicurile la coş.

Emma se apucă să-l ajute, dar curând fu nevoită să se tot întrerupă pentru a răspunde la telefon, iar apoi, nu după mult timp, începu să sune soneria la uşă, flori şi daruri sosind într-un flux susținut şi continuu. Parker şi doamna Ramsey, menajera, erau tot timpul cu brațele pline, Emma rămânând să se ocupe singură de corespondență.

Pe la unsprezece şi jumătate, când activitatea era în toi, pe neaşteptate şi neanunțată intră Daisy McGill Amory.

Fiica mezină a Emmei urma să împlinească patruzeci şi patru de ani în mai, dar nu-şi arăta deloc vârsta. Avea silueta zveltă, părul negru şi uşor ondulat îi încadra fața senină şi neridată, iar ochii albaştri şi luminoşi îi oglindeau caracterul plăcut şi firea aleasă. Spre deosebire de fata ei, Paula, care prefera o eleganță extravagantă, fiind extrem de preocupată de modă, Daisy semăna mai mult cu Emma, în ceea ce priveşte gustul la îmbrăcăminte. Alegea întotdeauna toalete discrete şi destul de feminine, în această dimineață purtând un compleu simplu, de lână liliachie, cu o bluză asortată cu jabou dantelat, care îi atârna în jos pe piept, bijuterii de aur, pantofi şi poşetă negre de lac.

– La mulți ani, mamă, spuse Daisy din pragul uşii, plină de afecțiune, cu ochii scăldați de tandrețe.

Ridicând privirea din maldărul de scrisori, Emma era toată numai zâmbete. O bucura prezența calmă a lui Daisy. Tâşnind de la birou, Emma se duse s-o întâmpine, cu afecțiune şi căldură.

– Asta este de la noi... David şi cu mine sperăm din tot sufletul că o să-ți placă, mami. Râse. Ştii, nu-i uşor să-ți cumpere omul ceva. Practic, ai de toate. Îi puse Emmei în brațe un pachet.

– Mulțumesc, Daisy, cum tu ai întotdeauna atâta gust, sunt sigură că e ceva foarte drăguț.

Lăsându-se jos pe canapea, Emma începu să despacheteze cadoul de la Daisy.

– Câtă tevatură! La vârsta mea!

Daisy știa că maică-sa gusta din plin fiecare clipă, în ciuda protestelor. Se așeză și ea pe canapea, spunând:

– Dar, mami, tocmai asta e! Este o zi importantă... Trebuie să stai liniștită, să te relaxezi și să savurezi fiecare moment.

– Se prea poate să ai dreptate. Dar, am impresia că n-am să mai ajung la magazin în dimineața asta.

Daisy se holbă la ea, uimită, căscând mari ochii albaștri și luminoși.

– Doar n-ai să te duci la lucru în dimineața asta, draga mea, e...

– Și de ce nu? o întrerupse Emma. Eu mă duc *întotdeauna* la lucru.

– Ba nu, astăzi nu! Nu se poate așa ceva. Daisy clătină energic din cap. În afară de asta – se opri, aruncă o privire la ceas, continuând – peste puțin timp am să te scot la masă în oraș.

– Dar, eu...

– Nici un „dar", mămic i mea dragă, zise Daisy, pe un ton amuzat, însă ferm. Nu degeaba sunt eu fiica ta *și* a lui Paul McGill. Atunci când vreau, pot fi la fel de dură ca și el și ca și tine. Iar asta este una dintre acele zile când știu să bat din picior. *Tare.* N-am mai luat masa împreună de o veșnicie, iar peste câteva zile ai să pleci cu unchiul Blackie – și-ai să lipsești luni de zile, din câte am aflat. Te rog, nu mă dezamăgi, dacă ai ști de când aștept clipa asta, și-am rezervat și o masă la „Mirabelle"

Emma îi zâmbi lui Daisy, copilul ei preferat și cel mai îndrăgit. Îi venise întotdeauna greu s-o refuze.

– Bine, spuse ea, înmuindu-se. O să luăm masa împreună și mă duc după-amiază la magazin. Vai, Daisy! Ce frumos! exclamă Emma, uitându-se fix la poșeta de seară artizanală, din aur masiv, pe care o ținea în mână. Draga mea, este pur și simplu superbă. Se vedea cât era de încântată, în timp ce sucea poșeta pe toate părțile,

deschizând-o, uitându-se înăuntru şi închizând-o la loc. După ce o mai studie încă puţin, o puse la loc în caseta de protecţie, din piele neagră, şi, aplecându-se, îşi sărută fiica. Mulţumesc, Daisy, este nemaipomenită. Şi merge perfect pentru excursia mea; se potriveşte de minune cu toate toaletele de seară.

Daisy dădu din cap, mulţumită şi uşurată că darul avusese atâta succes.

– La asta ne-am gândit şi noi, David şi cu mine, storcându-ne creierii ca să găsim un cadou ieşit din comun. Sigur îţi place modelul? Dacă nu, Asprey va fi încântat să trimită aici un vânzător cu alte două-trei modele, ca să-ţi alegi.

– Nu, nu, nu mai vreau să văd altceva, îmi place asta, o asigură Emma. De fapt, am s-o port chiar astă-seară.

Sună telefonul.

– Răspund eu, mami?

– Dacă vrei, iubito, te rog.

Întinzându-se peste birou, Daisy luă receptorul şi răspunse pe un ton tranşant. După un scurt schimb de amabilităţi, Daisy spuse:

– Să văd dacă poate veni la telefon. E cam agitaţie aici, în dimineaţa asta. Un moment, te rog.

Apăsând pe butonul de decuplare, Daisy aruncă o privire mamei ei:

– Este Elizabeth. S-a întors la Londra. Vrei să vorbeşti cu ea? Poate că ar trebui.

– Bineînţeles că am să vorbesc. Emma se îndreptă spre birou. Chiar dacă era surprinsă, acest lucru nu se observă, spunându-i degajat: Bună, Elizabeth. Aşezându-se, se rezemă de spătarul scaunului şi, proptindu-şi receptorul între cap şi umăr, începu să se joace cu tocul din călimara de onix.

– Mulţumesc, răspunse ea, scurt. Da, e o vârstă, într-adevăr, dar nu mă simt de optzeci de ani. Mai degrabă, cam de cincizeci şi opt! Şi sunt foarte în formă. Urmă o altă pauză. Emma îşi fixă privirea asupra peretelui din faţă. Îşi îngustă uşor ochii şi, brusc, interveni fără drept de replică: Cred că Winston a fost pur şi simplu politicos când mi-a cerut permisiunea. Nu cred că-i nevoie

să-ți reamintesc că Emily este majoră. Poate să facă tot ce vrea. Nu, n-am vorbit cu Tony. Cred că Emily trebuie să-i dea vestea asta tatălui ei.

Emma tăcu, fata ei mijlocie continuând să trăncănească întruna la celălalt capăt al firului. Se uită la Daisy, strâmbându-se şi dându-şi ochii peste cap. Începea să-şi piardă răbdarea şi o întrerupse din nou:

– Credeam că mi-ai dat telefon ca să-mi spui la mulți ani, Elizabeth, nu ca să te plângi de logodna lui Emily.

Un zâmbet ironic îi luminâ o clipă fața, în timp ce o asculta pe Elizabeth, care protesta că nu se plânge.

– Mă bucur că spui asta, rosti Emma în receptor, fiindcă altfel ar însemna să-ți bați gura degeaba. Ia spune, cum a fost în Haiti? Şi ce mai face noul tău prieten, Marc Deboyne?

Elizabeth mai bolborosi câteva minute, extaziată, în urechea Emmei, după care, în cele din urmă, aceasta încheie brusc conversația, spunându-i:

– Păi, mă bucur că eşti fericită şi îți mulțumesc că m-ai sunat, la fel şi pentru cadou. Sunt sigură că trebuie să-mi parvină dintr-o clipă în alta. La revedere, Elizabeth. Puse receptorul în furcă.

Daisy întrebă:

– E supărată din cauza lui Emily şi a lui Winston?

Emma râse a lehamite.

– Bineînțeles că nu. Face doar gălăgia de rigoare, pentru că nu i-a spus ei prima, ci mie. O cunoşti pe Elizabeth, la fel de bine cum o cunosc şi eu, şi ştii că este foarte preocupată de propria ei persoană. Dar, drăguț din partea ei că m-a sunat de ziua mea. Emma se întoarse la canapea şi se aşeză. Îi aruncă lui Daisy o privire ciudată, ridicând puțin din umeri.

– Edwina a sunat mai devreme, la fel şi Robin şi Kit... Trebuie să recunosc că am fost foarte surprinsă să-i aud pe fiii mei. Nu le-am mai auzit piuitul de la scandalul cu testamentul, de anul trecut. Iar azi, uite-i dulci ca mierea, spunându-mi că mi-au trimis şi cadouri. Îți vine să crezi aşa ceva?

– Poate că le pare rău, mamă, şi regretă că au uneltit...

– Mă îndoiesc! exclamă Emma, încetişor. Sunt mult prea cinică să pot concepe că vreunul dintre ei şi-a schimbat atitudinea. Nu, precis nevestele i-au îndemnat să-mi telefoneze. June şi Valerie au fost întotdeauna nişte femei la locul lor. Nu-mi pot închipui cum au reuşit să se împace, în toţi aceşti ani, cu fiii mei. Kit unelteşte. Robin complotează. Oh... Emma se întinse şi îi luă mâna lui Daisy. Am tot vrut să te întreb ceva, iubito. În legătură cu casa asta... eşti sigură că n-o vrei?

Uimită, Daisy îi spuse pe un ton surprins:

– Parcă i-ai lăsat casa asta lui Sarah, nu?

– Da. Totuşi, i-am lăsat-o ei moştenire, numai fiindcă tu ai menţionat că nu te interesează, atunci când am discutat problema asta, anul trecut. Dar ar trebui să-ţi aparţină ţie sau copiilor tăi. La urma urmei, tatăl tău a cumpărat-o pentru noi.

– Ştiu şi, întotdeauna, casa asta mi-a plăcut la nebunie. Legate de ea, am atât de multe amintiri frumoase... din copilărie, cu tăticul şi cu tine, momente minunate pe care noi trei le-am trăit aici. E puţin cam mare, totuşi, şi...

Emma ridică mâna în semn de tăcere.

– Nu, dacă o concepi ca pe două apartamente, şi nu ca pe o singură casă. Am ţinut atât de mult la aparenţe... Emma se opri, începând să râdă. Doamne, Daisy, ce mult s-au schimbat timpurile. În ziua de astăzi oamenii nu se jenează să trăiască împreună, pe faţă. Oricum, revenind la alcătuirea acestei case, m-am gândit că s-ar putea să te răzgândeşti. Acum ai nepoţi. Philip urmează să se căsătorească într-o bună zi, sper că într-un viitor apropiat. O să aibă copii, s-ar putea, chiar, să dorească să-i trimită la şcoală în Anglia. Două apartamente individuale sub acelaşi acoperiş sunt un lucru extrem de util.

– Nu prea ştiu ce să spun, mamă. Deşi, argumentele tale stau bine în picioare.

– Mai gândeşte-te. Pot să-mi schimb oricând testamentul.

– Dar, mi-ai lăsat atât de mult... mai mult decât voi avea nevoie vreodată. Ar părea o lăcomie să accept casa aceasta.

– Astea-s prostii, Daisy. De drept, ți se cuvine ție. Dacă refuzi, atunci poate aș lăsa-o mai bine Paulei sau lui Philip.

– Și Sarah?

– Nu e o McGill.

Daisy își țuguie buzele, gânditoare.

– Bine, am să fac cum spui tu – am să mă gândesc. Uite ce e, mamă, știu că o femeie cu o avere imensă ca tine trebuie, în fiecare clipă, să-și țină afacerile în bună ordine, dar, ca să-ți spun adevărul, urăsc aceste discuții despre testamentul și moartea ta. Mi se face efectiv rău de la stomac. Moartea ta este categoric ceva la care nu suport să mă gândesc, darămite să mai și discut așa, la rece. Mă supără foarte tare.

Uitându-se la Daisy, Emma nu spuse nimic. Strângând-o de mână, se lăsă pe spate, continuând s-o privească atent.

Daisy trase adânc aer în piept, răsuflă, forțându-se să zâmbească anemic.

– Iartă-mă, n-am vrut să-ți vorbesc atât de aspru. Oricum, astăzi, mai ales, nu-mi place să vorbim despre astfel de lucruri. Adu-ți aminte, e ziua ta.

– Înțeleg. Urmă o tăcere scurtă și, în cele din urmă, Emma spuse cu o voce extrem de liniștită: Am fost o mamă bună pentru tine, nu-i așa, Daisy dragă?

– Cum ți-ai putea închipui altceva! strigă Daisy, cu îngrijorare în glas. Ochii ei mari și strălucitori, de culoarea albăstrelelor, se măriră considerabil, umplându-se, pe neașteptate, de lacrimi. Ai fost cea mai minunată mămică pe care și-ar dori-o vreodată cineva, întotdeauna atât de iubitoare și de înțelegătoare. Fără să clipească, Daisy susținu privirea neclintită a Emmei și, uitându-se grav la chipul acela zbârcit, simți cum i se încleștează inima de o dragoste profundă pentru această femeie remarcabilă, care îi dăduse viață. Știa că atitudinea severă și aerul serios erau doar caracteristici de suprafață, mijloace de camuflare a unui vast rezervor de sentimente și de compasiune. Emma Harte era o persoană complexă, cu multe fațete, și, contrar a ceea ce credeau unii, cu mult mai vulnerabilă și sensibilă decât alții.

Fața blândă a lui Daisy suferi o altă modificare, pe măsură ce se simțea tot mai cuprinsă de adorație și lealitate față de mama ei.

– Ești atât de nemaipomenită, mami! Daisy se opri, scrutând chipul Emmei, și clătină din cap, minunându-se. Ești cea mai nobilă și cea mai drăguță persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Ce norocoasă am fost, în toți acești ani, să te am. Cu adevărat, binecuvântată.

Emma se simți profund mișcată.

– Îți mulțumesc, Daisy, pentru aceste cuvinte frumoase. Privi în depărtare, apoi murmură pe un ton întristat: am eșuat cumplit cu frații și surorile tale vitrege. Nu puteam suporta gândul că am să eșuez și cu tine. Sau că te-aș trăda vreodată și nu ți-aș da toată dragostea mea profundă.

– Mi-ai dat totul... nici n-aș putea să-ți înșir tot ceea ce îți datorez. Și nu cred că ai eșuat cu ceilalți. Nicidecum. Nu ți-a spus tata odată că fiecare este autorul propriei lui vieți? Că suntem responsabili de ceea ce suntem? Pentru faptele, atât bune cât și rele, pe care le facem?

– Ba da.

– Atunci, să-l crezi, mamă. E adevărat.

– Dacă spui tu, iubito.

Emma tăcu pe moment, reflectând la cuvintele fiicei ei. Era mândră de Daisy, de femeia în care se transformase. În ciuda dulcеții, a manierelor blânde și a farmecului ei intrinsec, Daisy avea un fond interior puternic, chiar dur, o imensă energie și tărie de caracter. Emma știa că, atunci când vroia ea, Daisy a ei era neclintită ca un munte și neînduplecată în hotărârea ei. Mai cu seamă când venea vorba de principiile și convingerile ei. Daisy, care arăta atât de tânără, era de asemenea neobișnuit de juvenilă și în atitudinea ei. Avea o veselie și o bucurie de a trăi, de-a dreptul molipsitoare, fiind din acea rară categorie a femeilor agreate de persoanele de același sex, la fel de mult ca și de bărbați. Emma constatase că majoritatea oamenilor considerau dificil, dacă nu chiar imposibil, să nu o placă pe Daisy. Era atât de integră, de onorabilă și fără de nici un cusur, fiind, însă, totodată cu adevărat umană și grijulie, ceea ce explica faptul că îi domina pe

toți. Dacă frații și surorile ei vitrege o invidiau, chiar o detestau întrucâtva, deveneau totuși, complet neputincioși sub forța personalității ei calde și a extraordinarei ei sincerități. De asemenea, bunătatea, puritatea și simțul ei de corectitudine îi descumpăneau, ținându-i în șah. Ea era conștiința familiei.

– Pari dusă cu gândul, mamă. Visezi cu ochii deschiși? Ești atât de concentrată, parcă, dintr-o dată. La ce te gândești? Daisy se aplecă mai aproape de Emma, cercetându-i fața și atingându-i ușor obrazul.

– Oh! nimic important. Alungându-și gândurile introspective, Emma privi admirativ hainele lui Daisy. Poate că ar trebui să mă duc să mă schimb, dacă mergem la masă la „Mirabelle"

– Nu-i nevoie, draga mea. Nu te mai obosi să-ți pui altceva.

– Bine, n-am să-mi pun. Dar, diseară? Blackie mi-a spus că-și pune smochingul. Crezi că vrea să mă îmbrac cu rochie lungă? De fapt, n-o să fim decât opt persoane.

„Oh! Dumnezeule, se gândi Daisy, să vezi când o să descopere că sunt aproape șaizeci de oameni." Se întrebă dacă mama ei avea să se supere din cauza acestei petreceri surpriză. Dregându-și glasul și rugându-se din tot sufletul să poată părea degajată, Daisy remarcă:

– Bine, dar unchiul Blackie vrea ca seara asta să fie festivă, cu totul specială. Așa cum mi-a spus acum câteva zile: „De câte ori împlinește maică-ta optzeci de ani?" Deci, firește, am fost de acord cu el că trebuie să ne îmbrăcăm în ținută de gală. Totuși, nu cred că e nevoie să fii atât de elegantă, adică să-ți pui rochie lungă. Eu m-am hotărât să mă îmbrac cu o toaletă de seară, din mătase de culoarea penelor de păun – albastru-verzui. Uite, dacă aș fi în locul tău, mi-aș pune una dintre rochiile alea frumoase ale tale.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Am o rochie de mătase verde, care se potrivește bine. Of Doamne, iar sună la ușă! Sper că n-au venit iarăși flori. Camera asta începe să semene cu o sală funerară.

– Mamă! Ce analogie îngrozitoare!

Daisy sări în două picioare şi, traversând repede încăperea, îi spuse peste umăr:

– Poate că e cadoul pe care l-a trimis Elizabeth, sau cele de la Kit şi Robin. Mă duc să-l întreb pe Parker.

Daisy se întoarse înainte ca Emma să apuce să spună ceva.

– Este un cadou, mamă. Aruncă o privire în salon, dădu din cap, apoi se aşeză drept lângă cămin, în picioare sub portretul în ulei al lui Paul McGill.

Emma, perspicace ca de obicei, o iscodea cu privirea, bănuitoare.

– Ce se întâmplă? Semeni cu taică-tău atunci când punea ceva la cale. Îşi îndreptă ochii spre tabloul lui Paul, apoi, din nou spre Daisy. Nu exista nici o îndoială a cui fată era. Asemănarea ei cu el se accentua pe zi ce trecea... aceiaşi ochi albaştri şi strălucitori, părul negru, gropiţa din bărbie. Haide, spune-mi ce ascunzi?

Daisy privi spre uşă, aşteptând, şi făcu semn cu mâna.

Ca la comandă, Amanda şi Francesca intrară, dându-şi toată silinţa să fie reţinute şi mature. Se opriră în mijlocul camerei, concentrându-şi atenţia asupra Emmei.

– La mulţi ani, dragă bunico, la mulţi ani dragă bunico, repetară ele în cor, cu entuziasm în glas, dar puţin derutate.

Sarah, Emily şi Paula intraseră după ele în birou, rămânând în picioare în spatele verişoarelor lor mai mici. Repetară şi ele „La mulţi ani, bunico," privind-o drăgăstos.

– Doamne, Dumnezeule, ce-nseamnă asta! strigă Emma, sincer luată prin surprindere. Se uită cu gura căscată la nepoatele ei, apoi, adresându-se gemenelor, le întrebă: Şi ce-i cu voi două aici? Nu aveţi şcoală?

Daisy se băgă în vorbă:

– Eu le-am învoit pentru câteva zile, mamă. Stau cu mine şi cu David. Doar e ziua ta!

– Am simţit eu că cineva pune ceva la cale, zise Emma, aruncându-i lui Daisy o privire ageră şi pătrunzătoare. Am crezut că tu şi Blackie v-aţi înţeles în taină, Daisy. V-am bănuit că aţi pus la cale un fel de petrecere pentru diseară.

Daisy izbuti să nu se dea de gol. Dar, înainte să aibă timp să spună ceva, Emily păşi înainte, hotărâtă. Îi dădu Francescăi un pachet învelit frumos şi îi spuse Amandei, atingând-o uşor pe umăr:

– N-ai uitat ce trebuie să spui, aşa-i?

– Sigur că nu, şuieră Amanda indignată şi, luând-o pe Francesca de mână, o smuci puţin, trăgând-o mai aproape de Emma.

Trăgând aer adânc în piept, fata de cincisprezece ani spuse cu grijă, rostind clar fiecare cuvânt:

– Bunico, darul acesta este de la toţi nepoţii tăi – de la Philip, Anthony, Alexander, Jonathan, Paula, Sarah, Emily, Francesca şi de la mine. Am contribuit cu toţii, ca să-ţi putem oferi ceva deosebit, la cea de-a optzecea aniversare a ta. Ţi-l dăm, împreună cu dragostea noastră fierbinte.

Amanda se duse la Emma, se aplecă şi o sărută; Francesca făcu la fel, apoi îi înmână cadoul.

– Mulţumesc, fetelor, le spuse Emma gemenelor. Iar micul tău discurs a fost foarte reuşit, Amanda. Bravo! Se uită la sora şi la verişoarele lor: Vă mulţumesc la toate.

Pentru o clipă, Emma rămase nemişcată, cu pachetul în poală. Îşi opri privirile asupra fiecăreia dintre nepoatele cele mari, care stăteau grupate împreună, le zâmbi pe rând dând din cap şi pentru ea şi gândindu-se cât erau de drăguţe şi de fermecătoare. Pe neaşteptate, ochii i se umeziră şi, clipind pentru a-şi ascunde lacrimile, privi în jos, spre pachet, străduindu-se să-şi disimuleze reacţia emotivă în faţa acestei imprevizibile scene de familie. Spre uimirea ei, îi tremurară mâinile când desfăcu panglica roşie şi ridică obiectul din cutie.

Cadoul era un ceas în formă de ou, făcut din cel mai translucid email albastru, pe care îl văzuse vreodată. Pe ou, era montat un cocoşel în miniatură, acoperit cu email şi fin lucrat. Oul era încrustat cu diamante, rubine şi safiruri. Emma admiră forma şi măiestria manoperei, de o fineţe extraordinară, dându-şi seama de valoarea reală a ceasului ca preţioasă operă de artă.

– Este un Fabergé, nu-i aşa? izbuti ea să spună, în cele din urmă, abia auzindu-i-se cuvintele.

– Da, zise Emily. De fapt, buni, este un ou de Paşti imperial, pe care Fabergé l-a făcut pentru Împărăteasa Maria Fedorovna a Rusiei. A fost comandat pentru ea de către fiul ei, Nicolae al II-lea, ultimul Ţar.

– Cum Dumnezeu aţi reuşit să găsiţi ceva atât de rar şi de valoros? întrebă Emma, cu veneraţie. În calitate de colecţionar de artă cu experienţă, îşi dădu seama că astfel de piese de Fabergë erau tot mai greu de găsit.

– Paula a auzit de ceas prin Henry Rossiter, spuse Emily, din proprie iniţiativă. El aflase că urma să fie scos la licitaţie la Sotheby's săptămâna trecută.

– Sir Henry s-a dus la licitaţie pentru voi?

– Nu, buni. Ne-am dus toate *in corpore,* cu excepţia gemenelor, care bineînţeles erau la şcoală. Totuşi, a venit şi Henry cu noi. Paula ne-a chemat şi ne-am dus împreună, la o tacla. Toate am fost de acord imediat că trebuie să-ţi cumpărăm ceasul – ca un dar colectiv din partea noastră. A fost teribil de palpitant!

– Aproape că l-am pierdut de câteva ori, dar am continuat, supralicitând. Şi, brusc, l-am obţinut. Ce emoţionate am fost, bunico!

– Şi eu sunt la fel, dragele mele. Le îmbrăţişă pe toate cu privirea.

Tot la indicaţia lui Daisy, Parker îşi făcu dintr-o dată apariţia, aducând o tavă cu pahare pline de şampanie spumoasă. După ce îşi luă fiecare câte un pahar, se strânseră toate în jurul Emmei, urându-i din nou la mulţi ani şi ciocnind în sănătatea ei.

După ce lucrurile se liniştiră, Emma se întoarse spre Daisy, spunându-i:

– Mergem într-adevăr să luăm masa la „Mirabelle"? Sau asta a fost o şmecherie, ca să mă împiedici să mă duc la magazin?

Daisy surâse.

– Bineînţeles că mergem la masă – de fapt, toate câte suntem aici. Anthony, Alexander, Jonathan şi David vor veni şi ei. Aşa că nici vorbă să te mai duci azi la lucru, mamă.

Emma era cât pe-aci să-şi spună punctul de vedere, dar observă expresia de pe faţa lui Daisy. Cum nu lăsa loc la nici un argument, îşi ţinu gura.

Era pe înserate.

Emma traversă holul de la intrare, deosebit de umbros şi de liniştit la această oră, şi intră cu paşi uşori în biroul ei.

Se îmbrăcase pentru dineul pe care Blackie îl oferea la Ritz; purta o rochie scurtă, făcută din multe straturi de mătase verde pal şi verde închis, cu o croială simplă şi mâneci lungi vaporoase, aidoma veşmântului mandarinilor. Minunatele smaralde ale familiei McGill îi scăpărau la gât, în urechi, pe braţe şi la mână, asortându-se uimitor cu nuanţele amestecate de verde ale ţesăturii delicate, scânteierea, intensitatea şi strălucirea pietrelor preţioase fiind accentuate de repetarea culorii lor.

Da, făcuse o alegere bună, concluzionă Emma, trecând prin dreptul singurei oglinzi din încăpere şi aruncând o privire fugară la propria ei imagine. Nu se opri, ci continuă să traverseze camera, singurul zgomot ce se auzea fiind foşnetul rochiei, în timp ce se mişca agilă ca de obicei.

Când ajunse la consola care găzduia multe dintre cadourile primite de ziua ei, luă oul de Paşti imperial şi îl duse înapoi în sufragerie.

Aşezându-l pe o masă veche, lângă cămin, se trase câţiva paşi înapoi, admirându-l. Nu încăpea îndoială că era unul dintre cele mai frumoase lucruri care i se oferiseră vreodată şi abia aştepta să i-l arate lui Blackie.

Sunetul strident al soneriei o făcu să tresară, iar apoi, într-o succesiune rapidă, auzi paşii lui Parker răsunând în hol, uşa de la intrare trântindu-se şi murmur de voci.

O clipă mai târziu, Blackie păşea în cameră, îmbrăcat splendid cu un smoching croit impecabil; era emoţionat din cale-afară, după cum îl trădau atât zâmbetul larg care i se aşternuse pe chip, cât şi scânteierea ochilor lui negri.

– La mulţi ani, iubita mea, răsună profund vocea lui. Şi, oprindu-se în loc, Blackie o luă pe sus, cuprinzând-o în braţe. Apoi, dându-i drumul, se îndepărtă puţin, ţinând-o de mâini, şi o privi în faţă, repetând aceleaşi gesturi, vechi de ani de zile. Emma, astă-seară, eşti mai mândră ca oricând, zise el, radiind de încântare, şi se aplecă s-o sărute.

– Mulțumesc, Blackie. Zâmbindu-i și ea, Emma se îndreptă spre canapea. I-ai spus lui Parker ce vrei să bei?

– Ba bine că nu! Ce beau de obicei. Se așeză pe scaunul din fața ei, care părea dintr-o dată prea mic pentru statura lui masivă. N-aș vrea să crezi că am venit cu mâinile goale – cadoul pentru tine a rămas afară. Mă duc să-l iau...

Se întrerupse, auzindu-l pe valet, ciocănind discret la ușă. Parker intră cu un pahar mare de whisky irlandez curat, pentru Blackie, și cu un pahar cu picior, plin cu vin alb, pentru Emma.

Imediat ce rămaseră singuri, Blackie ridică paharul.

– Pentru tine, scumpa mea. Fie să mai sărbătorim multe, multe alte zile de naștere împreună.

– Știu că așa va fi, râse Emma. Să bem pentru călătoria noastră, dragă Blackie.

– Pentru călătorie! După ce sorbi o singură dată din pahar, Blackie sări în două picioare. Nu te mișca, o instrui el, și când am să-ți spun să închizi ochii, așa să faci, și, ai grijă, nu trișa.

Rămase jos, așteptându-l să se întoarcă, ghicind că apelase la ajutorul lui Parker, atunci când îl auzi pe valet murmurând încet, apoi pe Blackie răspunzând și, în sfârșit, foșnetul de hârtie ruptă.

– Închide ochii, îi porunci Blackie, din pragul ușii, după câteva secunde. Ține minte ce ți-am spus, nu-i voie să tragi cu ochiul, Emma!

– Nici gând, îl liniști ea, cu intonație în glas, din cauza râsului. Stătu jos, foarte cuminte, cu mâinile împreunate în poală, simțindu-se, dintr-o dată, din nou copil; aidoma acelei fetițe plăpânde care primise primul ei cadou adevărat, învelit în hârtie argintie și legat frumos cu o panglică, tot argintie. Cadoul fusese de la el – acea broșă micuță și ieftină, din sticlă verde, pe care o îndrăgise, apoi, toată viața. O mai avea încă, în cutia de bijuterii, împreună cu replica ei fină, pe care Blackie o comandase, până la urmă, din smaralde. Și odată, de mult de tot, acel ciob de sticlă verde fusese tot ce avea ea mai drag și mai de preț.

– Gata! strigă Blackie.

Emma deschise încet ochii şi, privind tabloul pe care i-l ţinea în faţă, recunoscu mâna nepoatei ei, Sally Harte. Uimită şi încântată, avu impresia că i se taie respiraţia, iar, apoi, nostalgia sfâşietoare îi pricinui un fel de durere ascuţită, pe măsură ce amintirile de neuitat o năpădeau valuri-valuri. I se puse un nod în gât. Îşi concentră privirea, absorbind fiecare detaliu, fiecare tuşă de pensulă, uitându-se pierdută la frumuseţea expresivă a picturii, fără să mai fie în stare să scoată o vorbă.

– Vai Blackie, spuse ea în cele din urmă, ce frumos... colinele de la Fairley. Colinele mele dragi, unde ne-am întâlnit prima dată.

– Uită-te mai bine, scumpa mea.

– Nu-i nevoie, am observat. Acoperişul Lumii. Ridicându-şi privirea, clătină din cap, minunându-se. Dragul şi bunul meu prieten, ce cadou plin de semnificaţii mi-ai oferit! Am senzaţia că pot, parcă, să întind mâna şi să culeg un buchet de flori de câmp, aşa cum obişnuiam să fac pentru mama. Îşi puse uşor degetul pe pânză, abia atingând-o. Aud susurul pârâiaşului, aici în colţ, şi sunetul cristalin al apei rostogolindu-se peste pietrele netede. Este atât de... atât de real, că simt până şi parfumul afinilor, mirosul de ferigă şi de flori de câmp. Ah! Blackie dragă...

Emma îşi ridică ochii spre el, zâmbindu-i cum numai ea ştia s-o facă, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre tablou.

– Cerul e ca în Yorkshire, nu-i aşa? Atât de senin, cu un luciu atât de sclipitor. Ce talentată e fata asta, doar Turner şi Van Gogh au mai reuşit să redea astfel, pe pânză, adevărata esenţă a luminii. Da, aici, Sally s-a întrecut pe ea însăşi.

Chipul lui colţuros şi expresiv strălucea de satisfacţie şi de plăcere.

– Eu am dus-o pe Sally acolo şi i-am indicat exact locul. Iar ea s-a tot întors acolo, de mai multe ori. Vroia să obţină perfecţiunea pentru tine, Emma, la fel ca şi mine, şi cred că, până la urmă, tabloul i-a reuşit.

– Categoric că da. Îţi mulţumesc din suflet că te-ai gândit la un cadou atât de neobişnuit.

Blackie îi spuse încetişor:

– Am pus-o să scrie asta pe spate. Cu vopsea. Întoarse tabloul, arătându-i scrisul frumos. N-ai să poţi citi ce scrie fără ochelari, aşa că am să-ţi spun eu ce am rugat-o să noteze: „Emmei Harte, la cea de a optzecea ei aniversare, cu dragoste de la prietenul ei de-o viaţă, Blackie O'Neill" Şi dedesubt e trecută data.

Pentru a doua oară în acea zi, Emma era profund impresionată. Nu putea vorbi şi se întoarse repede cu spatele pentru ca el să nu-i vadă ochii împăienjeniţi de lacrimi. Se aşeză jos, luă o înghiţitură din pahar şi, în cele din urmă, murmură:

– Cât de frumos, dragul meu.

După ce propti tabloul lângă o masă de perete, având grijă să-l plaseze în raza ei vizuală, se întoarse la locul lui şi ridică paharul.

– Este o viaţă de om, Emma. Mai exact, şaizeci şi şase de ani. Arătă din cap spre tablou. Da, Acoperişul Lumii – cum numea mama ta Stâncile Ramsden. N-am să uit niciodată ziua în care m-ai întâlnit pe dealuri, când mă rătăcisem şi am ieşit din Văgăună şi am văzut Stâncile pentru prima oară.

Emma îi urmări direcţia privirii. Peste şase decenii se risipiră şi se văzu pe ea, aşa cum era la paisprezece ani. O fată în casă, sărmană... târându-se anevoios pe dealuri, în zori de zi, cu nişte cizme cu bumbi jerpelite şi cu o haină veche şi peticită, pe care i-o dăduse bucătăreasa. Cât mai ţinuse şi la haina aceea, deşi îi era mică şi strâmtă, şi roasă peste tot. Îi ţinuse cât de cât de cald, ferind-o de ploi, zăpadă şi de vântul aspru din Nord.

Apoi, îl privi fix pe Blackie, văzându-l aşa cum era în această seară, dar aducându-şi aminte cum arăta pe vremuri, în hainele acelea de muncitor, grosolane şi mohorâte, cu şapca lui ieftină, de stofă, pusă pe-o ureche, şi cu sacul de unelte atârnându-i de umărul vânjos. „Dezonorant", spusese bucătăreasa despre traista din pânză de sac, veche şi murdară, în care el îşi ţinea lucrurile cele mai de preţ: ciocanele, mistriile şi malaua.

Emma spuse încet:

– Cine şi-ar fi închipuit că o să trăim amândoi atât de mult... că o să dobândim atâtea în timpul vieţii... o putere imensă, o avere nemărginită... că vom deveni ceea ce suntem azi.

Blackie îi aruncă o privire ciudată, apoi râse pe înfundate de uimirea ei.

– Eu, unul, nu m-am îndoit niciodată de viitorul nostru roz, declară el, fremătând de veselie în glas. Ţi-am spus că o să ajung un grangure, un milionar adevărat, şi că tu ai să fii o mare doamnă. Dar, să nu te superi, draga mea, trebuie să-ţi mărturisesc acum că nu mi-am închipuit niciodată că ai să ajungi atât de mare.

Zâmbiră amândoi, înlănţuindu-şi privirile, ochii lor, plini de înţelepciunea vârstei, exprimând certitudinea pe care ţi-o dau dragostea şi prietenia, bucuria de a şti că se înţeleg cu adevărat unul pe celălalt, aşa cum nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă... Îi uneau atâţia ani, atâtea experienţe împărtăşite. Legăturile dintre ei aveau tăria oţelului, fiind atât de puternice, încât nimic nu le-ar fi putut destrăma.

Rămaseră tăcuţi un timp.

În cele din urmă, Blackie se dezmetici.

– Ei bine, scumpetea mea, ia povesteşte-mi tu despre ziua asta plină.

– Un lucru m-a surprins, Blackie. Au sunat. Uneltitorii. Nu mă feresc să-ţi spun că am fost uimită să-i aud pe fiii mei şi pe Elizabeth. S-a întors la Londra, bineînţeles. Nu încape îndoială că împreună cu prietenul ei francez. N-o să-ţi vină să crezi, dar Edwina m-a sunat de dimineaţă şi a fost drăguţă. Poate că până la urmă şi-a schimbat comportamentul. Şi am mai primit încă două telefoane minunate... efectiv m-au impresionat. I se luminară ochii. Philip a sunat de la Sydney, iar Shane al tău de la New York. Nu-i drăguţ? Blackie dădu din cap, zâmbind, iar ea continuă: Se pare că nepotul tău şi al meu au plănuit să dea petreceri pentru ziua mea când o să ajungem în oraşele respective, aşa că pregăteşte-te. Cât priveşte ziua mea, uită-te şi tu ce-a însemnat. Emma arătă cu mâna de jur împrejur, plimbându-şi privirea prin cameră.

Flori, felicitări şi o mulţime de cadouri. Şi am luat prânzul la „Mirabelle", împreună cu Daisy, David şi nepoţii mei.

Începu să-i înşire fiecare amănunt al mesei festive, apoi îi povesti cum o luaseră practic pe sus din restaurant, la trei şi jumătate, şi o duseseră la magazin, în Knightsbridge. Dusă în pas de marş, de nepoţii ei, în sala de consiliu, fusese întâmpinată acolo de persoane din conducere, care o aşteptaseră cu nerăbdare să sosească, pentru a participa la recepţia specială pe care i-o pregătiseră.

Când îşi încheie povestirea, spusă aproape pe nerăsuflate, Emma se ridică în picioare, luă oul de Paşti imperial şi îi spuse confidenţial:

– Iată ce mi-au dat nepoţii mei şi, ca şi tabloul de la tine, este un dar de nepreţuit. O să le păstrez întotdeauna cu sfinţenie.

– Mă bucur, aşadar, că ai avut o zi frumoasă. Aşa ar trebui să fie tot timpul. Blackie se ridică în picioare. Vino, cred că ar cam trebui să plecăm. Ne întâlnim în apartamentul lui Bryan, la Ritz, să ciocnim o cupă de şampanie înainte să coborâm la masă.

Zece minute mai târziu, când ajunseră în Piccadilly, la Hotel Ritz, Blackie o conduse pe Emma sus, pe scări. Se opri puţin la recepţie, rugând să fie anunţat fiul lui, domnul Bryan O'Neill, şi comunicând totodată numărul apartamentului acestuia.

– Bineînţeles, domnule O'Neill. Tânărul director îi surâse Emmei. Bună seara, doamnă Harte.

Emma îi răspunse cu amabilitate la salut şi, după ce Blackie îşi exprimase mulţumirile pentru promptitudinea personalului, traversară holul, fără să-şi dea seama cât de impresionant arătau şi cât de multe capete se întorceau pentru a-i privi.

Emma rămase tăcută în timp ce urcau cu liftul, iar Blackie o privi de câteva ori, pe furiş, întrebându-se dacă bănuia ceva în legătură cu petrecerea pe care el o pregătise în mare taină. Nu ştia ce să creadă. Ca de obicei, era impenetrabilă la faţă. El ştia că Emma nu se va supăra, în ciuda faptului că Daisy prezisese că mama ei s-ar putea să aibă o reacţie adversă. O cunoştea el pe

Emma lui şi ştia că uneori se purta ca un copil. Îi plăceau surprizele, cadourile şi ocaziile speciale, mai ales când toate se învârteau în jurul ei.

„Din cauza lipsurilor din tinereţe", îşi zicea el. În zilele acelea nu avusese nimic, dar absolut nimic cu adevărat de valoare. Nu, nu era chiar aşa. Avusese fizicul uluitor de frumos, mintea, energia, o sănătate de fier şi un curaj enorm. Fără a mai pomeni de teribila ei mândrie. Ah! mândria asta şi vai! ruşinea pe care o simţise din cauza acestei mândrii şi a faptului că era săracă. „Dar, sărăcia nu este o crimă, chiar dacă oamenii mai înstăriţi încearcă întotdeauna să te facă să te simţi ca un criminal", ţipase ea o dată la el, furioasă, cu o scăpărare feroce în ochii ei tineri. Ah! da, îşi amintea totul... în viaţa ei, Emma cunoscuse din plin durerea, mâhnirea şi supărarea. Dar, nu va mai suferi din nou, nici nu va mai şti ce înseamnă lipsurile şi durerea. Amândoi erau prea bătrâni pentru tragedii... tragediile sunt pentru cei tineri.

Se opriră, în sfârşit, în faţa uşii apartamentului. Blackie zâmbi în sinea lui. Telefonul de la recepţie fusese semnalul de avertizare pentru Bryan şi Daisy, să le spună invitaţilor să stea nemişcaţi. După toate aparenţele, reuşiseră de minune. Pe culoar domnea o linişte atât de desăvârşită, încât dacă ai fi scăpat de jos un ac de gămălie ar fi răsunat ca un pocnet de armă.

Uitându-se încă o dată, repede, la Emma, Blackie ridică mâna şi ciocăni la uşă. Daisy deschise uşa aproape imediat.

– Mamă, unchiule Blackie. Vă aşteptam. Intraţi.

Blackie o împinse pe Emma în faţă şi intră şi el după ea.

– *La mulţi ani!* strigară cincizeci şi opt de glasuri la unison.

Toată lumea a observat imediat că Emma rămăsese ca trăsnită. Se holba uimită la mulţimea de rude şi de prieteni strânşi laolaltă pentru a o sărbători şi, încet, încet, începu să se coloreze la faţă, roşeaţa inundându-i uşor gâtul şi obrajii. Rotindu-şi privirea spre Blackie, îi şopti:

– Drac împielițat ce eşti! De ce nu mi-ai dat de înțeles ce se pregătea, sau măcar să mă fi avertizat?

Rânji satisfăcut de faptul că secretul fusese într-adevăr bine păstrat.

– N-am îndrăznit. Daisy a zis că mă omoară. Şi nu încerca să-mi spui că te-ai supărat, fiindcă se vede pe fața ta că nu-i adevărat!

– Ai dreptate, recunoscu ea, îngăduindu-şi, în cele din urmă, să zâmbească.

Se întoarse cu fața spre încăperea plină de lume, rămânând pe moment înțepenită pe loc. Încetul cu încetul, surâsul incipient deveni tot mai larg, pe măsură ce remarca toate chipurile acelea cunoscute, care o primeau cu zâmbetul pe buze.

Se aflau acolo cei doi fii ai ei, Kit Lowther şi Robin Ainsley, împreună cu soțiile lor, June şi Valerie; de o parte şi de alta a unui bărbat cu înfățişare distinsă şi exagerat de chipeş, stăteau fiicele ei, Edwina şi Elizabeth. Presupuse că acesta era faimosul Marc Deboyne – Sărăntocul Internațional, cum îl categorisise Emily, succint. Avea totuşi un surâs fascinant şi un aer fermecător. Bineînțeles, lui Elizabeth i-au plăcut întotdeauna bărbații frumoşi. Ei bine, ea nu merita să fie singura criticată. Bărbații din viața ei avuseseră de ce să se uite la ea.

Daisy se strecurase prin cameră şi stătea în picioare, ținându-l pe David de braț, acesta, la rândul lui fiind plasat lângă cele două cumnate ale ei, cele două doamne în vârstă, Charlotte şi Natalie, care erau foarte dichisite şi pline de bijuterii. Lângă ele, se vedeau Paula şi Jim; Winston le păstorea pe Emily, Amanda şi Francesca, vădit încântat de rolul său proteguitor. Emmei îi căzură privirile imediat pe mâna stângă a lui Emily şi, zărind inelul de logodnă cu smaraldul strălucitor, îi făcu cu ochiul nepoatei ei.

Ațintindu-şi privirea dincolo de ei, în încăperea alăturată, îi văzu, strânşi laolaltă în prag, pe Sarah, Jonathan, Alexander şi prietena lui, Maggie Reynolds. La stânga lor, era întreaga familie Kallinski, iar imediat lângă ei Bryan, Geraldine şi Merry O'Neill. Plasați lângă aceasta

din urmă, se aflau ceilalți membri ai familiei Harte. Din depărtare, Randolph o privea radios, chipul lui răsărind deasupra umerilor celor două fiice ale lui, Vivienne şi Sally. De lângă Sally, îi zâmbea Anthony, nepotul ei.

La capătul celei de-a doua camere, Henry Rossiter stătea rezemat de cămin. „Arată mai bine ca oricând", remarcă Emma, măsurând-o apoi cu privirea pe actuala lui prietenă, celebrul manechin, Jennifer Glenn. Era cu cel puțin patruzeci de ani mai tânără decât el. „Asta înseamnă atac de cord garantat, dragă Henry", se gândi Emma în sinea ei, amuzându-se. Gaye Sloane, secretara ei particulară, înfrumusețea decorul, în partea dreaptă, lângă Henry, iar ceilalți oaspeți erau vechi prieteni sau parteneri de afaceri apropiați, ca de pildă Len Harvey, de la Genret, şi soția lui, Monica.

Emmei îi dispăruse complet starea inițială de surprindere şi de uimire, în cele câteva minute în care stătuse în picioare nemişcată, trecând în revistă întreaga adunare. Acum se controla din nou total, pe ea însăşi, pe cei prezenți şi întreaga situație. Cu o înfățişare autocratică, mândră, demnă şi de o eleganță supremă, făcu un pas înainte, înclinându-şi capul.

– Ei bine, exclamă ea, vocea ei clară şi puternică rupând, în sfârşit, tăcerea, nu mi-am dat seama niciodată că, de fapt, cunosc atât de mulți oameni care pot păstra un secret. Cel puțin, față de mine! Înconjurată de râsetele lor, se strecură înainte, până în mijlocul adunării, acceptându-le saluturile afectuoase şi urările de bine, cu o grație greu de egalat.

Blackie se trase lângă Daisy, urmărind-o pe Emma cum se deplasa, răspândind în jurul ei un farmec inimitabil. „Cu toptanul", murmură el în barbă. Fața i se lumină brusc de un zâmbet uriaş, iar ochii i se încrețiră de bună dispoziție.

– Şi unde mai pui că mureai de frică la gândul că o să se supere! Uită-te numai la ea... e în elementul ei, mânuindu-i pe toți cu aplomb şi purtându-se ca o regină.

CAPITOLUL 21

Cu un ceas mai târziu, la ora opt, Blackie o escorta pe Emma în sufrageria privată, la capătul culoarului, unde avea să se desfăşoare dineul festiv de aniversare.

Aplecându-se spre ea, îi şopti:

– Daisy n-a vrut să rănească sentimentele nimănui şi nici să fie învinuită de favoritism, aşa că nici unul dintre copiii şi nepoţii noştri nu vor sta cu noi la masă.

– Înţelept din partea ei, murmură Emma, abia abţinându-se să nu râdă. Ei bine, Daisy era singura persoană din familie cu adevărat diplomată; pe de altă parte, ştia că fiii ei n-ar fi prea dornici să stea cu ea. Pe Emma încă o uimea faptul că binevoiseră să vină. Prezenţa lui Elizabeth nu o surprindea. Era lesne de înţeles că fiica ei vroia să se apropie din nou de ea, având în vedere faptul că întotdeauna îşi urmărea propriile interese. Fără îndoială, se gândea să se dea bine pe lângă ea, sperând probabil să stoarcă mai mulţi bani. Celelalte motive ar fi putut fi dorinţa de a-şi vedea copiii şi de a-şi scoate în lume noul prieten. Cât priveşte Edwina, vroia să-i intre pe sub piele lui Anthony, care ar fi dezaprobat-o pe maică-sa, dacă ar fi respins invitaţia.

Ea şi Blackie se îndreptară agale spre masa principală, flancată lateral de alte două mese. Toate mesele erau dispuse în semicerc, în jurul micului ring de dans, în cealaltă parte a acestui pătrat de parchet lustruit fiind plasată o formaţie muzicală, care interpreta melodii cunoscute.

Nimic nu scăpa privirilor atotcuprinzătoare ale Emmei. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, ce se revărsa de pe cele cinci mese rotunde, încăperea semăna cu o fermecătoare grădină de vară, cu o mulţime de flori înşirate de-a lungul pereţilor şi cu buchetele ornamentale pe toate mesele. Acestea erau acoperite cu feţe de masă roz, pe care străluceau splendid pahare de cristal, tacâmuri de argint şi farfurii de porţelan.

Dând din cap încântată şi zâmbind aprobator, Emma se întoarse spre Blackie, oprindu-se:

– Ce ambianţă frumoasă a creat Daisy... arată atât de festiv!

Blackie radia de fericire.

– Da, i-a dat instrucţiuni şefului de sală şi a supravegheat toate pregătirile. Îi trase un scaun să se aşeze, el rămânând, însă, în picioare.

Odată aşezată, Emma privi cu coada ochiului la cartonaşele cu nume, plasate în stânga şi în dreapta ei, şi spuse:

– Văd că tu stai în dreapta, Henry în stânga, dar cine altcineva mai stă cu noi?

– Charlotte şi Natalie, bineînţeles, Len şi Monica Harvey şi prietena lui Henry, Jennifer. Or să mai stea lângă noi Mark şi Ronnie Kallinski, împreună cu soţiile lor, deci în total suntem doisprezece.

– Vai! ce mă bucur că vor sta cu noi şi câţiva membri din familia Kallinski! Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la David, în seara asta, şi să-mi doresc să fi fost şi el aici. Deşi Ronnie nu seamănă cu David atât de mult ca Mark, îmi aminteşte totuşi de tatăl lui. Are mult din manierismul lui. Nu crezi?

– Ba da, scumpa mea. Ah, uite că vine Randolph, cu maică-sa şi mătuşă-sa.

Întorcându-se pe jumătate, Emma le întâmpină pe Charlotte şi pe Natalie, iar Blackie, gesticulând larg, ca de obicei, şi cu o mică demonstraţie de politeţe curtenitoare de altădată, le conduse la locurile lor pe cumnatele Emmei.

Randolph, sincer şi expansiv ca întotdeauna, o strânse pe Emma de umăr, spunând în gura mare:

– Eu stau la masa lui Bryan, acolo. Dar, am să mă întorc, mătuşă Emma. Îi făcu cu ochiul. Intenţionez să-ţi cer măcar un dans.

Râzând, Emma îi răspunse:

– Un foxtrot, Randolph, să nu te gândeşti la ceva mai săltăreţ.

– S-a făcut.

Înclinându-se spre Emma, mama lui îi mărturisi:

– Emily este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat nepotului ăla al meu. Nici nu-ți închipui cât sunt de încântată de logodnă.

– Oh, şi eu la fel, Charlotte. Ce drăguț din partea ta că i-ai făcut cadou lui Emily, de logodnă, şiragul de perle. Îmi amintesc când ți l-a oferit Winston.

Charlotte surâse.

– Da, în 1919, când ne-am logodit. Acum, referitor la căsătorie. Elizabeth mi-a vorbit mai devreme şi am impresia că se gândeşte să o facă la Londra.

– Ei! nu mai spune, zise Emma, sec. Pe mine una, pentru moment, nu mă prea preocupă chestia asta. Elizabeth a avut întotdeauna idei grandioase, care, de obicei, îi slujesc propriile interese. În situația de față, cred că Emily şi Winston sunt cei care trebuie să hotărască, iar ei mi-au spus că vor să se cunune la Catedrala din Ripon. Cred că ideea e bună, după care putem da recepția acasă, acolo.

Timp de câteva minute, cele trei femei continuară să discute despre căsătoria lui Emily, plănuită pentru vara următoare, după care Emma începu să le povestească despre apropiata ei călătorie cu Blackie şi despre locurile pe care le vor vizita în Australia.

Blackie continua să dirijeze traficul şi, în câteva minute, încăperea se umpluse, toți erau aşezați la locurile lor, iar chelnerii se strecurau uşor printre mese, umplând paharele cu vin alb. Domnea o atmosferă de bună dispoziție şi veselie. Sala răsuna de hohote de râs, vocile se amestecau într-un crescendo gălăgios, acompaniat de acordurile muzicii uşoare interpretate de orchestră, mai în spate.

Emma, cu mintea brici, ca de obicei, şi cu ochii-n patru, îşi dădu seama în scurt timp că familia şi prietenii ei se distrau din toată inima şi se simțeau excelent. După ce s-a servit felul întâi – somon afumat –, câțiva dintre tineri s-au îndreptat spre ringul de dans, iar Emma îi urmărea, plină de mândrie, gândindu-se ce drăguți erau... fetele îmbrăcate cu rochii frumoase, iar tinerii în costume de seară elegante. Se învârteau pe ringul de dans, iar chipurile lor tinere străluceau de fericire şi ochii le

sclipeau plini de speranță și de gândurile unor perspective nemărginite în viitor, având toată viața înaintea lor, de la care așteptau atât de multe lucruri.

Fața lui Jonathan, afabilă și zâmbitoare, intră în raza ei vizuală, în timp ce dansa cu tânăra Amanda, și, pentru o fracțiune de secundă, Emma se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința lui. Dădu la o parte acest gând, nevrând să răsucească în minte astfel de probleme în seara aceasta, și își întoarse privirea spre tatăl lui. Extrem de fermecător, Robin dansa cu Daisy, sora lui vitregă. Robin, oacheș și cu înfățișare exotică, odinioară fiul ei preferat, membru epatant al Parlamentului, actualmente cu o poziție politică sigură, după câteva incidente care îi periclitaseră situația. Desigur, știa să fie viclean și isteț, când venea vorba de cariera lui. Întotdeauna fusese un politician desăvârșit, un afacerist perfect și, trebuia s-o recunoască, foarte popular în Partidul Laburist, fără a mai pomeni de electoratul din Leeds, care îl susținea.

Blackie îi întrerupse gândurile, atingându-i ușor brațul și spunându-i, în timp ce se ridica de pe scaun:

– Haide, Emma, îmi datorezi primul dans.

O conduse, mândru, pe ringul de dans, o luă în brațe, plutind lin în ritmul acordurilor potpuriului de Cole Porter, pe care orchestra începuse să-l cânte.

Blackie era foarte conștient de faptul că formau o pereche senzațională, – el, mai înalt decât ea –, devenind amândoi centrul atenției și atrăgând toate privirile asupra lor. Îl zări pe Kit, care îi scruta atent, și își înclină capul, zâmbi și privi în jur, căutându-l din ochi pe Robin. Uite-l, dansând swing cu Daisy, atât de lin, de mieros... și de alunecos. Blackie îi disprețuia pe fiii ei pentru faptul că se arătaseră neleali față de Emma, iar acum se întreba dacă avuseseră fiecare destulă minte cât să-și dea seama cât de proști fuseseră că se autocompătimiseră și o invidiaseră pe această femeie extraordinară, încercând să fie mai șmecheri decât ea. N-avuseseră nici o șansă, nici cât un drac în aghiasmatar. Bineînțeles că îi pusese cu botul pe labe și câștigase. Ea câștiga întotdeauna.

Cu capul lipit de pieptul lui, Emma îi șopti:

–Toată lumea se uită la noi şi vorbeşte despre noi, Blackie.

– Atunci, înseamnă că lucrurile nu s-au prea schimbat.

Emma se mulţumi să zâmbească şi îşi încheiară dansul fără să mai vorbească.

Seara se desfăşură în continuare fără nici un incident. Au mâncat toţi meniul delicios, au băut din vinurile excelente, au vorbit, au glumit, au râs şi dansat cu o bună dispoziţie care a surprins-o pe Emma. I s-a părut că, de astă-dată, nu au existat curenţi subterani. Totul s-a petrecut de parcă, între diferitele facţiuni, s-ar fi declarat automat un armistiţiu, iar animozităţile, rivalităţile, aversiunile şi invidiile ar fi fost temporar înmormântate. Mâine se vor lua din nou de păr, dar în seara aceasta se arătau toţi prietenoşi, simţindu-se aparent bine unul cu altul. Poate că era doar un aspect de suprafaţă, totuşi îi făcea plăcere să-i vadă comportându-se cu o decenţă adecvată acestei ocazii.

Şi Emma se distra, dar, pe măsură ce orele treceau, îşi dădea seama că seara aceasta îi trezea senzaţii amestecate. Se simţea învăluită de tot felul de amintiri nechemate... amintiri vesele şi sfâşietoare deopotrivă. Îi reveneau în minte crâmpeie din viaţă, şi până şi locul unde se afla avu, la un moment dat, un efect profund asupra ei. Hotelul Ritz era atât de legat de Paul şi de anii lor de început, căci aici reuşiseră să prindă, în fugă, câteva frânturi de fericire, în timpul primului război mondial, înainte ca el să se întoarcă pe front, în Franţa. Pentru câteva clipe, Paul McGill puse stăpânire pe mintea ei şi simţi cum se cufundă în ea însăşi, scrutându-şi sufletul, cu ochii pentru moment împăienjeniţi, furată de trecut. Dar apoi, o auzi pe Daisy, râzând cu poftă la masa alăturată, şi brusc se dezmetici, înviorându-şi privirea, sub impactul puternic al prezentului. Se scuturâ de gândurile melancolice, de care se lăsase cuprinsă pentru scurt timp, reamintindu-şi energic că recent luase hotărârea de a privi numai spre viitor.

Blackie, care o văzuse absentă şi tăcută, o atrase în conversaţie, şi, în câteva minute, o făcu să râdă. Dintr-o dată, se întrerupse în mijlocul povestirii, exclamând:

– Ţin-te bine, dragostea mea, vine Randolph să te ia la dans.

– Atunci, dans să fie, zise Emma, lăsându-se acaparată de nepotul ei, care radia de încântare. Înconjuraseră o dată ringul de dans, când Jonathan îi întrerupse, luând-o el la dans, pentru ca numai după câteva minute să-i cedeze locul lui Winston. Anthony, o răpi apoi pe bunică-sa, iar după puţin timp Alexander îl bătu pe umăr pe vărul lui, cerându-şi dreptul de a încheia valsul cu ea.

Când muzica se opri, Alexander nu-i dădu drumul şi, în timp ce mai zăboveau puţin în mijlocul ringului, Alexander o privi lung, cu o expresie ciudată în ochi.

Emma îi cercetă faţa, întrebătoare.

– Ce e, Sandy? Arăţi de parcă ai vrea să spui ceva important.

– Aşa e, buni. Se aplecă, apropiindu-se de ea, şi îi şopti ceva.

– Bineînţeles, spuse Emma, zâmbind.

Aşezându-se jos, Emma se întoarse spre Blackie, făcându-şi vânt cu mâna.

– Uf! Ce maraton! Adevărul e că sunt prea bătrână ca să mai ţopăi pe ringul de dans.

– Ce!? Tu, care eşti ca o puicuţă sprintenă? Nici gând. Oricum, am impresia că te distrezi excelent, râse Blackie.

– Chiar aşa, dragul meu. Petrecerea e minunată şi toţi se poartă atât de drăguţ unul cu altul. Cum el nu-i răspunse, Emma îl privi lung.

Nu crezi?

– Mda, îngăimă el în cele din urmă, laconic şi foarte evaziv, poate că ai dreptate. Dar, Blackie nu era atât de sigur că ea avea dreptate, considerând oarecum suspectă neobişnuita jovialitate a copiilor ei. Pe de altă parte, se purtau cum trebuie, şi ăsta era singurul lucru care conta acum. În câteva zile, ei doi vor zbura spre New York şi, după ce Emma va pleca din mijlocul familiei ei, din partea lui puteau să se şi omoare unul pe altul.

Brusc, larma încetă şi toţi se uitară unul la altul, în timp ce sfeşnicele de pe pereţi şi candelabrul din tavan păleau încet. Se auzi un bubuit asurzitor de tobă. Un chelner îşi

făcu apariția, împingând un cărucior, pe care se afla un tort enorm de aniversare, în vârful căruia pâlpâiau strălucitor optzeci de lumânărele în penumbra din încăpere. În momentul în care chelnerul se opri în mijlocul ringului de dans, orchestra atacă refrenul „La mulți ani", iar majoritatea invitaților începură să cânte exuberant, urmând exemplul lui Blackie. Când muzica se opri, Blackie o ajută pe Emma să se ridice în picioare și o conduse spre tort, unde suflară împreună, stingând lumânările. Emma luă cuțitul și tăie prima felie, după care, zâmbind și dând din cap spre oaspeți, se întoarse cu Blackie la masă.

Se turnă șampanie, chelnerii împărțiră tortul de jur împrejur, și când toată lumea fusese servită, Daisy se ridică, lovind cu o lingură în pahar.

– Atenție, vă rog. Liniște! Conversația încetă și toate privirile se ațintiră asupra ei.

– Vă mulțumesc, zise Daisy, și încă o dată vă mulțumesc că ați venit în seara asta, să sărbătorim ziua de naștere a mamei. Blackie și eu suntem încântați de faptul că ați reușit să păstrați secretul. Am citit pe chipul mamei, când a sosit, surprinderea.

Zâmbindu-le cald, tuturor, Daisy continuă:

– În ultimele săptămâni, și Blackie și eu am fost abordați de diferiți membri ai familiei și de prieteni, care vroiau să spună câteva cuvinte, să-i aducă un omagiu Emmei Harte în această seară. Ne-am trezit în fața unei adevărate dileme, neștiind pe cine să alegem și dându-ne seama totodată că, inevitabil, marea doamnă pe care o celebrăm în seara asta și-ar pierde repede răbdarea, dacă ar trebui să stea să asculte o mulțime de discursuri. Cu atât mai mult cu cât subiectul acestor discuții ar urma să fie propria ei persoană. Blackie a fost acela care a găsit cea mai bună soluție. Dar, înainte de a vă anunța primul orator, aș vrea ca mama și voi să aflați că am primit solicitări de la următoarele persoane.

Daisy luă o foaie de hârtie, pe care își aruncă o clipă ochii, apoi, ridicând capul, își concentră privirea asupra Emmei.

– Toți nepoții tăi, mamă, au vrut să țină un toast în cinstea ta, reprezentând astfel cea de a treia generație. Robin şi Elizabeth au vrut amândoi să spună ceva în numele nostru, copiii tăi. Henry, Jim, Len şi Bryan au cerut fiecare să-ți ofere cele mai bune urări din partea numeroşilor tăi prieteni şi parteneri de afaceri.

Emma îşi înclină capul grațios, uitându-se mai întâi în dreapta, apoi în stânga, răsplătindu-i pe toți cei menționați de Daisy.

Daisy spuse în continuare:

– După cum v-am spus, Blackie a rezolvat mica noastră problemă şi, după părerea mea, cât se poate de bine. Acum, dați-mi voie să vi-l prezint pe primul nostru orator – domnul Ronald Kallinski.

Ronnie se ridică în picioare. Era un bărbat cu o prezență impunătoare, înalt, zvelt, întunecat la față, brunet, cu părul ondulat şi grizonat. Moştenise ochii tatălui lui şi ai bunicii sale, Janessa Kallinski. Erau de un albastru intens, părând şi mai strălucitori din cauza tenului bronzat.

– Daisy, Emma, Blackie, doamnelor şi domnilor, începu el, cu un surâs plin de bunătate, care lăsa să i se vadă dinții sclipitori de albi. Ronnie era deosebit de fermecător şi avea *savoir faire,* în calitatea lui de preşedinte al firmei *Kallinski Industries,* fiind obişnuit să vorbească în public. Deşi sunt prezenți, aici, mulți dintre prietenii şi partenerii de afaceri ai Emmei, am totuşi convingerea că nu se vor simți ofensați dacă am să numesc această seară „o reuniune a clanurilor". Mai exact, trei clanuri... Harte, O'Neill şi Kallinski. Cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, trei tineri s-au împrietenit la cataramă. Emma, Blackie şi David, tatăl meu. Din câte mi s-a spus, această prietenie a părut de-a dreptul surprinzătoare, dacă nu chiar ciudată, multor persoane, care nu reuşeau să înțeleagă ce pot avea în comun o creştină, un catolic irlandez şi un evreu. Răspunsul îl ştiau, însă, aceşti tineri. Descoperiseră cât de multe aveau în comun. Erau prietenoşi, afectuoşi, comunicativi şi plini de speranță. Împărtăşeau aceeaşi ambiție şi năzuință, hotărârea de a reuşi cu orice preț, dar fără a-şi

sacrifica, onoarea, cinstea sau integritatea. Şi credeau în mărinimia faţă de ceilalţi. În scurt timp, acest trio a devenit unit prin afecţiune şi respect, rămânând credincioşi şi devotaţi unul celuilalt, tot restul vieţii, până la moartea tatălui meu, acum câţiva ani.

Oprindu-se să-şi tragă răsuflarea, Ronnie îşi schimbă puţin atitudinea.

– S-ar putea ca unii dintre voi să nu ştiţi, remarcă el, după o clipă, dar cei trei s-au poreclit singuri „Cei Trei Muşchetari", iar când Blackie m-a rugat să vorbesc astă-seară, pentru a-i aduce un omagiu Emmei, mi-a spus că eu voi ţine locul celui de-al treilea Muşchetar, care nu se mai află printre noi. Tatăl meu.

Luând o înghiţitură de apă, Ronnie îşi îndreptă privirea spre masa principală.

– Emma Harte este cea mai minunată femeie, iar calităţile ei sunt multiple. Aşa că este dificil, dacă nu pur şi simplu imposibil, să ştii pe care dintre aceste trăsături s-o scoţi în evidenţă, ca fiind cu totul excepţională. Totuşi, dacă David Kallinski ar fi fost prezent în seara aceasta, ştiu că ar fi ales să vorbească despre imensul şi extraordinarul curaj al Emmei Harte. Cât priveşte familia Kallinski, această calitate s-a manifestat prima dată în 1905, când Emma avea şaisprezece ani. Daţi-mi voie să vă povestesc despre asta. Într-o bună zi, în timp ce Emma hoinărea prin cartierul North Street, din Leeds, în căutare de lucru, dădu peste un grup de huligani, care îl atacaseră pe un bărbat de vârstă mijlocie. Acesta avea nevoie de ajutor, întrucât căzuse pe jos şi zăcea ghemuit lângă un zid, încercând să se apere, în timp ce huliganii aruncau cu pietre în el. Fără să-i pese de starea în care se afla – Emma era însărcinată – în pustietatea aceea de pe stradă, această tânără a sărit imediat în ajutorul lui. A fost neînfricată, alungându-i pe agresori. După ce l-a ajutat pe omul acela să se ridice în picioare, verificând dacă nu este rănit, i-a adunat pachetele împrăştiate pe jos şi a insistat să-l conducă până acasă, în Leylands. Acel bărbat se numea Abraham Kallinski. Bunicul meu. În timp ce îl însoţea spre locuinţa lui modestă, unde avea să fie în siguranţă, Emma l-a întrebat pe Abraham de ce

azvârliseră huliganii cu pietre în el. Abraham i-a spus: „Fiindcă sunt evreu" Cum tânăra Emma a rămas stupefiată de această afirmație, Abraham i-a explicat în continuare că la Leeds evreii erau persecutați din cauza faptului că religia, regulile culinare și obiceiurile lor li se păreau localnicilor de neacceptat. I-a povestit despre violențele cumplite la care erau supuși evreii de către bandele de hoți și haimanale care pătrundeau în Leylands, în ghetou, atacându-i pe oameni și prădându-le casele. Auzind toate acestea, Emma s-a simțit dezgustată și indignată. Și imediat i-a condamnat pe acești persecutori, considerându-i cruzi, stupizi și ignoranți.

Ronnie Kallinski dădu din cap, ca pentru el, apoi se uită drept la Emma, chipul lui reflectând admirația și dragostea pe care i-o purta. Și rosti încetișor:

– Din ziua aceea până în prezent, această femeie extraordinară a luptat împotriva prostiei, ignoranței și a oricărei forme de nedreptate, condamnând întotdeauna trăsăturile nemernice de caracter, pe care le-a descoperit la unii oameni, încă de la acea vârstă fragedă. A continuat să urască prejudecățile religioase și etnice și, de fapt, orice fel de prejudecată. Nu și-a pierdut niciodată curajul. I-a devenit și mai puternic. A rămas credincioasă principiilor de dreptate, adevăr și corectitudine.

Henry Rossiter începu să bată din palme, ceilalți urmându-i și ei exemplul, iar, în cele din urmă, Ronnie trebui să le ceară să facă liniște:

– Tatăl meu mi-a spus, odată, că Emma, Blackie și el și-au adus contribuția la realizarea măreției orașului, pe măsură ce ei înșiși s-au ridicat din sărăcia chinuitoare a anilor de tinerețe, dar că, mai ales Emma a fost aceea care și-a pus amprenta de neșters asupra orașului Leeds. Cuvintele lui au fost pline de adevăr, căci contribuțiile ei în industrie și operele ei de binefacere sunt renumite. Cu toate acestea, aș vrea să adaug aici un comentariu personal, și anume: Emma a avut o înrâurire inimitabilă și asupra fiecăruia dintre noi, cei prezenți aici... și nu numai asupra tuturor membrilor celor trei clanuri strâns unite, ci și asupra prietenilor și partenerilor ei de afaceri. Trebuie să fim mândri de asta, fiindcă suntem cu toții mai buni,

datorită faptului că am întâlnit-o, că facem parte din cercul ei. Emma Harte ne onorează cu prietenia ei devotată, cu dragostea şi profunzimea ei de înţelegere. Iar cea mai mare onoare ne-o face prin prezenţa ei astă-seară. Aşadar, în numele răposatului meu tată şi în numele tuturor membrilor familiei Kallinski, de faţă sau absenţi, vă rog să ridicaţi paharul în sănătatea Emmei Harte. O femeie de un curaj remarcabil şi de o încrâncenare ce n-a fost niciodată înfrântă, păstrându-şi totdeauna măreţia... încât ne întrece pe noi toţi.

Ronnie îşi ridică paharul.

– În sănătatea Emmei Harte!

După ce repetă acest toast, Ronnie zise:

– Iar acum Blackie vă va spune câteva cuvinte.

Blackie se ridică în picioare.

– Îţi mulţumesc, Ronnie. David n-ar fi putut s-o spună mai bine, iar propriul tău omagiu adus Emmei a fost binevenit şi deosebit de impresionant. Aşa cum v-a spus Daisy, noi am ştiut că Emma nu ar putea sta liniştită, ascultând atâtea cuvinte laudative. De asemenea, întrucât sunt conştient de faptul că, pentru ea, şi cel mai scurt discurs este nu mai mult decât un moft, am să fiu concis. Blackie chicoti. În fine, cât de concis pot fi eu. Este limpede că într-o ocazie specială ca astăzi – cea de-a optzecea aniversare a Emmei – simt nevoia să spun câteva cuvinte frumoase despre ea.

Emma se rezemă de spătarul scaunului, în timp ce Blackie se lansă într-o dizertaţie despre tăria ei de caracter, capacitatea de a învinge toate greutăţile, precum şi marile ei realizări în domeniul afacerilor. Îl asculta doar parţial. În timpul discursului lui Ronnie, se apucase să mediteze la începuturile vieţii ei. Se gândea, minunându-se singură, de unde pornise şi ce distanţă enormă parcursese, mirându-se cum de reuşise să le înfăptuiască pe toate, de cele mai multe ori complet singură.

Dar, după scurt timp, îşi dădu seama că multe perechi de ochi erau aţintite asupra ei, împreună cu ai lui Blackie, şi se smulse din meditaţie. Vechiul ei prieten lăsa în urmă epocile apuse, vorbind despre prezent. Iar gândurile

Emmei se opriră, dintr-o dată, asupra vieții ei, așa cum era astăzi.

Ei bine, își zise ea în gând, indiferent cum a fost viața mea, nepoții sunt dovada pozitivă pentru mine că n-am trăit degeaba. Complet pe neașteptate, cu o strălucire de claritate, Emmei i se limpezi totul. Atât de mult, încât pentru o clipă se înfioră. Înțelese ce trebuia să facă astă-seară, cum trebuia să acționeze.

Blackie ajunsese aproape de încheiere.

– Cel mai mare privilegiu din viața mea a fost acela de a fi prietenul ei. Vă rog, așadar, să închinați cu mine, din tot sufletul, în sănătatea Emmei. Blackie se înclină și apucă paharul.

Ridicându-l sus, Blackie îi zâmbi Emmei, care stătea jos.

– Emma, ești într-adevăr o femeie marcantă, în cel mai ales sens al cuvântului. Să-ți dea Dumnezeu sănătate. Pentru tine, Emma.

Emma simți că se înfierbântă la față și că i se pune un nod în gît de emoție, văzându-și prietenii și rudele, cu zâmbetul pe buze, închinând în sănătatea ei.

După ce toți se așezară, Blackie, care rămăsese mai departe în picioare, spuse:

– Și acum, oaspetele nostru de onoare, Emma Harte.

Ridicându-se, Emma ocoli scaunul și îl împinse sub masă. Stătea în picioare, cu mâinile pe spătarul scaunului, plimbându-și ochii încet, de jur împrejurul camerei, și oprindu-și privirea, în fugă, asupra fiecăruia dintre cei prezenți.

În cele din urmă, spuse:

– Vă mulțumesc că sunteți alături de mine de ziua mea și că mi-ați trimis astăzi cadouri atât de frumoase și flori. M-au impresionat foarte mult. De asemenea, vreau să le exprim mulțumirile mele lui Blackie și lui Daisy, pentru această petrecere și pentru faptul că au fost niște gazde atât de minunate.

Zăbovi cu privirea asupra lui Ronnie Kallinski, cu ochii sclipitori și umezi de înduioșare sub pleoapele zbârcite.

– Cât sunt de fericită că ești aici, cu mine, în seara asta, împreună cu familia ta, Ronnie. Și îți mulțumesc

pentru cuvintele elocvente şi pentru că i-ai ţinut locul tatălui tău. David îmi lipseşte teribil de mult. Îşi îndreptă atenţia spre Blackie. Şi tu ai spus câteva lucruri frumoase despre mine... îţi mulţumesc, Blackie.

Apoi, Emma continuă, pe un ton mai vioi:

– Aşa cum mulţi dintre voi ştiţi, Emily şi Winston urmează să se căsătorească la anul. Dar, au vrut ca eu să vă anunţ oficial logodna lor, în seara aceasta. Se pare că poveştile de dragoste plutesc pe aproape în clanul Harte. Şi Alexander m-a rugat să anunţ logodna lui cu Marguerite Reynolds. Aşadar, să bem pentru fericirea viitoare a acestor patru tineri.

Închinară paharele, în rumoarea murmurelor însufleţite şi a exclamaţiilor.

Emma aştepta, în picioare, cu mâinile strâns încleştate pe spătarul scaunului. Avea un aer benign, dar ochii verzi, uşor îngustaţi, erau vigilenţi. Ştia exact ce urma să spună, deşi se hotărâse să facă acest anunţ, numai cu zece minute în urmă.

Paula, analizând-o pe Emma, observă expresia de amabilitate de pe chipul ei. Dar, nu se lăsă amăgită nici o clipă de atitudinea aparentă a bunicii ei. Recunoscu acea licărire implacabilă din ochii ei. Denota ceva... Emma era pe punctul de a arunca o bombă. Paula se încordă brusc, întrebându-se ce putea fi. Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de pe Emma. „Cât de autoritară e buni acum, se gândi ea, cum stă acolo, dreaptă şi mândră, perfect stăpână pe ea însăşi şi pe toată această adunare."

Emma se mişcă puţin şi, în lumina blândă răspândită de nenumăratele lumânări, smaraldele scăpărau mai strălucitor, iar în jurul Emmei plutea parcă în acel moment o licărire, ca o aură de luminozitate. „Puterea, îşi zise Paula. Bunica mea emană o putere imensă."

În jur se lăsase tăcerea şi toţi, la fel ca Paula, se uitau fix la Emma, cuprinşi de o presimţire neaşteptată.

În cele din urmă, Emma vorbi. Vocea ei răsună limpede şi puternic, dominând încăperea.

– În viaţa fiecărui om, vine o vreme când se cuvine să se dea la o parte, îngăduind glasurilor mai tinere să se facă auzite şi idealurilor mai măreţe să fie percepute.

Astă-seară este acel moment pentru mine. Emma se opri, lăsându-i să se pătrundă de cuvintele ei.

Toți își ținură respirația.

– *Plec.* Și o fac de bunăvoie. Mi-a venit în minte ideea, astă-seară, că mi-am câștigat dreptul de a-mi odihni, în sfârșit, oasele bătrâne, de a mă relaxa pentru prima oară în viață și, cine știe, poate să reușesc să mă distrez puțin.

Reverberațiile râsului ei ușor umplură camera, în timp ce Emma le studia cu atenție chipurile. Toți erau vizibil șocați.

– Ce surprinși pareți! remarcă ea, aproape cu indiferență. Ei bine, poate că m-am surprins chiar pe mine însămi. Dar, am luat o hotărâre în timpul discursurilor dinainte. În timp ce stăteam acolo, ascultând povestea vieții mele, mi-a venit, brusc, ideea că acum este momentul potrivit ca să mă retrag. Să mă retrag elegant. Știți cu toții că Blackie și cu mine urmează să plecăm într-o călătorie în jurul lumii. Sunt fericită să vă anunț că m-am hotărât să-mi petrec restul zilelor pe acest pământ împreună cu vechiul, dragul și extrem de credinciosul meu prieten.

Întorcându-se pe jumătate, Emma ridică mâna și și-o puse delicat pe umărul mare al lui Blackie. Și continuă, pe un ton mai confidențial:

– Blackie mi-a spus deunăzi: „Îmbătrânește cu mine, partea cea mai bună abia acum va veni", și, știți, s-ar putea să aibă dreptate.

Toți stăteau nemișcați, fără să scoată o vorbă. Invitații continuau s-o privească intens, dându-și cu toții seama că această femeie subțiratecă, cu părul argintiu, din ființa căreia se degaja o putere enormă, mai avea încă ceva de spus.

Îndepărtându-se de lângă scaun, Emma se îndreptă repede spre una dintre celelalte mese. Se opri lângă Alexander, care sări imediat în picioare. Era alb la față și ochii îi străluceau. Dându-și seama că și el era zăpăcit și șocat, îi puse ușor mâna pe braț, vrând să-l liniștească.

Privind de jur împrejur la chipurile lor încordate de așteptare, Emma spuse energic:

– Nepotul meu, Alexander, este noul conducător al concernului Întreprinderile Harte. Îi întinse mâna. El i-o luă, holbându-se la ea, amuțit. Felicitări, Alexander. El îi mulțumi, bâlbâindu-se.

Îndreptându-se în pas demn spre masa diagonal opusă, Emma sesiză încordarea şi freamătul ascuns care pluteau în aer. Se opri lângă Paula. Împingându-şi scaunul în spate, Paula se ridică în picioare, la fel de repede cum făcuse şi Alexander.

Emma îi luă mâna tinerei femei şi i-o ținu strâns. „E rece ca gheața," se gândi ea, absentă, şi i-o strânse mai tare, străduindu-se să-i împărtăşească Paulei, care începuse să tremure, o parte din imensa ei putere.

Încă o dată, Emma îmbrățişă întreaga cameră cu privirea ei verde şi pătrunzătoare.

– Lanțul de magazine universale Harte, începând cu această seară, va fi condus de nepoata mea, Paula McGill Amory Fairlley.

Se răsuci în loc, întorcându-se cu fața la Paula şi se uită prelung şi intens în ochii ei violeți. Iar apoi, luminându-se la față, Emma zâmbi cum numai ea ştia s-o facă.

– Te însărcinez să-mi păstrezi visul, spuse ea.

CARTEA A DOUA

MOŞTENIREA

„Patimile urzesc intriga;
ne dă în vileag falsul lăuntric".

GEORGE MEREDITH

„Împlinirea sau pierzania nu-mi vin de la lucrurile care mi se întâmplă, ci de la reacţiile mele faţă de ele. Asta este tot ceea ce contează în ochii Domnului".

SAN JUAN DE LA CRUZ

CAPITOLUL 22

Stătuse retrasă două săptămâni şi, în singurătate, căpătase putere şi o senzaţie de înnoire.

Dar, acum, în această duminică plăcută şi călduroasă, Paula se bucura la gândul de a o vedea pe Emily. Verişoara ei urma să vină cu maşina de la Pennistone Royal, să ia ceaiul împreună, iar Paula abia aştepta să stea cu ea.

După ce termină de aşezat pe terasă masa din fier forjat, Paula coborî în grabă scara şi ieşi pe peluză, să vadă ce faceau gemenii. Lorne şi Tessa stăteau culcaţi în căruciorul dublu, dormind liniştiţi la umbră. Păreau atât de mulţumiţi, încât nu se putu abţine să nu surâdă, înainte de a se întoarce şi de a se duce înapoi pe terasă, s-o aştepte pe Emily.

Era una dintre acele după-amieze de septembrie, frecvente la mijlocul acestei luni în Yorkshire, rivalizând cu cele mai frumoase zile de vară. Bolta cerului, azurie ca florile de saschiu, era senină şi luminoasă, câtiva nori rătăciţi, ca nişte ghemotoace de vară, trecând în fugă, din când în când, prin dreptul soarelui, care ardea puternic încă de la primele ore ale dimineţii. Grădinile de la Long Meadow erau o adevărată explozie de culoare, iar aerul călduţ te îmbăta cu parfumurile înmiresmate ale florilor şi tufelor.

Paula se întinse pe scaunul de grădină, desfătându-se în lumina aurie şi relaxându-se, fără să se gândească la

nimic special. Liniştea o alina, fiind ca un balsam după săptămâna deosebit de agitată, în care nu stătuse o clipă. Timp de cinci zile, avuseseră, ca în fiecare an, ediția de toamnă a Târgului de Modă; manechinele defilaseră prin „Colivia", în timpul prânzului, îmbrăcate cu cele mai noi modele de confecții pentru iarnă; în fiecare după-amiază, la ora trei, avusese loc o paradă a modei, în salonul de vestimentație, prezentându-se modelele diferiților creatori. În afară de modă, Harte mai avusese şi alte evenimente speciale în timpul ultimei săptămâni, printre care deschiderea unei şcoli culinare la subsol; demonstrații zilnice realizate de un maestru de machiaj, în departamenrul de cosmetice; joi seara, un cocteil pentru inaugurarea noii galerii de artă a magazinului şi a expoziției de picturi în ulei şi acuarele create de Sally Harte. Vernisajul avusese un succes enorm şi majoritatea pânzelor lui Sally, înfățişând văile din Yorkshire şi Regiunea Lacurilor, fuseseră deja vândute. În timp ce trebuise să facă față acestor evenimente inaugurale din cadrul magazinului, Paula avusese şi obligațiile activității ei normale, iar acum i se părea că fiecare departament îi solicitase întreaga atenție. Spre marea ei disperare, doi agenți de achiziție demisionară marți şi fusese obligată să înceapă imediat audierile de angajare, pentru a-i înlocui; considerase, de asemenea, necesar, să-l concedieze vineri seara, târziu, pe agentul de achiziții pentru bijuterii, pentru incompetență – o scenă extrem de neplăcută. Dar, permanentele probleme zilnice şi activitatea constantă de acest fel erau ceva obişnuit, constituind parte din rutina zilnică implicată în cazul unui magazin universal amplu şi prosper, cum era al ei. Cu toate acestea, Paula ştia că trăsese de ea mai mult decât oricând, de când Jim plecase în străinătate, sculându-se la cinci dimineața pentru a ajunge la magazin pe la şase jumătate, în aşa fel încât să poată pleca devreme, pentru a se întoarce acasă la timp, la baia gemenilor.

Îşi luase cina singură, în fiecare seară, nu se întâlnise cu nimeni şi, în afară de Sally Harte, singurii oameni pe care îi văzuse fuseseră angajații de acasă, colegii de birou şi cei câțiva prieteni care participaseră la vernisajul

galeriei de artă. În timpul celor două săptămâni de solitudine în viața personală, Paula ajunsese să-şi dea seama mai bine cât de vitale îi erau aceste intervale de tihnă absolută şi de odihnă, la sfârşitul fiecărei zile încărcate şi agitate. Adesea, se simțea stoarsă şi istovită din cauza acestei activități intense, care îi solicita o concentrare totală. Era esențial spre binele ei, să poată beneficia de aceste perioade de totală singurătate, pentru a-şi putea reface energia vlăguită. Simțea nevoia să se gândească, să-şi revadă programul, să plănuiască ce avea de făcut, în timp ce se învârtea de colo-colo prin grădină, se juca, mulțumită, cu bebeluşii, citea sau pur şi simplu asculta muzică clasică, în verdeața proaspătă a serei.

Paula se văzu nevoită să admită, cu o grimasă, că, şi dacă ar fi vrut să umble brambura şi să se distreze în absența lui Jim, plecat în Canada, tot n-ar fi avut cu cine s-o facă. Winston plecase cu avionul, în urmă cu o săptămână, să-l întâlnească pe Jim, la Toronto, unde participau la o conferință internațională a redactorilor, editorilor şi proprietarilor de ziare. Dar adevăratul motiv al călătoriei lui Winston era acela de a începe tratativele cu o fabrică de hârtie canadiană, ce urma să fie vândută. Spera s-o achiziționeze pentru Compania *Yorkshire Consolidated Newspaper.* Miranda O'Neill era în Barbados, pentru inaugurarea noului lor hotel şi lansarea buticului Harte. Sarah plecase cu ea, pe post de consilier de modă, pentru a supraveghea exponatele interioare şi decorarea vitrinelor. Alexander era în vacanță, în sudul Franței, împreună cu Maggie Reynolds, şi locuiau în casa Emmei, de la Cap Martin. Până aseară, Emily fusese la Paris, într-o călătorie de contracte pentru Genret.

Jonathan rămăsese singurul membru al familiei, care nu plecase nicăieri, dar drumurile lor nu se încrucişau decât arareori. Acesta era principalul motiv pentru care Paula fusese surprinsă când trecuse s-o vadă la magazin, miercuri. Înainte ca ea să apuce măcar să-l întrebe ce căuta în Yorkshire, el spusese din proprie inițiativă, pe un ton destul de defensiv, după cum i se păruse ei, că se afla în Yorkshire pentru diverse afaceri imobiliare ale

societății Întreprinderile Harte. Îi irosise un ceas întreg din timpul ei prețios, trăncănind despre absolut nimic concret, deși o întrebase de mai multe ori, în timpul conversației lor dezlânate, când avea să se întoarcă bunica din Australia. Îi spusese că nu avea idee, ceea ce era adevărat, arătându-se în general evazivă în legătură cu toate problemele. Prudentă din fire, Paula nu ținuse niciodată prea mult la Jonathan Ainsley și se ferise tot timpul de el. Acest sentiment se accentuase de când Emma o avertizase în privința lui, mărturisindu-și îngrijorarea în legătură cu lealitatea lui.

După neașteptata retragere a bunicii și plecarea ei în turul lumii – aproape cu cinci luni în urmă – ea și Alexander se întâlniseră la Londra, pentru a discuta situația în general. Conveniseră să continue să se consulte regulat, o dată pe lună, pentru a trece în revistă problemele legate de imperiile comerciale pe care le conduceau, recunoscând chiar că s-ar putea să aibă nevoie unul de altul, pentru a face schimb de experiență.

La prima lor întâlnire, ajunseseră la concluzia că Emily trebuia informată în legătură cu bănuielile Emmei referitoare la Jonathan. O invitaseră la masă în ziua următoare, făcând-o confidenta lor și propunându-i să participe la reuniunile lor lunare de analiză și schimb de vederi. Toți trei au fost de părere că Jonathan trebuia pândit ca o pasăre de pradă. Printr-o înțelegere reciprocă, luaseră, de asemenea, hotărârea de a o exclude pe Sarah de la discuțiile lor, brusca ei apropiere de Jonathan stârnindu-le bănuieli. Paula, Emily și Alexander se constituiseră, astfel, într-un triumvirat auto-numit, neclintiți în hotărârea lor de a conduce companiile Emmei așa cum vroia ea, veghind totodată asupra grandiosului său regat.

Ușile cu canaturi din sticlă, ce dădeau spre sufragerie, erau deschise și Paula auzi vag, de la distanță, pendula mare din hol, bătând ora patru. Dezmeticindu-se, se duse înăuntru, îndreptându-se grăbită spre bucătărie. Puse biberoanele copiilor într-o cratiță cu apă, pentru a fi încălzite mai târziu, așeză pe o tavă sandvișuri, plăcinte, dulceață de căpșuni și o prăjitură cu frișcă, apoi se duse la bufet să ia cutia cu ceai. După zece minute, tocmai

când îşi termina treburile, auzi o maşină pe alee şi, uitându-se pe geam, o văzu pe Emily descinzând din Jaguarul ei alb şi uzat.

Emily intră val-vârtej în bucătărie, degajând obişnuita ei *joie de vivre* şi zâmbind fericită. Se duse în fugă spre Paula şi o îmbrăţişă.

– Scuză-mă că am întârziat, îi spuse Emily, în timp ce se îndepărtau una de cealaltă, dar nenorocita asta de rablă mi-a făcut figuri tot drumul de la Pennistone Royal până aici. N-am încotro, cred, şi o să trebuiască să-mi permit luxul de a-mi cumpăra o maşină nouă.

Paula râse.

– N-ai întârziat, iar cât despre Jag, cred că ai dreptate, şi-a cam făcut veacul. În fine, bine ai venit înapoi, Emily.

– Tare-i bine acasă, deşi mi-a plăcut la Paris. Rămâne, totuşi, oraşul meu preferat. Emily se cocoţă pe un scaun de bucătărie, în timp ce Paula îşi vedea de treabă, aplecată deasupra aragazului. Ai vreo veste de la careva? De la buni, adică?

– Da. Paula se întoarse în loc, cu ceainicul în mână. M-a sunat joi, la miezul nopţii. Vroia să-i povestesc de vernisaj şi despre cum a decurs inaugurarea galeriei de artă – ştii că, în ultimul an, ăsta a fost proiectul ei favorit. Mi-a spus că ea şi Blackie se duceau la Coonamble, cu Philip, pentru patru sau cinci zile. Îţi trimite sărutări.

– Încep să cred că n-o să se mai întoarcă niciodată. Ţi-a vorbit buni despre planurile lor?

– Da, bineînţeles. Ea şi Blackie intenţionează să plece din Sydney, pe la mijlocul lui octombrie, şi trec prin New York, înainte de a se întoarce aici, ceva mai târziu, în noiembrie. Mi-a promis că o să fie acasă la timp, să sărbătorim Crăciunul la Pennistone Royal.

– Dumnezeule, cât mai e până atunci! Abia aştept s-o văd. Parcă îmi lipseşte ceva fără bunica, nu-i aşa?

– Ba da. Paula se holbă la Emily, încruntându-se. Arăţi ca o curcă plouată, Emily. Ai probleme la Genret?

Emily negă din cap.

– Nu, nu, totu-i perfect. Mi-e dor de buni, asta-i tot şi, chiar dacă *s-a retras*, e teribil de liniştitor s-o ştii prin

preajmă. Şi tocmai acum pare atât de departe, acolo, la celălalt capăt al lumii.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise Paula, încetişor, în tot acest timp resimţind şi ea dureros absenţa Emmei. Îi era groază să se gândească la cum ar putea fi, cum s-ar descurca, atunci când bunica ei ar pleca pentru totdeauna dintre ei. Îşi înăbuşi pe loc acest gând morbid şi deprimant, silindu-se să zâmbească vesel. Haide, Emily, vino afară pe terasă. M-am gândit să luăm ceaiul în grădină, e o zi splendidă. Dar, mai întâi, trebuie să le dăm de mâncare bebeluşilor. Nora m-a rugat să-i dau azi ziua liberă din săptămâna asta, iar Meg nu vine niciodată duminica, aşa că m-am descurcat singură până acum. De fapt, mi-a plăcut foarte mult.

Emily o urmă afară, pe terasă. Coborî treptele în fugă, până la cărucior.

– S-au trezit amândoi, îi strigă ea peste umăr şi începu să le gungurească gemenilor, aplecându-se deasupra căruciorului şi mângâindu-i pe obrăjorii dulci.

– Hopa sus, murmură Paula, luându-l pe Lorne în braţe, e ora de papa, băieţelule.

Emily o săltă pe Tessa şi cele două tinere se întoarseră să se aşeze la masa de pe terasă. O jumătate de oră mai târziu, după ce copiii fuseseră hrăniţi, încet, ţinuţi cum trebuie pentru a regurgita, iar apoi puşi la loc în landou, Paula se duse în casă. Nu după mult timp, se înapoie aducând tava cu ceai.

În timp ce turna, întrebă:

– Vreo veste de la Winston?

– Da, mi-a telefonat aseară. S-a dus la Vancouver. A şi început tratativele cu directorii de la fabrica de hârtie şi crede că o să încheie tranzacţia. Mai sunt încă vreo câteva detalii de perfectat, dar el zice că o să poată semna totul în câteva zile. Era foarte, optimist, iar fabrica este o achiziţie excelentă pentru *Consolidated.* Oricum, are de gând să se oprească şi la New York, să stea câteva zile cu Shane. După câte se pare, Shane s-a dus în Barbados, pentru inaugurarea hotelului, şi nu se va întoarce la New York până la mijlocul săptămânii viitoare.

– Mă bucur că tranzacția merge bine! exclamă Paula. Când am vorbit cu Jim, acum câteva zile, părea destul de nesigur în legătură cu rezultatul final şi spunea că Winston era tare abătut. După câte văd, n-a avut dreptate, sau lucrurile s-au schimbat radical peste noapte. Sorbi din ceai şi continuă: Pentru că ai pomenit de Barbados... acum zece zile, Sarah s-a dus acolo cu avionul, să o ajute pe Merry să supravegheze despachetarea colecției Lady Hamilton şi să aşeze mărfurile pe rafturi. Bănuiesc că se distrează cu toții nemaipomenit...

Emily exclamă:

– Sarah s-a dus în Barbados! De ce naiba a fost nevoie? Furioasă, puse ceaşca jos, trântind-o atât de zgomotos, încât Paula rămase uluită.

Îi aruncă lui Emily o privire năucită.

– Doamne sfinte, dar te-ai enervat, nu glumă. Am avut impresia că Sarah considera de *datoria* ei să se ducă acolo. De fapt, era al naibii de croită să plece. Având în vedere că ea conduce secția de modă şi cum boutique-urile desfac, în principal, confecții de vacanță şi îmbrăcăminte de plajă Lady Hamilton, înclin să-i dau dreptate. În afară de asta, nu prea m-am putut amesteca. Nu-i obligată să-mi dea mie socoteală... ci doar fratelui tău. Ştii cum e Sarah, nu suportă ca cineva să-i dea ordine.

– Da, bine. Emily ridică din umeri, încercând să se poarte ca şi cum Sarah n-ar avea nici o importanță. Dar mintea ei productivă începu să lucreze şi nu-i trebui prea mult ca să dezlege enigma. Ajunse la concluzia că singurul interes pe care Sarah Lowther îl avea în Barbados şi la boutique-urile Harte era Shane O'Neill. Probabil că Sarah aflase de la Miranda că el urma să vină în Caraibe pentru inaugurarea hotelului. Şi probabil că exact în acest moment Sarah se dădea în spectacol – tăbărând pe Shane.

Schimbând subiectul, cu un zâmbet forțat, Emily zise:

– Bietul Alexander! L-am sunat ieri, înainte să plec din Paris, şi am aflat că mămica a dat buzna peste el, cu Marc Deboyne cu tot. S-au instalat la vila bunicii, ea

pretinzând că are dreptul să stea acolo şi să-şi viziteze scumpele ei fiice. Sandy zice că-i o adevărată belea. Foarte autoritară. Cred că Amanda şi Francesca abia aştepta să vină acasă cu avionul. Nici nu-mi aduc aminte de când nu au mai stat cu mămica.

– Vai! ce păcat că Alexander are probleme în vacanță – abia aştepta să evadeze şi el puțin. Dar surioarele tale nu trebuie să se întoarcă aici, în scurt timp?

– Ba da. Trebuie să fie la Colegiul din Harrogate în ultima zi a acestei luni. Mă bucur că bunica a acceptat să le lase să stea acolo încă un trimestru, înainte să le trimită pachet în Elveția. Nu cred că pe astea mici le încântă ideea de a sta departe de ea şi... Emily se opri, înclinându-şi capul blond strălucitor şi trăgând cu urechea: Nu sună telefonul?

– Ba da. Mă întorc într-o secundă. Paula se repezi prin sufragerie în hol, să răspundă, smulgând receptorul.

Înainte să apuce să spună un cuvânt, vocea de la capătul firului exclamă:

– Jim? Tu eşti?

– Ah, bună, mătuşă Edwina, zise ea surprinsă. Paula la telefon. Jim nu e acasă. E plecat în Canada, cu afaceri.

– *Canada!* Doamne sfinte!

Dându-şi seama imediat de tonul neliniştit al glasului acela ascuțit, Paula întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

Edwina începu să bolborosească atât de isteric, încât Paula nu reuşea să înțeleagă o iotă din ce spunea mătuşa ei. Era incoerentă şi vădit zăpăcită. Paula o mai ascultă câteva secunde, tot mai alarmată. În cele din urmă, interveni:

– Mătuşă Edwina, nu înțeleg nimic din ce spui. Te rog, vorbeşte puțin mai clar şi mai rar.

Paula o auzi pe Edwina trăgându-şi răsuflarea. Urmă un moment încordat de tăcere.

– E vorba de biata Min, spuse Edwina, în cele din urmă, gâfâind. Nevasta lui Anthony... a... a... *murit*. A fost găsită înecată... Deşi rostise aceste cuvinte, poticnindu-se şi înăbuşindu-se, Edwina izbuti să mai

adauge: În lac, la Clonloughlin. Şi... şi... Edwina nu mai era în stare să continue şi începu să plângă.

Pe Paula o trecură fiori reci din cap până în picioare. Îi veniră în minte nenumărate întrebări. Cum se înecase? Accident? Sinucidere? Şi, în primul rând, ce căutase Min la Clonloughlin, din moment ce ea şi Anthony erau certaţi? Dându-şi seama brusc că hohotele de plâns ale mătuşii ei se mai domoliseră, fie şi numai pentru o clipă, Paula spuse compătimitoare:

– Ce rău îmi pare, nespus de rău. E o lovitură cumplită pentru tine.

Edwina spuse cu respiraţia întretăiată:

– Nu-i vorba numai de Min. Mă gândesc la bietul Anthony. Paula – a venit poliţia. Îl interoghează din nou pe Anthony. Vai! Săracul de el! Nu ştiu ce să mă fac! Aş vrea să vorbesc cu Jim. Şi ce păcat că mama nu e în Anglia. Ea ar şti ce să facă într-o nenorocire înfiorătoare ca asta. Vai! Doamne Dumnezeule, ce-o să mă fac?

Paula înlemni. Mintea îi lucra rapid, străduindu-se să priceapă la ce făcea aluzie Edwina.

– Ce vrei să spui cu poliţia? Doar nu-ncerci să insinuezi că poliţia crede că Anthony ar avea vreun amestec în moartea lui Min?

O linişte cumplită se lăsă în receptor. Când Edwina vorbi, vocea ei era o şoaptă plină de groază:

– *Ba da,* zise ea.

Paula se lăsă greoi pe scaunul din hol. Simţi că i se face pielea de găină pe braţe, iar inima îi bătea nebuneşte în piept. Se simţea cuprinsă de groază, dar imediat acest sentiment ceda locul unui acces de furie.

– Ce ridicol! Poliţiştii ăia de-acolo cred că s-au ţicnit. Anthony bănuit de cri... Paula îşi înghiţi restul cuvântului. Exclamă din nou: E *absurd.*

– Ei cred că a omo... Edwina se poticni, căci, la fel ca Paula, nu era în stare să dea glas acestei idei de neconceput.

Chinuindu-se să se stăpânească, Paula rosti cât putea de ferm:

– Mătuşă Edwina, te rog ia-o de la început şi povesteşte-mi tot. Chiar dacă bunica şi Jim nu sunt aici,

sunt eu în schimb şi voi face tot ceea ce îmi stă în putinţă ca să vă fiu de ajutor, dar trebuie să fii foarte sinceră cu mine, în aşa fel încât să pot lua hotărârile necesare.

– Da. Da. Bine. Edwina se dovedi ceva mai calmă şi, deşi se bâlbâi de câteva ori, reuşi să-i furnizeze Paulei amănuntele esenţiale despre descoperirea cadavrului lui Min, la prima oră, în acea dimineaţă, despre sosirea poliţiei, pe care o chemase Anthony, despre plecarea poliţiştilor şi revenirea lor ulterioară, după două ore. După ce mişunaseră prin tot domeniul, se vârâseră în bibliotecă, la Clonloughlin, cu Anthony, şi încă mai erau acolo cu el.

Când Edvina termină, Paula îi spuse:

– Mie mi se pare clar ca bună ziua. E limpede că Min a avut un accident. Şovăi. Uite ce e, continuă ea, eu cred că e o simplă procedură de rutină... Mă refer la revenirea poliţiei în după-amiaza asta.

– Nu! Nu! ţipă Edwina. Nu-i nici o rutină. În ultima vreme, Min a creat tot felul de probleme. Acum câteva săptămâni s-a răzgândit – în legătură cu divorţul. A refuzat să mai continue acţiunea. S-au mai întâmplat şi alte lucruri. De-a dreptul îngrozitoare. Apoi Edwina mai adăugă repede, cu vocea atât de stinsă, încât Paula trebui să-şi încordeze atenţia pentru a o auzi: De-aia a venit poliţia.

– Mai bine mi-ai spune totul, zise Paula, stăpânindu-se cât putea de tare, deşi o cuprindea groaza.

Edwinei i se puse un nod în gât.

– Da, cred şi eu. De fapt, necazurile au început acum o lună. Min a venit aici – stătuse la Waterford – şi s-a apucat să facă numai rele, purtându-se prosteşte şi provocând cele mai îngrozitoare scene. Uneori era beată criţă şi abia se mai ţinea pe picioare. Ea şi Anthony aveau certuri violente, mergând până la scene regretabile în faţa personalului şi a muncitorilor de la moşie, ba chiar şi o ciocnire păcătoasă, într-o după-amiază, în sat, când ea l-a acostat pe Anthony. Toate scandalurile şi violenţa au dat naştere, inevitabil, la bârfe, iar prezenţa lui Sally Harte aici, la începutul verii, nu a îmbunătăţit cu nimic situaţia. Ştii cum sunt oamenii în localităţile de provincie, Paula.

Bârfa este modul lor de existență. S-a clevetit enorm – supărător de mult – despre *cealaltă femeie.*

Paula oftă în sinea ei.

– Hai să revenim puțin. Ce-ai vrut să spui când te-ai referit la *violență?*

– A! Mai ales cuvinte violente. Țipete și urlete din partea lui Min, dar și Anthony s-a înfuriat la sfârșitul săptămânii trecute, când ea a apărut sâmbătă. În timpul cinei. El avea musafiri. Eram și eu acolo. S-au luat la harță, s-au certat, și ea l-a lovit pe Anthony cu o crosă de golf. El a împins-o, o reacție firească, de altfel. Iar ea a căzut, pe coridor. Min nu s-a lovit prea tare, dar a făcut mare caz. A devenit excesiv de dramatică și tot urla, zicând că Anthony vroia s-o...

– Da, mătușă Edwina, continuă, o încurajă Paula, tăcerea prelungindu-se la capătul firului.

Se auzi un zgomot de respirație grea, înainte ca Edwina să-i spună Paulei, printre suspine:

– Min țipa că Anthony vroia s-o omoare și s-o bage în mormânt și că n-ar mira-o dacă, într-o bună zi, ar fi găsită ucisă. Și asta foarte curând. Câțiva oameni au auzit-o spunând asta. Inclusiv eu.

– Vai! Doamne! Paula simți un gol în stomac, presimțirea preschimbându-i-se de-a dreptul în frică. Nu crezu nici o singură clipă că vărul ei își omorâse nevasta, dar înțelese dintr-o dată de ce poliția îl bănuia pe Anthony. Momentan, simți că mintea i se împotmolește, apoi își reveni, spunându-și că trebuie să înfrunte această dilemă. Dar, de unde să înceapă? Pe cine să ia în calcul?

Paula spuse, pe un ton puternic și calm, care îi marca nervozitatea interioară:

– La urma urmei, toate bârfele și scenele n-au nici o însemnătate. Poliția are nevoie de probe concrete, înainte de a întreprinde ceva – de a-l aresta pe Anthony și de a-l acuza de crimă. Când s-a înecat? Nu există nici un alibi? Fără îndoială că Anthony are unul.

– Nu sunt siguri de momentul exact al morții... cel puțin așa zic ei. Cred că îi fac autopsia, continuă Edwina, amărâtă. Alibi? Nu, asta-i partea proastă, Anthony nu are nici un alibi.

– Dar, unde a fost ieri? *Aseară?* Astea sunt orele cruciale, probabil.

– Aseară, repetă Edwina, ca şi cum n-ar fi priceput. Apoi, spuse repede: Da, da, înţeleg ce vrei să spui. Min a sosit la Clonloughlin, ieri, pe la cinci. Am văzut-o intrând cu maşina – de la fereastra dormitorului meu, din Dower House. I-am telefonat lui Anthony, să-l previn. Îi era teamă. Mi-a spus că o să se suie în maşina lui veche de teren şi o să se ducă la lac – în speranţa de a o evita.

– Şi a făcut asta? S-a dus la lac? întrebă Paula.

– Da. Dar ea probabil că l-a văzut plecând în această direcţie, sau pur şi simplu a intuit unde se ducea... era unul dintre locurile lui preferate. S-a dus după el acolo. Şi...

– S-au certat la lac? interveni Paula.

– O! nu. Nici măcar nu a vorbit cu ea! strigă Edwina. Stai să vezi, i-a zărit maşina de la distanţă – terenul e neted de jur împrejurul lacului. El s-a urcat înapoi în maşina de teren, cu intenţia de a se întoarce acasă, pe drumul ocolit. Dar nu apucase să ajungă prea departe, când i s-a stricat maşina. Anthony a lăsat-o acolo şi a pornit pe jos spre casă. Vroia s-o evite pe Min... nu înţelegi?

– Ba da. Şi şi-a lăsat deci maşina lângă lac, asta vrei să spui? o chestionă Paula, întrebându-se dacă lucrul acesta îl incrimina sau nu.

– Bineînţeles că a lăsat-o acolo, dacă nu vroia să mai pornească, se auzi vocea ascuţită a Edwinei, tremurând din nou.

– Te rog, nu mai plânge, mătuşă Edwina, o rugă Paula, insistent. Este esenţial să te poţi stăpâni. *Te rog.*

– Da. Bine. Am să încerc, se smiorcăi ea.

Paula o auzi suflându-şi nasul, iar apoi mătuşa ei reluă relatarea:

– Nu cunoşti regiunea Clonloughlin, Paula, este întinsă. Lui Anthony i-a luat o oră ca să se întoarcă pe jos. A trebuit să urce dealul, să treacă prin pădure şi să străbată câteva câmpuri, pentru a ajunge la drumul care traversează domeniul şi duce în sat. El...

– Ai spus „drum"! exclamă Paula, agățându-se imediat de acest detaliu. Nu s-a întâlnit cu numeni?

– Nu. Cel puțin n-a pomenit nimic în sensul ăsta. Oricum, Anthony s-a întors acasă pe la şase jumătate. Mi-a telefonat şi mi-a spus că i s-a stricat maşina. Apoi, mi-a zis că o să se schimbe pentru cină şi că o să ne vedem mai târziu. M-am dus la el acasă pe la şapte. Am băut ceva şi am mâncat, dar Anthony era nervos, nu părea în apele lui. Ştii, se gândea că Min o să-şi facă apariția şi o să înceapă să se poarte din nou agresiv.

– Dar ea n-a venit, nu-i aşa?

– Nu, am fost singuri toată seara. Aşa cum ți-am zis, Anthony era cam întors pe dos şi pe la nouă jumătate, sau poate fără un sfert, m-a condus pe jos până la Dower House, iar apoi s-a întors la Clonloughlin.

– Şi cine a descoperit cadavrul lui Min?

– Administratorul domeniului. Trecea cu maşina pe lângă lac, azi dimineață devreme, şi a văzut maşina ei. Apoi a găsit... Edwina simți că-i vine rău, hohotind de parcă i se rupea inima.

Paula încercă s-o aline pe mătuşa ei şi s-o liniştească, spunându-i:

– Te rog, mătuşă Edwina, fii tare. Sunt sigură că totul o să fie bine. În sinea ei, se rugă din tot sufletul să aibă dreptate.

– Dar mi-e frică pentru el, bolborosi Edwina, pe un ton plângăreț, mi-e cumplit de frică...

– Acum, ascultă-mă, te rog, şi fă cum îți spun eu, o sfătui ea, imperativ, preluând conducerea situației. Nu mai da nici un telefon şi, dacă te sună cineva, închide cât poți de repede. Vreau să nu ții telefonul ocupat. O să te sun în foarte scurt timp. Bănuiesc că telefonezi de la Dower House?

– Da. Şovăind, Edwina întrebă: Dar, ce-ai de gând să faci?

– Cred că cel mai bine ar fi s-o trimit pe mama acolo să stea cu tine în următoarele câteva zile. Nu trebuie să fii singură în aceste clipe. Presupun că o să urmeze o anchetă. Cel mai important lucru este să nu-ți faci griji. Nu

ajută pe nimeni dacă te frământi. Ştiu că n-o să fie uşor, dar trebuie să încerci. Îţi telefonez din nou într-o oră.

– M-m-m-mulţumesc P-P-Paula, se bâlbâi Edwina.

Îşi spuseră la revedere şi închiseră. Paula ridică imediat receptorul şi formă numărul de la apartamentul părinţilor ei, la Londra. Era ocupat. Trânti, impacientată, receptorul în furcă şi sări în picioare, dându-şi seama că mai bine s-ar duce să discute cu Emily.

Dând buzna în sufragerie, în graba ei aproape căzu peste o masă. Punând-o la loc, alergă împleticindu-se pe terasă, clipind din ochi pentru a se obişnui cu lumina strălucitoare a soarelui.

Auzind pocnitura, dinainte Emily întoarse capul, zâmbind cu gura până la urechi:

– Eşti cam împiedicată... se opri, făcând ochii mari. Ce s-a întîmplat? întrebă Emily. Eşti albă ca varul.

Paula se rezemă de un scaun.

– Avem necazuri, necazuri, nu glumă. O să trebuiască să văd ce am de făcut – iar tu ai să mă ajuţi. Vino, te rog, înauntru. Trebuie să dau de mama. O să câştigăm timp, dacă ai să asculţi şi tu tot ce am să-i explic.

CAPITOLUL 23

– Sper că nu crezi că el a putut face aşa ceva?

Paula îşi ridică brusc capul.

– Bineînţeles că nu! Se holba la Emily, care stătea jos, în faţa ei, pe canapea, în seră. Îşi încordă privirea, încruntându-se: Ce, tu crezi?

Fără să ezite, Emily exclamă:

– Nu! Nu-l cred capabil de aşa ceva. Urmă o pauză, Emily muşcându-şi buza. Spuse, pe nerăsuflate: Pe de altă parte, ai zis ceva...

– Eu? Cum adică? Când?

– O! nu astăzi, Paula, acum câteva luni, când tu şi Alexander aţi mers cu mine la masă, exact după ce a plecat bunica. Ştii tu, în ziua în care am discutat despre Jonathan. Tot atunci, am vorbit şi despre Sarah. Ai făcut o remarcă interesantă, care nu-mi iese din minte. Ai spus că de fapt niciodată nu-i cunoaştem *cu adevărat* pe ceilalţi, nici măcar pe cei foarte apropiaţi, şi că ştim prea puţin despre ceea ce se petrece în viaţa personală a fiecăruia. La vremea aceea, m-a şocat adevărul fundamental din cuvintele tale şi, hai să nu ne ascundem după degete, în fond nu-l cunoşteam pe Anthony prea bine. N-am petrecut niciodată prea mult timp cu el.

Ai dreptate. Dar terbuie să mă ghidez după instinct, în această problemă, Emily, pur şi simplu simt că el nu are nimic de-a face cu moartea lui Min. După cum se ştie, circumstanţele *par* ciudate, dar nu... Paula scutură din cap, vehement. Nu cred că el a ucis-o. Sunt convinsă că a fost un accident. Sau o sinucidere. Uite ce e, Emily, bunica este cea mai perspicace persoană pe care o cunosc. Are un talent extraordinar de a intui oamenii şi de a depista viciile de caracter. Despre Anthony nu crede decât lucruri bune şi...

– Chiar şi cei mai drăguţi oameni pot comite crime, o întrerupse Emily, calm. Dacă sunt forţaţi şi împinşi s-o facă. Ce părere ai, de exemplu, despre crimele pasionale?

– Trebuie să presupunem că Anthony este nevinovat! La urma urmei, aşa e legislaţia britanică – acorzi cuiva prezumţia de nevinovăţie, până la proba contrarie.

– Te rog să nu rămâi cu impresia că am vrut să insinuez că el a omorât-o, fiindcă nu-i aşa. Făceam doar presupuneri. Ca să fiu sinceră, înclin să-ţi dau dreptate, acceptând teoria sinuciderii. Şi, totuşi, sper că nu s-a omorât. Gândeşte-te cât de greu le-ar fi lui Sally şi lui Anthony – să trăiască mai departe cu ideea că Min şi-a luat viaţa din cauza lor.

– Da, asta mi-a trecut şi mie prin minte, mai devreme. I-ar afecta cumplit, zise Paula, cu privirea umbrită de griji. Se uită la ceas. Abia aştept să mă sune mama. Sper că n-o să aibă probleme să ia avionul, să vină în Irlanda.

Emily se uită şi ea la ceas.

– N-au trecut decât cincisprezece minute, Paula. Mai las-o puţin. Între timp, hai să ne mai uităm o dată pe lista ta şi să verificăm planul pe care l-ai întocmit.

– Corect, ripostă Pula, dându-şi sema că o activitate concretă ar ajuta-o să-şi potolească neliniştea supărătoare. Luând blocnotesul, parcurse însemnările dintr-o privire şi spuse: *Unu.* O aducem pe mama în Irlanda, cât mai repede posibil, ca să preia conducerea situaţiei. Deja se ocupă de asta, aşa că... Paula luă stiloul şi bifă punctul respectiv. *Doi.* Tata o să-l sune pe Philip, la Coonamble, astă-seară, între nouă şi zece, ca să-l avertizeze. Ferească dumnezeu să se întâmple ca bunica să afle mai întâi din ziare de tot necazul ăsta. Tăticu' a înţeles că trebuie să facă astă imediat ce mama s-a urcat în avion. Bifă şi acest punct, iar Paula continuă, citind cu voce tare: *Trei.* Să muşamalizăm scandalul pentru ca nimic să nu transpire în ziare. O să-l sun pe Sam Fellowes, de la „Yorkshire Morning Gazette", şi pe Pete Smythe, de la cotidianul nostru de seară. De fapt, o să trebuiască să telefonez la toate ziarele din concernul nostru. N-am cum influenţa presa naţională, dar categoric pot să mă asigur că ziarele noastre n-or să publice nici un rând. *Patru.* Să vorbim cu Henry Rossiter pentru asistenţă juridică. S-ar putea să trebuiască să-l trimitem pe John Crawford. În calitate de avocat al familiei, l-ar putea, la nevoie, reprezenta pe Anthony. *Cinci.* Să luăm legătura cu Winston, Jim, sau cu amândoi, şi să le spunem ce s-a întâmplat. Îşi ridică privirea. Poate că dai tu telefoanele astea, Emily, dar nu înainte de a ne asigura că restul este în regulă. Nu vreau ca vreunul dintre ei să vină val-vârtej cu avionul înapoi. *Şase.* Să-i dăm un telefon Edwinei, s-o liniştim, şi să vorbim cu Anthony şi să-i spunem ce-am făcut. *Şapte.* Să dăm de Sally Harte. Tot tu poţi să faci şi asta.

– O.K. Emily scrută coridorul cu privirea, uitându-se prin uşa de la seră. Telefonul era în raza ei vizuală. Cred că tu poţi lucra aici, la birou, iar eu am să folosesc telefonul din hol. În felul ăsta, ne putem vedea una pe cealaltă şi putem să discutăm uşor între două telefoane.

– Bună idee. Mai bine aş vorbi chiar acum cu Fellowes, ca să scap de problema asta.

– Da, iar eu o să încep prin a încerca s-o găsesc pe Sally. Nu ţi-a spus, joi, unde anume se ducea în Regiunea Lacurilor?

– Nu, şi nu mi-a dat prin minte s-o întreb, dar unchiul Randolph ştie cu siguranţă. Să nu-i pomeneşti nimic de asta – nu încă, o preveni Paula.

– Nici gând. L-ar putea apuca pandaliile. Emily se ridică brusc. Dacă sună celălalt telefon, în timp ce tu vorbeşti cu Fellowes, răspund eu. S-ar putea să fie mama ta.

În timp ce Emily se îndepărta în fugă, Paula ridică receptorul şi formă numărul secret al editorului, la *Yorkshire Morning Gazette.* El răspunse la al doilea apel, iar Paula trecu repede peste amabilităţile de rigoare.

– Sam, te sun într-o problemă de familie. Vărul meu, contele de Dunvale, a avut o tragedie cumplită. Soţia lui s-a înecat în lac, pe domeniul lui din Irlanda.

– De-a dreptul tragic, într-adevăr, zise Fellowes. O să-l pun pe unul dintre cei mai buni redactori să facă imediat anunţul mortuar.

– Nu, nu, Sam. Motivul pentru care îţi telefonez este acela de a-ţi spune că nu vreau să apară nimic în ziar. Sunt mai mult ca sigură că agenţiile de presă or să transmită ceva, mai târziu, diseară, sau mâine dimineaţă. În orice eventualitate, vreau ca ştirea să fie îngropată. Şi nici un fel de necrolog.

– De ce nu? se interesă el. Dacă ştirea e transmisă de agenţiile de presă, ziarele naţionale o vor prelua precis. O să fim ridicoli, dacă nu pomenim...

– *Sam,* i-o tăie Paula, calm, ar fi trebuit să ştii deja că Emma Harte nu vrea să se scrie nimic – *dar absolut nimic* – despre familia *ei,* în ziarele *ei.*

– Ştiu asta, i-o întoarse el. Dar, categoric, acum e altă situaţie. Cum o să fie dacă toate ziarele din ţară dau ştirea, iar noi nu? Ce fel de ziar mai suntem atunci? Nu-mi place, sub nici o formă, să cenzurez informaţia.

– Atunci, probabil, că ai greşit ziarul, Sam. Fiindcă, crede-mă ce-ţi spun, Emma Harte dictează aici şi ai face mai bine să nu-i ieşi din cuvânt.

– Am să-i sun pe Jim şi Winston în Canada. *Ei* conduc ziarele şi am impresia că ei trebuie să decidă ce publicăm şi ce nu.

– În absenţa lor şi în absenţa bunicii mele, eu, şi numai eu, sunt aceea care hotărăşte. *Eu* ţi-am spus ce să faci. Nici o ştire. Nici un necrolog.

– Cum vrei tu, zise el, abia ascunzându-şi enervarea.

– Da, aşa vreau eu. Îţi mulţumesc, Sam, şi la revedere.

Paula închise, spumegând de furie. Îşi trase în faţă agenda de telefon, căutând numărul de acasă al lui Pete Smythe, având în vedere că ziarul de seară nu apărea duminica. Spera ca Smythe să nu-i servească aceleaşi argumente. Era pe punctul de a forma numărul, când Emily apăru, coborând treptele în fugă, şi, răsucindu-se cu scaunul, o întrebă: Mama a fost?

– Da, adică unchiul David. Aer Lingus are o cursă într-acolo, în seara asta, devreme, dar nu cred că mătuşa Daisy o să ajungă la timp la aeroport. Aşa că a aranjat ca mama ta să zboare cu un avion particular. Unchiul David o s-o sune pe Edwina chiar acum, să-i spună că mătuşa Daisy a pornit la drum. Mama ta îşi face bagajele. O să sune înainte de a pleca de-acasă.

– Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Ai vorbit cu unchiul Randolph?

– Nu, e plecat. Dar Vivienne mi-a spus că Sally trebuie să se întoarcă din clipă în clipă la Middleham. Plouă în Regiunea Lacurilor, aşa că şi-a împachetat trusa de pictură şi vine acasă cu maşina. I-am spus lui Vivienne s-o pună să sune aici, cum soseşte.

– A fost curioasă?

– Nu chiar. I-am spus că tu vrei să vorbeşti cu Sally şi am încheiat repede convorbirea.

– Mi-e groază să-i spun... murmură Paula, încruntată, ochii ei reflectând o adâncă îngrijorare.

– Da, o să fie groaznic pentru ea, dar *trebuie* să i se spună. Cred că direct, nu-i aşa?

– Categoric. Bine, hai să nu pierdem vremea. Ce-ar fi să continuăm, Emily?

– Ce să fac mai departe?

– Vrei să aduci bebeluşii în casă, te rog? Până una alta, poţi să pui landoul aici, pentru un timp. Eu trebuie să-i sun pe ceilalţi editori.

– Da, am înţeles, mă întorc într-o clipă.

Paula reuşi să dea de Pete Smythe, editorul ziarului *Yorkshire Evening Standard,* la el acasă, în Knaresborough. Îi repetă ceea ce îi spusese lui Sam Fellowes. După ce îşi exprimă regretul pentru accident, Pete i-a acceptat decizia, fără să argumenteze.

– Oricum n-aş fi publicat nimic, Paula, îi zise Pete, ştiu ce gândeşte doamna Harte. M-ar jupui de viu, dacă un singur rând ar apărea despre oricare dintre voi, indiferent de situaţie.

– Cu Sam Fellowes a fost ceva mai dificil, îi spuse Paula din proprie iniţiativă. Sper că n-am să întâmpin aceeaşi rezistenţă şi din partea celorlalţi editori ai noştri.

– Nu. Sam e un caz special. Nu-i uşor să tratezi cu el. Dacă vrei, am să sun eu la celelalte ziare ale noastre – la Doncaster, Sheffield, Bradford şi Darlington.

– O, Pete! Ar fi minunat. Nici nu ştii ce recunoscătoare îţi sunt pentru ajutor. Mulţumesc din suflet. Telefonul ţârâi, în clipa în care Paula îl lăsă din mână. Era mama ei.

– Bună, iubito, spuse Daisy, cu calmul ei obişnuit. Mă pregătesc să plec. Am să iau un taxi până la aeroport, aşa că taică-tău o să fie aici, acasă, în caz că ai nevoie de el. A vorbit cu Edwina acum câteva minute. S-a mai liniştit la gândul că mă duc acolo. Tata mi-a spus că părea mai puţin agitată. Poliţia a plecat. Anthony e cu ea. Aşteaptă telefonul tău.

– Ştiu. Am să-i sun, când terminăm. Îţi mulţumesc că te duci în Irlanda, mamă. Tu eşti singura care te poţi descurca în situaţia asta. Edwina are într-adevăr încredere în tine şi ai să ştii să fii diplomată cu toţi, ceea ce ea n-ar putea face.

– Doamne Sfinte, Paula, dar nu mă deranjează deloc. Suntem o familie şi trebuie să fim uniţi. Ce situaţie înfiorătoare. Nu pot înţelege poliţia de acolo... mie mi se pare foarte clar. Taică-tău e de aceeaşi părere. Oricum, nu se rezolvă nimic vorbind despre asta la nesfârşit. Trebuie să fug. La revedere, draga mea.

– Pa, mămico, să ajungi cu bine. Vorbim mâine.

Emily împingea căruciorul în josul celor două trepte, în seră, când Paula îşi ridică privirea din blocnotes.

– O să-l sun rapid pe Henry şi, apoi o să telefonez în Irlanda. În timp ce forma numărul lui Henry, Paula îi repetă pe scurt lui Emily ce vorbise cu Pete Smythe şi cu mama ei.

Acasă la Henry Rossiter, în Gloucestershire, menajera răspunse la telefon. Paula discută scurt cu ea, puse receptorul la loc şi îi zise lui Emily:

– L-am scăpat, tocmai a plecat spre Londra, cu maşina. După toate probabilităţile, ar trebui să ajungă în jur de opt şi jumătate. Ce zici, să-i sun pe avocaţii bunicii, sau aştept să vorbesc cu Henry?

– Nu ştiu... dar, tu ce crezi că ar face bunica? Îşi răspunse singură imediat. Ar discuta mai întâi cu Henry.

– Asta-i şi senzaţia mea, încuviinţă Paula, zăbovind cu mâna pe telefon. Inspiră adânc, pregătindu-se s-o sune pe Edwina, la Clonloughlin. Luând receptorul în mână, îl puse imediat la loc, în furcă, răsucindu-se spre Emily: Sally s-ar putea să ne contacteze din clipă în clipă. O să trebuiască să vorbeşti tu cu ea, Emily, aşa că, hai să stabilim ce-i spui.

Câteva momente, cele două tinere se holbară una la cealaltă, îngrijorate.

În cele din urmă, Paula zise:

– Am impresia că lucrul cel mai înţelept ar fi să-mi spui că *eu* am o problemă, că vreau s-o văd şi să vorbesc cu ea, şi că o rog să se suie în maşină şi să vină imediat aici.

–O să vrea să ştie de ce nu-i poţi spune la telefon! strigă Emily, scăpărându-i privirea. Ştiu că eu am spus să vorbim cu ea faţă în faţă, dar acum mă întreb ce explicaţie să-i dau.

– Vezi tu. Scald-o şi nu-i spune nimic concret. Te pricepi foarte bine să fii evazivă, Emily.

– *Eu?* Emily îi aruncă Paulei o privire plină de îndoială. Dacă spui tu! Ridică din umeri, apoi alergă la cărucior, unde Tessa începuse să scâncească.

Paula sări în picioare şi se duse după verişoara ei.

– Probabil că s-au udat amândoi şi trebuie schimbaţi. Hai să-i ducem, oricum, sus şi poate că te apuci tu să le pregăteşti biberoanele.

– Nora e liberă astăzi, nu-i aşa? se văicări Emily.

– Aşa se întâmplă întotdeauna, murmură Paula, legănându-şi fetiţa în braţe şi liniştind-o cu blândeţe.

– Vila Dower, Clonloughlin, se auzi calm o voce masculină, când Paula prinse legătura cu Irlanda, cincisprezece minute mai târziu.

Îşi declină numele, îl ceru pe conte la telefon şi, o fracţiune de secundă după aceea, Anthony luă receptorul.

– *Paula*... bună. Îţi mulţumesc pentru tot, pentru că ai luat situaţia în mâini atât de eficient. Îţi rămân foarte recunoscător. Mama era panicată mai devreme, aproape la capătul puterilor, şi am crezut c-o lasă nervii când poliţia s-a întors.

– Mi-am dat seama, dar de fapt nu s-a întâmplat nimic. Mă bucur să pot fi de ajutor, în orice privinţă. Tu cum te mai simţi?

– Bine. Foarte bine, afirmă el. Mă ţin destul de tare, în ciuda situaţiei. Este extrem de neplăcut, bineînţeles, dar ştiu că o să fie bine.

– Da, zise Paula, gândindu-se că, după voce, nu prea părea că se simte aşa de bine. Ba dimpotrivă. Avea glasul extenuat şi sleit. Sperând să poată părea mai optimistă decât era, Paula adăugă: Totul o să se sfârşească în următoarele douăzeci şi patru de ore, ai să vezi. Până atunci, încearcă să nu-ţi mai faci griji. Aş vrea să aflu ce s-a întâmplat, dar, mai întâi, trebuie să-ţi spun că Emily a vorbit cu Sally, acum câteva minute. Vine aici. Crede că *eu* am nu ştiu ce criză. Ne-am gândit că e mai bine să nu-i spunem nimic la telefon.

– Mă simt uşurat că aţi luat legătura cu ea, Paula, eram îngrijorat pentru Sally. Nu ştiu cum să dau de ea în Regiunea Lacurilor. Când am vorbit vineri, Sally mi-a spus că o să mă sune ea, luni sau marţi, Poate că o rogi să-mi dea un telefon, după ce-i explici situaţia asta îngrozitoare.

– Bineînțeles. Care sunt ultimele noutăți? Știu de la mama că poliția a plecat... e clar că nu te-au acuzat...

– Cum să fie posibil așa ceva! o întrerupse el, înfierbântat. N-am făcut nimic rău, Paula! N-am nici un amestec în moartea lui Min... Vocea i se frânse și urmă o pauză în care el se chinuia să-și recapete stăpânirea de sine. După o clipă, reluă mai liniștit, scuzându-se: Iartă-mă pentru ieșirea asta. A fost un șoc teribil. Min și cu mine am tot avut certuri grave, devenise de-a dreptul insuportabilă, dar n-am dorit nici o clipă să se întâmple așa ceva. Se cufundă în tăcere.

Paula îi auzi respirația sacadată, dându-și seama că încerca să-și revină. Îi spuse cu blândețe.

– Trebuie să fii tare. Ai să ieși bine din toată treaba asta, Anthony, ți-o promit.

În cele din urmă, el spuse:

– Ce bună ești, Paula, și de ce mare ajutor! Da – oftă, adăugând agasat – au stabilit momentul decesului. Doctorul a procedat la o examinare. Părerea lui este că moartea a survenit între zece și jumătate și douăsprezece noaptea.

Paulei i se uscă gura. Din ceea ce îi spusese Edwina, Anthony o condusese înapoi, la Dower House, pe la zece fără un sfert, apoi se întorsese acasă. Ca să se culce? Dacă da, era foarte puțin probabil să aibă vreun alibi pentru ceea ce făcuse în timpul acestor ore-cheie. Dar nu făcu nici un comentariu, nevrând să-l alarmeze mai mult.

– Mama ta a spus ceva despre autopsie.

– Oh, da. Sper să aibă loc mâine. Ancheta judiciară va fi miercuri sau joi. Totul merge atât de îngrozitor de încet, aici. Urmă un alt oftat adânc, apoi, coborând vocea, Anthony mărturisi: Mașina aia de teren nenorocită. Nu știu dacă poliția mă crede – că s-a stricat după-amiaza.

– Da, recunoscu Paula. Dar, ești sigur că n-a văzut cineva mașina de teren acolo, mai târziu după-amiază, când într-adevăr s-a stricat? Poate că vreunul dintre muncitori? Asta i-ar dovedi poliției că spui adevărul.

– N-a venit nimeni să-mi spună, și, în plus, e foarte pustiu prin zona aceea – la atâția kilometri distanță de casă. Totuși, s-a petrecut și un lucru pozitiv. O știre.

Poliția are informații care ar trebui să mă absolve. În ultimele câteva ore, i-au interogat pe toți de aici... personalul, muncitorii. Bridget – menajera mea – le-a spus că m-a văzut în casă, între unsprezece și douăsprezece noaptea.

– De ce nu mi-ai spus mai înainte! Înseamnă, deci, că ai un alibi! Paula simți o mare ușurare.

– Da, așa e. Sper numai ca poliția s-o creadă.

– De ce n-ar face-o? întrebă ea, încordându-se.

– Nu mă înțelege greșit, Paula, n-am nici un motiv să bănui că n-au să creadă, dar Bridget lucrează de-o viață la Clonloughlin. Mama ei a fost menajeră aici, înaintea ei, iar ea și cu mine... am crescut împreună. Mă rog la toți sfinții ca polițiștilor să nu le treacă prin minte că ea ar putea cumva minți, ca să mă protejeze pe mine. Bagă de seamă, însă, e de neclintit în ceea ce spune.

Nedumerită, Paula întrebă cu nervozitate:

– De ce nu le-ai spus asta polițiștilor înainte? Dacă ai fost cu ea, aseară, după ce mama ta a plecat, atunci sigur...

– N-am fost cu ea, interveni Anthony. De fapt, nici n-am văzut-o. Bridget suferă de migrene și, după câte am înțeles, a avut una și aseară. Făcea curat în bucătărie, după cină, când migrena a devenit insuportabilă. A trecut prin dreptul bibliotecii, înainte să urce în camera ei. Lumina era aprinsă, ușa deschisă și, aruncând o privire înăuntru, m-a văzut citind. Totuși, nu mi-a spus nici o vorbă, din cauza durerii atroce de cap. A dat fuga sus, și-a găsit pastilele și s-a întors în bucătărie. Și-a făcut un ibric de ceai, s-a odihnit o jumătate de oră pe un scaun, și-a terminat treaba, a pus masa în sufragerie, pentru micul dejun, și, exact după miezul nopții, s-a dus la culcare. Din nou a aruncat o privire prin ușa deschisă de la bibliotecă. Eu lucram la registrele domeniului, făcând bilanțul, și, nevrând să mă întreruptă, pur și simplu s-a dus la culcare, fără să-mi ureze măcar noapte bună. Azi era ziua ei liberă și, când poliția a venit prima oară, nu era aici.

– Vai, Anthony! Asta-i cea mai bună veste pe care am auzit-o azi!

– Cred şi eu. Însă, ea e singura persoană care m-a văzut în timpul acelor ore cruciale. Celelalte două servitoare plecaseră deja acasă, în sat – vin în ficare zi. Aşa că... nu mai există nimeni altcineva care să-i confirme, afirmaţiile, iar prin aceste locuri se ştie prea bine că îmi este devotată şi extraordinar de leală familiei noastre.

Poliţia ar putea – băga de seamă, zic numai „ar putea" – să se îndoiască de cuvintele ei, gândind că ea şi cu mine am născocit acest alibi.

Paulei i se puse o greutate pe inimă, uşurarea de mai înainte risipindu-se fără urmă.

– Vai Doamne, nu se poate!

– Trebuie să mă gândesc la ce e mai rău, să privesc întreaga situaţie obiectiv, zise Anthony. Pe de altă parte, nu prea văd cum poliţia ar putea să-i respingă mărturia, afirmând că minte, fără să aibă însă certitudinea că ea a inventat totul, iar ea, ştiu bine că n-o să dea înapoi.

Îndreptându-se în scaun, Paula spuse rar:

– Da, aşa e. Totuşi, când am să vorbesc mai târziu cu Henry Rossiter, pentru asistenţă juridică, am să-i sugerez să angajăm un avocat penal.

– Stai puţin! exclamă Anthony. Asta înseamnă să ne pripim! Părea îngrozit de această idee. Doar ţi-am spus, Paula, n-am făcut nimic *rău. Un avocat penal.* Doamne Sfinte, asta o să mă facă să par al naibii de vinovat.

– Dar, nu-i adevărat, i-o întoarse Paula cu fermitate, decisă să rămână pe poziţia ei. Hai să aşteptăm să vedem ce ne spune Henry. Am încredere în raţionamentul lui, aşa cum a făcut şi bunica ani de zile. N-o să ne îndrume în direcţie greşită. Te rog, Anthony, nu lua decizii pripite, fără să te gândeşti.

– Prea bine, atunci, află părerea lui Henry, încuviinţă el, deşi cam în silă.

După ce încheiară conversaţia, Paula rămase la biroul ei din seră. Îşi trecu o mână prin păr, se frecă la ochi şi se întinse. Apoi, zărind blocnotesul din faţa ei, pe birou, reveni cu gândul la listă. Mai trebuiau sunaţi trei oameni... Jim, Winston, Henry Rossiter. Uitându-se la ceas, văzu că se făcuse şapte şi jumătate. Henry n-o să fie de găsit

încă o oră, cel puțin, şi era limpede că Emily nu apucase să ia legătura cu Jim sau Winston, în Canada, de vreme ce pregătea biberoanele sugarilor, în camera lor. Paula se duse după ea.

După ce se instalară confortabil, fiecare cu câte un copil în brațe, Paula îi relată conversația ei cu Anthony.

Emily o ascultă cu atenție, potrivind biberonul mai bine, şi se uită de câteva ori la Paula, dând din cap că înțelege.

– Deci, asta-i esențial... Bridget i-a furnizat lui Anthony un alibi.

Se lăsă tăcere, amândouă concentrându-se asupra bebeluşilor. Apoi, foarte liniştit, dar cu glas de oțel, Paula rosti:

– Nici un nepot al Emmei Harte n-o să ajungă pe banca acuzaților, învinuit de crimă. *Crede-mă pe cuvânt.*

CAPITOLUL 24

– Sper că înțelegi de ce a trebuit să te mințim, Sally, îi spuse Paula, cu blândețe.

– Da. Şi bine ați făcut. Sally Harte îşi înghiți saliva de emoție şi îşi drese glasul, nervos. Vocea îi tremura, când adăugă: Nu cred că aş fi fost în stare să conduc maşina până aici, fără să fac vreun accident, dacă Emily mi-ar fi spus adevărul la telefon.

Paula dădu din cap, continuând s-o cerceteze atent pe verişoara ei, pentru care era foarte neliniştită.

În ultimele cincisprezece minute, cât timp Paula îi povestise evenimentele din Irlanda, Sally izbutise să-şi păstreze stăpânirea de sine. Paula o admiră pentru felul în care primise veştile acelea cumplite, fără să clintească. „Ar fi trebuit să ştiu cât poate fi de curajoasă, se gândi Paula. Întotdeauna a fost stoică, de când era mică."

Coloana vertebrală Harte, cum spunea bunica ei. Şi totuşi, în ciuda acestei extraordinare demonstraţii de tărie, Paula ştia că Sally era zguduită în sinea sa. Se vedea după ochii ei de culoarea albăstrelelor, atât de răvăşiţi acum, şi după faţa ei cu trăsături frumoase, încordată de şoc.

Sally se ţinea atât de ţeapănă în scaun, încât părea aproape paralizată de povestirea Paulei, iar aceasta, înclinându-se înspre ea, îi luă mâna. Alarmată de răceala ca de moarte a pielii, Paula zise:

– Sally, ai îngheţat! Hai să-ţi dau un coniac, sau să-ţi pregătesc o cană cu ceai. Trebuie să bei ceva ca să te încălzeşti.

– Nu, nu, zău. Mulţumesc oricum. Sally se forţă să zâmbească, fără succes, însă, şi, susţinând, în continuare, privirea îngrijorată a Paulei, ochii i se umplură brusc de lacrimi. Cât de cumplit de greu trebuie să-i fie lui Anthony, începu ea, şovăielnic, şi se opri. O podidiră lacrimile, izvorând din ochii ei albaştri şi rostogolindu-i-se pe obrajii pământii.

Paula se ridică şi se îndreptă spre Sally, îngenunchind în faţa verişoarei ei, cuprinzând-o în braţe.

– Oh, draga mea, totul o să fie bine, îi şopti Paula nespus de duios, plină de compasiune. Nu încerca să-ţi înfrângi lacrimile. E mult mai bine să plângi, zău aşa, să scapi de durere, iar plânsul îţi face bine. Te uşurează.

Sally se lipi de Paula, zguduită în tăcere de suspine sfâşietoare, iar Paula o mângâia pe părul negru, alinând-o, până ce în cele din urmă, hohotele se mai domoliră. După puţin timp, Sally se îndreptă, revenindu-şi, şi se şterse pe faţa udă, cu mâinile ei puternice de pictoriţă.

– Îmi pare rău, spuse ea, cu respiraţia întretăiată şi cu vocea sugrumată. Se chinuia din răsputeri să-şi recapete stăpânirea de sine, clipind din ochi, din cauza lacrimilor. Îl iubesc atât de mult, Paula. Nu pot să suport, ştiind prin ce trece... e atât de *singur,* acolo. Sunt convinsă că mătuşa Edwina nu-i de nici un ajutor. Probabil că dă vina pe mine, pentru tot ce s-a întâmplat. Clătină din cap, disperată. Ah, Doamne! Îşi apăsă mâinile pe chipul

contorsionat, pe care se puteau citi gândurile ei chinuite. El are nevoie de mine...

Paula, care se întorsese la locul ei, pe scaun, se încordă la auzul acestor cuvinte. Îşi ţinu respiraţia, impunându-şi să tacă. Ştia ce trebuia spus, dar totodată îşi dădea seama că era mai înţelept şi mai delicat să aştepte până ce Sally avea să se calmeze.

Emily, care stătea în pragul uşii de la sufragerie, o fulgeră pe Paula cu privirea, avertizând-o, şi începu să-şi mişte capul puternic, dintr-o parte în alta. Emily îşi mişcă buzele pe muteşte: *„N-o lăsa să se ducă acolo".*

Paula încuviinţă din cap, făcându-i semn lui Emily să vină în cameră. Ceea ce Emily şi făcu, instalându-se într-un scaun alăturat.

Emily îi şopti Paulei:

– N-avem noroc, am impresia. Nu răspunde nimeni în camera lui Jim şi nici în camera lui Winston. Le-am lăsat mesaje să telefoneze aici, imediat ce se întorc la hotel.

Deşi Emily vorbise încet, Sally o auzise şi, la menţiunea numelui fratelui ei, îşi luă mâinile de pe faţă. Cu o mişcare bruscă a capului, se uită drept la Emily:

– Ce mult aş vrea ca Winston să fie aici. Mă simt atât de... *neajutorată...*

– Şi eu aş vrea să fie aici, îi răspunse Emily, mângâind-o pe Sally, matern, pe braţ. Dar nu eşti neajutorată, din moment ce ne ai pe noi. O să fie bine, crede-mă pe cuvânt. Paula a fost extraordinară, e complet stăpână pe situaţie, fără să-i scape nimic. Încearcă să te mai linişteşti.

– Mă străduiesc din răsputeri. Sally îşi întoarse ochii spre Paula. Nici măcar nu ţi-am mulţumit – ai fost minunată. Şi tu la fel, Emily, vă sunt recunoscătoare amândurora.

Remarcând că Sally se mai liniştise, Paula spuse:

– Vreau să-ţi spun un singur lucru – te rog, nu te duce în Irlanda ca să fii cu Anthony. Ştiu că ţi se rupe sufletul şi că eşti cumplit de îngrijorată pentru el, dar efectiv nu trebuie să te duci acolo. Nu poţi face nimic constructiv, şi, sinceră să fiu, prezenţa ta acolo ar fi extrem de incendiară.

Sally era uimită.

– N-am nici cea mai mică intenție să mă duc la *Clonloughlin!* Știu despre toată bârfa aia răutăcioasă, Anthony mi-a spus despre asta acum câteva săptămâni – el îmi spune tot. E clar că nu vreau să pun paie pe foc. În schimb, Paula, cred într-adevăr că ar trebui să mă duc în Irlanda, fie la Waterford sau, şi mai bine, la Dublin. Am să merg mâine. Pot pleca dimineața, de la aeroportul din Manchester, şi să ajung acolo în câteva ore. Măcar am să fiu mai aproape de el, decât sunt aici, în Yorkshire...

– Nu! exclamă Paula, cu o bruschețe neobişnuită. Nu poți să te duci. Ai să stai aici – chiar dacă o să trebuiască să te închid în cameră, cu cheia.

– Dar, eu..., începu Sally.

– *Nu te las să te duci în Irlanda.* Paula îi aruncă verişoarei ei o privire neânduplecată, forma gurii trădându-i expresia hotărâtă.

Sally se holbă şi ea la Paula, sfidătoare, ochii ei albaştri şi limpezi exprimând încăpățânarea. Expunându-şi punctul de vedere, spuse şi ea, cu aceeaşi fermitate:

– Îți înțeleg raționamentul. Pe de altă parte, ce vezi tu rău dacă am să fiu la Dublin? Cum Paula tăcea, Sally continuă: E la sute de kilometri de Clonloughlin. Se opri din nou, încruntându-se. Dacă am să fiu la Dublin, Anthony măcar o să ştie că sunt pe-aproape, iar când se termină ancheta, o să putem fi împreună, încheie ea, înfiorată şi părând mai puțin sigură pe ea. O apucă din nou tremuratul şi îşi încleştă mîinile în poală, încercând să se stăpânească, după care ochii i se umplură brusc de lacrimi. Are nevoie de mine, Paula. Cum de nu înțelegi? Nu pricepi că trebuie să fiu cu el?

Paula îi ordonă:

– Ascultă-mă acum şi pe mine şi, te rog, cu multă, foarte multă atenție. N-ai cum să-l ajuți pe Anthony în această situație dificilă. De fapt, i-ai putea face un rău irevocabil, apărând în Irlanda. Dacă Anthony ar fi suspect de crimă, tu ai putea fi motivul, în acest caz. În absența buncii, eu răspund de această familie şi ai face mai bine

să pricepi că eu dictez *toate* regulile. Aşadar, Sally, trebuie să insist să rămâi aici.

Sally se făcuse mică în scaun, momentan năucită de vehemenţa Paulei. Nu-şi dăduse seama cât de formidabilă putea fi verişoara ei.

Paula şi Emily o urmăreau pe Sally, schimbând priviri pline de subînţeles. Emily fu aceea care rupse tăcerea. Atingând-o pe Sally pe braţ, îi spuse:

– Sal, te rog, fă cum spune Paula.

Din punct de vedere sentimental, Sally dorea să fie cu Anthony, fiindcă era convinsă că el avea nevoie de ea în această perioadă îngrozitoare; din punct de vedere raţional, începea şi ea să recunoască faptul că, dacă s-ar duce la el, ar face o mutare greşită. Paula avea dreptate în tot ceea ce spusese. Ascultă-ţi capul, nu inima, se preveni ea singură.

– Am să rămân aici, şopti Sally până la urmă, rezemându-se pe spătarul scaunului şi trecându-şi mâinile pe faţă, peste muşchii încordaţi şi dureroşi.

Paula scoase un oftat de uşurare.

– Slavă Domnului, în sfârşit. Te simţi în stare, acum, să-l suni pe Anthony? E nerăbdător să discute cu tine şi o să se liniştească mult când o să afle cât de bine te comporţi în această situaţie.

Sally sări în sus.

– Da, da, trebuie să vorbesc cu el imediat.

– Nu vrei să te duci la mine în dormitor, e mai liniştit şi,... mai intim, îi sugeră Paula, cu blândeţe.

– Ba da, mulţumesc. Oprindu-se la uşă, Sally întoarse capul. Se uită fix la Paula.

– Eşti cea mai înspăimântătoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată, îi spuse ea, dispărând pe coridor.

Paula se uită prelung după ea, apoi îşi întoarse privirea spre Emily, amuţită.

– Mai bine m-aş duce şi eu la telefon – nu vrei să dai de Henry Rossiter? Ştii, e trecut cu mult de opt şi jumătate, zise Emily.

Stăteau împreună pe terasă, gustând tihna domoală a grădinilor acoperite, acum, în mantia unui cer albastru

închis, pigmentat de stele luminoase şi strălucitoare. Era o noapte senină, fără nici un nor, cu lună plină, discul ei argintiu abia zărindu-se deasupra coroanelor copacilor din depărtare, care se unduiau şi foşneau sub adierea blândă a serii.

– Nu ştiu tu cum eşti, dar eu mă simt ca bătută, zise Emily, rupând, în cele din urmă lunga tăcere, şi zgâindu-se la Paula, prin lumina palidă şi slabă a serii.

Paula îşi întoarse faţa care, dintr-o dată, era clar luminată de licărirea strălucitoare ce se revărsa de la lămpile din sufragerie, plasate exact în spatele lor. Emily remarcă imediat că vălul acela de duritate dispăruse, cedând locul din nou unei blândeţi plăcute, expresia verişoarei ei fiind plină de căldură.

Până la urmă, Paula îi răspunse:

– Da, şi eu sunt cam terminată, trebuie să recunosc. Dar, cel puţin, am dat toate telefoanele importante. Ridică paharul cu vin alb şi luă o înghiţitură bună. Ce idee nemaipomenită ai avut, Emily. Era îngrozitor de obositor şi de agasant să stăm aşa şi să aşteptăm ca Jim sau Winston să ne sune.

– Da, aşa e. Mă întreb dacă tatăl tău a reuşit să dea de Philip? Cred că s-a făcut nouă şi jumătate.

Privind cu coada ochiului la ceas, Paula încuviinţă din cap.

– Aproape. Trebuie să-i lăsăm timpul necesar să facă legătura cu Australia. O să ne contacteze în curând. Dregându-şi vocea, Paula continuă: Aş fi vrut ca Sally să stea mai mult. Crezi că se simţea într-adevăr bine când a plecat?

– Era categoric mai calmă când a coborât, dar cumplit de abătută.

– Păi, e de înţeles.

Emily nu-i dădu nici un răspuns. Schimbându-şi poziţia în scaun, îşi luă paharul şi sorbi din el.

– Ai remarcat ceva diferit la Sally? Emily ezită puţin, înainte să mai adauge: Nu când a plecat, ci aşa, în general.

– S-a mai îngrăşat.

Încleştându-şi degetele pe pahar şi coborând vocea, Emily şopti:

– Am o bănuială îngrozitoare... ei bine, am să ți-o spun şi ție, cred că Sally e însărcinată.

Paula oftă. Temerile ei cele mai rele se confirmau.

– Mi-era teamă că asta ai să spui, Emily. De fapt, asta-i şi impresia mea.

– Ah, fir-ar al dracului! explodă Emily, ridicând vocea. Asta ne mai lipsea. Mă mir că n-ai depistat în ce stare e la vernisaj. Sau ai observat?

– Nu, n-am observat. Însă, purta un fel de rochie largă, evazată. Şi, oricum, nu-mi vedeam capul de treabă, înconjurată de atâția oameni. Dar, când a intrat astă-seară, m-a frapat masivitatea ei, mai ales la bust. Totuşi, eram atât de preocupată de veştile care trebuiau să i le dau, că nu prea m-am mai gândit la silueta ei. Am remarcat că s-a îngrăşat, când stătea lângă cămin, exact înainte să plece. Era foarte evident.

– Atunci mi-am dat seama şi eu. Vai de mine, Paula, să vezi tu scandal când o să afle unchiul Randolph! Emily se văită cu voce tare. Mă tot gândesc ce bine ar fi fost dacă bunica era aici.

– Şi eu la fel, dar asta-i situația şi n-aş vrea s-o târâm dageaba înapoi. Va trebui să facem față cum putem noi mai bine. Paula se frecă pe fața ostenită, răsuflând din greu. Of Doamne, ce încurcătură nenorocită, şi biata Sally... Clătină din cap, întristată. Ce rău îmi pare de ea... Paula lăsă fraza neterminată, cu privirea atintită în beznă, cuprinsă de presimțiri cumplite în legătură cu situația din Irlanda.

Emilly zise brusc:

– Păi, dacă e însărcinată, nu e nici o problemă. Măcar se pot căsători, acum când...

– Emilly! Paula întoarse capul, îngrozită, străfulgerând-o aspru cu privirea pe verişoara ei. *Să nu mai spui aşa ceva!* o preveni ea.

– Vai, scuză-mă, îşi ceru iertare Emily, repede, dar nu putu rezista ispitei de a adăuga cu tipica ei franchețe dezarmantă: Totuşi, *e* adevărat.

Paula îi aruncă o privire ucigătoare.

Scoţând sticla de vin din frapiera cu gheaţă, Emily umplu din nou paharele, remarcând:

– Nu cred că ar fi bine să-i pomenesc lui Winston despre posibilitatea ca Sally să fie însărcinată.

– Nici să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva! De fapt, n-o să spunem nimic nimănui, nici măcar bunicii. N-aş vrea ca ea să-şi facă asemenea griji. Cât despre restul familiei... ştii cât sunt de bârfitori. O simpă aluzie la faptul că Sally ar fi însărcinată ar fi ca şi cum ai arunca gaz pe foc. În afară de asta, Emily, hai să ne gândim ca lumea; nici măcar nu *ştim* sigur că aşteaptă un copil. Poate pur şi simplu s-a mai îngrăşat în ultima vreme.

– Da, zise Emily, există posibilitatea asta şi nu vrem să dăm ocazia anumitor oameni să clevetească. Tăcu, se rezemă de spătarul scaunului, privind pierdută în grădină. Aceasta căpătase o înfăţişare magică, aproape ireală, iar copacii se făcuseră parcă strălucitori ca argintul la lumina lunii, care acum scălda totul în razele ei uimitoare.

– Ce liniştit e şi ce frumos, murmură Emily. Aş putea sta aici o veşnicie. Dar presupun că mai bine m-aş duce cu maşina până la Pennistone Royal, să-mi iau nişte haine pentru mâine la birou, dacă tot am să rămân aici, cu tine, peste noapte. I-am spus Hildei ce să-mi împacheteze, aşa că valiza mă aşteaptă şi n-am să stau prea mult.

Paula se trezi din propria ei revenire.

– Poate că trebuie să treci şi pe-acolo, dar ia maşina mea, Emily. Jaguarul e bun de dat la fiare vechi şi n-aş vrea să te ştiu imobilizată cine ştie pe unde. Paula se ridică în picioare. Mă duc să văd ce fac copiii şi apoi mă apuc să pregătesc cina. Vrei într-adevăr friptură cu legume? întrebă ea, întinzând mâna după friptură şi îndreptându-se spre sufragerie.

– Da, e *reconfortant,* mă duce înapoi cu gândul la verile de la Heron's Nest. Când eram mici, întotdeauna mâncam friptură cu legume, duminica seara, cu buni. Ah! în amintirea acelor vremuri fericite! În afară de asta, ţi-au rămas o mulţime de legume în frigider. Am face bine să le folosim. Şi, apoi, mor de foame.

Uitându-se peste umăr, Paula clătină din cap, mirându-se:

– Nimic nu-ţi poate strica apetitul, găluşcă mică ?

Ducându-se după ea înăuntru, Emily rânji, oarecum stingherită:

– Presupun că nu, vrej de fasole, i-o trânti ea, folosind porecla Paulei din copilărie. Ascultă, o să-mi cam iau tălpăşiţa. Mă întorc cât pot de repede şi, dacă sună cumva Winston, transmite-i mii de sărutări din partea mea.

Ca de obicei duminca seara, Harrogate era pustiu şi practic fără trafic, aşa că în câteva minute Emily ajunse pe drumul principal spre Ripon, îndreptându-se cu viteză constantă spre Pennistone Royal.

Cum Paula îi spusese că putea lua oricare dintre cele două maşini din garaj, Emily alesese maşina lui Jim – un Aston Martin. Pentru un timp, se concentră asupra senzaţiei pe care i-o dădea în mâini motorul puternic, bucurându-se cât de bine rula şi de sentimentul de siguranţă pe care îl avea în această maşină, atât de bine construită şi concepută. Era categoric o schimbare cu totul plăcută, faţă de rabla ei de Jaguar, care fiind atât de uzat, nu mai era bun de nimic şi nu prezenta nici un fel de siguranţă.

Într-un fel, Emily se cramponase de vechiul ei Jaguar din raţiuni sentimentale, cu atât mai mult îi aparţinuse cândva lui Winston. El i-l vânduse cu patru ani în urmă şi, până ce relaţia lor frăţească înflorise preschimbându-se într-o poveste de dragoste, faptul că îi conducea maşina îi dădea impresia că îl simte mai aproape de ea. Acum, nu mai avea nici o semnificaţie, Winston era cu totul al ei, fiindcă se logodiseră. Iar Jaguarul devenise o belea, stricându-se întotdeauna când ţi-era lumea mai dragă. De nu ştiu cât timp, bunica se tot ţinuse de capul ei să se descotorosească de maşina asta şi se hotărâse, în final, să-i urmeze sfatul, săptămâna următoare. Se întreba ce maşină să-şi cumpere. Poate că nu Aston Martin? De ce nu, în fond, era o maşină solidă, ca un tanc. Emily începu să se gândească la maşini, dar după scurt timp, cum era şi firesc, gândurile i se îndreptară spre evenimentele din Irlanda. Ce ghinion nenorocit pentru Anthony, să i se strice maşina, chibzui Emily. Dacă nu s-ar fi întâmplat

aşa, ar fi fost complet scos din cauză. Cazul s-ar fi închis înainte de a începe. Ce păcat că nu se dusese după maşină înainte de cină, dar fără îndoială încerca s-o evite pe Min. Biata femeie... să moară aşa... moartea prin înecare e cea mai rea... înspăimântătoare.

Fără să vrea, Emily se înfioră, închipuindu-şi accidentul, şi îşi dădu silinţa să-şi alunge din minte imaginea apei negre învolburate, trăgând-o pe Min în jos, în adâncurile întunecate. Emily înghiţi cu noduri, apucând volanul mai strâns. Moştenise de la bunica ei teama de apă şi, la fel ca Emma, nu prea ştia să înoate, evitând cu asiduitate bărcile, marea, lacurile şi chiar şi cele mai inofensive piscine. Toate o îngrozeau.

Făcând efortul de a scăpa de puternica imagine mentală a morţii lui Min Standish, dădu drumul la radioul de la maşină, învârti butonul dar, nereuşind să găsească postul care îi plăcea, îl închise imediat. Prin parbrizul maşinii, observă indicatorul rutier care îi arată că se apropia de Ripley şi, trecând prin satul micuţ, încetini viteza, accelerând din nou după ce ieşi din localitate, îndreptându-se spre South Stainley.

Pe neaşteptate, Emily simţi că se încordează la faţă, trecându-i brusc prin minte un gând chinuitor, şi trase de volan într-o parte, cuprinsă de nelinişte. Îndreptând volanul la loc, îşi concentră toată atenţia la drum, spunându-şi că, dacă nu e prudentă, riscă să aibă un accident.

Cu toate acestea, gândul n-o părăsea. De fapt era o întrebare şi o obseda într-un mod înebunitor, făcând-o să se mire de ce nu se ivise mai înainte. În cele din urmă, luă taurul de coarne: Ce făcuse Min, de fapt, lângă lac, timp de *cinci ore,* înainte să se înece?

În toate acele veri pe care le petrecuseră la Heron's Nest, Emma Harte le insuflase multe lucruri nepoţilor ei. Cel mai însemnat dintre toate era importanţa de a analiza o problemă până la ultimul detaliu, examinând fiecare aspect în parte. Lui Emily începu să i se învârtească mintea cu rapiditate, aşa cum o învăţase Emma.

Un răspuns posibil la această întrebare o frapă imediat: Min nu petrecuse cinci ore lângă lac, pentru că nu fusese acolo după-amiaza. Abia seara târziu se

dusese acolo prima dată, ieri. Doamne Dumnezeule, se gândi Emily, înfiorându-se fără să vrea, asta ar însemna că Anthony minte. Nu putea să fie aşa şi, chiar dacă el *era* responsabil de moartea ei, de ce nu luase de acolo maşina de teren? De ce a lăsat-o lângă lac?

„Ia-o de la capăt, îşi comandă singură. Gândeşte logic şi, mai întâi de toate, porneşte de la premiza că *s-ar putea* ca el să mintă." În gând, trecu în revistă o desfăşurare posibilă a evenimentelor.

Anthony ia cina cu Edwina. După aceea, o duce acasă, la Dower House. Se întoarce la casa din Clonloughlin, în jur de ora zece. Min soseşte pe neaşteptate după puţin timp. Se ceartă. El se năpusteşte afară, sare în maşină şi pleacă. Min îl urmăreşte şi îl acostează lângă lac. Se ceartă din nou, ea devine violentă, după modelul din ultimele săptămâni. El o respinge, apărându-se. Se iau la bătaie. O omoară fără să vrea. Aruncă în lac cadavrul, ca să însceneze un accident. Apoi, maşina lui nu vrea să pornească, sau se strică. Nu are altă alternativă, decât să plece pe jos acasă.

„S-ar fi putut să se întâmple aşa, îşi zise Emily cu părere de rău. Dar, *dacă* a fost aşa, de ce nu s-a întors mai târziu la lac, să-şi ia maşina? Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să lase maşina acolo."

Mintea îi lucra febril, în timp ce îşi ducea gândul până la capăt.

Anthony ajunge la concluzia că este riscant să încerce să-şi depaneze maşina singur, noaptea târziu. Se hotărăşte s-o ia a doua zi de dimineaţă, devreme. Dar administratorul domeniului se scoală cu noaptea în cap şi o găseşte primul. Anthony născoceşte cu Edwina o poveste plauzibilă, despre Min care a sosit după-amiaza, şi explică astfel cum s-a stricat maşina lui, tocmai atunci. Fiind deştept, joacă tare, contând pe faptul că toată lumea o să conchidă, la fel ca mine, că doar un om nevinovat ar putea lăsa la locul faptei o probă atât de evidentă. Pe de altă parte, Anthony are într-adevăr un alibi pentru acele ore cruciale, noaptea târziu. Menajera l-a văzut. Dar merită Bridget să fie crezută?

Era povestea lui Anthony un maldăr uriaş de minciuni? Era totul o cacialma uimitor de îndrăzneaţă şi de abilă?

În timp ce trecea prin satul Pennistone şi intra, pe poartă, în domeniul bunicii ei, Emily îşi spuse că numai un om nemilos, cu sânge rece şi cu nervii de oţel ar putea duce cu bine la îndeplinire un astfel de plan. Era Anthony un astfel de om? *„Nu.* Dar, de unde ştii tu, Emily Barkstone? Doar cu câteva ore în urmă îi spuneai Paulei că nici una dintre voi nu-l cunoştea chiar atât de bine."

Îngrozită de gândurile ei, Emily făcu tot ce putu ca să le alunge, în timp ce parca şi cobora din maşină.

Hilda, manajera bunicii ei, ieşea pe uşa ce ducea la bucătărie şi la camerele servitorilor, din spatele casei.

Un zâmbet larg înflori pe chipul Hildei, văzând-o.

– Iată-te, în sfârşit, domnişoară Emily, zise ea, iscodind-o îngrijorată cu privirea prin ochelari. Şi glăsui cotcodăcind parcă: Arăţi cam prăpădită. Ia vino mai bine în bucătărie, să bei o cană de ceai.

– Mulţumesc, Hilda, dar trebuie să mă întorc imediat la domnişoara Paula. Mă simt bine, zău doar puţin obosită. Emily izbuti să afişeze un zâmbet, apoi se uită în jurul ei, căutând valiza.

– Bagajul dumitale pentru noapte e aici, spuse Hilda, scoţând geanta din spatele unuia dintre scaunele masive stil Tudor, din salon. Se duse să i-o dea, spunându-i: Ce veste îngrozitoare, e pur şi simplu cumplit. Dacă ai şti ce spaimă am tras! A trebuit să mă aşez şi să beau o înghiţitură de coniac, după telefonul matale. Bietul conte... vai de mine, ce tragedie pentru el. Dar de fapt aşa e viaţa, nici nu ştii la ce să te aştepţi. Dădu din cap, îndurerată la faţă, apoi o luă pe Emily de braţ, afectuos. Însoţind-o pe coridor, îi zise: Doamna Harte a aflat deja? Ai vorbit cu ea?

– Nu Hilda. Domnul David încearcă să dea de domnul Philip, în Australia. Nu-ţi face griji, o să fie bine cu bunica.

– O! Nici nu mă îndoiesc, dar deloc, domnişoară Emily. Dar nu merita ea aşa ceva. Tocmai când are şi ea ocazia să se odihnească puţin, să aibă o vacanţă frumoasă, se întâmplă ceva îngrozitor, ca accidentul ăsta. Viaţa bietei dumitale bunici a fost plină de necazuri... Speram ca, măcar acum, să fi scăpat de ele.

– Da, Hilda, şi eu la fel. Dar tu singură ai spus-o – se întâmplă lucruri neprevăzute şi nu putem avea control asupra vieţii noastre.

Emily porni spre uşa din faţă, uitându-se între timp în jurul ei, savurând frumuseţea salonului numit Stone Hall, dar fiind totodată brusc conştient de firescul lui. Salonul era scăldat într-o lumină caldă şi plăcută, focul în şemineul uriaş ardea ca întotdeauna pe timpul toamnei şi al iernii, iar sub scara impozantă se îngrămădeau glastre cu crizanteme aurii şi arămii. Da, acest salon arăta exact aşa cum îl ştia ea de-o viaţă, nelipsind nici măcar vasul de alamă plin cu fag roşcat, de pe masa din sufragerie.

Înfăţişarea neschimbată a încăperii îi dădu lui Emily o enormă senzaţie de siguranţă şi, simţind prezenţa Emmei, atât de puternic şi de intens, exact în acel moment, se mai linişti, temerile începând să i se risipească. Bunica ei era o femeie genială, fiind înzestrată cu flerul şi perspicacitatea necesară de a înţelege oamenii. Îl iubea pe Anthony şi avea încredere în el... nu fiindcă era nepotul ei, ci datorită caracterului şi calităţilor lui ca om.

Întorcându-se în loc, Emily îi surâse Hildei, făcând gropiţe în obraji, şi, deşi ochii ei verzi erau serioşi, vocea îi suna energic când îi spuse:

– Nu te impacienta, Hilda, buni o să treacă uşor peste asta. Şi mulţumesc că mi-ai făcut bagajul.

– Cu plăcere, domnişoară Emily. Ai grijă cum conduci.

Luându-şi rămas bun de la Hilda, Emily alergă afară la maşină, îşi aruncă valiza pe bancheta din spate şi, în câteva secunde, întoarse automobilul şi o luă cu viteză pe alee, pe acelaşi drum pe care venise.

Întorcându-se spre Harrogate, îşi păstra cu îndârjire senzaţiile pozitive pe care le căpătase la Pennistone Royal, spunându-şi fără încetare că Anthony fusese sincer şi că moartea lui Min era accident.

De fapt, Emily se îndoctrinase în aşa măsură, încât era extraordinar de bine dispusă, când intră cu maşina în garaj, la Long Meadow. Deşi parcursese drumul până la Pennistone şi înapoi într-un timp record, îi luase totuşi cam o oră şi începea să o ia cu leşin de foame.

Gândindu-se cu plăcere la cina gustoasă, îi lăsă gura apă, poftind la friptură rece de miel, cu garnitură de legume, şi la un pahar de vin alb, rece ca gheaţa.

Dar toate aceste gânduri îi zburau din minte, imediat ce intră în bucătărie. Observă de îndată dezordinea care domnea acolo. Mâncarea zăcea părăsită pe bufet. Mielul era doar pe jumătate tranşat, legumele se sleiseră în tigaie, pe aragaz, iar uşile de la dulap se bălăbăneau, deschise.

Paula stătea inertă la masa din bucătărie, cu o expresie atât de şocată pe faţă, încât pe Emily o apucă din nou panica.

– Ce e? strigă ea, din pragul uşii. S-a întâmplat ceva îngrozitor la Clonloughlin. Doar nu l-au arestat...

– Nu, nu-i vorba de asta, o asigură Paula, ridicând privirea. Nici măcar n-am vorbit cu ei. Avea vocea istovită.

– Atunci, ce e? se interesă Emily, aşezându-se lângă ea, la masă, şi cercetându-i chipul răvăşit.

Paula răsuflă adânc, rămânând însă mută.

Emily intuì că verişoara ei plânsese şi, aplecându-se spre ea, îi luă mâna fină şi firavă, mângâind-o.

– Hai, te rog, spune-mi, zise ea, cu blândeţe.

– M-am certat cumplit cu Jim. Mi-a telefonat mai înainte şi s-a purtat atât de urât cu mine, că nu poate să-mi iasă din cap.

– Dar, *de ce?*

– *Sam Fellowes.* N-a ţinut seamă de avertismentul meu şi l-a sunat pe Jim. A lăsat trei mesaje urgente la hotelul din Toronto. Când Jim s-a întors, i-a telefonat, iar Fellowes i-a povestit de accident şi de instrucţiunile mele să nu publice nici o ştire sau necrolog. Fellowes i-a spus că l-am tratat foarte brutal şi arogant, ba chiar că l-am ameninţat că-l dau afară. Jim desigur, era furios, a urlat la mine şi m-a dojenit sever. El pretinde că am fost total lipsită de tact. Mi-a spus că i-au trebuit douăzeci de minute ca să-l împace pe Fellowes, convingându-l, până la urmă, să nu-şi dea demisia. Paula întinse mâna după batistă şi îşi suflă nasul.

– Nu-mi vine să cred! Emily era consternată. Desigur că Jim şi-a cerut scuze, de îndată ce ţi-a înţeles motivele

pentru care n-ai vrut să răsufle nimic în ziar, atunci când i-ai explicat că Anthony este bănuit?!

– O! A lăsat-o un pic mai moale, îi povesti Paula, posomorâtă, dar era categoric enervat la culme. Şi, nici vorbă de scuze. Îl preocupa mai mult dacă o să găsească un avion, mâine dimineaţă, spre Irlanda. Părerea lui e că trebuie să fie alături de Edwina şi Anthony, să-i susţină moral.

Emily făcu o mutră scârbită.

– Ei, nu mai spune! Clătină încet din cap. Ce se întâmplă cu Jim? Să fi uitat oare de regula bunicii, în legătură cu faptul că nu trebuie să se pomenească de familie în ziarele noastre?

– Nu. Când am încheiat convorbirea, mi-a zis că acum e altceva, având în vedere că ştirile legate de moartea lui Min vor apărea în ziarele din ţară şi că noi o să părem caraghioşi dacă nu publicăm un necrolog. După ce şi-a dat seama ca lumea care este situaţia, s-a mai potolit, dar tot a continuat să insiste că nu m-am purtat cum trebuie cu Fellowes.

– Şi ce dracu' ar fi vrut să faci?

Paula zâmbi anemic.

– Mi-a zis că ar fi trebuit să-i spun lui Fellowes să nu publice nimic în primele ediţii, dar să pregătească necrologul şi să aştepte până ce se ia legătura cu Winston sau cu el, în Canada. Mi-a spus că decizia le aparţine lor – lui sau lui Winston – nu *mie*.

Emily rămase practic cu gura căscată, holbându-se uluită la Paula.

– Dar el nu ştie că eşti împuternicită de bunica şi de Winston, să acţionezi în numele lor, la nevoie?

– N-am considerat necesar să-i spun, înainte să plece, murmură Paula. Nu vroiam să-l jignesc. Ar fi trebuit să-i aduc la cunoştinţă că eu sunt curatorul, împreună cu Winston şi Alexander, al acţiunilor copiilor noştri, de la Consolidated, şi nu el. Întrucât Emily nu spuse nimic, Paula insistă: Cum puteam să-i spun *aşa ceva,* Emily?

– Păi, ar cam fi trebuit, i-o întoarse Emily supărată.

– Poate, recunoscu Paula, nedând atenţie la tonul ei.

„Pun pariu că tot nu i-a spus", se gândi Emily, dar zise:

– Dar, Jim se duce *într-adevăr* val-vârtej în Irlanda?

– Nu sunt sigură. Era nerăbdător să discute cu Winston. Jim încercase să dea de el la Vancouver, înainte să telefoneze aici.

– Vrei să spui că noi am fost *ultimele* pe listă, după toate mesajele urgente pe care i le-am lăsat? Emily era uluită.

Paula încuviință din cap. Cele două verişoare schimbară priviri lungi şi pline de subînțeles, aducându-şi aminte de cea mai strictă regulă a bunicii lor, pe care aceasta le-o repetase încontinuu. Emma le spusese ca, înainte de a acționa, să verifice întotdeauna orice urgență cu cel puțin unul dintre membrii familiei, să reziste tentației de a discuta cu străinii, să se susțină unii pe alții şi, ceea ce era cel mai important, să facă totul pentru a proteja familia.

Paula spuse, şovăind:

– Bănuiesc că a crezut că s-a întâmplat ceva la ziar...

– N-a fost el, poate, crescut de bunica, dar ştie al dracului de bine care sunt regulile ei! explodă Emily. Ar fi trebuit să ne sune *mai întâi* pe noi şi ar fi aflat totul. Cel puțin s-ar fi evitat scandalul dintre voi doi. Se rezemă nervoasă de spătarul scaunului, vizibil agasată de povestea cu Jim.

– E adevărat. Oh, nu-i nimic, Emily, nu contează. Uite, ar fi trebuit să-ți spun în clipa în care ai sosit... Winston a sunat. Paula îi surâse, hotărâtă să dea uitării comportarea absurdă a lui Jim.

– Când? întrebă Emily, nerăbdătoare, apoi adăugă cu tărie: Pun pariu că *el* n-a purtat dialoguri nesfârşite cu lumea întreagă, mai înainte!

Paula râse pentru prima oară, după ceasuri întregi.

– Ai perfectă dreptate, draga mea. Şi mi-a telefonat exact la câteva minute după ce am terminat convorbirea cu Jim.

– Spune-mi tot ce a zis Winston şi, te rog, nu uita nici un cuvințel.

Paula o privi pe Emily cu o indulgență plină de afecțiune, exprimând căldură sufletească şi dragoste.

– Winston a luat prânzul cu preşedintele consiliului de administraţie al fabricii de hârtie, la acesta acasă. Când s-a întors în cele din urmă la hotel, în după-amiaza asta – adică în Canada e după-amiază –, a găsit un maldăr de mesaje. Sam Fellowes sunase – *firește* – la fel şi Sally, Jim şi tu. Cum tu ai lăsat numărul ăsta, iar Fellowes spusese că trebuie neapărat să vorbească, Winston a bănuit că s-a întâmplat ceva la ziar. Sigur că a vrut să discute cu mine sau cu tine, înainte de oricine altcineva. Regula sfântă a bunicii nu poate fi uitată de nici unul dinte *noi.* Winston s-a simţit total descumpănit, când i-am spus că Min a murit, arătându-se deosebit de preocupat de Sally. „Ţine-o pe soră-mea cât poţi de departe de Clonloughlin", mi-a repetat el de mai multe ori. L-am liniştit, bineînţeles, şi s-a simţit extrem de uşurat aflând cât de dură am fost cu ea. Mi-a pus o grămadă de întrebări pertinente, la care am putut să-i răspund, şi mi-a spus că am procedat cum trebuia şi că, fie vorba între noi doi, am făcut tot ceea ce trebuia. S-a bucurat, de asemenea, că rămâi peste noapte aici.

– S-a gîndit să vină acasă cu avionul? întrebă Emily.

– Nu, doar dacă situaţia la Clonloughlin se schimbă – în rău. Mi-a reamintit că am fost toţi instruiţi în aceeaşi tabără militară, de către acelaşi general, şi mi-a subliniat faptul că el n-ar putea face numic mai mult decât tine sau decât mine, aşa că intenţionează să-şi vadă normal de treburi, în continuare.

– Are dreptate, desigur. Emily se opri o fracţiune de secundă, înainte să întrebe: I-ai spus ceva de scandal, de atitudinea lui Jim faţă de tine?

– Doar în trecere, Emily. N-am vrut să-i dau prea multă amploare, dar am impresia că lui Winston nu i-a trebuit prea mult ca să înţeleagă despre ce e vorba. Era foarte pornit împotriva lui Jim. Mi-a spus, de asemenea, că Fellowes e un prost şi că, de mai mult timp, slujba lui e cu semnul întrebării. Iar, apoi, s-a cam mirat cu voce tare de ce Jim n-a vorbit întâi cu mine, înainte să-l sune pe Fellowes. Paula ridică din umeri. I-am spus că am şi eu aceeaşi nedumerire. Oricum, are de gând să stea de vorbă cu Jim despre Fellowes şi, de asemenea, despre

mersul în Irlanda. Părerea lui e că Jim trebuie să rămână în Canada, dar am senzația că n-o să se amestece, dacă Jim insistă să plece mâine la Dublin. Cam asta a fost, dar, bineînțeles, m-a întrebat ce faci şi mi-a spus să-ți transmit că te iubeşte.

– Ce rău îmi pare că n-am putut vorbi cu el! Abia aşteptam să-l aud, spuse Emily, uşor melancolică.

– A! dar poți s-o faci, oricând după miezul nopții – ora noastră, îi sugeră Paula, imediat, din proprie inițiativă. Winston nu pleacă nicăieri astă-seară. Mi-a spus că o să comande ceva în cameră şi că intenționează să-i sune pe Sally şi pe Jim; în plus, bănuiesc că o să-i tragă un perdaf lui Sam Fellowes.

– Sunt sigură de asta. Am să-l sun puțin mai târziu. Emily se ridică în picioare, îşi scoase cardiganul şi îl atârnă de spătarul scaunului. Ce-a făcut tatăl tău... a dat de Philip?

– Da, cam acum o oră, la numai câteva minute după ce tu ai plecat la Pennistone. La Dunoon, era ora micului dejun şi bunica se sculase şi servea ceaiul de dimineață cu pâine prăjită, împreună cu Philip. Ea a aflat. Tata a vorbit şi cu ea. Paula o măsură pe Emily cu privirea, foarte atentă. Pe ce pui pariu că o s-o auzim în scurt timp?

– Pe tot ce am, râse Emily. Bunica o să ne telefoneze, precis după ce-şi va fi acordat un răgaz de gândire la câteva întrebări iscusite, cu care ne-ar putea lua prin surprindere.

Paula nu se putu abține să nu râdă şi ea, cu Emily.

– Sună, cam răutăcios.

– Păi, ştii şi tu că Emma Harte îşi pune tot timpul la încercare nepoții, să vadă dacă sunt pe față. De ce ar fi altfel, astă-seară?

Aruncându-i o privire gânditoare, Paula îi spuse:

– Aşa-i, dar hai să-i fim recunoscătoare că ne-a crescut aşa... cel puțin, suntem capabile să ne descurcăm într-o situație dificilă.

– Da, încuviință Emily. Iar între timp, eu am să încălzesc din nou legumele şi o să pregătesc o masă nemaipomenită.

CAPITOLUL 25

– Încep să cred, tăticule, că Jim şi cu mine n-o să ne înţelegem niciodată unul pe celălalt, zise Paula.

David Amory, care stătea în picioare lângă barul din sufrageria apartamentului său din Regent's Park, se întoarse brusc. Remarca îl uimise, cu atât mai mult cu cât sesizase nuanţa de iritare, extrem de evidentă, din vocea fiicei lui. Ridică din sprânceană.

– În ce sens, draga mea?

– Vede lucrurile cu totul altfel decât mine. Bineînţeles, nu e nimic rău în asta, fiindcă fiecare om are propria sa viziune asupra vieţii şi a lumii, fiecare dintre noi tratează problemele, oamenii şi situaţiile în felul lui propriu, cât poate mai bine. Dar Jim nu vrea să recunoască niciodată că nu are dreptate în anumite privinţe şi mă acuză pe mine, mereu, că am reacţii exagerate.

David nu răspunse. Zâmbi şi, pentru o fracţiune de secundă, ochii lui inteligenţi şi imperturbabili se încrucişară cu ochii fiicei lui, după care se întoarse înapoi spre bar şi umplu din nou paharele. Ducându-le spre canapelele şi scaunele din faţa ferestrelor înalte, îi dădu vodcă cu apă tonică şi se aşeză în faţa ei.

Rezemându-se de spătarul scaunului, David luă o înghiţitură din paharul lui cu whisky şi sifon, întrebând-o:

– Părerea lui e că ai reacţionat prea puternic la tot scandalul ăsta din Irlanda? Aşa e?

– Da.

David dădu din cap, gânditor.

– Şi *tu,* eşti de aceeaşi părere?

– Nu.

– Bravo! Întotdeauna ţi-am admirat tăria de caracter, atitudinea neinfluienţabilă; eşti una dintre puţinele femei pe care le cunosc, care nu-şi schimbă tot timpul opinia. Aşa că, rămâi pe poziţia ta şi nu te lăsa perturbată de

Jim, mai ales atunci când eşti sigură că ai procedat cum trebuie. Nu putem mulţumi pe toată lumea în viaţă, Paula, iar lucrul cel mai important este să-ţi rămâi credincios ţie însuţi. Asta trebuie să fie şi preocuparea *ta*.

– Ştiu. Înclinându-se înspre el, Paula îi spuse, oarecum încordată: Sunt destul de raţională, încât să-mi dau seama când am greşit, dar în cazul de faţă sunt convinsă că am fost înţeleaptă luând toate aceste precauţii, nelăsând să transpire nimic în afară şi acoperindu-ne pentru *orice* eventualitate. Se prea poate să fie deja un status quo, în Irlanda, iar ziarele naţionale au tartat totul într-un mod rutinar, până acum. Dar, asta nu înseamnă că am ieşit la lumină.

– Fireşte că nu şi nici n-o să ieşim, decât după autopsie şi anchetă. David privi meditativ, în fundul paharului. Nu prea mi-a plăcut ştirea de la agenţiile de presă, publicată astăzi în unele ziare... cum că poliţia investighează circumstanţele misterioase în care s-a petrecut moartea lui Min. Pe de altă parte, nu se menţiona numele lui Anthony. Slavă Domnului că în ţara asta avem legi atât de stricte cu privire la calomnie. Îşi ridică privirea, încruntându-se; Mă rog din tot sufletul ca nu cumva vreunul dintre cotidienele de senzaţie să nu dea o amploare exagerată investigaţiei. Ei bine... zâmbindu-i duios, încheie: Nu ne rămâne decât să stăm şi să aşteptăm rezultatul, draga mea. Iar dacă revenim la Jim, n-aş vrea să par critic, dar dacă doreşti părerea mea, el e cel care a avut o reacţie exagerată. Nu era absolut deloc necesar să se ducă în Irlanda. Mama ta se descurcă foarte bine.

– Da, aşa e, sunt foarte mândră de ea.

Luându-şi o ţigară şi aprizând-o David remarcă:

– După umila mea părea, ai făcut exact ce ar fi făcut şi bunica, dacă ar fi fost aici. Pe parcursul celor douăzeci şi şapte de ani, de când o cunosc, Emma mi-a spus fără încetare că nu-i plac surprizele neplăcute şi că, în

vocabularul ei, prevederea este infinit mai bună decât orice leac. Chiar dacă Jim nu este de acord cu deciziile tale, noi – bunica, Henry, eu – suntem, lucru pe care ți l-am spus cu toții, în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– M-ați ajutat foarte mult, iar când buni m-a sunat din nou în după-amiaza aceasta, înainte să plec din Leeds, mi-a spus iarăşi cât de multă încredere are în mine şi în noi toți, de fapt.

– Vezi, ți-ai dat seama singură – ăsta-i şi motivul pentru care s-a hotărât să nu se întoarcă. Uite ce e, Paula, poate să-ți pară o prostie, având în vedere că suntem cu toții sub o tensiune atât de mare, dar încearcă, te rog, să te relaxezi. Şi nu-ți mai face probleme în legătură cu atitudinea lui Jim. Deşi îmi dau seama perfect că vrei să ai aprobarea lui, ai face totuşi mai bine să pricepi că n-ai s-o obții, fiindcă el nu Înțelege... David se opri brusc, regretând că îl luase gura pe dinainte şi nevrând să-şi critice ginerele. De mult timp îl dezamăgise Jim, dar până acum izbutise să-şi păstreze sentimentele acestea doar pentru el. Nu i le împărtăşise nici măcar lui Daisy.

Paula, rapidă ca întotdeauna, îi zise:

– Vrei să spui că nu-mi înțelege modul de a judeca, sau că nu mă înțelege pe mine?

Urmă o tăcere stânjenitoare.

Paula se uită țintă la tatăl ei. David îi înfruntă privirea întrebătoare, fără să clipească. Era convins că Jim Fairley n-avea nici cea mai mică idee despre caracterul fiicei lui sau despre spiritul ei precumpănitor în afaceri, dar, alegând răul cel mic, spuse:

– Modul tău de a judeca.

Ea dădu din cap.

– Mi-am dat seama de asta de mai multă vreme. Jim poate fi foarte naiv, ceea ce pentru mine este extrem de surprinzător, având în vedere că e ziarist şi, deci, obişnuit să vadă atât de multe dintre laturile negative ale oamenilor, ale vieții. Cu toate acestea, raționamentul lui

este mai tot timpul departe de realitate şi am impresia că parcă ar privi lumea prin ochelari cu lentile roz. Scoase un oftat uşor. Iar, ca să fiu sinceră, încep, de asemenea, să cred că nu înţelege nişte lucruri elementare în ceea ce mă priveşte, nici felul în care îmi lucrează mintea sau de ce fac cutare sau cutare lucru.

David era conştient de suferinţa din tonul ei şi, privind-o, se îngrijoră văzându-i expresia disperată, care îi confirma propriile lui suspiciuni în legătură cu Jim.

– Dacă vrei, poţi să-mi spui să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar, uite ce e, Paula, ai cumva necazuri în căsnicie?

– Nu, nu cred, chiar dacă există diferende între noi. Îl iubesc foarte mult pe Jim, tăticule.

– Nici nu mă îndoiesc şi sunt sigur că şi el te iubeşte, dar dragostea nu este întotdeauna de ajuns, Paula. Trebuie să fii capabil să trăieşti cu cineva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ani de-a rândul, şi să te simţi bine în virtutea acestei continuităţi. Şi nu poţi realiza asta, decât dacă între voi doi există o înţelegere adevărată.

– Da, încuviinţă ea, cu un zâmbet stins şi ezitant, întrebându-se dacă să-şi verse sacul cu necazuri tatălui ei. Se hotărî să n-o facă. În seara aceasta nu era nomentul potrivit. Adoptând un ton mai sigur, îl linişti: O s-o scoatem noi la capăt, sunt convinsă de asta, fiindcă ţinem, cu adevărat unul la celălalt. Te rog, nu-ţi mai face griji şi nu-i spune nimic mămicăi, da? Îmi promiţi?

– Îţi promit. Şi nu am de gând să-mi vâr nasul în treburile tale, dar aş vrea să ţii minte că poţi să mi te destăinuieşti oricând doreşti, draga mea. Te iubesc foarte mult şi este firesc ca fericirea ta să mă privească enorm. Golindu-şi paharul, David continuă: La fel ca şi mama ta. Totuşi, ai dreptate, s-ar necăji nespus de mult dacă ar auzi că relaţia ta cu Jim nu e perfectă.

– Ai fost foarte fericit cu mămica, nu-i aşa, tăticule?

– Da. *Foarte.* Dar, bagă de seamă, am avut şi noi problemele noastre. David chicoti, observând uimirea sinceră din ochii Paulei. Îmi face plăcere să aflu că tu nu ţi-ai dat seama niciodată de asperităţile dintre noi, şi au existat câteva, să ştii. Dar, în fond, orice căsnicie care se respectă nu e niciodată numai lapte şi miere. În „David Copperfield" există o frază minunată, pentru care am avut întotdeauna o predilecţie, şi care se potriveşte foarte bine căsniciei mele cu Daisy... *oţelul se călţeşte cel mai bine în focul cel mai puternic.* Da, draga mea, am avut şi noi necazurile noastre, ca majoritatea oamenilor. Şi, totuşi, le-am depăşit.

Surprinsă încă de dezvăluirea lui, Paula întrebă:

– *Necazuri.* Au fost într-adevăr serioase?

Clătinând din cap şi chicotind din nou, David îi spuse:

– Acum, când privesc înapoi le consider nişte bagatele, dar când am trecut prin ele amândoi, ni s-au părut enorme. Motiv pentru care înclin să fiu de acord cu tine, când spui că o s-o scoţi la capăt cu Jim. Sunt sigur că ai să reuşeşti, iar căsătoria ta va fi cu atât mai bună. Dar, dacă nu... O privi aspru, prelung şi stăruitor. Atunci să nu-ţi fie teamă să renunţi şi să pui punct, atât timp cât eşti încă tânără şi poţi găsi pe altcineva. Şi să nu care cumva să crezi în capcana de a rămâne împreună doar de dragul copiilor, în cazul în care căsnicia este grav afectată. Genul acesta de raţionament, mie mi se pare cam aiurea-n tramvai. Până la urmă, toţi sunt cumplit de nefericiţi, inclusiv copiii. Sacrificiul de sine de acest fel este pentru martiri, iar aceştia, de obicei, sfârşesc prin a rămâne de căruţă, încheie el, hotărând că a spus destul, dacă nu chiar prea mult, poate. Totuşi, Paula era puternică, avea o judecată sănătoasă, fiind decisă să facă după capul ei. El ştia că Paula nu ar admite nici un amestec. Şi nici el, nici nimeni altcineva nu i-ar influenţa în vreun fel hotărârile. Nici acum şi nici în viitor.

– Îți mulțumesc, tăticule, că-mi eşti un prieten atât de bun, zise Paula, precum şi pentru faptul că nu-mi ții predici moralizatoare, aşa cum ar face alți tați. Văd că ți-ai terminat băutura, iar eu nu prea am chef de a mea, aşa că hai să mergem la masă, vrei?

– Splendidă idee! Aruncă o privire la ceasul de la polița de deasupra căminului. Păi, sigur că da, ar cam trebui s-o luăm din loc. Am rezervat o masă la Ziegi, pentru ora opt şi jumătate.

Se duseră împreună în hol, şi, în timp ce îi ținea haina să se îmbrace, David se aplecă şi o sărută pe creştetul capului, cu un gest spontan de afecțiune. Se răsuci în loc, cu fața la el, se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută şi ea pe obraz.

– Eşti un om cu adevărat deosebit, tăticule.

Ochii lui, de obicei atât de reci şi de calculați, se umplură de căldură.

– Şi tu la fel, fata mea.

Odată ajunşi în stradă, David găsi imediat un taxi şi, după ce traversară oraşul în viteză, până la Charles Street, în Mayfair, se instalară în sala de mese de la etaj, în renumitul club, la numai cincisprezece minute de când plecaseră de acasă.

David nu luă în seamă afirmația Paulei, care spunea că nu îi era foame, procedând aşa cum făcuse de atâtea ori când ea era mică. Luă situația în mână, comandă stridii de Colchester, steak Diane şi legume cu piure, pentru amândoi, citi atent impresionanta listă de vinuri, cu ochi de cunoscător, alegând în cele din urmă un Mouton Rothschild, apoi insistă ca Paula să împartă cu el o jumătate de sticlă de şampanie, în timp ce aşteptau mâncarea.

Printr-o înțelegere tacită, nici unul dintre ei nu pomeni de situația dificilă de la Clonloughlin, dorind un respiro de la toate aceste griji. Pentru un timp, Paula acapară conversația, discutând despre chestiuni legate de

magazine, tatăl ei fiind, după retragerea Emmei, preşedintele consiliului de administraţie al acestora. Automat, Paula îi luase locul, având funcţia de director executiv, şi, în consecinţă, ei îi revenea sarcina cea mai însemnată de a coordona activitatea de zi cu zi a lanţului de magazine.

El era mulţumit să stea cuminte şi s-o asculte, bucurându-se de compania ei, de spiritul şi de farmecul ei, fără a mai pomeni de inteligenţa ei excepţională. Dar, de fapt, fata lui îl intrigase întotdeauna. Când era mică, i se păruse, uneori, că ar fi mai degrabă copilul Emmei, decât al lui Daisy şi al lui, într-atât reuşise Emma să şi-o apropie. Vag, lucrul acesta îl deranjase, dar nu fusese niciodată capabil să combată influenţa Emmei asupra ei. Apoi, când avea zece ani sau cam aşa ceva, el începu să înţeleagă că acest copil îi iubea pe toţi trei în mod egal, fără ca vreunul să-i fie favorit, căci, cu o înţelepciune de-a dreptul remarcabilă, aproape înspăimântătoare la cineva atât de tânăr, Paula le spusese aceasta foarte clar, – lui, mamei ei şi Emmei. Pe David îl amuza când unii dintre membrii familiei insinuau că Emma o îndoctrinase pe Paula atât de mult, încât o transformase într-un apendice. Ştia că fiica lui avea o minte mult prea puternică şi încăpăţânată, ca să-şi urmeze liderul orbeşte, sau ca să admită să devină ceva ce nu era, acceptând îndoctrinarea fără să crâcnească. Adevărul era mult mai simplu. Într-adevăr, Emma o educase pe Paula după modelul ei, dar fata lui semăna deja atât de mult cu Emma, încât lucrul acesta aproape că nici nu fusese necesar. Lăsând deoparte asemănările dintre caracterele lor, ele două fuseseră întotdeauna pe aceeaşi lungime de undă şi, de-a lungul anilor, lucrul acesta ajunsese la asemenea armonizare, încât parcă îşi ghiceau gândurile, sfârşind adesea frazele una în locul celeilalte, spre marea uimire a tuturor, inclusiv a lui. Dar, dintre toate calităţile pe care le aveau în comun, aceea care îl impresiona cu adevărat pe

David era capacitatea de a se concentra intens şi total, gândindu-se doar la problema pe care o avea de rezolvat la un moment dat. Conştientiza enorma energie psihică şi fizică, pe care o implica acest lucru, considerând că era o adevărată virtute a ambelor femei, dovada unui har extraordinar. Căci într-adevăr era un har.

Uneori, David trebuia să-şi amintească singur, aşa cum făcea acum, că Paula nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani, uluit fiind de maturitatea ei şi de înţelegerea profundă a complexelor probleme legate de afaceri. Sorbindu-i cuvintele, o cerceta atent, observând pentru a doua oară, în ultimul ceas, eleganţa şi rafinamentul ei. Nu o considerase niciodată frumoasă pe Paula, şi nici nu era, cel puţin în acceptul general al cuvântului, datorită trăsăturilor ei oarecum colţuroase, a frunţii late şi a maxilarului puternic. Mai de grabă, era fermecător de atractivă, cu coloritul ei viu, tenul translucid şi distincţia ei superbă. Da, imensa ei eleganţă, se gândi el, aceasta, fără îndoială, atrage toate privirile. În jumătatea de oră de când se aflau la clubul Ziegi, nu-i scăpaseră ocheadele discrete care le erau aruncate, din când în când. Se întrebă, cu oarecare amuzament, dacă oamenii credeau că este tânăra lui amantă.

Depistând privirea jucăuşă din ochii lui, Paula renunţă să-şi continue povestirea şi, aplecându-se înspre el, spuse:

– Ce-i atât de distractiv, tăticule?

El îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Toţi bărbaţii din încăperea aceasta mă invidiază... mai mult ca sigur că îşi închipuie că eşti prietena mea.

Ea ridică din umeri, zâmbind şi privindu-l cu obiectivitate. Dacă ceilalţi meseni nutreau un astfel de gând, nu exagerau prea mult în aprecierea lor. La cei cincizeci şi unu de ani ai săi, tătăl ei era un bărbat bine, pe care femeile îl găseau atrăgător şi seducător. Era viguros şi cu trăsături distinse, cu ochii limpezi şi

minunați, cu părul negru ondulat, grizonat la tâmple, fără însă să-l facă să pară mai în vârstă. Avea înclinații sportive, schia şi juca tenis, iarna şi vara, şi, drept urmare, avea o condiție fizică excelentă. Pretențios cu propria lui înfățişare, se îmbrăca întotdeauna frumos, o caracteristică pe care ea ştia că o moştenise de la el.

David îi spuse:

– Ce bine arăți astă-seară, Paula. Rochia este superbă. Negrul ți-a venit întotdeauna bine. De fapt, dacă te gândeşti, sunt puține femei cărora le stă atât de bine cu această culoare. Negrul este destul de aspru şi...

– Nu-ți place?

– Ba da, foarte mult. Studie colierul de aur, în stil egiptean, care îi încercuia gâtul lung, acoperind parțial decolteul pătrat al rochiei de lână, cu mâneci lungi. Nefertiti, îşi zise el în gând. Şi, remarcă, cu voce tare: Nu te-am mai văzut purtând acest colier. E frumos, de fapt, destul de şocant. E nou? Îl ai cadou de la Jim?

Zâmbind ştrengăreşte, Paula îi răspunse, coborând vocea:

– Să nu spui nimănui, e o imitație. De la magazinul Harte. Am impresia că nu este nici măcar din alamă şi, în scurt timp, o să se înnegrească, probabil. Dar, când l-am văzut, mi-am dat seama că se potriveşte perfect cu rochia. O înviorează puțin, nu crezi?

– Ba da. Îşi propuse să nu uite să vorbească a doua zi cu bijutierul, pentru a-i comanda Paulei un colier identic, veritabil, cadou de Crăciun. Nu prea ştia, de obicei, ce să-i ia de aniversări şi în anumite ocazii speciale. Paula nu se dădea în vânt după bijuterii sau alte mărunțişuri şi, având în vedere gusturile ei extrem de personale, era dificil să reuşeşti să-i cumperi ceva care să-i placă.

Pe parcursul mesei, David şi Paula atinseseră nenumărate subiecte de interes comun, dar, în cele din urmă, Paula întoarse din nou conversația la afaceri. Tacticos, dar cu obişnuita ei siguranță de sine, ea începu

să schiţeze conturul unei idei pe care o avea pentru magazine.

David se aşeză mai bine pe scaun, ascultând-o cu atenţie, interesat de concepţia ei, care dovedea o înţelegere intuitivă a clientelei. Şi, ca multe alte idei strălucite, aceasta se baza pe lucruri simple. Se minună cum de nici un alt detailist nu se gândise niciodată la aşa ceva.

– Ai o expresie ciudată, spuse Paula. Crezi că n-o să meargă?

– Dimpotrivă, cred că o să aibă un succes nemaipomenit. Dă-mi mai multe amănunte, te rog, Paula.

Îi satisfăcu curiozitatea, după care închise:

– Dar va trebui să fie un magazin cu totul separat, în cadrul supermarketului.

– Ţi-ar trebui un etaj întreg?

– Nu neapărat. Jumătate de etaj ar fi de-ajuns. M-am gândit că am putea face trei saloane separate. Unul, în care să se vândă compleuri, plus cămăşi şi bluze, un altul pentru mantouri şi rochii, şi în al treilea – pantofi, cizme şi marochinărie. Secretul, desigur, este ca aceste trei saloane să fie unul lângă altul, în aşa fel încât cumpărătoarele să-şi poată alege repede şi uşor o ţinută, completă fără să mai trebuiască să umble în sus şi în jos, la alte etaje, ca să-şi caute diferitele produse, de care au nevoie. Clientele ar putea astfel evita erorile şi ar economisi timp. Şi, cu o companie de publicitate ingenioasă, dublată de o reclamă bine făcută, cred că am realiza o afacere extraordinară. Se rezemă de spătarul scaunului, urmărindu-l cu o privire extrem de atentă.

– Excelent! Da, sunt entuziasmat. Ceva idei pentru denumirea acestui gen de magazin complet?

– Da, sunt câteva foarte clare, tăticule, ca de pildă „Working Woman" sau „Career Woman" Totuşi, la acestea am şi renunţat, fiind prea prozaice. Avem nevoie de o titulatură care să exprime exact ceea ce aveam în

minte. Trebuie să redea ideea că vindem confecții – de calitate, bine făcute – femeilor care lucrează în domeniul afacerilor sau în alte profesiuni, că le oferim servicii speciale, având în vedere că le uşurăm enorm sarcina de a-şi întocmi o garderobă.

– Ce-ai zice de „Career Cachet"? îi sugeră David.

– Nu-i rău. Paula se încruntă. Nu atârnă prea mult în cealaltă direcție? Poate-i prea fantezist? întreabă ea, gândind cu voce tare, şi, înainte de a-i da posibilitatea să-i răspundă, continuă: Când veneam cu maşina în după-amiaza asta la Londra, m-am gândit la „Career Club" Dar, nu sunt sigură dacă exprimă ceea ce vreau eu să spun. Ei bine, pentru moment numele nu are aşa mare importanță. Principal este să-i dăm drumul „magazinului profesionist" Deci... am binecuvântarea ta?

– Fireşte, de fapt nu prea ai nevoie de ea. Lui David îi scânteiară ochii, în timp ce îi aminti: Lanțul Harte este al tău, Paula, în întregime; *tu* eşti directorul executiv.

– Dar tu eşti preşedintele consiliului de administrație, i-o întoarse ea. Şi, prin urmare, eşti încă şeful meu.

– Întotdeauna vrei să ai ultimul cuvânt, nu-i aşa? murmură el, neputându-se abține să nu se gândească: Exact cum face şi Emma, mereu.

– Îmi pare rău că am întârziat, se scuză Paula, intrând grăbită în birourile conducerii de la magazinul din Knightsbridge, miercuri după-amiaza, la ora trei fără cinci.

– Cum a fost întâlnirea cu Henry Rossiter? întrebă Gaye, ridicându-se şi urmând-o pe Paula în biroul magnific, în stil georgian, care purta inimitabila amprentă a Emmei.

– Fără probleme. Am petrecut cea mai mare parte a timpului trecând în revistă celelate proprietăți ale bunicii. Ne-am oprit, doar în treacăt, asupra scandalului irlandez, consacrându-i numai câteva minute, după şedința de afaceri. De fapt, în timpul prânzului. Apropo, vreo veste nouă de acolo? Paula îşi aruncă poşeta pe un scaun şi se

aşează jos, la uriaşul birou dublu, care fusese cândva al bunicii ei.

– Da. Mama ta a sunat din nou. Vroia să-ţi spună că n-o să mai rămână acolo, după ancheta de mâine de la Cork, aşa cum plănuise. S-a hotărât să se întoarcă imediat cu avionul la Londra, îi explică Gaye, aşezându-se pe scaunul din faţa biroului.

– Mă bucur că s-a răzgândit. După ce am scăpat de anchetă, o să putem răsufla mai uşuraţi... sper din toată inima.

– Având în vedere că poliţia nu a făcut nici un demers, sunt sigură că audierea o să fie o simplă formalitate, spuse Gaye, neîntrebată, pe un ton calm.

– Să dea Dumnezeu! Paula încercă să zâmbească, apoi, observând abia acum aerul abătut al lui Gaye, o întreabă: Nu pari prea veselă. Ce s-a mai întâmplat, de când am plecat eu de aici, la ora unsprezece?

Gay îşi drese glasul.

– Îmi pare rău că te întâmpin cu probleme, Paula... dar, din păcate, doar asta avem în această după-amiază.

– Pune la socoteală, mai bine, întreaga săptămână, după câte se pare. Bine, Gaye, hai să auzim veştile proaste.

– Voi începe cu ceea ce simt eu că sunt priorităţile reale, zise Gaye, ridicând capul. Dale Stevens te-a căutat la telefon, cam acum douăzeci de minute. Dar nu suna din Texas. E la New York. La Hotel Pierre. Mi s-a părut ciudat, îngrijorat. Nu era expansiv, ca de obicei.

„Probleme la Sitex", se gândi Paula. Înăbuşindu-şi presimţirea, zise:

– Nu ţi-a spus de ce vroia să discute cu mine?

Gaye clătină din cap.

– În schimb m-a întrebat când intenţionezi să vii la Harte, în New York. I-am răspuns că probabil, nu înainte de noiembrie, ceea ce a părut să-l deranjeze. Parcă i-a venit să înjure, întrebându-mă: Eşti sigură că n-o să vină

în SUA mai devreme? I-am răspuns că nu, doar dacă nu apare ceva urgent, care să-ți solicite atenția. Încercam să-l agăț cumva, făcând această remarcă, dar n-a vrut să muşte din momeală.

– Aş face mai bine să-l sun. Paula întinse mâna după telefon.

– Nu-l găseşti. S-a dus la o întrunire. Mesajul a fost să-l suni la şase, ora noastră.

– Asta-i *tot* ce-a zis?

– Nici un cuvânt mai mult. Foarte evaziv, domnul Stevens ăsta. Îmi dau seama după expresia ta că eşti îngrijorată, că te gândeşti la ce e mai rău, că bănuieşti că ceva nu e în regulă la Sitex Oil. Sunt de acord cu tine. Părea într-adevăr îngrozitor de încordat, chiar posomorât.

– Aşa cum ai spus mai înainte, totul e foarte straniu. Dale este întotdeauna atât de relaxat şi de vesel. Dar n-are nici un rost să ne dăm cu presupusul. O.K. Sitex la şase. Altceva?

– Winston a dat un semn de viață, de la Vancouver, în timpul prânzului. Şi *el* era foarte neliniştit. Are probleme neaşteptate cu fabrica de hârtie canadiană. Au izbucnit ieri, târziu, după ce voi doi ați vorbit. Tratativele s-au blocat. Şi-a retras, azi, oferta, aşa cum ați convenit amândoi, în cazul în care ar fi apărut unele dificultăți. Le mai dă douăzeci şi patru de ore şi, dacă în acest răstimp lucrurile nu intră în normal, ia vineri avionul spre New York. Nu vrea să te deranjezi să-l mai suni. Mi-a spus că o să țină legătura cu noi – în oricare dintre variante. Dar nu are prea multe speranțe că încheie tranzacția. Are senzația că e kaput.

– Fir-ar să fie, asta chiar că e supărător! Ce achiziție bună ar fi fost pentru Consolidated. Nu ne rămâne decât să sperăm că o să se rezolve totul bine. Mai departe, Gaye.

– Sally Harte a dispărut, murmură Gaye, aruncându-i Paulei o privire plină de înțelegere.

– Proasta! Proastă mică şi rea ce e ea! strigă Paula, sărind în sus, de parcă ar fi înghiţit un par. I-am spus să nu dea buzna în Irlanda şi pun pariu că exact acolo s-a dus. Cine a telefonat? Unchiul Randolph?

– Nu, Emily. Unchiul Randolph a vorbit cu ea acum câteva ore. Emily tocmai pleca, atunci când a primit telefonul. Acum, e în drum spre oraş. După cum ştii, are o reuniune, mâine, la biroul Genret din Londra. Oricum după câte se pare, unchiul tău Randolph este turbat de furie, deşi Emily spune că a făcut tot ce a putut ca să-l calmeze. Emily crede că Vivienne îi ascunde ceva, că ştie unde s-a dus Sally, dar nu vrea să vorbească. A sugerat ca s-o abordezi tu pe Vivienne, când ai puţin timp liber.

Paula oftă din greu.

– Mă dau în vânt după sfatul lui Emily. De ce dracu' n-a vorbit ea cu Vivienne, cât era încă în Yorkshire! Asta-mi mai lipsea astăzi.

– Dar eu am rugat-o pe Emily să-şi facă timp un minut să discute cu Vivienne, însă a obiectat, explicându-mi că n-are nici un rost. Mi-a zis: „Spune-i Paulei că nu sunt atât de convingătoare ca ea" şi a închis telefonul, înainte să apuc să mai suflu o vorbă.

– Mda! Cele două femei schimbară priviri îngrijorate, Paula se uită în depărtare, concentrându-se asupra căminului, gânditoare, iar apoi buzele i se arcuiră în jos, denotând asprime şi hotărâre, iar ochii i se îngustară.

Urmărind-o îndeaproape, Gaye nu se putu abţine să nu se gândească la cât de mult semăna cu bunica ei în acest moment, spunându-şi: „Să dea Domnul să fie la fel de tare ca Emma Harte – aşa cum am ajuns cu toţii să credem."

Paula reveni cu privirea la asistenta ei.

– Am să o prind pe Vivienne mai târziu. Indiferent unde e Sally, nu o pot lua pe sus sau s-o forţez să facă aşa cum îi spun eu. În clipa de faţă, afacerile ocupă primul loc. Mai e ceva?

– John Cross a telefonat. E în Londra. A cerut o întâlnire. Mâine dimineață, dacă îți convine.

– O! exclamă Paula, dar nu era atât de surprinsă pe cât părea. Se aşteptase de câteva săptămâni ca şeful firmei Aire Communications să-i dea un semn de viață. Ea şi bunica ei ştiuseră prea bie că, până la urmă, o să vină în genunchi înapoi.

Gaye se holba la ea, încercând să-i ghicească expresia, care era de-a dreptul impenetrabilă.

– Cross a lăsat un număr de telefon, Paula, spuse ea, în sfârşit, rupând tăcerea. Ce vrei să faci? Ai un program destul de liber, mâine.

Ţuguindu-şi buzele şi clătinând din cap, Paula recunoscu:

– Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu... nu prea văd ce rost are să mă întâlnesc cu el. N-am nimic să-i spun acestui domn. Am să-ți comunic înainte de sfârşitul zilei.

– Verişoara ta Sarah s-a întors din Barbados şi vrea să te vadă. La patru, astăzi. Zice că trebuie să vină până la magazin să se întâlnească acolo cu clientul de confecții şi că ar putea să dea pe sus, pentru câteva minute. A fost destul de insistentă.

– S-a întors mai repede decât mă aşteptam. Aş face mai bine s-o văd. Nu poate fi ceva important, aşa că n-o să dureze foarte mult. Mai mult ca sigur că Sarah vrea să-mi povestească despre inaugurarea buticului şi al noului hotel, de săptămâna trecută. Cu asta am încheiat, Gaye?

– E destul, nu-i aşa? replică Gaye, cu asprime.

Paula se rezemă de spătarul scaunului, măsurând-o pe Gaye cu privirea.

– Îți place într-adevăr să fii asistenta mea? Sau ai prefera, totuşi, să fii secretara mea? Te pot retrograda, Gaye, dacă vrei. Vreau să fac întotdeauna plăcere, o tachină Paula, râzând, în ciuda nenumăratelor ei griji.

Gaye avu gentileţea de a râde şi ea.

– Scuză-mă că am fost atât de posacă. Şi să ştii, pe cuvânt, că îmi place la nebunie noua slujbă. În afară de asta, Sheila s-ar simţi jignită şi ofensată, dacă ar fi surghiunită din nou în funcţia de simplă secretară. E atât de mândră că lucrează direct cu tine. E foarte eficientă, nu-i aşa?

– Da, mulţumită pregătirii asidue pe care i-ai făcut-o în ultimii ani.

Sună telefonul. Privindu-l furioasă, Paula dădu din mână.

Ridicând receptorul, Gaye spuse pe ton tranşant:

– Biroul doamnei Fairley. Urmă o scurtă pauză, după care adăugă: E chiar aici. Dându-i telefonul, Gaye îi articulă pe muteşte: În regulă – e doar Alexander. Gaye ieşi repede din cameră.

– Cum te simţi din nou la vechea corvoadă? rosti Paula în receptor.

– Oribil, după două săptămâni de soare şi trândăveală în Sudul Franţei. Dar, dintr-un anumit punct de vedere, e o uşurare – nu trebuie s-o înfrunt pe maică-mea, îi răspunse Alexander, sarcastic, repezindu-se să-i spună: Vrei să iei masa cu mine diseară? Aş vrea să discut câteva lucruri cu tine.

– Ceva *grav?*

– Nu. Dar, interesant.

– De ce nu-mi spui acum? insistă Paula, stârnindu-i-se curiozitatea.

– Sunt prea ocupat. În plus, exact în două minute trebuie să încep o şedinţă. Având în vedere că suntem amândoi în oraş, singuri, m-am gândit că e o ocazie bună să ne întâlnim. Ţi-ar place să mâncăm la White Elephant?

– Pare o propunere tentantă. Îţi mulţumesc pentru invitaţie şi mă bucur să te văd, cu condiţia să fie în jur de nouă. Trebuie să lucrez până mai târziu.

– Şi alţii la fel. Nouă e excelent. Să vin să te iau la Belgrave Square? Pe la opt şi jumătate?

– Perfect. A! Sandy, fă bine şi rezervă o masă pentru trei persoane. Sora ta e în drum spre Londra şi sunt sigură că Emily o să insiste să vină cu noi.

– Câtă dreptate ai! Domnişoara „Băgăreaţa" nu lipseşte de nicăieri, îi răspunse el, râzând sec. Ne vedem mai târziu.

Paula se ridică şi rămase în picioare, cu spatele la cămin. Vremea se răcise în ultimele zile şi, imediat ce în aer începea să se simtă cât de cât frigul de toamnă, focul era automat aprins în fiecare dimineaţă, aşa cum se obişnuia de ani de zile. Paula era mulţumită că deprinderile tradiţionale ale Emmei se perpetuau neschimbate. Dintr-o dată o luă cu frig, iar focul puternic o încălzea, dând totodată un aspect vesel încăperii frumoase.

Se încruntă de una singură, revenind cu gândul la Dale Stevens. Nu era ceva neobişnuit ca el să ţină permanent legătura cu ea, având în vedere că era reprezentanta bunicii la Sitex. Emma, care, deţinând patruzeci şi doi la sută din acţiuni, era unicul acţionar important, fusese întotdeauna o forţă în compania petrolieră şi unul dintre membrii consiliului de administraţie. Acum, când Paula îi ţinea locul, Dale se consulta cu ea de câteva ori pe lună. Pe de altă parte, telefonul din această după-amiază nu era, după toate aparenţele, ceva de rutină. Gaye sesizase o nuanţă de îngrijorare în vocea lui, iar ea avea încredere în discernământul lui Gaye. La urma urmei, redutabila Sloane fusese cea care descoperise complotul împotriva bunicii, anul trecut. Brusc Paula se gândi că probabil Dale are probleme cu faţiunea lui Harry Marriott, din consiliul de administraţie. Acesta fusese partenerul bunicului ei, când Paul McGill fondase societatea Sydney-Texas Oil, în perioada anilor '20, şi întotdeauna se dovedise a fi o persoană dificilă. Emma izbutise să-l propulseze în funcţia de preşedinte al consiliului de administraţie, în ianuarie 1968, manevrându-i pe ceilalţi membri să facă

după voia ei. Votaseră împreună cu ea şi îl angajaseră pe Dale Stevens, un protejat al Emmei, ca nou manager. Cu toate acestea, câțiva membri ai consiliului, prieteni de-ai lui Marriott, nu-l puteau suferi pe Dale, iar Paula ajunse la concluzia că era foarte probabil ca aceştia să-i facă viața imposibilă lui Stevens.

„La dracu', înjură ea în gând. Tare aş vrea să dau de el înainte de ora şase." Paula se uită la ceas. Era trei şi jumătate. Încă două ore şi jumătate de aşteptat. În fine, cel puțin avea timp să semneze scrisorile, să parcurgă rapoartele interne ale societății, îngrămădite într-un teanc pe biroul ei, şi să vorbească şi cu Vivienne Harte, înainte ca Sarah Lowther să-şi facă apariția.

Întorcându-se la birou, Paula răsfoi rapoartele, observă că unele dintre ele ridicau probleme prea complicate pentru a fi expediate în grabă, pe acestea punându-le deoparte. După ce semnă corespondența de dimineață, telefonă la Conacul Allington, în Middleham.

– Bună, Vivienne, spuse Paula, când îi răspunse verişoara ei. Ce mai faci?

– A! Paula! Bună. Destul de bine, dar tu?

– Cam îngrijorată, Vivienne. Tocmai am aflat că....

– Dacă dai telefon în legătură cu Sally, n-am să-ți spun unde e! *I-am promis.* Tăticul n-a scos nimic de la mine şi nici tu n-ai să reuşeşti.

Paula îi spuse cu fermitate:

– Uite ce e, Vivienne, sunt sigură că Sally nu s-ar supăra dacă îmi spui mie. Eu sunt...

– Ba da, o întrerupse Vivienne, aprinzându-se. Nu vrea să ştie nimeni unde s-a dus. Nici măcar tu. Te rog, nu mă bate la cap, punându-mă în situația asta îngrozitoare.

– Mie *poți* să-mi spui... Uite, n-am să suflu o vorbă tatălui tău şi, de altfel, nimănui, nici chiar lui Winston, când o să mă sune mai târziu. Fii sigură că o să mă țin de cuvânt.

– Nu, nu ştiu... vrei în schimb ca *eu* să nu-mi respect cuvântul dat, i-o întoarse Vivienne. Biata mea surioară este ca o pasăre rănită, complet epuizată, şi are nevoie de puţină linişte şi odihnă. De duminică seara încoace, tăticu' s-a tot răstit şi răţoit la ea.

– Îmi pare rău de asta. Haide, nu-i nevoie să-mi spui unde este, dar eşti de acord să-mi spui unde *nu* este?

– Cum adică? o întrebă Vivienne, arţăgoasă.

– Dacă numesc un loc unde Sally *nu* s-a dus, îmi spui? Tot ce trebuie să zici e „nu"

Vivienne râse înăbuşit.

– Încerci să mă prinzi, Paula. Dacă tac când pronunţi o anumită denumire, ai să ştii imediat unde se află. Vivienne râse din nou, în aparat răsunând vocea ei plină de neîncredere. Crezi că sunt proastă? Sau fleaţă? N-am venit cu pluta, să ştii!

– Trebuie neapărat să aflu unde se ascunde sora ta, se răţoi Paula, enervându-se, şi asta dintr-o mulţime de motive, pe care n-am de gând să ţi le înşir ţie.

– Nu-mi vorbi de parcă aş fi o puştoaică. Am nouăsprezece ani, ţipă Vivienne, ieşindu-şi şi ea din fire.

Paula oftă.

– Hai să nu ne certăm, Viv, şi pot doar să-ţi spun... dacă Sally s-a dus glonţ în Irlanda, e mai proastă decât îmi închipuiam, fiindcă n-o să creeze decât probleme, ei şi lui Anthony.

– Cum poţi să spui că Sally e *proastă!* Bineînţeles că nu-i atât de idioată încât să se ducă în Irlanda... Vivienne se opri din scurt.

„Am reuşit," se gândi Paula, zâmbind uşor. Subterfugiul ei ţinuse. Spuse:

– Dacă Sally îţi dă cumva telefon, spune-i că iau cina cu Alexander şi Emily, la restaurantul „White Elephant" În cazul în care vrea şi ea să vină.

– Trebuie să te las, Paula, îi zise Vivienne, grăbită, după o scurtă pauză. Tăticul are nevoie de mine la grajduri. Aşa că, la revedere.

– Transmite-i lui Sally să ia legătura cu mine, în caz că are nevoie de ceva. La revedere, dragă Vivienne.

Câteva clipe, Paula se uită lung la telefon, meditând la conversaţia lor. Deci, Sally nu era în Irlanda. Mai mult ca sigur, nici în Londra, având în vedere că oraşul nu-i plăcea. Să fie, oare, încă în Yorkshire? Dacă da, atunci unde? Îi răsună în minte o frază pe care o rostise Vivienne. O comparase pe sora ei cu o „pasăre rănită" Ò figură de stil, pentru a reda starea lui Sally? Sau să fi fost, poate, o asociere involuntară în mintea fetei? Păsările rănite încearcă să se întoarcă la cuiburile lor... Heron's Nest? *Bineînţeles.* Sally era moartă după Scarborough şi multe dintre picturile ei reproduceau locurile unde petrecuseră atâta timp, când erau copii. „Acolo m-aş duce şi eu, dacă aş vrea să mă ascund," îşi zise Paula. Este accesibil, confortabil, camera e întotdeauna plină, iar bătrâna doamnă Bonnyface are un rând de chei.

Ridicând receptorul, Paula începu să formeze numărul de la Heron's Nest, apoi se răzgândi. Ar fi infinit de bine ca, pentru moment, s-o lase pe Sally în pace. N-avea importanţă dacă era sau nu în Scarborough. Esenţial era că nu se afla prin preajma ţinutului Clonloughlin, iar la acest gând se simţi mai liniştită în privinţa lui Sally Harte, la care ţinea extrem de mult.

– Paula?

– Da, Gaye? întrebă Paula, aplecându-se spre interfon.

– A venit Sarah.

– Pofteşte-o, te rog, înăuntru, Gaye.

O clipă mai târziu, Sarah Lowther intra în cameră, expresia hotărâtă de pe faţa ei palidă şi pistruiată armonizându-se cu paşii decişi. Purta un compleu de gabardină, verde sticlă, cu o croială atât de reuşită, încât îi avantaja cum nu se putea mai bine silueta destul de

plinuță. Totodată, culoarea contrasta plăcut cu părul ei roşcat, ale cărui onduleuri bogate îi încadrau bine chipul, îndulcindu-i trăsăturile lătărețe, dar destul de atrăgătoare.

– Bună, Paula, spuse ea pe un ton vioi, oprindu-se în mijlocul încăperii. Arăți bine. Mai suplă decât oricând. Nu ştiu cum reuşeşti... eu mă chinui grozav să dau jos câteva grame.

Paula zâmbi cu jumătate de gură şi, prefăcându-se că nu ia în seamă remarca personală, îi spuse:

– Bine ai venit, Sarah. Ocolind biroul, îşi sărută verişoara pe obraz. Hai să stăm jos, acolo, lângă foc. Vrei o cană cu ceai?

– Nu. Mulțumesc frumos. Sarah se întoarse cu eleganță pe tocurile înalte de la pantofi şi se îndreptă spre canapea. Instalându-se în colțul cel mai apropiat de cămin, se rezemă de spătar, îşi puse picior peste picior şi îşi netezi fusta. O măsură pe Paula cu privirea, admirând simplitatea şi eleganța rochiei de lână de un roşu purpuriu închis. Era o minunăție şi, în calitatea ei de şef al departamentului de modă de la Întreprinderile Harte, Sarah îşi dădu seama că provenea de la Yves Saint-Laurent. Renunțând la complimentul care îi venise pe buze, zise:

– Jonathan mi-a spus că ăia din Irlanda se omoară unii pe alții... Mă mir că bunica nu s-a întors aici val-vârtej.

– Nu vorbeşti prea frumos despre Anthony, Sarah, o mustră Paula, cu blândețe, încruntându-se şi aşezându-se pe un scaun. Moartea lui Min a fost un accident şi *de ce* să vină buni înapoi? Totul o să se termine cu bine în sfârşit, mâine, pe vremea asta.

Sarah îi aruncă Paulei o privire ciudată, ridicând din sprâncenele roşcate:

– Să sperăm că ai dreptate.

– Povesteşte-mi despre inaugurarea noului hotel şi a primului nostru boutique, îi zise Paula, schimbând subiectul.

Sarah tăcea.

Paula insistă:

– Haide, abia aştept să aflu cum a fost.

– Totul s-a desfăşurat bine, spuse Sarah, în cele din urmă. Dar, ce, se putea să fie şi altfel? M-am tot chinuit luni de zile, muncind din greu, ca să mă asigur că totul va fi cum trebuie. Ca să fiu sinceră, toată deplasarea asta a fost un adevărat calvar. Am stat în picioare de dimineaţă până a doua zi. Miranda era ocupată cu hotelul, aşa că eu a trebuit să mă pun serios pe treabă, să supraveghez despachetatul şi călcatul rochiilor, să mă ocup de decorarea vitrinelor, să creez aranjamente interioare atractive, bodogăni ea. Dar mărfurile pe care le-am ales s-au dovedit a fi cum nu se poate mai potrivite, asta chiar dacă mă laud singură. Rochiile mele Lady Hamilton şi vestimentaţia de vacanţă au plăcut tuturor. Toţi au declarat că ţesăturile sunt fine, culorile fantastice, iar desenele trăsnet. Cumpărătorii ne-au invadat, din ziua în care am deschis magazinul, aşa că, probabil, o să realizăm afaceri excelente tot sezonul.

– Vai! Ce bucuroasă sunt, zise Paula, entuziasmată, hotărându-se să nu bage în seamă remarcile lui Sarah despre contribuţia ei la butic, care, ce-i drept, fusese neglijabilă. O întrebă: Ce mai face Merry?

– Bine, presupun. N-am prea văzut-o. Familia O'Neill a invitat un avion întreg cu celebrităţi, la gala de inaugurare a hotelului, la sfârşitul săptămânii. Aşa că, firește, era ocupată să dea bună ziua tuturor acestor personalităţi renumite.

Paula tresări la această observaţie, pe care o consideră răutăcioasă şi nepotrivită, dar trecu, înţeleaptă peste ea.

– A venit şi Shane, cu avionul, de la New York?

– Da.

– Şi?

– Şi ce? întrebă Sarah, pe un ton brusc arţăgos. Se uită la Paula, provocatoare, cu un aer rece.

Şocată dintr-o dată de expresia de antipatie a lui Sarah, Paula, surprinsă, avu o reacţie de respingere. Deşi se simţea descumpănită, izbuti să spună:

– I-ai întâlnit, desigur, pe Shane şi pe unchiul Bryan? Se prea poate ca Merry să nu-şi fi văzut capul de treabă, ca şefă de protocol, dar nu pot să cred că familia O'Neill nu te-a băgat în seamă. La urma urmei, suntem ca şi rude şi n-ar face ei aşa ceva.

– A, da, am fost invitată la seratele de gală. Dar eram în general prea extenuată, ca să le mai gust. Nu prea m-am distrat. Partea asta a cam fost un fiasco.

Sarah îşi aţinti privirea asupra focului, amintindu-şi weekend-ul acela îngrozitor, când se simţise jenată şi profund dezamăgită. Shane fusese atât de crud, ignorând-o aproape tot timpul. Iar când catadicsise să o bage în seamă, se arătase indiferent, cumplit de dezinteresat de ea ca femeie. Cu Paula nu s-ar fi purtat atât de mizerabil, se gândi ea, amărâtă, închizându-se în sinea ei. Imaginea chipului lui i se ivi, dintre flăcări, în faţa ochilor, cu o expresie de imensă pasiune şi dragoste. Clipi din ochi, vroind să-şi alunge himera din minte. Acea expresie nu fusese pentru ea, ci pentru Paula... în ziua cumplită a botezului... nu avea să uite niciodată expresia lui sau evenimentul acela. Abia atunci îşi dăduse ea seama, îngrozită şi disperată, că Shane O'Neill o iubea pe Paula Fairley. „Acesta este adevăratul motiv pentru care nu-şi găseşte timp pentru mine, îşi zise ea în gând. Lua-o-ar naiba pe Paula. Nu pot s-o sufăr" Pe Sarah o cuprinse pe neaşteptate gelozia, atât de puternic, încât rămase cu faţa întoarsă, încercând să-i treacă acest sentiment şi simţindu-se că o ia cu leşin şi i se face rău de la stomac.

– Da, îmi pare rău că nu te-ai simţit bine, murmură Paula, străduindu-se să fie drăguţă, întrebându-se totuşi

ce făcuse pentru a genera o asemenea antipatie din partea lui Sarah. Paula se rezemă de spătarul scaunului, îngustându-şi privirea, gânditoare. N-avea nici un motiv să creadă că Sarah o minţise în legătură cu ceremoniile de la sfârşitul săptămânii, dar ezita. Reflectă la remarcile auto-laudative ale lui Sarah, la tonul încântat, când îi vorbise despre munca ei grea. Ce mult exagera!

Paula nu putu rezista tentaţiei de a mai adăuga:

– Aşadar munca a fost istovitoare – dar, să ştii, Sarah, aşa e comerţul. Şi, hai s-o spunem pe-a dreaptă, *tu* ai fost cea care ai insistat să te duci în Barbados. Dacă eu...

– Şi, bine am făcut, nu-i aşa? interveni Sarah, tranşant, smulgându-şi privirile de la foc şi întorcând capul, furioasă, spre Paula. Cineva trebuia să se ocupe şi de organizare. Ne-am fi trezit într-o mare încurcătură, dacă ne-am fi bazat pe Merry, având în vedere felul cum s-a sustras de la îndatoririle ei. Sau dacă am fi lăsat lucrurile la voia întâmplării, aşa cum vroiai tu.

Paula rămase şi mai uluită de această critică şi de agresivitatea subînţeleasă în acest comentariu. Dar, nevrând s-o lase pe Sarah să aibă ultimul cuvânt, spuse pe un ton destul de tăios:

– Eşti nedreaptă. N-am avut nici o intenţie să las totul la voia întâmplării. Intenţionam să mă duc chiar eu acolo, până să te apuci tu să faci atâta tevatură că vrei să mergi. Oricum, nu trebuie să-ţi faci probleme cu celelalte boutiqueuri. Am angajat-o pe Melanie Redfern, de la Harvey Nichols. Începe lucrul de săptămâna viitoare. O să răspundă de toate magazinele Harte din hotelurile O'Neill şi o să lucreze direct cu mine. Şi cu Merry, bineînţeles.

– Am priceput. Sarah îşi schimbă poziţia şi îşi drese glasul. De fapt, principalul motiv pentru care am venit să te văd astăzi este pentru a-ţi face o ofertă.

– O *ofertă?* Paula se încordă, întrebându-se ce îi pregătea Sarah.

– Da. Aş vrea să cumpăr boutique-urile pentru departamentul meu. N-o să fie nici o problemă cu banii. Avem tone de bani lichizi disponibili. Vezi tu, ţinând seama cât sunt de implicată în aceste magazine, mi-ar plăcea să le am sub egida mea, ca parte a departamentului Lady Hamilton Clothes. Aşa că, spune-mi preţul – sunt pregătită să fac faţă.

Deşi ridicola propunere a lui Sarah o lăsase pur şi simpu perplexă, Paula îi replică repede:

– Chiar dacă aş vrea, n-aş putea s-o fac, după cum ştii şi tu prea bine. Boutique-urile aparţin lanţului de magazine universale Harte.

Sarah se holbă la Paula. Expresia i se înăspri.

– Şi ce dacă – îţi ofer o modalitate simplă de a obţine un profit rapid. Şi încă unul mare. Nu văd de ce nu ţi-ar conveni, având în vedere că eşti mereu cu ochii lipiţi pe balanţa de venituri.

– Aş vrea să-ţi reamintesc că lanţul Harte este o companie publică, exclamă Paula, gândindu-se că verişoara ei şi-a ieşit din minţi. Dacă nu ţi-ai dat seama, cum, să ştii că trebuie să dau socoteală acţionarilor şi consiliului de conducere.

Sarah zâmbi strâmb.

– Nu mă lua pe mine cu consiliul de companie Harte! Ştim cu toţii ce înseamnă, draga mea. Constă din bunica, tu, părinţii tăi, Alexander şi o mână de ramoliţi, care fac tot ce le spui tu. Dacă ai vrea într-adevăr, mi-ai putea vinde boutique-urile. Decizia îşi aparţine. Nu mă face pe mine să cred că e altfel. Cosiliul acesta va fi de acord cu orice dorinţă a ta, aşa cum au făcut cu toţii întotdeauna, când era bunica. Îi avea pe toţi membrii consiliului la degetul mic, la fel ca şi tine.

Paula o ţintui pe verişoara ei cu o privire extrem de rece, iar tonul vocii sună la fel de glacial, când i se adresă:

– Harte a investit o grămadă de bani în noile magazine, iar eu, personal, de luni de zile am dedicat enorm de mult timp şi efort, pentru acest proiect. Prin urmare, n-am nici cea mai mică intenţie de a ţi le vinde ţie, şi nimănui altcuiva, chiar dacă membrii consiliului ar fi de acord cu vânzarea, ceea ce, crede-mă, nu ar face-o, cel puţin în etapa actuală. Înţelegi, Sarah, eu vreau boutiqueurile pentru compania Harte, sunt o parte din programul nostru de dezvoltare şi extindere. De asemenea, eu...

– Efortul *tău!* ţipă Sarah, cramponându-se de acest amănunt. Mă faci să râd. Am muncit mult mai mult decât tine şi eu am selectat toate mărfurile. Având în vedere această situaţie, drept ar fi...

– Încetează! o avertiză Paula, cu o vădită expresie de enervare şi supărare pe chip. N-am să-mi pierd vremea ascultându-te cum baţi câmpii, Sarah. Ai un tupeu fantastic. Dai buzna aici, începi să mă critici, apoi încerci să-ţi atribui meritul pentru succesul magazinului din Barbados... ceea ce, în clipa de faţă, este discutabil. Numai timpul ne va spune dacă este o reuşită. Dar, revenind la eforturile *tale,* cred că eşti cam neobrăzată. Întâmplarea face că Emily s-a zbătut mult mai mult decât tine pentru noi. Ea a achiziţionat fiecare accesoriu, ceea ce nu e lucru de nimic, şi, dacă îmi aduc bine aminte, *eu* am ales toate confecţiile pentru plajă. Mai mult, Merry şi cu mine am selectat toate confecţiile de la firma ta – nu *tu.* Recunosc că tu ne-ai pus la dispoziţie cele mai bune modele de la Lady Hamilton, că ai creat toaletele speciale de seară şi că, poate, ai muncit cu conştiinciozitate în ultimele zece zile. Totuşi, contribuţia ta la primul boutique a fost minoră, efectiv *minoră.*

Paula se ridică în picioare, se îndreptă spre birou şi se aşeză jos, la locul ei. Încheie pe un ton liniştit:

– Cât priveşte tentativa ta de a cumpăra boutique-urile de la Compania Harte... Clătină din cap, minunându-se.

Nu pot decât să adaug că asta este cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viața mea, mai ales că vine de la tine, când tu știi, mai bine decât toți, cum a structurat bunica totul. Uite, dacă vrei să te implici într-un nou proiect, poate reușim să ne punem împreună mintea la contribuție.... Paula se opri, regretându-și imediat pornirea împăciuitoare. Răceala lui Sarah era mai evidentă decât oricând.

Sarah se ridică în picioare, fără să scoată o vorbă. O luă drept spre birou, ajungând față în față cu Paula

Pe un ton liniștit și neobișnuit de sigur, Sarah îi spuse:

– S-ar putea prea bine ca bunica să aibă alte idei în legătură cu boutique-urile. Poate chiar îi place ideea să mi le vândă mie – te-ai gândit la asta? Nedându-i Paulei ocazia să-i răspundă, continuă, în același fel ciudat de calm: Bunica n-a murit încă și, după câte o cunosc eu, pun pariu că n-a semnat până acum transferul, în favoarea ta, al celor șaptezeci de acțiuni pe care le deține în comapania Harte. O! nu, se mai agață încă de ele, sunt foarte sigură, șireată cum e. Așadar, din punctul meu de vedere, tot ea e șefă aici. Vreau să înțelegi un lucru... Nu voi lăsa lucrurile așa. În privința ta. Ah nu, nici în ruptul capului. Sunt ferm decisă să-i telexez bunicii. Chiar astăzi, Paula. Am s-o informez despre întâlnirea noastră, despre oferta mea și refuzul tău. O să vedem noi atunci cine conduce într-adevăr magazinele Harte.

Ochii întristați ai Paulei îi aruncară o privire plină de regret.

– Trimte-i un telex. Și zece, dacă vrei. Tot n-ai să realizezi nimic...

– Nu ești singura nepoată a Emmei Harte, i-o tăie Sarah, pe un ton mușcător. Deși așa s-ar putea crede, după felul în care te porți.

– Sarah, hai să nu ne certăm! Te porți copilărește, ai știut dintotdeauna că societatea Harte este o firmă publică... Fraza Paulei rămase suspendată în aer. Sarah ieșise din cameră. Ușa se închise încetișor în urma ei.

Paula se holbă după ea, clătinând iar din cap, fără să-şi fi revenit complet din uimirea provocată de propunerea absurdă a lui Sarah şi de atitudinea ei irațională. Oftă încetişor. Nu trecuseră decât două săptămâni de când îi spusese lui Emily că de la plecarea bunicii lor, în mai, liniştea domnise cu desăvârşire.

„M-am pripit cu această afirmație," se gândi Paula, acum, descoperind că ceea ce o deranjase cel mai tare, din toată întâlnirea, fusese aversiunea ostentativă pe care Sarah o afişase la adresa ei. Continuând să mediteze la neaşteptata ostilitate manifestată de verişoara ei, Paula se întrebă dacă nu cumva acesta fusese semnalul începerii unui război fățiş.

CAPITOLUL 26

Emily era plină de venerație.

– Uită-te la toaleta asta de seară. Era absolut divină, zise ea aproape în şoaptă, ridicând rochia din cutia uriaşă căptuşită cu mai multe straturi de hârtie de mătase.

Alexander, tolănit pe pat într-una din camerele de oaspeți ale apartamentului Emmei, din Belgrave Square, încuviință din cap.

Şi pare a fi în perfectă stare. Un zâmbet plin de afecțiune i se ivi pe chipul serios, văzând-o pe Emily patinând spre mijlocul încăperii, cu rochia lipită de corp în fața ei, foarte atentă.

Era o rochie colantă lungă, din mătase turcoaz, brodată peste tot cu mii de mărgele micuțe, în nuanțe de bleu pal şi de verde smarald. Emily se mişcă uşor, iar rochia se undui, mărgelele schimbându-şi imediat culoarea, sub reflexele luminii. Efectul era amețitor.

Aplecându-şi capul într-o parte şi continuând să-şi privească atent sora, Alexander spuse:

– Ştii, are toate culorile mării din Sudul Franței, vara, şi nici nu ştii cât de bine ți se potriveşte cu ochii, Emily. Ce păcat că n-o poți păstra pentru tine. Nu-i deloc demodată.

– O! ştiu, şi tare mi-ar mai plăcea, dar zău e cu mult prea valoroasă. Oricum, n-aş putea să-i fac aşa ceva Paulei. Are nevoie de rochie pentru expoziția ei de modă din ianuarie.

– Ce nume i-a găsit?

– Se gândeşte să-i spună „Fashion Fantasia", cu subtitlul „Cincizeci de ani de Eleganță şi Rafinament." Mie îmi place, ție nu?

– Ba da. O urmări pe Emily, care împacheta cu pricepere rochia şi o puse în cutie, acoperind-o cu hârtia de mătase, făcând următoarea remarcă: Închipuie-ți că bunica a păstrat rochia de seară în toți aceşti ani. Are cel puțin patruzeci şi cinci de ani şi pute teribil a naftalină. Strâmbă din nas dezgustat, apoi adăugă: Dar pun pariu că bunicuța noastră arată trăsnet în ea, cu părul ei roşcat-auriu şi cu ochii verzi.

Emily îşi ridică imediat capul blond.

– Mamă Doamne! Cred că ai dreptate şi în privința vechimii. Exact înainte să plece, bunica ne-a spus că o s-o găsim într-unul dintre dulapurile ei de cedru, de la primul etaj, împreună cu alte haine. Buni ne-a spus că a purtat-o prima dată la dineul dansant pe care l-a dat în cinstea unchiului Frank şi a mătuşii Natalie, când s-au logodit. Punând capacul pe cutie, Emily îl aşează mai bine, bătându-l uşor cu mâinile, apoi se uită la fratele ei. Ştii, mai există şi o pereche de pantofi verzi de saten, marca Pinet, asortați cu rochia, şi aceştia în stare excelentă. Arată de parcă n-au fost purtați decât o dată sau de două ori.

– Da, totul a fost păstrat cu atâta grijă, remarcă Alexander, gândindu-se la simțul de cumpărare, de-a

dreptul legendar, al bunicii lui, întotdeauna teribil de prevăzătoare. Aruncându-şi picioarele jos din pat, se îndreptă cu paşi mărunţi spre suportul lung de metal, pentru haine, plasat, lângă fereastră şi îşi plimbă mâna printre ele. Uitându-se la etichetele taioarelor, rochiilor şi ale toaletelor de seară, citi cu voce tare: Chanel, Vionet, Balenciaga, Molyneaux... toate sunt ca noi, Emily, şi mai mult ca sigur datează de prin anii '20 sau '30.

– Aşa e, motiv pentru care sunt esenţiale pentru expoziţie. Şi alte femei, renumite pentru eleganţa lor – de pe lista „celor mai bine îmbrăcate doamne"–, îi împrumută Paulei toalete similare, acceptând cu toatele invitaţia pe care le-a făcut-o de a veni la cocteilul de la magazin, care va avea loc în seara în care expoziţia se deschide pentru public.

Emily traversă încăperea spre masa de toaletă, luă o foaie bătută la maşină, făcu o însemnare, punând apoi hârtia la loc în mapă, după care zise:

– Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut companie, Sandy, în timp ce eu am verificat totul. Hai să mergem jos, asta-i tot ce aveam de făcut în seara asta. I-am promis Paulei să o ajut să aranjeze restul hainelor, în acest week-end, având în vedere că ea nu-şi mai vede capul de treabă.

– Apropo ea unde e? o întrebă Alexander, ieşind din camera de oaspeţi, după Emily, şi urmărind-o la al doilea etaj. Să nu-mi spui că e încă la magazin.

– O! nu, e aici, îi spuse Emily, peste umăr, coborând scara în pas vioi. După ce am despachetat hainele şi le-am atârnat, ca să vedem dacă nu e nevoie de mici reparaţii, s-a dus să-şi schimbe rochia. Probabil că a intrat puţin şi în camera copiilor.

Alexander împinse uşa de la sufragerie, păşind înăuntru şi el, după Emily.

– Sunt şi copiii aici? întrebă el, surprins.

– Da, şi Nora. Paula i-a adus în oraş cu ea, luni după-amiază. Vai, ia uită-te Sandy, ce cumsecade e

bătrânul Parker, a scos o sticlă de vin alb pentru noi. Vrei să bem un pahar, acum? Se repezi spre consolă.

– De ce nu? Mulţumesc, Emily. Se aşeză pe un scaun, lângă cămin, îşi încrucişă picioarele lungi şi îşi aprinse o ţigară, urmărind-o pe sora lui cum turna vinul. Deşi Emily era de statură mijlocie, el o considera scundă, poate din cauza faptului că avea o constituţie atât de delicată şi de gingaş proporţionată. Dădu din cap, ca pentru el. În ultimii ani, Emily devenise o tânără foarte frumoasă. Cât de răutăcioşi fuseseră el şi verii lui Emily, când erau mici, tachinând-o din cauza enormei ei pofte de mâncare şi pentru că avea corpul umflat ca un balon, botezând-o „Găluşcă". „Astă-seară nu mai era deloc ca un buflei; în rochia de lână roz, care îi venea atât de bine, semăna cu o păpuşă vie de porţelan. „Ce mai păpuşă", adăugă el, în gând, reflectând la extraordinara ei energie fizică şi psihică şi întrebându-se, aşa cum i se întâmpla de atâtea ori, de unde îi venea atâta putere. Bunica lor. Categoric, nu era o caracteristică pe care ar fi putut s-o moştenească de la părinţii lor. Mama lor era indolentă, plictisită, o persoană cu poziţie în societate, dar răzgâiată şi fără nici o idee serioasă în cap. Tatăl lor era o căzătură, care de fapt nu reuşise nimic niciodată, eternul ratat" Bietul tăticu', se gândi el, nu încape nici o îndoială că e cel mai drăguţ, cel mai bun tip pe care îl cunosc. Alexander îşi reaminti să-l sune pe tatăl lui a doua zi, pentru a fixa o întâlnire la masa de prânz sau de seară. În ultima vreme, se văzuseră cam rar.

– Ei drăcie, Sandy, de sus nici n-am observat cât de frumos eşti bronzat, remarcă Emily, aducându-i paharul de vin şi studiindu-l de aproape. Se trânti pe scaunul din faţa lui. Arăţi splendid, zău. Ar trebui să stai mai des la soare.

– Ce! Şi să las compania Harte să se ducă de râpă?! Pentru nimic în lume. Îşi ridică paharul. *Santé.*

– Noroc, zise Emily şi, după ce sorbi o înghiţitură, îl întrebă: Pe unde-i Mag?

– S-a dus azi dimineață în Scoția să vadă un pavilion de vânătoare, care este de vânzare. Proprietarul vrea ca antrepriza imobiliară la care lucrează ea să se ocupe de vânzare, așa că Maggie o să fie plimbată, cu pompă, peste tot. Dacă îi place, proprietatea va fi inclusă în cataloagele lor. Deși, Dumnezeu știe cine cumpără așa ceva. Cui dracu' îi mai trebuie, în ziua de astăzi, un pavilion de vânătoare?

– Poate vreunui american bogat, îi sugeră Emily. Ați fixat data căsătoriei?

– Iunie... posibil.

– Nu e drept! se văicări Emily, scăpărând din ochi. Știi prea bine că Winston și cu mine ne căsătorim tot în iunie. Vezi mai bine ca Maggie să se consulte cu mine, înainte să stabiliți o dată exactă.

– Am putea face nunți duble, îi spuse el și izbucni în râs, văzându-i expresia. De ce te uiți așa le mine?

– Dacă nu știi, atunci nici n-am să-ți spun, i-o întoarse ea, supărată. Pe de altă parte, poate că ar trebui.

– Consideră că n-am spus nimic. Oricum, să știi că nu vorbeam serios.

– Ba da, vorbeai, și am să-ți spun, îl anunță Emily. Există trei motive temeinice. Unu... orice mireasă vrea să fie centrul atenției în ziua nunții ei și categoric nu poate, dacă mai mișună pe-acolo o altă mireasă. Doi... bunica ar face o criză, fiindcă i s-ar părea o dulcegărie de prost gust. Trei... n-o putem dezamăgi pe buni, care abia așteaptă să organizeze *două* nunți mărețe, nemaipomenite și nemaivăzute, cum scrie la carte, cu tot tacâmul, vara viitoare.

– M-ai convins, Emily – e exclus să mai facem nunți duble, îi răspunse el, pe un ton de tachinare. Se potoli, însă, aproape imediat, trase din țigară, o stinse repede, cu gesturi neașteptat de nervoase.

Nescăpându-i nimic, ca de obicei, Emily exclamă:

– S-a întâmplat ceva?

– Se prea poate ca Paula să fi izbutit să înăbuşe în faşă un scandal, acolo în Irlanda, dar, tare mi-e teamă că mai avem unul, pe un punct de a exploda. E...

– *Scandal,* repetă Paula, încet, intrând în cameră. Închise uşa şi rămase în picioare, uitându-se fix la Alexander şi la Emily, cu expresie îngrijorată.

– Paula, zise Alexander, ridicându-se şi ducându-se s-o salute, cu afecţiune. Hai să-ţi dau un pahar cu vin şi să stăm la o şuetă mică, înainte să ne ducem la „White Elephant."

Paula se aşeză pe canapea, urmărindu-l cu privirea prin cameră. Uitându-se încruntată la el, îl întrebă:

– Ce fel de scandal, Sandy?

Îi aduse băutura şi se întoarse la locul lui.

– Tot maică-mea... îmi pare rău că sunt nevoit să vă spun şi vouă. Ochii îngrijoraţi i se plimbară de la Paula la Emily. M-a sunat azi dimineaţă de la Paris; părea de-a dreptul isterică. După câte se pare, Gianni Ravioli...

– Nu fi scârbos, îl certă Emily, De câte ori trebuie să-ţi mai spun că îl chemă „Ravello" şi, în fond, Gianni e un drăguţ.

– a început formalităţile de divorţ, continuă Alexander, pe un ton mai puternic, după ce îi aruncă lui Emily o privire dojenitoare, şi ea e pe punctul s-o lase nervii, sau cel puţin aşa afirmă...

– Dar, la ce dracu' se mai putea aştepta, interveni Emily, din nou. N-a fost ea cea care a fugit cu urâciosul ăla de Frog!?

– Dacă ai să mă tot întrerupi, n-o să mai ajungem niciodată la masă, îi atrase atenţia Alexander, făcându-i cu degetul sorei lui. Pe scurt, mama e disperată din cauza inflexibilităţii lui Gianni. Înţelegi, deşi i-a servit proba pe tavă, el refuză să îl menţioneze pe Marc Deboyne.

– De ce? întrebă Emily, trezindu-i-se curiozitatea.

– Dar pe cine menţionează el? E limpede că asta o deranjează pe maică-ta, spuse Paula.

Alexander îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Deşteaptă fată, asta era. Urmă o scurtă pauză, după care el, continuă, extrem de liniştit: Se pare că are de gând să citeze o serie de miniştri de stat. Draga de mămica, i-a luat la rând pe cei din guvern, ca şi cum ar fi schimbat ciorapii.

– Glumeşti, ţipă Paula, holbându-se la el, uimită şi alarmată.

– Ce mult aş vrea! zise Alexander, mâhnindu-se tot mai mult la gândul consecinţelor adulterului mamei lui, imaginându-şi situaţia jenantă în care se va afla familia, în special bunica lui. *O să se consume cumplit.*

Emily stătea ca pe ghimpi. Căscă ochii mari şi ţipă ascuţit:

– Amicii unchiului Robin, pun rămăşag! Gemând teatral, îşi dădu ochii peste cap. Parcă şi văd titlu cu litere de-o şchioapă, din „Daily Mirror": Un conte italian citează întreg guvernul britanic în proces public de divorţ. Sau, ce zici de asta, în *News of the World:* O persoană de vază mizează totul pe Guvern. Ziarele vor scoate un număr de pomină, din toată porcăria asta! Se uită chiorâş la ei, cu răutate.

Paulei i se răsuciră buzele fără să vrea, şi nu se putu abţine să nu râdă, cu toată supărarea pe care i-o provocase mătuşa ei şi în ciuda gravităţii situaţiei.

– Încetează, Emily, eşti imposibilă. Paula încercă să-şi înăbuşe râsul incipient, care ştia că, parţial, îi izvora din starea de nervozitate din această seară.

Alexander, care nu se amuza deloc, se uită furios la amândouă.

– Să ştiţi că nu-i deloc distractiv... Se întrerupse, clătinând din cap, nemaigăsindu-şi, dintr-o dată, cuvintele. De când maică-sa îi telefonase, de dimineaţă, era în continuă agitaţie. Ca şi pe Emma, îl înnebunea comportamentul ei revoltător, care i se părea dezgustător, având în vedere principiile lui etice conservatoare.

Emily spuse pe nerăsuflate:

– Ce mult aş vrea să ştiu care au fost amanţii mamei! O licărire de fabulaţie speculativă îi străfulgera chipul, făcând-o să strâmbe din nas. Nu mi-o pot imagina pe răpitoarea de Elizabeth în pat cu Billy Grăsanul.

– Billy Grăsanul? repetă Paula, perplexă.

– Zău aşa, Emily! explodă Alexander.

Fără să se lase intimidată de mustrarea lui Alexander şi adoptând un accent voit exagerat, tipic regiunii Yorkshire, Emily o informă pe Paula:

– Da, Billy Grăsanul. Aşa-i zic flăcăii noştri de la Genret lui 'Arold din 'Uddersfield. Brusc, lui Emily îi veni în minte o altă idee şi, luându-şi tonul ei normal şi cultivat, le atrase atenţia: Robin o să facă apoplexie. Să nu pierdem din vedere că fermecătorul nostru unchi, membru al Parlamentului din partea districtului sud-est din Leeds, este totodată şi unul dintre miniştrii cabinetului lui Harold Wilson. Ştiţi speră să fie numit ministru de Finanţe, dacă laburiştii câştigă din nou, la următoarele alegeri. Ei drăcia dracului, Sandy, ai dreptate, o să iasă un scandal uriaş... cum nici nu s-a mai pomenit, ce zici? N-o să reuşim sub nici o formă să-l înăbuşim în faşă.

– Eu, unul, n-am de gând să-i port de grijă unchiului Robin, pentru preţioasa lui carieră politică, ripostă Alexander, cu asprime. A! Nu, nici vorbă. În afară de asta, este atât de opurtunist, încât o să găsească el soluţia să iasă basma curată din toată această afacere, dacă nu mă înşel. Oricum, probabil că totul e din vina lui. De fapt, tu ai subliniat foarte bine, Emily, precis că mama i-a cunoscut pe respectivii domni, prin intermediul lui. Nu lipsea niciodată de la petrecerile lui simandicoase din Eaton Square. Îi aruncă Paulei o privire îngrijorată. De îndată ce documentele de divorţ vor fi înregistrate la tribunal, presa o să afle imediat, şi Emily n-a exagerat prea mult când a dat exemplele acelea cu titluri din ziare.

Paula se gândea; în cele din urmă spuse:

– Cât? Cât costă ca să-l cumpărăm?

– Nu prea ştiu, spuse Alexander.

– A! eu nu cred că vrea ceva, țipă Emily.

Paula o țintui pe verișoara ei cu o privire rece și versată.

– Mă surprinde naivitatea ta, Emily. Am fost crescuți de o femeie care ne-a spus tot timpul că orice om are un preț și că nu rămâne decât să afli care este valoarea acestuia. Bineînțeles că vrea bani, *astfel* s-ar purta ca un getlemen și n-ar pomeni decât de Marc Deboyne.

Emily protestă cu vehemență:

– Îl cunosc mai bine decât voi și nu cred că e în stare de așa ceva.

– Bunicii îi plăcea de asemenea să spună că prețul nu înseamnă obligatoriu bani, le reaminti Alexander, cu promptitudine. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, înclin să fiu de acord cu tine, Emily. Sincer, cred că nu vrea munți de bani. Însă, în mod sigur, vrea ceva. *Răzbunare.* Sunt convins că încă o mai iubește pe mama – deși, Dumnezeu știe de ce, având în vedere cum l-a tratat – și este profund jignit. Așa că... simte nevoia să lovească și el, să o rănească la rândul lui, și singurul mod este să o facă de râsul lumii.

– Poate, admise Paula, sesizând logica din raționamentul lui Alexander. După câte se pare, dispune de toate probele necesare? Rosti aceste cuvinte mai mult ca o întrebare.

– O! da, îi zise Alexander. Mama mi-a spus foarte clar că o are la mână. N-o amenință el degeaba.

– Precis nu ți-a spus și despre ce miniștri e vorba? îl sondă Emily, cu curiozitatea ei indiscretă obișnuită.

Alexander o privi cumpănitor.

– Haida-de! Zău așa? O fi ea o femeie nesăbuită și depravată, dar în sinea ei e foarte vicleană. Bineînțeles că nu mi-a dat nici un nume.

– Ți-a spus mama ta ce ar vrea de la tine, Sandy? întrebă Paula.

– Da, vrea să mă duc și să mă întâlnesc cu Gianni și să-l conving ca la proces să-l menționeze doar pe Marc

Deboyne. Se pare că are impresia că eu îl pot influența, dar aici se înșală amarnic, din păcate. Eu nu-l cunosc atât de bine și, oricum, el pe Emily o preferă.

– A! nu, țipă Emily, ascuțit, nu eu!

Alexander și Paula schimbară priviri conspirative, iar Paula spuse:

– S-ar putea ca tu să fii cea mai potrivită persoană pentru a trata cu el, draga mea.

Gemând, Emily se făcu mică în scaun. Ideea de a discuta cu Gianni despre infidelitatea mamei ei i se părea de-a dreptul respingătoare. Pe de altă parte, tipul îi plăcea, iar Alexander s-ar putea să fie lipsit de tact cu el. Îndreptându-și spatele, spuse cu fermitate:

– Refuz, pur și simplu, să-i ofer bani lui Gianni, și cu asta basta!

– Dar cum ai de gând să-l iei? o întrebă Alexander, profund ușurat de faptul că, după câte se părea, Emily acceptase să-și asume această sarcină neplăcută.

– Am să... Emily se gândea intens. Se lumină la față, spunând; Păi, am să fac apel la ce are el mai sfânt, explicându-i că le-ar răni pe Amanda și pe Francesca, mai mult decât pe mămica, și știți cât de mult le iubește pe fete. N-ar putea el să le facă să sufere.

Paula spuse, cu o ușoară ezitare:

– Foarte bine... Procedează așa – totuși, să ai pregătită și o rezervă în cazul în care ține cu latura asta sentimentală.

– Cât de cinică ești uneori, afirmă Emily, tuguindu-și buzele, dezaprobator. N-am de gând să-l insult pe acest biet om înșelat, oferindu-i bani.

Nedând nici o atenție tonului supărat a lui Emily, Paula ridică din umeri, spunând:

– Poți măcar să-i propui o slujbă – dacă este inflexibil și ține morțiș să menționeze jumătate din nenorocitul ăla de Guvern.

– O slujbă? Unde? La cine?

– La Întreprinderile Harte, Emily. De mai mult timp tot caut pe cineva care să conducă „Trade Winds", noul magazin de obiecte de artă, pe care am de gând să-l deschid foarte curând. Cum Gianni e expert în domeniu, poate că preferă să lucreze pentru familie, în loc de firma aceea importatoare de antichităţi, unde este angajat în prezent. Într-un fel, am da mai multe lovituri dintr-un singur foc – atrăgându-l de partea *noastră,* nu neapărat a mamei voastre, fără ca să ne împiedicăm de el la tot pasul, având în vedere că ar fi obligat să călătorească foarte mult. În acelaşi timp, mi-aş găsi şi eu astfel o persoană potrivită pentru „Trade Winds." Şi, categoric, La Harte va putea câştiga mult mai mult.

– Ce soluţie excelentă! exclamă Alexander, învselindu-se imediat şi destinzându-se pe scaun.

Emily îşi muşcă buza.

– N-am să pomenesc de slujba la Harte's decât dacă se lasă greu, îi preveni ea, convinsă că Gianni nu era un oportunist. Adăugă repede: Ştiu *eu* că n-o să fie cazul şi că o să facă tot ceea ce trebuie. Pur şi simplu, ştiu eu că e aşa.

– Om trăi şi om vedea, murmură Paula.

Alexander se ridică în picioare şi traversă încăperea.

– Acum, dacă am terminat cu viaţa amoroasă a mamei, mai am o problemă de discutat cu voi. Se opri la uşă. Mă întorc într-un minut... Mi-am lăsat servieta în hol, când am venit.

În absenţa lui, Emily se înclină spre Paula, mărturisindu-i:

– Gianni este o persoană drăguţă, nu-l cunoşti îndeajuns.

– Sunt convinsă de asta, dar în condiţii normale. E mai înţelept, însă, să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

Emily nu spuse nimic, iar după o clipă Alexander se întoarse, se aşeză jos, scoase un dosar din servietă şi i-l dădu Paulei.

– Ce-i asta? întrebă ea, luând dosarul de la Alexander.

– Un raport din partea domnului Graves, de la firma Graves and Sanderson. Dar nu-i nevoie să-l citeşti acum.

– E despre Jonathan? se încumetă Paula, deschizând dosarul, răsfoindu-l cu un nod în gât de teamă.

– Nu. Raportul se referă la Sebastian Cross.

– *Oh!* Paula îşi puse mâna la gură, amintindu-şi de ziua aceea, în sala de consiliu de la Aire, şi întrebându-se de ce avea dintr-o dată presimţiri rele.

Alexander o lămuri.

– Cred că o să meargă mai repede dacă am să vă spun în câteva fraze, despre ce e vorba. Raportul este destul de lung, plictisitor pe alocuri, motiv pentru care vă sugerez să-l parcurgeţi când aveţi mai mult timp.

– Bine atunci, Sandy, haide, dă-i drumul mai repede, îi ordonă Emily. Ar cam trebui să plecăm la masă, în câteva minute. Leşin de foame.

– După cum bine ştiţi, domnul Graves face de luni de zile săpături, încercând să descopere ceva în legătură cu Sebastian, începu Alexander. Prima oară, investigaţiile lui au vizat afacerile, având în vedere că urma instrucţiunile bunicii. Neaflând nimic astfel, se hotărî să investigheze viaţa particulară a lui Sebastian. După câteva piste false şi interviuri cu câţiva oameni din Londra, s-a dus în Yorkshire. Şi, nu mă feresc să v-o spun, a dat acolo peste câteva informaţii nu tocmai plăcute. Ştiind că o mulţime de tipi de la Aire Communications se adună la Polly's Bar, în Leeds, a început şi el să dea târcoale locului. Odată, la prânz, a intrat în vorbă cu un tânăr, care lucrase cândva la Aire. Până la urmă, Graves şi tipul s-au împrietenit şi şi-au luat obiceiul de a se întâlni regulat, la un pahar de băutură, pe parcursul a trei săptămâni. Într-o seară, Tommy Charwood – aşa-l cheamă pe tip – i-a spus lui Graves că Sebastian e un individ murdar şi că tare i-ar mai plăcea să-l atragă într-o noapte pe o stradă lăturalnică şi să-l burduşească bine. Alexander se opri să-şi aprindă o ţigară, apoi continuă: Când Graves l-a întrebat motivul, Tommy Charwood i-a spus că îi făcuse

curte unei fete, care lucra tot la Aires, iar Sebastian i-o suflase. Ei bine, se pare că fata, Alice Peele...

– O cunosc pe Alice... interveni Paula, repede, animându-se la față, plină de interes. Lucrează la serviciul de protocol și relații și a venit o dată la mine, pentru o slujbă la Întreprinderile Harte.

– Și cum e? întrebă Alexander, curios.

– Talentată în domeniul ei, destul de agreabilă. Mi-o aduc aminte foarte clar, fiindcă arăta foarte bine, frapant. Înaltă, brunetă, cu o față excepțional de frumoasă.

Dregându-și glasul, Alexander o țintui pe Paula cu o privire gravă:

– Nu știu cât de drăguță mai e acum. Potrivit lui Tommy Charwood, Sebastian Cross a snopit-o în bătaie de câteva ori. Iar ultima oară atât de rău, încât Alice Peele a trebuit să consulte un specialist în chirurgie plastică. Charwood i-a povestit lui Graves că fata ar fi rămas desfigurată pe viață, dacă n-ar fi beneficiat de tratament de urgență prompt, la Spitalul General din Leeds. Înțelegi, Cross a bătut-o atât de sălbatic, încât i-a rupt maxilarul și unul dintre pomeți, iar, fața ei era toată carne vie, plină de sânge.

– Vai de mine! țipă Paula. Înspăimântător! Ce lucru groaznic să pățești așa ceva.

Emily se făcuse și ea albă ca varul. Cutremurându-se, se uită la Paula, apoi șopti:

– Nu te-au înșelat instinctele în legătură cu Sebastian Cross. Înghițind cu noduri, Emily se întoarse spre fratele ei: Și fata nu l-a acuzat? Nu s-a dus la Poliție? Nu l-a dat în judecată?

– Nu, după câte se pare. Charwood i-a spus lui Graves că e îngrozită de Cross. Tatăl ei a vrut să se ducă la Poliție, dar Alice l-a implorat să n-o facă, susținând că n-ar face decât să agite mai mult spiritele. Acesta a fost momentul când domnul Peele s-a destăinuit lui Tommy, cu care, de atunci, a rămas în termeni amicali. Tommy a încercat să-l convingă pe Peele să se ducă la

Departamentul de Investigații Criminalistice, de la Scotland Yard, în Leeds – cunoaşte o serie de detectivi activi – dar Peele a ezitat tot timpul. În cele din urmă, a respins această idee. Cum la o lună după această ultimă bătaie cumplită, John Cross a făcut o vizită familiei Peele, oferindu-i bani domnului Peele. Peele, om cu un caracter excepțional, i-a azvârlit cu banii în față lui Jonh Cross. De îndată ce Alice şi-a revenit suficient, a expediat-o în Gibraltar, să stea la fratele ei, care este căsătorit. Fratele lucrează în Marina Regală, la elicoptere, cred, şi este staționat permanent în Gibraltar. Tommy Charwood crede că ea încă se mai află acolo.

– Ce poveste înfiorătoare, spuse Paula, continuând să tremure. Nu mă miră că Alice Peele este îngrozită de Cross... Se poticni, se opri, întoarse capul, cuprinsă de scârbă față de acest bărbat.

Emily rosti cu răsuflarea întretăiată:

– Cred că e maniac! Familia fetei ar fi trebuit să-l dea în judecată, indiferent de ce spunea ea.

Alexander încuviință din cap, profund dezgustat, ca şi Paula. Spuse cu asprime:

– Şi asta încă nu e tot... Charwood i-a dat lui Greves şi unele informații suplimentare, după ce vicleanul nostru detectiv particular i-a intrat şi mai mult în grații. Charwood se jura pe toți sfinții că Sebastian *se drogheză,* în afară de faptul că este un beţiv notoriu şi un jucător înrăit, care a suferit câteva pierderi mari la casa de cărți. La Crockford's şi Dumnezeu mai ştie unde.

– Şi ăsta e cel mai bun prieten al lui Jonathan Ainsley, zise Paula. E pur şi simplu îngrozitor.

– Da, aşa e, îi dădu dreptate Alexander. Şi, deşi informațiile acestea despre Cross nu ne privesc pe noi prea mult, aruncă totuşi o lumină teribil de proastă asupra lui Jonathan, prin faptul că sunt prieteni la toartă. Nu crezi?

Paula încuviință din cap.

Emily îşi plimba privirile de la Paula la fratele ei.

– Crezi că şi Jonathan se droghează? Şi că joacă?

– Ar face mai bine să nu se drogheze, se răţoi Alexander. Asta, dacă vrea să mai conducă Departamentul de Proprietăţi Imobiliare de la Întreprinderile Harte. Să nu uităm că îi trec prin mână o grămadă de bani şi că este nevoit uneori să ia decizii extrem de importante. Ridicându-se în picioare, Alexander se duse la masă, îşi turnă un pahar de vin şi murmură: De acum încolo, o să trebuiască să supravegheze *tot* ceea ce face – să-l urmăresc şi mai atent decât înainte. Nu-mi pot permite, pur şi simplu, să-l las să facă vreo greşeală. Cât priveşte jocurile de noroc – Alexander ridică din umeri şi clătină din cap. Aici nu mă pot pronunţa. Dar s-ar putea să joace cărţi, acesta fiind un alt motiv pentru care o să mă preocup mai îndeaproape de Departamentul de Proprietăţi Imobiliare. După cum v-am mai spus, trec o groază de bani lichizi prin această companie.

– I-ai recomandat, probabil, domnului Graves să continue, Sandy. Să investigheze mai departe? zise Paula.

– Fireşte.

– Destul de ciudat, continuă Paula, gânditoare. John Cross a telefonat astăzi la magazin. Vroia o întrevedere.

– Te întâlneşti cu el? întrebă Alexander, întorcându-se la scaunul lui.

– Nu ştiu – probabil că nu. Gaye a încercat să-l sune la hotel, la sfârşitul acestei după-amieze, dar plecase. Mă aştept să sune din nou mâine dimineaţă.

– Dintr-un anumit punct de vedere, aş fi curios să aflu ce are de spus. Doar nu-şi imaginează că ne-ar interesa Aire. Mai ales acum, după ce a vândut clădirea, principalul atu al firmei.

Paula ridică din umeri, nedumerită, şi schimbă subiectul. Spuse:

– Sarah a venit pe la mine, după-amiază. Se apucă să relateze întâlnirea, fără să omită nici cel mai mic detaliu.

Când termină, se rezemă de spătarul scaunului, aşteptându-le reacţiile.

În timp ce Paula povestise, Emily fusese numai ochi şi urechi. Acum, exclamă:

– Tare mi-ar mai plăcea să aud şi versiunea Mirandei despre week-end, ca să nu mai zic de întreaga perioadă de zece zile, pe care Sarah le-a petrecut în Barbados. Am senzaţia că relatările lor ar fi foarte diferite. Sarah s-a priceput întotdeauna să se împăuneze cu glorie, atunci când meritul nu-i aparţinea.

– Da, ştiu. Paula se gândi imediat la zilele copilăriei lor, de la Heron's Nest. Încă de atunci, ea şi Emily îşi dăduseră seama de viclenia ei. Verişoara lor încercase tot timpul să se dea bine pe lângă bunica lor, să se zugrăvească pe ea în cele mai avantajoase culori, adesea, chiar, în detrimentul lor.

Alexander vorbi şi el.

– Sarah nu e proastă. Ştie că nu poţi vinde boutique-rile, fără să treci mai întâi prin consiliu. Îşi dă seama, de asemenea, că nu poate cheltui cum o taie capul banii departamentului de modă, fără să aibă permisiunea mea. Prin urmare, probabil s-a auto-convins că poate trece peste noi şi că îşi poate atinge scopurile, apelând direct la bunica. Sunt sigur că a expediat telexul, aşa cum te-a ameninţat.

– Şi eu cred la fel, murmură Emily, condamnând-o pe Sarah în sinea ei. În clipa de faţă, Paula avea şi aşa destule griji şi probleme, cu care trebuia să lupte, şi numai asta îi mai lipsea: Sarah, care să-i facă şi ea greutăţi.

– N-am de gând să discut în contradictoriu cu voi, le zâmbi Paula, delicat. Totuşi, pot să vă asigur că telexul acela a ajuns la coşul de gunoi. Ceea ce Sarah nu ştie că bunica ajunsese să creadă în boutique-uri, înainte de a pleca, în mai. În ultima clipă, le-a văzut ca pe un mijloc ingenios de extindere, şi asta, într-o modalitate uşoară pentru organizaţia noastră. Este convinsă de faptul că

boutique-urile vor spori valoarea acțiunilor Harte, fapt incontestabil de altfel, şi prin urmare nu are nici cea mai mică intenție de a vinde boutique-urile, ca şi mine.

– Da, dar tot tu ai spus că Sarah nu-şi dă seama de acest lucru, îi atrase atenția Emily, pe un ton liniştit. Şi, oricum, am avut tot timpul convingerea că e furioasă pentru faptul că tu ai căpătat lanțul Harte, şi nu ea. În fond, ea este nepoata cea mai mare şi se consideră o femeie de afaceri.

– Emily mi-a luat vorba din gură, zise Alexander, întorcându-se repede spre Paula. Se prea poate ca vizita lui Sarah, de azi după-amiază, să fi fost o mică manevră ticăloasă – menită anume să te supere, Paula, să te sperie şi să te facă să-ți pierzi cumpătul. În timp ce vorbea, îi veni o altă idee. Ce părere ai, n-ar putea fi acesta începutul războiului de hărțuire, despre care vorbeam şi la care ne aşteptam?

– Asta mi-a trecut şi mie prin cap, mai devreme, îi spuse Paula.

– Dacă e aşa, ce speră Sarah să câştige, Sandy? se interesă Emily.

– Satisfacția de a şti că a scos-o pe Paula din răbdări şi că o ține sub tensiune suplimentară. Mai mult, o persoană care şi-a pierdut stăpânirea nu mai poate gândi întotdeauna clar şi cu sânge rece, puterea de concentrare fiindu-i adesea afectată. Alexander le aruncă amândurora o privire deosebit de pătrunzătoare. Sarah este de mult timp mână-n mână cu Jonathan. Stă şi ea la pândă, la fel ca el.

Paula se ridică în picioare.

– Gata cu *ei,* cel puțin astă-seară. Hai să mergem la masă. A fost o zi grea şi o săptămână cumplită, până acum. Oftă sfârşită. N-am de gând să vă necăjesc şi pe voi cu problemele pe care le am la Sitex Oil, dar să ştiți că a trebuit să fac față şi la asta, astăzi. Am senzația că sunt pur şi simplu stoarsă. Am nevoie de puțină destindere, cum ar fi de pildă o seară amuzantă la „Wite Elephant."

– Ceva grav şi acolo? întrebă Alexander, în timp ce ieşeau toţi trei în vestibul, să-şi ia hainele. O strânse pe Paula uşor de umăr, cu afecţiune. Pot să-ţi fiu de ajutor?

Paula îi zâmbi, plină de recunoştinţă.

– Îţi mulţumesc, Sandy, e drăguţ din partea ta că te-ai oferit. Sunt stăpână pe situaţie. Ezită, înainte să mai adauge: În după-amiaza aceasta. Dale Stevens era hotărât să demisioneze din funcţia de manager. Mi-a trebuit o oră, la telefon, ca să-l conving să renunţe. Are câţiva duşmani în consiliul de administraţie, nişte intriganţi patentaţi, care încearcă să-l ţină legat de mâini şi de picioare, ori de câte ori pot. Clătină din cap cu tristeţe. Ceea ce ar fi trebuit să spun, acum o clipă, este că a acceptat să rămână manager până la sfârşitul anului. N-am reuşit, de fapt, decât să mai câştig puţin timp.

(Sfârşitul vol. I, continuare în vol. II)